НОРА РОБЪРТС

Сродници в смъртта

Издателска къща „Хермес“

НОРА РОБЪРТС
СРОДНИЦИ В СМЪРТТА

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Новоназначеният ръководител на отдел „Наркотици“ на нюйоркската полиция — капитан Макмастърс, заминава със съпругата си за уикенда. Когато се връщат у дома, те намират дъщеря си убита по най-жесток начин. Капитанът лично моли лейтенант Ив Далас да поеме разследването на убийството на единственото му дете.

Ив и екипът й се заемат със случая, но той се оказва един от най-тежките в кариерата им. Убиецът е заличил умело всички следи и е унищожил информацията в компютъра на жертвата.

Случаят е много специален за Далас, защото тя е пряк свидетел на скръбта на семейството, а мъченията, които е преживяло момичето в последните си мигове, я връщат към болезнените спомени от собственото й детство.

Разследващите смятат, че са по следите на убиеца, но е извършено ново жестоко престъпление. Доказателствата сочат, че мотивът на извършителя вероятно е лично отмъщение срещу капитан Макмастърс.

Дали самоувереността на убиеца ще го накара да сгреши? Достатъчна ли ще бъде за лейтенант Далас една негова грешна стъпка, за да го залови?

1.

Навярно беше мъртва и попаднала в рая. Или на някое по-добро място, защото кой знае дали в рая можеше да се прави толкова вълнуващ секс и да се мързелува в празнични утрини. Все още бе жива и изпълнена с енергия. Е, поне жива. Малко сънена, отмаляла от удовлетворение и щастлива, че краят на Градските войни преди близо четиридесет години бе довел до обявяването на международен Ден на мира.

Може датата на празника — тази юнска неделя — да бе избрана на случаен принцип и определено символично, може останките от онзи мрачен период все още да загрозяваха световния пейзаж дори през 2060 г., но според Ив хората имаха право на празнични шествия, панаири, прочувствени речи и дълги запои през уикенда.

Лично за нея бе истинско щастие да почива два последователни дни, по какъвто и да е повод. Особено ако неделята започваше обещаващо като тази.

Ив Далас — кораво ченге от отдел „Убийства“, лежеше гола върху съпруга си, който преди малко й бе дарил няколко мига от рая. Вярваше, че и тя е успяла да го пренесе там, защото сега лежеше изнемощял под нея, галеше дупето й, а сърцето му биеше като парен чук.

Усети тупване върху леглото, което бе знак, че тлъстият им котарак Галахад се присъединява към тях след края на шоуто.

„Едно щастливо семейство, мързелуващо в неделната утрин“, помисли си Ив. Нима не бе удивително? Тя имаше малко щастливо семейство — дом, изумително красив и чаровен съпруг, който я обичаше и правеше невероятен секс.

Всичко това се допълваше отлично от почивния ден.

Ив измърка, също като котарака, и потърка нос във врата на Рурк.

— Беше хубаво — промълви тя.

— „Хубаво“ е твърде слабо. — Ръцете му, тези вълшебни ръце, нежно я обгърнаха. — Какво искаш да правим после?

Тя се усмихна, наслаждавайки се на мига, на леко напевната ирландска интонация в гласа на мъжа си, на допира на козината на котарака, който се отъркваше в ръката й и се стараеше да привлече вниманието й.

Или си просеше закуска.

— Ммм… нищо.

— Може да се уреди.

Рурк се раздвижи и тя чу как доволното мъркане на котарака се усили, защото ръцете, които преди малко й бяха доставили огромна наслада, го погладиха по козината.

Ив се надигна и се вгледа в лицето му. Той отвори очи.

Господи, очите му бяха убийствено красиви — дръзки, искрящо сини, обрамчени от гъсти тъмни мигли — и се усмихваха само на нея.

Наведе се и целуна страстно и дълго неустоимите му устни.

— Това е доста различно от „нищо“.

— Обичам те! — Целуна го и по страните, боцкащи от леко наболата брада. — Може би защото си такъв красавец.

„Това е истина“, помисли си тя, когато котаракът се промъкна под ръката й и се опита да се намести върху гърдите му между тях. Изваяни устни, омагьосващ поглед и лице със съвършено очертани скули, обградено от черната коприна на косите. А и тялото му беше стройно и атлетично, така че си беше направо съвършен.

Въпреки че котаракът му пречеше, той придърпа Ив за още една целувка, после процеди през зъби:

— Защо, по дяволите, не отиде да притеснява Съмърсет за закуска?

Рурк избута натрапника, който пристъпваше с лапи на място по гърдите му и го драскаше.

— Аз ще се погрижа. И без това ми се пие кафе.

Ив се измъкна от леглото и се отправи — висока, стройна и гола — към автоматичната готварска печка.

— Заради теб загубих още един сеанс — промърмори Рурк към котарака.

Ив програмира машината за закуската на домашния любимец и тъй като бе празник, добави малко риба тон. Когато Галахад се

нахвърли на храната лакомо, сякаш озверял от дълго гладуване, тя програмира и две чаши кафе, чисто и силно.

— Мислех да сляза долу за тренировка, но вече няма нужда от това. — Отпи първата животворна глътка и се върна върху подиума с огромното легло. — Ще взема душ.

— Аз също, а после отново ще те сграбча — усмихна се Рурк, когато Ив му подаде кафето. — За втора тренировка, така да се каже. Двуразовите тренировки са здравословни. По-късно, може би, нещо типично ирландско.

— Ти си „нещо типично ирландско“.

— Е, мислех си за ирландска закуска, но може да получиш и двете.

„Изглежда толкова щастлива — помисли си той и се облегна назад — и неустоима.“ Златисторусите й коси бяха разрошени, а в тъмните й очи блестеше игриво пламъче. Малката трапчинка на брадичката, която той обожаваше, се открои повече, когато тя се усмихна.

Имаше нещо особено в мигове като този, когато двамата бяха в пълен синхрон, и това му се струваше истинско чудо.

Ченге и престъпник — бивш — поправи се мислено той, — връзка, традиционна колкото картофената салата за Деня на мира.

Загледа се в нея през облачето ароматна пара, което се издигаше от чашата му.

— Мисля, че по-често трябва да носиш този тоалет. Любимият ми е.

Тя наклони глава и го погледна дяволито, отпивайки от кафето.

— Мисля да взема дълъг душ.

— Какво съвпадение. Аз също.

Ив отпи за последен път от кафето си.

— Тогава да вървим.

Когато излязоха от банята, Ив се загърна с халат, тъй като я мързеше да се облече, а Рурк програмира автоматичната печка за още кафе и пълна ирландска закуска за двама. Всичко бе толкова… спокойно и нормално, като в уютен дом, помисли си тя. Утринното слънце нахлуваше през прозореца на спалнята, по-голяма от

апартамента, в който бе живяла две години по-рано. През следващия месец щяха да празнуват втората годишнина от сватбата си. Той бе влязъл в живота й — и всичко се бе променило. Бяха се открили един друг и всичко мрачно, което носеха у себе си, бе станало малко по-светло.

— Какво искаш да правим сега? — попита тя.

Рурк хвърли поглед към нея, докато подреждаше чиниите и кафето върху поднос, за да ги отнесе до холовата гарнитура.

— Нали планът беше да не правим „нищо“?

— Може да бъде „нищо“ или „нещо“. Вчера аз избирах и правихме предостатъчно „нищо“. Мисля, че според правилата на брака, днес е твой ред да избираш.

— А, да, правилата. — Той остави подноса. — Никога не забравяш, че си ченге. — Галахад се присламчи до тях и заоглежда чиниите, сякаш не бе хапвал нищо от дни. Рурк предупредително размаха пръст срещу него и котаракът сърдито извърна глава и започна да се ближе. — Значи аз избирам. — Той замислено започна да реже яйцата в чинията си. — Ами да помислим. Прекрасен юнски ден е.

— Мамка му!

Рурк повдигна вежди.

— Имаш нещо против юни или прекрасните дни?

— Не. Мамка му! Юни е! Чарлз и Луиз. — Ив намръщено дъвчеше бекон. — Сватбата. Тук.

— Да, другата събота вечер и доколкото зная, нещата са под контрол.

— Пийбоди каза, че щом ще бъда кума на Луиз, или както там се нарича, трябва да й се обаждам всеки ден през тази седмица, в случай че се нуждае от помощ за нещо. — Лицето й помръкна, когато се сети за Пийбоди, нейната партньорка. — Не може да е истина, нали? Всеки ден? Искам да кажа… А и с какво мога да й бъда полезна, по дяволите?

— С изпълнението на разни задачи.

Тя спря да се храни и присви очи срещу Рурк.

— Задачи? За какви задачи говориш?

— Е, не съм съвсем наясно, защото никога не съм бил булка, но ето за какво се сещам: да уточняваш подробности по цветната украса

например, да я придружаваш, когато обикаля по магазините за сватбени обувки, тоалети за медения месец или…

— Защо правиш това? — Тонът й бе мрачен като изражението й. — Защо ми говориш тези неща, след като те изтощих два пъти за една сутрин? Подло е.

— Не можеш да отречеш, че това, което казвам, е вярно при други обстоятелства. Доколкото познавам Луиз, тя със сигурност се справя. А доколкото познавам теб, ако Луиз искаше някой да й помага при избора на обувки, би избрала друга кума.

— Аз организирах моминското парти. — Той едва се сдържа да не се разсмее и тя го побутна сърдито. — То се състоя тук, бях домакиня, така че все едно съм го организирала. Освен това за сватбата съм си поръчала рокля и всичко, което е нужно.

Той се усмихна: Ив имаше лек страх от светски прояви и това го забавляваше.

— Как изглежда тази рокля?

Ив бучкаше с вилицата яйцата в чинията.

— Не е нужно да зная точно как изглежда. Жълта… тя избра цвета и с Леонардо се съгласиха, че ми подхожда. Докторката и дизайнерът. Мейвис казва, че е убийствена. — Ив се замисли за особения стил на приятелката си Мейвис Фрийстоун. — Което, като се замисля, малко ме плаши. Защо ли?

— Нямам представа. Но мога да кажа, че макар и да има уникално… уникален вкус за мода, като твоя най-близка приятелка Мейвис прекрасно разбира какво харесваш. А Леонардо знае точно какво ти подхожда. Ти изглеждаше зашеметяващо в деня на нашата сватба.

— С насинено око под грима.

— Абсолютно в твой стил — зашеметяваща и неповторима. Що се отнася до съветите на Пийбоди за етикета, бих казал, че не е зле да се обадиш на Луиз и да я увериш, че може да разчита на теб за помощ, ако се нуждае.

— И какво, ако се нуждае? Трябваше да избере Пийбоди за всичко това, вместо да я назначи за заместник-ръководител на операцията, или както там се казва.

— Шаферка.

— Както и да е. — Ив нехайно махна с ръка. — Близки са, а и Пийбоди наистина разбира от тези… женски работи. — Суетенето, прическите, цялата предсватбена треска за нея бяха пълна лудост. — Може би е малко неловко, защото Пийбоди и Чарлз са се срещали, така да се каже, преди тя да се събере с Макнаб. А и след това. — Смръщи вежди, докато размишляваше върху динамиката на взаимоотношенията. — Макар че те никога не са имали връзка, професионална или лична.

— Кой, Чарлз и Макнаб ли?

— Престани. — Шегата му я разсмя, но умът й очевидно бе зает с неприятните мисли за задачи и пазаруване. — Пийбоди и Чарлз никога не са правили секс, когато Чарлз беше професионалист. Странното е, че той все още беше компаньон, когато се запозна с Луиз, и докато се срещаха и си лягаха, за нея не представляваше проблем, че спи и с други професионално. После сам се отказа от професията си, без да й каже, завърши курсове за физиотерапевт, купи къща — и тогава й направи предложение.

Рурк прояви разбиране и я остави да говори, бързо редейки думи и недовършени изречения между хапките яйца, картофи и бекон.

— Всъщност за какво е всичко това? — Тя отново поразрови яйцата, после остави вилицата си и взе кафето. — Не искам да проваля тържеството й. Толкова е щастлива. И двамата са толкова щастливи. Сватбата наистина е нещо много важно. Зная това, наистина го зная, а така се издъних на нашата сватба.

— Мисля, че не ти, а аз зная най-добре дали си се издънила.

— Постъпих ужасно. Стоварих всичко на теб.

— Тогава беше заета да разследваш две убийства.

— Да, така беше. А ти нямаше друга работа, освен да седиш върху купищата си пари.

Той поклати глава и намаза сладко върху препечена филийка.

— Всеки има своите грижи, скъпа Ив. Мисля, че и двамата се справяме доста добре с делата си.

— Адски те ядосах вечерта преди сватбата.

— Това направи всичко още по-вълнуващо.

— После се надрусах и се напих на моминското си парти в стриптийз клуб, преди да надяна хомота, което, като се върна назад, ми

се струва смешно. Но мисълта ми е, че не си мръднах и пръста за сватбата и затова сега въобще не зная какво се прави.

Рурк закачливо я потупа по коляното. За жена с понякога потресаваща смелост, Ив се боеше от странни неща.

— Ако има нужда от нещо, ще намериш начин да й помогнеш. Уверявам те, докато вървеше към олтара в онзи ден, нашия ден, беше като пламък. Толкова прелестна и сияеща, че дъхът ми секна. Съществуваше единствено ти.

— И около петстотин твои близки приятели.

— Само ти. — Той взе ръката й, целуна я. — И с тях ще бъде същото, обзалагам се.

— Просто искам Луиз да получи всичко, което поиска. Затова се чувствам нервна.

— Ето това е приятелството. Ще облечеш онази жълта рокля и ще бъдеш до нея. Не е нужно нищо повече.

— Надявам се, защото нямам намерение да й се обаждам и да вървя подир нея всеки ден. Категорично. — Ив погледна към чинията си. — Възможно ли е човек да изяде цяла порция ирландска закуска?

— Бавно и с голяма упоритост. Струва ми се, че ти не си достатъчно упорита.

— Може би.

— След като се преборишсъс закуската, имам идея.

— Каква идея?

— За това какво да правим после. Ще отидем на плаж, да видим малко пясък и вълни.

— Не звучи зле. Какво ще кажеш за крайбрежието на Джърси, Хамптънс?

— Мислех си за нещо по-тропическо.

— Да не би да си наумил да отидем чак до острова, за да прекараме там един ден, всъщност дори половин.

Частният остров на Рурк беше любимото им място, но се намираше буквално на другия край на света. Дори с реактивния му самолет трябваше да пътуват три часа в едната посока.

— Островът е малко далечко за импулсивно пътуване, но има и по-близки тропически места. Зная едно подходящо кътче на Каймановите острови — малка вила, която ще е на наше разположение за деня.

— И откъде знаеш това?

— Обмислям възможността да я купя — нехайно отвърна той. — Можем да стигнем дотам за по-малко от час със самолета, да я разгледаме, да се насладим на слънцето и вълните и да пийнем по няколко коктейла. А после да се поразходим по брега на лунна светлина.

Ив не можа да сдържи усмивката си.

— Колко малка е тази вила?

— Достатъчно малка за импулсивни празнични почивки за двама и достатъчно просторна, за да можем да отскачаме и с приятели, ако решим.

— Вече беше обмислил тази идея, нали?

— Да. Бях я сложил в графа „ако и когато“. Ако искаш, „когато“ може да бъде сега.

— Мога да се облека и да си събера багажа за по-малко от десет минути.

Ив скочи и се втурна към тоалетката.

— Багажът е събран — осведоми я Рурк. — И моят, и твоят. Погрижих се предварително, в случай че се съгласиш.

Тя хвърли поглед към него.

— Никога не пропускаш възможност да ме изненадаш.

— Рядко се случва да прекарам неделята със съпругата си. Защо да не я прекараме възможно най-пълноценно?

Ив свали халата и бързо облече семпъл бял потник и грабна чифт жълтеникави бермуди.

— Добре започнахме деня. Това ще бъде страхотно продължение.

Докато нахлузваше бермудите, комуникаторът й на тоалетката запиука.

— Мамка му! Проклятие! Дявол да го вземе! — Стомахът й се сви, когато видя дисплея. Погледна Рурк със съжаление и вина. — Уитни е.

Рурк видя как в нея се пробуди ченгето — изражението и позата й се промениха, щом взе комуникатора, за да отговори на обаждането на началника си — и си помисли: „Жалко“.

— Да, сър.

— Лейтенант, съжалявам, че прекъсвам почивката ви.

Широкото лице на Уитни изпълни малкия екран. Изражението му беше напрегнато и жилите по врата на Ив неволно се изпънаха.

— Няма проблем, командир Уитни.

— Зная, че не си на повикване, но възникна извънредна ситуация. Трябва да се явиш на Сентрал Парк Саут 541. Аз съм на местопрестъплението.

— Вие сте там, сър?

„Лоша работа“, помисли си тя. Щом командирът бе отишъл на местопрестъплението, ставаше дума за нещо сериозно.

— Да. Жертвата е Дийна Макмастърс, шестнадесетгодишна. Тялото й било открито рано тази сутрин от родителите й, когато се върнали от пътуване през уикенда. Далас, бащата на жертвата е капитан Джона Макмастърс.

Беше й нужен миг да си спомни кой е той.

— Отдел „Незаконни вещества“. Чувала съм за лейтенант Макмастърс. Повишение ли е получил?

— Преди две седмици. Макмастърс изрично настоя ти да оглавиш разследването. Държа да изпълня молбата му.

— Веднага ще се свържа с детектив Пийбоди.

— Аз ще се погрижа за това. Искам те тук незабавно.

— Тръгвам.

— Благодаря.

Ив изключи комуникатора и се обърна към Рурк.

— Съжалявам.

— Не е нужно да се извиняваш. — Той я приближи, докосна малката трапчинка на брадичката й. — Един баща е загубил детето си, а това е много по-важно от няколко часа, прекарани на плажа. Познаваш ли го?

— Бегло. Обади ми се, когато спипах Касто. — Ив говореше за безскрупулното ченге, което я бе нападнало на сватбеното й тържество. — Макмастърс не беше негов началник, но искаше да ме поздрави за разрешаването на този случай и поставянето на едно лошо ченге на място. Бях поласкана. Има добра репутация — продължи тя, докато сменяше бермудите с униформения панталон. — Впечатляваща, солидна репутация. Не знаех за повишението му, но не съм изненадана. — Прокара пръсти през заплетените си коси. — На служба е повече от двадесет години. Може би двадесет и пет. Чувала съм, че

има строги принципи, към които се придържа, и изисква същото от подчинените си. Разрешил е доста случаи.

— Напомня ми за друго ченге, което познавам.

Тя извади риза от гардероба.

— Може би.

— Уитни не ти каза как е убито момичето.

— Иска да отида на оглед без предубеждения. Не каза, че е убийство. Аз и патологът трябва да установим това. — Взе кобура с оръжието си, препаса и пристегна ремъците му. Прибра комуникатора и линка, окачи белезниците на колана. Не се намръщи, когато Рурк й подаде тънкото лятно яке. — Присъствието на Уитни там може да означава едно от две неща — каза тя. — Или е особено ужасяващо, или ги свързва лично приятелство. Може би и двете.

— Щом е отишъл лично…

— Да. — Ив седна да обуе ботушите, които предпочиташе за работа. — Полицейска щерка. Не зная кога ще се прибера.

— Няма проблем.

Ив се спря, погледна го и отново се сети за събрания багаж и разходките по тропически плажове на лунна светлина.

— Защо не отскочиш дотам сам, за да разгледаш онази вила?

— Имам достатъчно работа тук, за да не скучая. — Рурк сложи ръце на раменете й, когато тя се изправи, и притисна устни към нейните. — Обади се, когато си по-наясно със ситуацията.

— Разбира се. Ще се видим после.

— Пазете се, лейтенант.

Ив слезе тичешком по стълбите и когато стигна фоайето, пред нея изникна Съмърсет — верният помощник на Рурк почти във всичко и неин неизбежен дразнител.

— Мислех, че си на дежурство едва утре.

— Има труп, който за съжаление не е твоят. — Ив се спря на вратата. — Убеди Рурк да се залови с нещо друго, вместо с работа. Това, че аз трябва да…

Сви рамене и излезе за поредната си среща със смъртта.

* * *

Малко ченгета можеха да си позволят да живеят в еднофамилна къща в зелените покрайнини на Сентрал Парк. Още по-малко ченгета пък — всъщност никое друго, освен нея — обитаваха истински замък в Манхатън. Любопитна как Макмастърс се е сдобил с подобно жилище, Ив направи кратка справка за него, докато бързо напредваше през оскъдното движение в празничното утро.

Капитан Джона Макмастърс, както й разкри компютърът на таблото, бе роден на 22 март 2009 г. в Провидънс, щата Роуд Айлънд, в семейството на Уолтър и Мерибетни Хейстингс. Бе завършил академия „Стоунбридж“, продължил образованието си в Йейл и се дипломирал през 2030 г. Бе женен за Карол Франклин от 2040 г., от която имаше едно дете — дъщеря Дийна, родена на 23 ноември 2043 г. Постъпил в нюйоркската полиция на 15 септември 2037 г. Имаше множество отличия и почетни звания, сред които…

— Прескочи това. Финансово състояние. Откъде идват парите му?

Обработване… Състояние в момента приблизително осем милиона и шестстотин хиляди. Наследил част от недвижимото имущество на дядо си, Джона Макмастърс, починал от естествена смърт на 6 юни 2032-ра, основател на „Мак Китчън и Бат“ със седалище в Провидънс. Сегашна стойност на акциите на компанията…

— Достатъчно. Получих отговор.

„Завидно наследство — помисли си Ив, — следване в Йейл, а после става полицай в Ню Йорк. Интересно.“ Един брак, продължаващ вече двадесет години; отличия и почетни звания в службата. Повишен в капитан. Всичко това потвърждаваше представата, която вече имаше за него.

Стабилен.

Сега това стабилно ченге, което едва познаваше, изрично бе настояло тя да бъде главен разследващ на смъртта на единственото му дете. Защо ли, запита се Ив.

Щеше да разбере по-късно.

Когато стигна до адреса, спря зад една патрулна кола, включи светещата табела „В акция“ и огледа къщата. „Прилично жилище“, помисли си тя, слезе и извади чантата си с принадлежности. С риск да се повтори, отново би употребила думата „стабилно“.

С архитектурен стил от предвоенните години, домът бе поддържан в първоначалния му облик, с изключение на някоя и друга драскотина. Излъчваше достойнство с розовите тухли, бели дограми и високи прозорци, сега всичките до един със спуснати защитни екрани.

Саксии с разноцветни цветя стояха от двете страни на няколкото каменни стъпала — добро хрумване според нея. Но докато пресичаше тротоара, повече се интересуваше от системата за сигурност.

Камери навсякъде, екран и пръстова идентификация на вратата и разбира се, ключалки с гласово задействане и код. Всеки полицейски служител с особени заслуги би се постарал да осигури надеждна защита на дома си и всички в него.

И все пак шестнадесетгодишната му дъщеря бе мъртва вътре.

Човек нямаше как да предвиди всичко.

Ив извади значката от джоба си, показа я на униформения пред входа и я закачи на колана си.

— Вътре ви очакват, лейтенант.

— Ти ли си първият пристигнал на местопрестъплението?

— Не, лейтенант. Първият е вътре заедно с командира и капитана и съпругата му. Ние с партньора ми бяхме повикани от командира. Партньорът ми е до задната врата.

— Добре. Моята партньорка ще пристигне скоро. Детектив Пийбоди.

— Вече бях уведомен, лейтенант. Ще я пусна.

„Не е новак“, помисли си тя, докато чакаше да й отвори. Униформеният изглеждаше опитен и кален. Дали Уитни бе решил да повика точно него, или капитанът?

Огледа се наляво и надясно, хората от съседните къщи със сигурност си бяха у дома и наблюдаваха, но бяха твърде възпитани — или твърде изплашени — за да излязат навън като любопитни зяпачи.

Ив влезе в хладното просторно фоайе с централно стълбище. Забеляза свежи цветя на масичката — отпреди ден, най-много два. Имаше и малка купа с разноцветни ментови дражета. Всичко вътре бе в топли, пастелни цветове. Нищо разхвърляно, освен чифт лилави лачени сандали — единият под стол с висока облегалка, другият — встрани от него.

Уитни излезе през сводеста врата вляво, която изпълваше с широкоплещестото си тяло. Мургавото му лице бе набраздено от

бръчки на тревога и в очите му се долавяше тъга.

Все пак тонът му остана неутрален, когато заговори. Дългогодишната работа в полицията го бе научила да се владее.

— Лейтенант, тук сме. Заповядай за малко, преди да се качим на местопрестъплението.

— Добре, сър.

— Първо искам да ти благодаря, че се съгласи да поемеш този случай. — Ив се поколеба за миг какво да отговори и той леко се усмихна. — Ако не съм ти дал право на избор, съжалявам.

— Нямам никакви колебания, сър. Щом капитанът иска аз да ръководя разследването, съм на разположение.

Уитни кимна и се отдръпна да й стори път.

Ив се сепна, когато видя госпожа Уитни. Съпругата на командира вдъхваше страхопочитание с безупречните си маниери, хладно и благородническо държание. Но в момента изглеждаше изцяло погълната от опитите да утеши жената, която седеше до нея на малкия диван в уютната приемна.

Карол Макмастърс, спомни си Ив. Тя бе дребничка тъмнокоса жена, чиято хубост контрастираше с русата елегантност на Анна Уитни. В зачервените й от плач очи полицайката прочете отчаяние и объркване. Крехките й рамене трепереха, сякаш седеше гола върху ледник.

Макмастърс стана, когато я видя да влиза. Бе висок около метър и деветдесет и слаб, почти хилав. Удобните за пътуване дънки и тениска бяха потвърждение, че току-що се е върнал от почивка. Косите му, тъмни като на съпругата му, бяха ситно къдрави и обграждаха издълженото му лице. По бузите имаше дълбоки бръчки, които в младостта му може би са били трапчинки. Очите му, почти призрачно зелени, срещнаха погледа й. В тях се четеше мъка, ужас и гняв.

Той пристъпи към нея, подаде й ръка.

— Благодаря ви, лейтенант…

Сякаш трудно намираше думи.

— Капитане, много, много съжалявам за загубата ви.

— Тя ли е? — Карол намери сили да се изправи, по лицето й се стичаха сълзи. — Вие ли сте лейтенант Далас?

— Да. Госпожо Макмастърс…

— Джона каза, че трябва да бъдете вие. Защото сте най-добрата. Вие ще откриете кой… как… Но нищо няма да я върне. Моето момиченце няма да се върне. Горе е. Тя е горе, а не мога да бъда до нея. — Гласът й звучеше пискливо, сякаш бе на ръба на истерия. — Не ме пускат при нея. Мъртва е. Нашата Дийна е мъртва.

— Стига, Карол. Трябва да позволиш на лейтенант Далас да си върши работата.

Госпожа Уитни стана и обви ръка около раменете й.

— Не мога ли просто да поседя до нея? Не мога ли…

— Скоро — ласкаво заговори госпожа Уитни. — Скоро. Аз ще остана с теб сега. Лейтенантът ще се погрижи за Дийна. Уверявам те.

— Ще те придружа до горе — каза на Ив господин Уитни. — Анна.

Госпожа Уитни кимна.

Изтънчена и внушаваща респект, помисли си Ив, но можеше да утеши съкрушена майка и скърбящ баща.

— Ти трябва да останеш тук, Джона. Скоро ще се върна. Лейтенант, последвайте ме!

— Поддържате приятелски отношения с родителите на жертвата? — попита Ив.

— Да. Анна и Карол участват заедно в няколко комитета и често се срещат. Близки сме. Доведох жена си като приятелка на майката на жертвата.

— Разбирам, сър. Мисля, че ще бъде много полезна в това отношение.

— Тежко е, Далас — задъхано говореше той, докато се качваха по стълбите. — Познаваме Дийна от съвсем малка. Мога да кажа, че беше светлината в живота им. Будно, прекрасно момиче.

— Системата за сигурност изглежда изключително надеждна. Знаете ли дали е била включена, когато семейство Макмастърс са се завърнали сутринта?

— Ключалките, да. Джона открил, че камерите са деактивирани и дисковете от последните два дни липсват. Не е докоснал нищо — добави Уитни и тръгна наляво, когато стигнаха до горната площадка. — Не е позволил и на Карол да докосва нищо, освен момичето. Предупредил я е да не мести тялото или каквото и да било на

местопрестъплението. За всички ни е ясно, че известно време са били подвластни на шока.

— Да, сър. — Ив се чувстваше неловко да разпитва началника си. — Знаете ли в колко часа са се прибрали тази сутрин?

— Точно в осем и тридесет. Позволих си волността да проверя часа, регистриран от ключалките, и това потвърди показанията на Джона. Ще ти изпратя копие от тях от домашния си линк. Той ми се обади веднага, настоя ти да поемеш разследването и да дойда, ако имам възможност. Не запечатах местопрестъплението, нейната стая. Но е осигурено. — Посочи към вратата и се отдръпна. — Мисля, че е най-добре да сляза долу и да те оставя. Когато партньорката ти пристигне, ще я изпратя горе.

— Добре, сър.

Уитни отново кимна и въздъхна, хвърляйки поглед към отворената врата на стаята.

— Далас… Много е тежко.

Ив изчака, докато Уитни се отдалечи и заслиза по стълбите. Когато остана сама, прекрачи прага на стаята и погледна младата, мъртва Дийна Макмастърс.

2.

— Запис — включен. Лейтенант Ив Далас на местопрестъплението, жертва Макмастърс, Дийна.

Първо огледа стаята, докато изваждаше запечатващия спрей, за да напръска ръцете и ботушите си. Просторно помещение, светло и проветриво, с тройни прозорци — в момента скрити зад включените защитни екрани — с изглед към парка. Канапе с разноцветни меки възглавнички, стъклена масичка. Множество плакати на популярни музиканти, актьори и други знаменитости по стените, боядисани в нежно виолетово. Ив усети леко свиване в стомаха, когато видя един на приятелката си Мейвис Фрийстоун, със сини коси на спирали и победоносно вдигнати ръце. Под снимката пишеше „Майчинството е върхът!“.

На него Ив разпозна едрия енергичен почерк на Мейвис:

На Дийна.
И ти си върхът!

Мейвис Фрийстоун

Може би Дийна й бе подала този плакат на някой концерт или друго събитие и Мейвис с весел смях се бе подписала върху него с лилавия си маркер? Глъчка, светлина, цветове — представи си сцената Ив — и живот. Вълнуващ спомен за едно шестнадесетгодишно момиче, което не би могло да знае, че му остава толкова малко време да му се радва.

Част от стаята бе обзаведена за учебен кът — с бяло лъскаво бюро, етажерки, компютър от последно поколение и пулт за комуникация, класьори с дискове — всичко идеално подредено. Друга част, очевидно кътче за отдих и може би за разговори с приятелки, също бе непокътната. Там имаше пухкави възглавнички, меки

покривки и плюшени играчки, навярно събирани през цялото й детство.

Четка за коса и огледало с дръжка, няколко цветни флакона, купичка с малки раковини и три снимки в рамки стояха върху тоалетката, бяла и лъскава като бюрото.

Дебели постелки в ярки цветове грееха върху полирания паркет на пода. Ив забеляза, че най-близката до леглото е леко изместена спрямо другите. Или убиецът се бе подхлъзнал на нея, или жертвата.

Чифт бикини — семпли, бели, бяха хвърлени близо до постелката.

— Свалил е бельото й — каза Ив на глас — и го е захвърлил.

На нощните шкафчета до леглото имаше лампи, чиито абажури бяха украсени с дантели и пискюли по края. Единият абажур също бе леко наклонен. Може би в резултат на случаен удар с рамо или лакът. Всичко друго наоколо създаваше усещане за ред и организираност и слабост към малки момичешки съкровища.

Нормално за шестнайсетгодишна, предположи Ив. Самата тя на шестнадесет бе брояла нетърпеливо дните до навършване на пълнолетие, за да се измъкне от системата на приемните грижи. В нейния свят не бе имало розови възглавнички, дантелки и плюшени мечета дори в най-ранно детство.

Все пак личеше, че това е стая на момиче, все още в прегръдката на детството, но вече на прага на съзряването. Това момиче бе срещнало смъртта по най-ужасяващия за една жена начин.

В средата на тази красива, весела стая леглото се открояваше като смразяваща сцена на насилие. Усукани розови и бели чаршафи, целите в засъхваща кръв, бяха увити около краката на момичето като въжета. Убиецът ги бе използвал, за да върже краката й за таблата на леглото, разтворени.

Беше се борила — синините и протриванията по глезените, по бедрата, които набраната нагоре лилава пола разкриваше, показваха, че се е борила, че е била брутално изнасилена. Ив застана до леглото, наведе се и огледа полицейските белезници, с които ръцете на жертвата бяха закопчани зад гърба й.

— Белезници. Жертвата е дъщеря на ченге. Следи от борба, охлузвания по китките. Не се е дала лесно. Няма признаци на

счупвания. Няколкото синини по лицето са от юмручни удари, петната на шията — от душене с ръце.

Отвори устата на жертвата, използва фенерчето и лупата си, за да огледа устната кухина.

— Конци и парченца плат по зъбите и езика, кръв по устните и зъбите. Прехапала е едната си устна, дълбоко. Кръв и може би слюнка по калъфката на възглавницата. Изглежда, я е използвал, за да я задуши. Дрехите не са свалени, ризата е разкъсана на раменете, липсват копчета…

— Дърпал ги е — отново заговори тя, докато продължаваше огледа на тялото. — Повдигнал ги е, за да не му пречат, но не е имало прелюдия към изнасилването.

Внимателно и съсредоточено, въпреки че устата й пресъхна и започна да усеща пулсираща болка в тила, тя продължи да оглежда следите от жестокото изнасилване по тялото.

— Мъчение: задушаване, притискане на шията, изнасилване, задушаване, притискане, изнасилване. Вагинално и анално. Няколко пъти, съдейки по нараняванията и разкъсванията. — Ив имаше усещането, че въздухът не й достига, и няколко пъти вдиша и издиша дълбоко. — Кръвта по вагиналната област разкрива, че вероятно жертвата е била девствена. Да бъде потвърдено от медицинската експертиза.

Трябваше да се изправи и да си поеме дъх още няколко пъти, за да се успокои. Не можеше да си позволи да изключи диктофона, докато се овладее, не можеше да позволи на записа да проличи как ръцете й всеки момент ще затреперят, как стомахът й се бунтува.

Знаеше какво е да бъдеш толкова безпомощна при подобна жестокост, толкова ужасена.

— Изглежда системата за сигурност е била активирана. После камерите са били изключени, а всички дискове — изнесени от жилището. Няма видими следи от взлом, което трябва да бъде потвърдено от оперативната група. Отворила е вратата, пуснала го е вътре. Дъщеря на полицай. Познавала го е, имала му е доверие. Изнасилил я е, гледайки я в лицето, и я убил. Познавал я е, искал е да вижда лицето й. Лично, много лично. — Малко по-спокойна, Ив извади принадлежностите си за установяване на часа на смъртта. — Смъртта е настъпила в три и двадесет и шест. Заключение от първия

оглед: изнасилване и убийство. Необходимо е потвърждение от патолог. Доктор Морис да се яви на местопрестъплението при възможност.

— Далас!

Ив си даде сметка колко е била погълната от мига — и от миналото си — твърде дълбоко, за да чуе пристигането на партньорката си. Придаде си овладяно изражение и се обърна към Пийбоди, която стоеше на прага.

— Момичето е умряло мъчително — осведоми я Ив. — Борило се е и е страдало. Не намерих тъкан под ноктите, но има много следи по чаршафите. Изглежда, е натискал възглавницата върху лицето й, захапала я е и е наранила устната си. Вероятно го е повторил многократно и може би е бил изненадан от силата й. Освен това я е душил с ръце. Би трябвало да можем да установим големината на ръцете му по синините.

— Познавах я.

Ив инстинктивно застана пред трупа, скри го от погледа на Пийбоди, за да вижда партньорката й нея вместо жертвата.

— Откъде?

Тъга, чиста и неподправена, проблесна в тъмнокафявите очи на Пийбоди.

— Когато бях новачка, имахме разни обществени прояви в училищата. — Пийбоди прочисти гърлото си, стисна устни. — Беше моя помощничка, нещо като представител на учениците. Много мило, умно момиче. Мисля, че тогава беше на единадесет-дванадесет. Отскоро живеех в Ню Йорк и тя ми даваше съвети къде да пазарувам и за други неща. А, и миналата година пишеше доклад за Фрий Ейдж движението за училище. — Пийбоди замълча, докато се напръска със запечатващ спрей. — Обади ми се и й помогнах с малко информация и няколко разказа за забавни случки.

— Ще бъде ли проблем за теб?

— Не. — С въздишка Пийбоди отмести тъмните коси от лицето си, прокара пръсти през бухналия си перчем. — Не. Беше симпатично хлапе и я харесвах. Много. Искам да открием кой й го е причинил. Искам да участвам в залавянето на това копеле.

— Започни с проверка на системата за сигурност и електрониката в къщата. Търси следи от проникване с взлом. —

Голяма къща, помисли си Ив, щеше да бъде нужно доста време, достатъчно, за да накара Пийбоди да влезе в ролята си на ченге. — Трябва да проверим всички линкове, да получим разпечатки от паметта им. Искам разследването да протича под поверителност. Целта не е медийно затъмнение, не можем да го запазим в тайна, когато е свързано с ченге, но не бива да изтича вътрешна информация. Искам Морис да се включи, ако е на разположение.

— На работа ли е вече?

— Трябва да се върне утре. Но ако е в града и има желание, искам да бъде той.

Пийбоди кимна, извади комуникатора си.

— Предвид това, че става дума за дъщеря на полицай, мисля, че ще ни бъде нужен и Фийни.

— Правилно, позвъни и на гаджето си да довлече кльощавия си задник. И без това Фийни ще има нужда от помощта му, така че да вдигнем електронния отдел накрак.

— Макнаб е в готовност. Когато Уитни ми се обади, му казах да очаква позвъняване. Ако искаш да я обърнеш, ще ти помогна.

Ив долови скритото послание в думите й: „Трябва да направя това. Да докажа, че мога“.

Отдръпна се крачка назад и се обърна към тялото.

— Не е свалил дрехите й. Разкъсал ги е на няколко места. Още един знак, че мотивът не е бил сексуален, нито унижение, а по-скоро наказание, жестокост, причиняване на болка. Не е искал да я разсъблече, да я разголи. На три — каза тя, преброи и заедно обърнаха тялото по корем.

— Господи! — Пийбоди си пое дъх и го изпусна. — Тази кръв не е само от насилието. Мисля… че е била девствена. А това са полицейски белезници. Използвал ги е да закопчае ръцете й зад гърба. Какво мислиш? С първото се опитва да каже нещо, а с второто й причинява още повече болка. Виж как са се впили в китките й под тежестта на тялото. Би могъл да я закопчае за таблата. Жестоко е.

— Целта е болката — отсече Ив. — Болката дава на извършителя чувство за контрол над жертвата. Знаеш ли нещо за приятели, гаджета, мъже?

— Не, нищо. Докато й помагах за доклада, подпитах за момчета, на шега.

Докато говореше, Пийбоди започна да оглежда стаята. „Идва на себе си — прецени Ив, — превключва на режим ченге“.

— Засрами се и каза, че не излиза често, защото заляга над уроците. Интересуваше се от музика и театър, но искаше да изучава философия и различни култури. Мислеше да се присъедини към Корпуса на мира или организацията „Образование за всички“, след като завърши колеж.

Срамежлива, помисли си Ив, използвайки впечатленията на Пийбоди, за да си състави представа за жертвата. Идеалистка, сериозна в ученето.

— Веднъж — продължи Пийбоди, — когато се срещнахме в едно кибер кафене по повод на доклада й, Макнаб дойде при нас. Много се засрами от него. Изчерви се. Мисля, че беше от момичетата, които се срамуват от момчета и мъже. Има такива.

— Добре. Огледай другите стаи. Аз ще довърша тук.

Срамежлива с момчетата, помисли си Ив. Родителите заминават за уикенда. Идеализмът често граничеше с наивност, особено при младите.

Може би бе събрала смелост да покани някого — мъж или момче — у дома. Отново огледа разкъсаните дрехи.

Хубава пола, красива блуза. Дали жертвата се бе издокарала просто за себе си, или бе по-вероятно да се е облякла така за среща? Обици, гривна, която навярно бе направила болката от врязването на белезниците още по-силна. Лакирани нокти на ръцете и краката. Грим, забеляза Ив, когато сложи микроскопски очила и се вгледа в лицето. Размазан от сълзите, борбата и притискането с възглавницата.

Нима младите момичета се гримираха за вечер, която смятат да прекарат у дома?

Дали бе излязла и се е върнала с някого? Среща с гадже или случайно запознанство, завършило зле?

— Пускаш го да влезе или се прибираш с него. Няма следи от любовна игра долу в приемната, но може би другаде. Няма време да разтребиш. Влизате, сваляш и захвърляш лилавите си сандали по някое време през деня или нощта. Може би той е подредил долу. Ти ли го доведе горе, Дийна? В твоята стая. Не се вписва в профила на тийнейджърка без сексуален опит, но винаги има първи път. И тук няма следи от съпротива другаде, освен на леглото. Дори тези

очевидно са от борбата след връзването. Дали е подредил и тук? Защо да го прави? Той те е донесъл. Да — бавно продължи тя, — не си захвърлила сандалите си. Имала си вродено чувство за ред. Паднали са, докато те е влачел насила или носел към стълбите. Анализът ще покаже.

Отново си пое дъх. Беше й по-лесно сега, след като бе поговорила с Пийбоди и намерила подходящото кътче в себе си, където да потули миналото, отново.

Остави трупа и започна да претърсва стаята.

Хубави дрехи, забеляза тя, качествени тъкани и — нещо непривично за Ив — колекция от обувки. Още по-голяма колекция от книги на дискове — художествена и нехудожествена литература. Огромна колекция от дискове с музика, а бърз преглед на паметта на лилавата музикална система разкри и безброй свалени албуми.

Не откри таен дневник, джобен компютър или линк, скрит нейде от родителски очи.

Прослуша последните записи на настолния линк — шеговити разговори на жертвата с момиче, което наричаше Джо, за пазаруване, музика и досадния по-малък брат на Джо. Нито дума за момчета. Не беше ли това най-често обсъжданата тема от тийнейджърките?

И нито дума за планове за събота вечер.

Банята също беше във виолетово и бяло и безупречно подредена. Ив намери козметичните принадлежности — множество тубички с полуизразходвани червила. Никакви скрити кондоми или противозачатъчни таблетки. Нищо, което да издава, че жертвата е имала намерение да започне сексуален живот.

Но все пак, напомни си Ив, бе поканила убиеца да влезе или го бе довела у дома.

Тръгна към вратата, спря се още веднъж до леглото.

— Тялото да бъде поставено в найлонов чувал и откарано в моргата.

След като излезе от стаята, нареди на един от униформените да пази отпред, докато пристигнат оперативната група и медицинският екип.

Отдели доста време за оглед на стаите на втория етаж. Главната спалня бе в топли, успокояващи тонове, с голямо тапицирано легло.

Два сака лежаха на пода до дълбоко кресло с висока облегалка, захвърлени и преобърнати.

Навярно Макмастърс ги бе донесъл, а жена му бе отишла да нагледа дъщерята. Разнесъл се е писък, Макмастърс е хвърлил чантите и побягнал към стаята на дъщеря си.

В никое от другите помещения — два кабинета, уютна стая за мултимедийни развлечения, още две бани и спалня за гости — нямаше следи от влизане.

Ив слезе долу, отбеляза местоположението на сандалите и потърси Пийбоди.

— Проверката показва — докладва Пийбоди, — че охранителната система и ключалките са били изключени отвътре. Нищо не говори за някакво външно вмешателство в системата. Може би електронният отдел ще открие друго, но както изглежда, после отново са били задействани отвътре, а камерите — изключени централно. Последният диск със запис е от събота. Прегледах го на джобния си компютър. Жертвата е заснета да се прибира сама малко след осемнадесет часа с две торби с покупки, и двете от „Гърлфрендс“. Това е бутик, главно за тийнейджърски и колежански облекла, на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и осма улица.

— Ще отскочим дотам, за да видим какво си е купила и дали е била сама. Имала е уговорка за пазаруване с приятелка и в събота следобед. Не открих личния й линк или джобен компютър, никакви съобщения на настолния, освен едно от приятелка и две от родителите, получени през последните четиридесет и осем часа. Намерих осем дамски чанти, всичките празни.

— Носела е бяла френска сламена чанта с презрамка и сребърна тока.

— Не видях нищо подобно в стаята. Провери във вградения гардероб и шкафовете долу. Прибрани хора са. Може би имат определено място за подобни неща. С лилави сандали ли е била?

— Онези във фоайето ли имаш предвид? Не. Със сини еспадрили.

— Добре.

— Далас, има още нещо. Контролната зала. Всичко е с код за достъп. И там не открих признаци за вмешателство. Или тя е

изключила системата, или му е дала паролата. Или е адски добър в разбиването на кодове.

— Би издала всичко, ако й е обещал, че ще спре. Но ще накараме експертите да проверят за проникване в системата.

— На плота в кухнята имаше само една чаша. Сложих я в плик. Всичко друго е прибрано, затова тя привлече вниманието ми. Проверих и паметта на готварската печка. Програмирала е две пици снощи в осемнадесет и тридесет. Една вегетарианска и една с месо. Имала е компания, Далас.

— Да, имала е гост. Ще поговоря с Макмастърс и жена му. Оперативната група трябва да пристигне всеки момент. Нали ще ги заведеш където трябва?

Ив се върна в приемната. Анна Уитни седеше до Карл като предано и елегантно куче пазач. Макмастърс бе седнал от другата й страна, стискаше ръката й в своята. Уитни стоеше до прозореца към улицата и гледаше навън.

Госпожа Уитни първа погледна към нея и на Ив за миг й се стори, че самата утешителка се нуждае от утеха. В очите й гореше дълбока скръб и молба, която Ив прочете ясно.

„Помогни ни.“

Макмастърс се изправи с влизането на Ив и застана изпънат като струна.

— Не желая да ви безпокоя. Зная, че е много тежък момент.

— Имате ли деца? — глухо попита Карл.

— Не, госпожо.

— Тогава няма как да знаете, нали?

— Карл — плахо я смъмри Макмастърс.

— Права сте — отвърна Ив и седна срещу тримата на дивана. — Няма как. Но зная какво е сполетяло дъщеря ви, госпожо Макмастърс. И ще направя всичко по силите си, за да открия човека, който го е извършил. Ще се погрижа за нея, обещавам ви.

— Оставихме я сама, не разбирате ли? Оставихме я.

— Обадили сте се два пъти. Постарали сте се да бъде в пълна безопасност — побърза да изтъкне Ив, когато Анна понечи да каже нещо. — Работата ми е да преценям и анализирам и вече успях да се убедя, че сте добри и любящи родители. Нямате вина за случилото се.

Аз ще открия виновника. А вие можете да ми помогнете, като отговорите на няколко въпроса.

— Върнахме се по-рано от предвиденото. Бяхме решили да я изненадаме и всички да излезем на голям празничен обяд, а после на матине. Тя обичаше да ходи на театър. Щеше да бъде изненада.

— Кога трябваше да се върнете?

— Отначало мислехме да си дойдем днес следобед — отвърна Макмастърс. — Тръгнахме в петък следобед и взехме совалка до „Интерлюд“ — частен хотел в Смоуки Маунтинс в Тенеси. С Карол искахме да прекараме един спокоен уикенд и да отпразнуваме повишението ми. — Прочисти гърлото си. — Направих резервацията преди десет дни. Бяхме ходили преди цялото семейство, но…

— Дийна искаше да отидем само двамата — промълви Карол. — Обикновено идва с нас, но този път… Трябваше да я убедим да погостува на семейство Дженингс. Но вече е почти на седемнадесет и е толкова отговорна. Догодина постъпва в колеж и решихме, просто решихме…

— Семейство Дженингс ваши приятели ли са?

— Да. Артър и Мелиса. Дъщеря им Джо е най-добрата приятелка на Дийна. — Устните на Карол трепереха. — Дийна настоя да остане сама и мислехме… и двамата мислехме, че трябва да уважим желанието й, да й имаме доверие и да й дадем независимост. Ако…

— Можете ли да ми кажете имената на други нейни приятелки?

Карол си пое дъх на пресекулки.

— Джо, Хили Роу и Либи Грох от училище. Те са й най-близки. И Джейми, Джейми Лингстрьом.

Ив настръхна.

— Внукът на покойния сержант Франк Вожински?

— Да — кимна Макмастърс. — С Франк поддържахме близки отношения и Джейми и Дийна бяха приятели от години.

— Гаджета?

— Дийна не се интересуваше от момчета. Не по този начин все още.

Докато Макмастърс говореше, Ив забеляза погледа на съпругата му.

— Госпожо?

— Беше срамежлива с момчетата, но проявяваше интерес. Мисля, че харесваше някого.

— Кого?

— Не ми е споделяла. Не и директно. Но през последните два месеца обръщаше по-голямо внимание на външността си и… не съм сигурна как да го обясня, но знаех, че си пада по някого. Дори се опитвах да поговоря с нея относно сексуалните контакти.

Макмастърс погледна съпругата си изпод вежди, по-скоро озадачен, отколкото раздразнен.

— Не си ми казвала.

Тя го стрелна с поглед и трепереще́те й устни леко се присвиха.

— Някои неща са лични, Джона, и се обсъждат само между момичета. Не е била интимна с момче. Щях да разбера. Щеше да ми каже. Разговаряхме за противозачатъчни и безопасен секс. Тя знаеше, че съм готова да я заведа в клиника да си избере метод за предпазване от нежелана бременност.

— Знаете ли дали е водела дневник?

— По-скоро бележник, в който записваше интересни мисли, наблюдения, неща, които са я ядосали, предполагам понякога стихове и текстове за песни. — От очите й бликнаха сълзи и Карл посегна за още една кърпичка. — Обича музиката. Винаги носи този бележник в чантата си.

— Има ли джобен компютър, линк?

— Да, те също би трябвало да са в чантата й.

— В бялата сламена чанта със сребърна тока?

— Да. Това е новата й лятна чанта. Аз й я купих миналия месец. В момента е любимата й.

— Къде я държи, когато не излиза с нея?

— В стаята си, на куката отвътре на вратата на гардероба.

Ив бе видяла тази кука, но на нея не висеше нищо. Убиецът бе отнесъл чантата и всичко в нея.

— Извинете, но съм длъжна да попитам. Употребявала ли е някога незаконни вещества?

— Не. Твърдя го с абсолютна сигурност не само защото ми е дъщеря, а защото съм се уверил лично. — Макмастърс гледаше Ив право в очите. — Познавам признаците, лейтенант. И отлично зная колко податливи са момичетата на възрастта на Дийна на влиянието на

връстниците и как искат да опитат от всичко. Тя беше твърдо против наркотиците не само защото са незаконни, а от дълбоко уважение към тялото си, към здравето си.

— Много е внимателна по отношение на храната — добави Карол. — Всъщност често съм се чувствала виновна, че пия кафе и си позволявам нездравословни храни. Тренира по шест дни в седмицата: йога, джогинг и упражнения за издръжливост.

— Кой фитнес клуб посещаваше?

— Не обича фитнес клубовете. Имаме малък салон в сутерена. Ако иска да потича навън, отива в парка, по охраняваните алеи. Носи паникбутон и владее техники за самозащита. Джона се погрижи за това. Напоследък, откакто времето се затопли, тича в парка по-често. Никога не би посегнала към незаконни вещества. Твърде много уважава и себе си, и баща си.

„Сегашно време — забеляза Ив, — говори в сегашно време.“ За майка й Дийна все още бе жива. Дали щеше да изживее нов кошмар, когато напълно осъзнае реалността?

Ив се поколеба, преценяйки подходящия тон да се обърне към бащата, без да направи кошмара на майката още по-мъчителен. Другите ченгета в стаята доловиха това.

— Карол. — Макмастърс стисна леко ръката на съпругата си. — Ще направите ли с Анна кафе? Мисля, че всички имаме нужда.

— Ще ви бъда благодарен — потвърди Уитни.

— Разбира се. — Очевидно схванала замисъла, Анна стана и подаде ръка на Карол. — И аз бих пийнала.

— Да, добре, трябваше да се сетя…

— Хайде, заедно ще го направим.

Анна изведе Карол от стаята.

— Искате да знаете дали някой е отправял заплахи към мен и семейството ми — наруши пръв Макмастърс настъпилото мълчание. — Дали нещо, свързано с работата ми, би могло да доведе до това. Все се намира по някое наркоманче с голяма уста или пласьор, който се прави на важен, просто за да поддържа имидж. Имам файл само за по-сериозните заплахи. Преди два месеца разбихме голяма група. Тарторът, Хуан Гарсия, се отърва под гаранция. — На лицето му се изписа отвращение. — Адвокатът беше голяма акула, броиха куп пари. Носи гривна с микрочип, но това не би го спряло.

— Ще го проверим.

— Да, да. Но… не е в стила му. — Макмастърс прокара длани по лицето си. — Би нападнал мен или друго ченге от участвалите в акцията. Би прерязал гърлото ми, без окото му да мигне, ако вярва, че ще му се размине, но не го виждам да извърши или поръча това. А и ако бе решил да стори нещо на семейството ми, щеше да иска да узная кой е.

— Все пак ще проверим и ще прегледаме другите заплахи във файла ви. Ще ви помоля за копие.

— Ще го получите. Зная, че никога не можем да бъдем сигурни… — Макмастърс замълча за миг, сякаш се бореше със себе си. — Никога не сме напълно сигурни дали и кога нещо ще сполети нас или семействата ни заради работата, но зная, че не съм бил следен. Това е порядъчен квартал и сме записали всичко на името на Карол в обществените регистри. Зная, че се говори какво ли не, но къщата има надеждна система за сигурност и втълпявахме на Дийна да бъде внимателна и предпазлива още откакто беше съвсем малка.

— А нещо по-близо до дома ви? — предположи Ив. — Спор или свада със съсед?

— Не. Нищо подобно. — Той разпери ръце. — Разбираме се с всички. Особено Дийна, всички наоколо много я харесваха. Вършеше разни услуги на госпожа Коен, която живее през няколко къщи, когато тя беше със счупен крак. Хранеше котката на семейство Райли, докато бяха на почивка и…

— Не сте забелязали непознат да се навърта наоколо?

— Не. Не съм. Във всеки случай, никога не би отворила вратата на непознат, особено когато е сама в къщата. Погледнах… докато чаках полицаите. Не открих следи от взлом. Нямаше нищо липсващо или разхвърляно. Не е било обир с непредвиден развой, било е съзнателно и целенасочено срещу моето момиче. И го е извършил някой, когото е познавала.

— На този етап от разследването и аз съм на същото мнение, капитане. Ще разпитаме всеки, който може да знае нещо. Ще поговоря с приятелките й. Ако си е падала по някого — продължи Ив, използвайки израза на Карол, — може би е споделила нещо повече с тях.

— Не е било… среща със злополучен край. Не е било импулсивно.

— Прав сте, сър. И аз не мисля така.

— Тогава кажете ми какво мислите.

Ив погледна към Уитни и той кимна.

— На този много ранен етап смятам, че може би е очаквала гост, планирала е да се позабавлява с приятел. Някой извън обичайната й среда. Някой, който може би я е набелязал. Вероятно е била упоена. Намерена е чаша — единствената вещ не на място в кухнята, която ще изпратим в лабораторията.

— Дрогирал я е — промълви бащата с одрезгавял глас.

— Възможно е, капитане. Все още не мога да направя заключения и да изградя ясна версия. Обещавам да ви държа в течение. Обещавам, че с партньорката ми и екипа, който вече започнах да събирам, ще работим неуморно, докато открием отговорите.

— Настоях вие да водите разследването, лейтенант, защото не се съмнявам в това. — Макмастърс потърка очи. — За записа, повтарям показанията, които дадох на командира: Със съпругата ми се прибрахме рано сутринта от двудневна почивка. Ключалките бяха активирани. Камерите, както установих после, не работеха. Не забелязах това веднага. Качихме се направо горе. Аз отнесох чантите в спалнята, а Карл тръгна към стаята на Дийна да види дали се е събудила. Изпищя. Когато чух писъка на съпругата си, веднага изтичах при нея. Заварих я да се опитва да повдигне Дийна от леглото. Видях…

— Достатъчно, капитане. Мога да прослушам първите ви показания.

— Не, всички знаем, че трябва да бъдат повторени. Видях, че Дийна е мъртва. Видях следите от физическо и сексуално насилие — кръвта, синините, белезниците. Издърпах жена си от стаята, защото… знаех, че трябва. Тя се съпротивляваше, но успях да я отведа в нашата спалня, където използвах и сила, и заплахи, за да я накарам да стои там, докато се обадя на командира. Зная процедурата. Трябваше да повикам униформени полицаи, но…

— И аз бих постъпила така.

— Благодаря. — Гърдите му конвулсивно потръпваха, полагаше усилия да се владее. — Описах положението на командира. Помолих за помощ. Пристигнаха полицаите, изпратени от него. Не, не беше

точно така. Първо се върнах в стаята на Дийна. Трябваше да видя… да се уверя. Убедих Карол да слезе долу, проверих охранителната система за проникване с взлом. Тогава пристигнаха униформените. След малко дойдоха и командирът и госпожа Уитни. С командира се качихме до… местопрестъплението. Помолих да възложи разследването на вас.

— Благодаря, капитане. Изпратих двама полицаи да разпитат съседите. Щом получа разрешение от командира, ще ви дам копия от всички доклади.

— Имаш разрешението ми — намеси се Уитни. — Медицинският екип пристигна — добави той, когато видя линейката да спира отпред. — Най-добре е Карол да остане в кухнята.

— Ще отида при нея. — Макмастърс се изправи. — Ако сте приключили с мен засега, лейтенант.

— Да. След малко оперативните ще бъдат из цялата къща. Има ли къде да отидете със съпругата си, докато свършат?

— Ще дойдете у дома с нас — предложи Уитни.

Макмастърс кимна. Ив си помисли, че у него вече нямаше и помен от коравото ченге. Ръцете му трепереха, а бръчките до очите му сякаш бяха станали по-дълбоки.

— Ще поддържаме връзка, капитане. Приемете отново моите съболезнования.

Докато се отдалечаваше, залитайки като замаян, Уитни се обърна към Ив.

— Заключения?

— По-точно предположения. Пуснала го е, очаквала го е. Засега е невъзможно да се каже дали тя го е довела след среща навън, или е дошъл тук сам. Програмирала е вечеря на печката. Вероятно са хапнали. Ако я е упоил и е оставил чашата върху плота, било е умишлено.

— Искал е да знаем това със сигурност — заключи Уитни.

— Да, сър. Било е лично и предумишлено. Изнасилванията са били брутални, ударите по лицето ме навеждат на мисълта, че е искал да остави някакъв знак. Мисля, че я е задушавал с възглавница, стискал е гърлото й с ръце, може би я е зашеметявал и свестявал, за да удължи страданието, болката и страха й. Целта му е била да й причинява болка и страх. Часът на смъртта е малко след три сутринта.

Всичко, което узнах досега, сочи, че жертвата не би пуснала никого в дома си през нощта — дори момчето, което е харесвала.

— И аз не вярвам. Освен… ако е мислела, че някой се нуждае от помощ. Някой, когото е познавала.

— Възможно е. Най-вероятно е прекарал известно време тук, доста време. Ако оперативната група не открие друго, мисля, че цялото насилие е било извършено в нейната стая, след като я е вързал. Не е искал да поема рискове. Дошъл е с ясна цел и я е постигнал.

— Проверете архива за други подобни престъпления… — заговори Уитни, но изведнъж спря. — Всъщност не искам да ви казвам как да вършите работата си.

— Ще разпитам приятелките й. Може да имаме късмет с тях. Да получим име, описание. Чашата, която Пийбоди прибра като улика, веднага ще бъде изпратена в лабораторията. Настоях медицинският експерт да бъде Морис. Фийни, Макнаб и още някои от хората на Фийни ще се заемат с електрониката. Ще претърсим и парка, където е ходела да тича. Ако се е срещала с убиеца там, може би някой ги е виждал заедно. Ще направим проверка за Гарсия, макар и да съм съгласна с капитана за него.

— Осведомявай ме за всичко — каза Уитни и извърна глава към съпругата си, която в този момент влезе при тях.

— Исках да ги оставя насаме за малко. И да ви дам това, лейтенант. — Анна подаде на Ив няколко листа от бележник. — Имената и номерата на приятелките, за които ви каза Карл.

— Благодаря.

— Зная, че трябва да продължите с това, което следва, но искам да ви кажа нещо. Карл и Джона са наши скъпи приятели, а Дийна беше… прекрасна във всяко отношение. Невинаги ми харесва стилът ви, лейтенант. Джак! — Тя хвърли укорителен поглед към съпруга си, тъй като той понечи да я прекъсне. — Моля те, замълчи. Често ми се струвате твърде сурова. Но Карл и Джона са ни скъпи, а Дийна беше прекрасна във всяко отношение. И ако Джона не бе помолил вие да поемете това разследване, сама щях да използвам влиянието си върху командира, за да го склоня да го повери на вас. Заловете го! Заловете копелето!

Анна избухна в сълзи и потърси прегръдката на съпруга си.

3.

Ив се измъкна от тягостната атмосфера в къщата, излезе навън, където можеше да диша, без да вдъхва страдание и мъка. И където можеше отново да потисне своите напиращи спомени и емоции.

Видя двамата униформени, които бе изпратила при съседите, да се връщат.

— Полицай, докладвайте.

— Обходихме цялата пряка и успяхме да разговаряме с всички съседи, освен четирима. Този, който живее през две къщи източно, е извън града от три дни. Двама участват в парада по случай Деня на мира, а за четвъртия засега не се знае.

— Искам името на последния. Ще го издирим и разпитаме. Същото се отнася и за участниците в парада. Всеки, който е бил на тази пряка през последните двадесет и четири часа, ще даде показания.

— Слушам, лейтенант. Онези, с които разговаряхме, не са забелязали нищо необичайно вчера или снощи. Никой не е видял друг, освен жертвата да влиза или излиза от къщата. — Полицайката, която бе започнала да докладва, погледна бележника си. — Жена на име Хестър Прайвет е видяла жертвата и е разговаряла с нея вчера сутринта около десет и петнадесет. Момичето поливало цветята отпред. Разменили по няколко думи. Жертвата споменала, че има задачи за през деня и че родителите й ще се върнат следващия следобед. Прайвет твърди, че когато на шега я попитала дали планира голям купон вечерта, жертвата изглеждала леко смутена, но се засмяла и отвърнала, че възнамерява да прекара спокойна вечер. После Прайвет продължила на изток. — Над рамото на униформената полицайка Ив видя голямо куче с червеникава козина, опънало повода си, да води младите си стопани към парка, забеляза бегач с яркочервени шорти да се отдалечава. — Свидетелката минала още два пъти покрай къщата по-късно през деня: около три следобед, когато завела децата си в парка, и на връщане, малко преди пет. Сигурна е, че

системата за сигурност е работела, съзнателно проверила, защото знаела, че родителите са извън града. И двата пъти не видяла жертвата.

— Добре. Обадете ми се веднага, щом намерите и разпитате останалите.

След като отпрати полицаите, Ив остана там, където беше, и изчака екипът от моргата да изнесе Дийна в анонимния черен чувал. После възпря жена с разпилени руси коси, която се втурна към къщата.

— Госпожо! Това е местопрестъпление, не можете да влезете сега.

— Дийна е, нали? Полицаите не казаха какво се е случило. Само че е имало инцидент. Не можех да повярвам… Дийна ли е? Какво е станало?

— Не мога да ви дам информация сега. Приятелка на семейството ли сте?

— Да. Съседка. Хестър Прайвет. Разговарях с двама полицаи по-рано тази сутрин, но…

— Аз съм лейтенант Далас. Разбрах, че вчера сте разговаряли с Дийна.

— Да, точно тук, пред къщата. Тя ли… господи, тя ли е в този чувал?

Нямаше смисъл от увъртане. Скоро щеше да се разчуе.

— Дийна Макмастърс е била убита снощи.

Жената отстъпи назад и обхвана с ръце лицето си.

— Но как? Как? — Очите й, широко отворени от ужас, се насълзиха. — С взлом ли са влезли? Толкова е внимателна с алармата и ключалките. Понякога гледа близнаците ми, две момчета, и тя ми изнася лекции за сигурността. О, господи! Момчетата я обожават. Какво ще им кажа? Мога ли да бъда полезна с нещо? Джона и Карол. Те са на почивка. Имам номер за връзка. Мога…

— Върнали са се тази сутрин. Вътре са.

Хестър затвори очи за миг, пое дълбоко въздух.

— Канех се… да намина и да почукам. Да видя как е. Да я поканя у дома на вечеря. Но се разубедих. Сега съжалявам, че… Мога ли да направя нещо? Каквото и да е?

— Идвал ли е някой при Дийна, когато е гледала децата ви? Приятел?

— Понякога Джо беше с нея. Джо Дженингс, най-добрата й приятелка.

— А момчета?

— Не, за бога! — Хестър избърса сълзите по бузите си с ръка. — Това е нарушение на правилата, а и Дийна не излизаше с момчета.

— Винаги ли спазваше правилата?

— Да, доколкото я познавах. Често ми се искаше да наруши поне едно. — Изтри още една търкулнала се по бузата й сълза. — Струваше ми се толкова млада, невинна за възрастта си, и в същото време толкова зряла. Отговорна. Спокойно й поверявах синовете си. Трябваше да я наглеждам по-често, докато родителите й ги нямаше, да я държа под око. Трябваше да настоявам да дойде на вечеря. Но ставаше дума само за два дни и не можех да зная. Просто не можех да зная.

— Споделяла ли е нещо с вас за момче?

— Не конкретно. Говорехме си за момчета от време на време, най-общо. Тя е… беше толкова близка с майка си, но понякога дори момичетата не споделят всичко с майките си. А разликата в годините между нас не е толкова голяма. Освен това аз любопитствах — призна Хестър с лека усмивка. — Мисля, че беше хлътнала по някого, защото забелязах, че напоследък се грижи повече за гардероба си, за прическата си. И… онзи блясък в очите. Нали се досещате?

— Да.

— Подхвърлих нещо по този повод и тя каза, че просто опитва нови неща. Но погледът й го издаваше. Сякаш казваше: „Имам тайна“. Някое момче ли я е наранило? Някой… — На лицето й се изписа ужас. — О, господи!

— Засега не мога да ви разкрия подробности. Ще ви дам визитката си. Ако си спомните за нещо, което сте видели, нещо, което ви е казала, искам да ми се обадите. Колкото и незначително да ви се струва, искам да го узная. — Ив й подаде визитката. — Още нещо. Забелязахте ли вчера дали има лак на ноктите на ръцете и краката?

— Нямаше. Щях да забележа, защото рядко ги лакираше. А и беше боса. Поливаше цветята боса, така че щях да забележа.

— Добре, благодаря.

— Трябва да кажа на съпруга си, на момчетата. Само на четири години са. Не зная как ще им го кажа.

Пийбоди излезе, докато Хестър се отдалечаваше.

— Екипът от електронния отдел идва, оперативните започнаха огледа. Госпожа Уитни събира малко багаж за госпожа Макмастърс. Може би ще останат у семейство Уитни ден-два, зависи.

— Те ще се погрижат за тях. Трябва да разпитаме приятелите. Твърде късно е за обиколка на парка по маршрута й за джогинг. Тичала е между осем и девет часа през уикенда, а през седмицата — когато не е на училище. Ще оставим това за утре. Първо ще посетим Джейми.

— Джейми? Нашият Джейми?

— Лингстрьом. Били са приятели.

— Светът се оказва дяволски малък, когато се случи нещо ужасно.

Нямаше спор. Ив знаеше, че Джейми си е у дома през лятото, при майка си. Интересуваше се какво става с него. Беше внук на покойно ченге — адски добро ченге — и бе загубил сестра си, станала жертва на убийство, когато бе шестнадесетгодишен.

Бе срещал смъртта.

На шестнадесет бе привлякъл интереса на съпруга й, успявайки да проникне през охранителната система на дома му посредством самоделно устройство за електромагнитни смущения.

Знаеше, че през лятото работи в една от компаниите на Рурк, както и за лекото разочарование на Рурк, че плановете на момчето за бъдещето са свързани с електронния отдел на полицията, а не с частния сектор.

— Били са приятели и доколкото познавам Джейми, ще сътрудничи с готовност.

Ив пое през празничния трафик. Из града се събираха тълпи, подготвяха се сергии с храна и сувенири за следобедното шествие.

— Фийни ще реши. — И тук имаше връзка, защото Фийни и дядото на Джейми бяха поддържали приятелски отношения. — По-важното е, че той е в списъка на приятелите й, единственото момче в него.

— Мислиш ли, че са се срещали романтично?

— Родителите отхвърлят тази възможност, но според майката и една съседка, Дийна е харесвала някого. Било е отскоро и го е пазела в тайна.

Пийбоди се замисли за миг.

— Ако е изпитвала влечение към Джейми и е било споделено, не мисля, че би го крила. Той е момче, което родителите й биха одобрили. Умен е, отговорен и свързан с полицията. Стипендиант е в Колумбийския университет, а имаше предложения и от други елитни колежи. Избра Колумбийския, за да бъде близо до дома, да не оставя майка си сама твърде дълго.

При въпросителния поглед на Ив Пийбоди сви рамене.

— Бъбри си с Макнаб и затова зная, че напоследък Джейми доста флиртува. Не с конкретно момиче, нищо сериозно. Мисля, че дори не е споменавал за Дийна. Щях да си спомня, защото я познавах. Освен това повечето колежани не се хващат с гимназистки, не и задълго.

— А с какви се хващат гимназистките?

— С гимназисти. Някои биха се перчили с гадже студент, но Дийна не беше от този тип. Беше мила, сериозна, срамежлива.

— И уязвима. Мръсникът я е обграждал с внимание, знаел е как да действа. Направила си е маникюр.

— Нима?

— По някое време в събота си е направила маникюр или е ходила в салон за красота. Издокарала се е с пола, хубава блуза, бижута, грим. Ако ще прекарваш вечерта у дома сама, какво обличаш?

— Пижама или памучен клин и тениска, вероятно най-размъкнатите.

— Не просто го е пуснала вътре. Подготвила се е за срещата с него.

Ив спря до бордюра пред скромната градска къща.

Вече бе идвала тук, за да съобщи на Бренда Лингстрьом, че дъщеря й е мъртва.

Този път отвори Джейми.

Кога бе станал толкова висок? Трябваше да вдигне глава, за да го погледне в лицето. Бе пуснал по-дълга коса, която се спускаше около лицето му в безпорядък. Дънките му бяха целите на дупки, тениската — раздърпана, с избелелите ухилени образи на популярна траш рок група на гърдите.

Лицето му изглеждаше по-издължено от последния път, когато го бе видяла, и бе станал хубавец. Осъзна с учудване, че срещу нея не стои момче, а мъж.

В сънените му очи проблесна приятелска усмивка, но изведнъж погледът им стана празен.

— Мамка му! — промълви той.

— И аз се радвам да те видя.

— Кой е умрял? Не сте решили просто да наминете. Кой… майка ми?

Паниката му бе очевидна, дори протегна ръка и сграбчи ръката на Ив така силно, че я заболя.

— Не. Тя не е ли тук?

— С баба заминаха в петък при някакви приятелки за седмица, да използват празника. Добре ли са?

— Доколкото зная, да. Трябва да влезем, Джейми.

— Кой е мъртъв? Кажете ми, кой?

Нямаше начин да смекчи новината.

— Дийна Макмастърс.

— Какво? Не! Не! Дийна? Господи! Проклятие! — Джейми се обърна и влезе в хола, който почти не бе променен отпреди близо две години. Закрачи около масите и столовете като лъв в клетка. — Дайте ми минута. Само минута, а?

Ив посочи стол на Пийбоди, а самата тя остана права, докато чакаше Джейми да се опомни. Той спря и се обърна към тях с трезва решителност, необичайна за годините му.

— Кога?

— Рано тази сутрин.

— Как?

— Ще поговорим и за това. Кога я видя за последен път?

— А… — Потърка с пръсти челото си. Изглежда това го поуспокои. — Преди две седмици. Почакайте.

Седна в един фотьойл и се загледа в пространството пред себе си за няколко минути. Ив наблюдаваше младежа, докато възвръщаше самообладанието си. Ако бе решил да преследва кариера в полицията, имаше кураж за ченге, помисли си тя.

— Във вторник ще станат две седмици. Отидохме с една тайфа да гледаме онази нова група — „Кръшър“, в клуб „Зиро“. Обадих й се да дойде с нас, защото не бяхме се виждали от доста време, а тя обича музиката. Всякаква, дори стари неща. Клубът е тийнейджърски, така че нямаше проблем да влезе. Оказаха се пълни некадърници и двамата

излязохме след първата част да хапнем пица, поговорихме си. После я изпратих преди полунощ. Има вечерен час.

— За какво си говорихте?

— За какво ли не. Училище, музика, филми, електроника. Не е на „ти“ с последните новости в електрониката, но й харесваше да ме слуша. Познаваме се, откакто се помним. Дядо познаваше баща й и тя се канеше да кандидатства в Колумбийския догодина. Говорихме за това, защото аз вече съм там два семестъра.

— Каза ли ти нещо за гаджето си?

— Какво гадже? — Погледът му стана подозрителен. — Не ходеше с никого, доколкото зная. Нямаше приятел. Изчервяваше се, когато станеше дума за гаджета, едва ли е била с някого.

— В какъв смисъл „била с някого“?

— В интимен, нали разбирате? Не се мислеше за хубава, но беше. И се оплакваше, че никога не знае какво да каже и как да го каже. Мама мислеше, че просто е плаха и срамежлива и ще преодолее това, когато порасне. Сега никога няма да порасне. — В думите му прозвуча горчивина. — Какво й се е случило, Далас?

— Родителите й заминали за уикенда. — Ив се стараеше да говори с делови и неутрален тон. — По някое време снощи е пуснала някого в къщата. Изглежда го е очаквала и предвид всичко, което узнахме за нея досега, можем да заключим, че го е познавала и му е имала доверие.

Момчето така или иначе щеше да научи подробностите, Ив знаеше това. По-добре бе да ги чуе сега от нея.

— Вързал я е. Изнасилил я и я убил.

Погледът му не трепна. В очите му проблесна ярост, скочи на крака, но отново се овладя. Да, щеше да стане добро ченге, реши Ив.

— Беше толкова добра. Мога да кажа, че беше от хората, които не биха наранили никого. Но беше силна и бърза, и умна. Знаеше как да се защитава. Няколко пъти ме е побеждавала в спаринг, когато тренирахме. Не би успял да я върже без борба. Сигурно имате някаква следа.

— Може би я е упоил, за да я върже, без да се съпротивлява. Борила се е, Джейми, със сетни сили, но е било твърде късно.

— Ако е пуснала някого да влезе, значи го е познавала. Прави сте за това. Не се виждахме много често, откакто влязох в колежа, и не

познавам всички, с които може да е…

— Какво?

— Когато се разделихме с другите от тайфата и отидохме на пицария, тя ме попита какво търсят колежаните в едно момиче. Подхвърлих на шега, че търсят това, което търсят всички момчета. Но тя настоя да узнае дали се опитват да открият общи допирни точки, или всъщност винаги очакват секс. Можехме да си говорим за тези неща, защото между нас нямаше нищо подобно, бяхме само приятели. — Джейми седна на страничната облегалка на фотьойла. — Мисля, точните ми думи бяха, че може би не очакват, но се надяват на секс. Почти винаги. Но на мен не ми провървява с всяко момиче, с което изляза. Казах й да се тревожи за колежаните, когато стане колежанка. Тя се усмихна. Тогава не долових нищо съмнително в начина, по който се усмихна и смени темата. Не е имала предвид момчетата като цяло. Мислела е за някого. Кучият му син!

— На кого може да е казала за него?

— Само на Джо. Джо Дженингс. НДПЗ.

— Моля?

— Най-добри приятелки завинаги. Движат заедно още от началното училище. Но Дийна можеше да пази тайна, когато иска или трябва. Освен това по-често слушаше, отколкото говореше. Не обичаше да се набива в очи, смущаваше се, ако стане център на внимание.

— Добре. Ще поговорим с Джо Дженингс.

— А охранителната система? — попита Джейми. — Не би изключила камерите дори заради някого, когото познава. Строго правило номер едно в този дом. Камерите да работят денонощно, седем дни в седмицата.

— Изглежда убиецът ги е деактивирал и е взел дисковете със записите.

— Тогава е трябвало да проникне в контролната зала, а тя е с парола за достъп. Знаел е как. Знаел е… — Вече пребледняло, сега лицето му стана като на мъртвец. — Планирал го е от самото начало. Набелязал я е. Значи първо ги е блокирал?

— Все още не сме установили това.

— Дори ако е намерил начин да изтрие харда и да вземе дисковете, а за изтриването са нужни специални умения, не може да не

е оставил следи, отзвук и сенки. Обади ли се на капитана? Повика ли Фийни?

— Вече трябва да е пристигнал там с екип.

— Искам да участвам, Далас, трябва да ми позволиш.

— Не мога да ти обещая нищо — хладно каза тя. — Капитан Фийни се занимава с електрониката.

Джейми отново стана, всеки мускул в тялото му се напрегна.

— Няма да ми попречиш.

— Това въпрос ли е или заявление?

Момчето си спомни с кого разговаря.

— Молба.

— Както казах, Фийни взема решения за електрониката. По-трудно е, когато жертвата е някой, с когото си бил близък. Вече знаеш.

Джейми с мъка преглътна и кимна.

— Когато убиха Алис, Дийна ми беше опора. Не исках да разговарям с никого, а тя просто беше до мен, когато трябваше. Сега аз ще направя нещо за нея. Мога да се справя. След три години, когато завърша, ще постъпя в отдела. Първо колеж — това е сделката, която сключих — после значка. Мога да се справя.

— Сделка с кого?

— С Рурк. Той поема онази част от таксите, която стипендията не покрива. Явно не си знаела. — В очите му се прокрадна лека усмивка. — И той умее да пази тайни.

— Очевидно. Ако Фийни се съгласи, аз няма да преча. Съжалявам, че загуби приятелка, Джейми.

— Родителите й знаят ли?

— Те са я намерили тази сутрин.

Той въздъхна.

— Искам да отида. Не само заради работата, бих могъл да помогна.

— Те са у семейство Уитни.

Джейми кимна.

— Все пак ще отскоча да поговоря с капитана. Ще се обадиш ли да ме пуснат?

— Първо се измий. Дори електронните магьосници трябва да поддържат приличен вид.

— Макнаб ще бъде там — обади се Пийбоди и стана. Приближи се към Джейми и го прегърна. — Можеш да си събереш малко багаж и да дойдеш у нас, ако не искаш да стоиш тук сам.

— Ще си помисля. Благодаря. — Той отново въздъхна. — Да, може би ще дойда.

Когато отпусна глава на рамото на Пийбоди, за миг Ив отново видя момчето в него.

— Снощи бях на купон. Ако бях й се обадил да дойде…

— Нямаше да промениш нищо. — Пийбоди го притисна. — Знаеш, че е така.

Джейми кимна.

— Зная.

— Ще мисли и за сестра си — изтъкна Пийбоди, когато се върнаха в колата. — Неизбежно е. Повечето хора никога през живота си не се сблъскват с насилствена смърт, а той е само на осемнадесет и вече му се случва за трети път.

— Може би работата в електронния отдел ще му помогне да го преодолее. Кажи ми, ако имаш гадже, защо би го пазила в тайна?

— Навремето толкова не ми вървеше с момчетата, че ако започнех сериозна връзка, веднага бих разтръбила. Но Джейми е прав, поне доколкото я познавах: Дийна можеше да пази тайна.

Ив спря на следващия адрес — добре поддържана кооперация.

— Била е само на шестнадесет и ако изхождаме от сегашната си теория, доста вероятно е да се е срещала с по-голямо момче. Джейми каза, че разпитвала за колежаните. Трябва да е споделила нещо с някого. Бих заложила на „най-добрата приятелка завинаги“.

Апартаментът на семейство Дженингс беше мезонет и заемаше третия и четвъртия етаж. Жената, която отвори, изглеждаше ядосана. Несъмнено причината бе ожесточената кавга вътре. Гневни викове на момче и момиче долитаха през отворената врата и отекваха по стълбите.

— Да. Какво има?

— Госпожа Дженингс?

— Да.

— Лейтенант Далас, нюйоркска полиция, и детектив Пийбоди.

— Господи, съседите ли са се обадили? — Тя закърши ръце. — Ще ме арестувате ли, ако просто ги хвана и ударя главите им една в друга? Давайте. Поне ще ме откарате далеч от тази лудница.

— Може ли да влезем?

Жената погледна значките им за миг.

— Да, заповядайте. Дори не зная за какво се сдърпаха. Почти всяка сутрин се карат за нещо. Ден на мира, друг път — промърмори госпожа Дженингс с досада и огорчение. — Баща им играе голф. Негодник — добави тя с лека усмивка. — Какво ще кажете да ги арестувате, та и аз да видя пет минути мир.

Изкрещя последната дума към вътрешното стълбище. Гласовете не се снижиха дори за миг.

— Госпожо Дженингс, не сме тук заради оплакване. — „Защо не ги накара да млъкнат, по дяволите?“, запита се Ив. — От отдел „Убийства“ сме.

— Не съм убила никого. Все още. Инцидент в сградата?

— Не, госпожо. Тук сме заради Дийна Макмастърс.

— Дийна? Защо… Дийна!

Ив се вгледа в нея, докато жената осмисляше съобщението, но продължи:

— Била е убита рано тази сутрин. Узнахме, че с дъщеря ви Джо са били приятелки.

— Дийна? — повтори тя и запристъпва назад. — Но как? — Вдигна ръка, за да приглади косите си назад. Но те бяха пристегнати на конска опашка и пръстите й останаха на слепоочията. — Сигурни ли сте?

— Да.

— Разбираме, че е шок за вас, госпожо Дженингс — каза Пийбоди. — Може ли да поговорим с Джо няколко минути? Би могла да ни помогне.

— Джо? Джо не знае нищо. Цяла сутрин си е у дома и се кара с брат си. Не знае нищо.

— Не е заподозряна — увери я Пийбоди. — Разговаряме с всички приятели на Дийна. Рутинна процедура. Познавате Дийна от доста време, нали?

— Да. Да. С дъщеря ми са приятелки от осемгодишни. Тя е… О, господи, какво се е случило?

— Ако позволите да поговорим с Джо — намеси се Ив, — можете да останете в стаята.

— Добре. Да. Добре. — Госпожа Дженингс отиде до стълбите, хвана се за парапета така здраво, че кокалчетата й побеляха. — Джо! Джо! Слез веднага. Да й кажа ли? Аз ли да…

— Ние ще й кажем.

Ив чу гневни стъпки и се появи момиче с буйни кестеняви къдрици и яростно святкащи кафяви очи. Беше с черни три четвърти панталони и странно според Ив съчетание от три потника — син, червен и черен — облечени един върху друг.

— Защо все аз го отнасям? — попита Джо. — Той започна пръв, а няма да… — Момичето замълча и се изчерви, когато видя Ив и Пийбоди. — Не знаех, че е дошъл някой.

— Джо, скъпа…

— Аз съм лейтенант Далас. Това е партньорката ми, детектив Пийбоди.

— Полиция? Ще отведете онзи откачалник?

— Ти си откачалка — изръмжа момче с къдрави кафяви коси, стърчащи на всички страни по последна мода, и очи, святкащи като на сестра му, което слезе стремглаво по стълбите.

— Престанете! И двамата! Веднага!

„Най-сетне“, помисли си Ив. Очевидно стреснати от тона на командата, и двете хлапета се спряха и втренчиха погледи в майка си, сякаш бе двуглаво извънземно.

Ив се приближи, посочи стол.

— Седни.

— Загазила ли съм? Не съм направила нищо. Кълна се.

— Откачалка — промърмори момчето под носа си и се сви под суровия поглед на Ив.

Тя отново се обърна към Джо.

— За жалост трябва да ти съобщя, че Дийна Макмастърс е била убита тази сутрин.

— А? — беше спонтанната реакция на недоверие. — Какво? — После сълзите бликнаха. — Мамо? Мамо? Какво говори тя?

Макар да предпочиташе да оставя разплаканите на Пийбоди, Ив седна срещу Джо и не откъсна поглед от лицето й през промеждутъка,

когато майка й се смести до нея на фотьойла, за да я прегърне и успокои.

— Някой я е убил. Някой, когото е познавала. Момчето, с което се е срещала тайно. Как се казва?

— Не е мъртва. В събота излезе по магазините с Хили. Защо казвате това?

Брат й седна от другата й страна, изведнъж напълно забравил за гнева си.

— Пуснала е някого в къщата в отсъствието на родителите си. С кого се срещаше?

— С никого.

— Лъжите няма да й помогнат сега.

— Моля ви, лейтенант. Не виждате ли колко е разстроена? Всички се чувстваме така.

— Родителите й също са разстроени. Прибрали са се у дома и са намерили дъщеря си мъртва. С кого се виждаше тя, Джо? Кажи ни името му.

— Не зная. Мамо! Мамо! Кажи й да си върви. — Момичето се обърна към майка си, притисна лице към гърдите й. — Кажи й да си върви!

— Не мога да си тръгна — хладно каза Ив, преди госпожа Дженингс да проговори. — Приемете реалността. Приятелки ли бяхте?

— Да.

— Ще й донеса вода — промълви Пийбоди и се отправи към кухнята.

— Кажи ми всичко, което знаеш. Това е единственият начин да й помогнем сега. Щом си била нейна приятелка, значи искаш да й помогнеш.

— Но не зная. Наистина не зная. Не ме е запознавала с него. Дори не съм го виждала. Просто го наричаше Дейвид. Каза, че името му е Дейвид и че е прекрасен. Запознали се в парка преди няколко седмици. Тя тичаше два пъти в седмицата. Понякога повече.

— Как се е запознала с него?

— Тичаше редовно и един ден той бил на същата алея и се спънал. Паднал доста лошо и тя спряла да види дали не е пострадал. Изглеждал засрамен и леко бил ударил коляното си, изкълчил глезен или нещо подобно. Казал, че му няма нищо, че не е нужно да спира, и

когато се опитал да стане, шишето му с вода се спукало и целият се измокрил. Още повече се засрамил, защото намокрил обувките й. Седнали на тревата да си поговорят, докато се почувства по-добре, и й се сторил много сладък.

— Как изглежда?

— Не зная. Каза само, че е готин. Атлетичен красавец. Бил от Джорджия и акцентът му просто я замайвал. Бил непохватен, сладък и щедър на комплименти. Старомоден. Това най-много й харесвало в него.

Пийбоди донесе чаша вода. Джо се загледа в нея.

— Благодаря. Не разбирам. Не разбирам.

— Защо го пазеше в тайна? — ласкаво попита Пийбоди.

— Беше романтично. Не беше казала дори на мен до… допреди месец, но просто щяла да се пръсне, ако не поговорела с някого за него. И… е, знаеше, че родителите й ще разпитват, а и той й казал, че е имал проблеми в Джорджия като ученик в гимназията. С незаконни вещества. Това не би се харесало на баща й, въпреки че се бил излекувал, бил на рехабилитация, положил обществено полезен труд и прочие. Искаше да мине още време, преди да каже на родителите си.

— Но не го е запознала и с теб — изтъкна Ив.

— Бил срамежлив и казвал… мисля… че предпочита известно време да се срещат само двамата. Не са правили нищо. Честна дума, мамо, не са… знаеш.

— Спокойно, скъпа. Спокойно, Джо.

— Само се виждаха в парка понякога или се возеха на борда му, няколко пъти ходиха на кино и често си говореха по линка. Минаха седмици, преди да я целуне. Беше на деветнадесет. Дийна се страхуваше, че родителите й няма да го одобрят, защото е по-голям.

— Имаха ли среща снощи?

Джо кимна унило.

— Щеше да намине да хапнат и да си поговорят, а после да я заведе да гледат пиеса. Тя обичаше да ходи на театър и беше купил билети за „От Ню Йорк до Калифорния“. Затова излезе по магазините. Специално за случая. Искаше да бъде с нов тоалет. Купи си страхотна лилава пола, в любимия й цвят, и подходящи за тоалета обувки. Много се вълнуваше.

Ив си спомни за сандалите до стълбището и за разкъсаната пола, събрана над покритите със синини бедра.

— Следобед отиде на маникюр и педикюр. — Джо избухна в плач и се притисна към майка си. — Изпрати ми съобщение да се видим, но ние бяхме на вечеря у баба и дядо. Искаше вечерта да бъде специална. Беше толкова щастлива. Той не би я наранил. Беше добър. Станала е някаква грешка.

— На кого още беше казала за него?

— На никого. Не биваше да казва и на мен. Бяха си обещали да пазят връзката си в тайна, поне известно време. Но не можа да се сдържи, беше толкова щастлива, че просто трябваше да ми се похвали. Заклех се да не казвам дори на Хили и Либи. И не им казах. Така беше хлътнала по него, че не можеше да не сподели с някого. А аз съм най-добрата й приятелка. Сигурно има грешка — повтори невярващо Джо. — Моля ви! Сигурно е станала грешка.

„Разбира се, че има грешка“, помисли си Ив, докато вървяха обратно към колата. Бе я допуснала малката Дийна и се наричаше Дейвид от Джорджия. Как я бе подвел мръсникът — бе изиграл ролята си блестящо още от първата среща. Срамежлив, непохватен, сладък. С романтична тъмна сянка в миналото. Неустоим за момиче като Дийна.

Бе приел образа на момчето от мечтите й.

Но защо?

4.

— Дали я е набелязал, когато я видял да тича редовно в парка — размишляваше на глас Пийбоди — или по-рано? Дали неговата цел е била конкретно Дийна Макмастърс, или е търсел просто девойка с определени физически характеристики?

— Добър въпрос.

— Струва ми се, че ако я беше набелязал случайно, щеше да се откаже, когато разбере, че баща й е ченге, и да потърси по-лесна жертва.

— Може би донякъде точно затова се е спрял на нея — предположи Ив. — Търсел е предизвикателство. Узнал е достатъчно преди уж случайното им запознанство. Вече е бил направил или поне започнал проучване. Знаел е, че баща й е ченге, когато е планирал срещата… сладур. Знаел е как да й се хареса. Срамежливо момче, непохватно, внимателно.

— Значи — конкретно нея. — Пийбоди сключи вежди. — Въпросът е защо.

— Защото не можем да изключим другата възможност. Ще те откарам до следващата приятелка, оставям я на теб. Мисля, че Джо беше искрена, когато каза, че никой друг не е знаел за това момче, но трябва да сме сигурни. След като разпиташ приятелките, ела в Централата. Ще запазя конферентна зала. Искам екипът от електронния отдел да представи първоначален доклад незабавно.

Ив продължи да размишлява за онова, което бе казала Джо.

— Излизали са на разходка. Можем да бъдем сигурни, че не е искал да се разхождат в нейния квартал. Там е можело да се натъкнат на нейни познати. На кино, на тъмно. За да бъде всичко запазено в тайна. „Така е по-романтично и се срамувам от малките си минали прегрешения. Срамежлив съм. Нека се срещаме само двамата.“ Джо каза няколко седмици. Дълго време за подготовка. Търпеливо копеле.

— И младо, ако наистина е на деветнадесет.

— Може би, или знае как да изглежда на толкова. — Ив спря до бордюра. — Ще направим проучване за подобни престъпления. Ще започна веднага след като се отбия в моргата.

— Кажи на Морис… просто му кажи „добре дошъл отново на работа“.

Пийбоди слезе от колата.

„Страхотно посрещане, няма що“, каза си Ив и бързо навлезе отново сред движението. Барикадите, тълпите пешеходци, бързащи към Пето авеню за шествието, морето от търговци със сергии на колела, натоварени със сувенири, задръстваха улиците и тротоарите.

След няколко преки колата вече едва пълзеше. Ив присви очи срещу множеството туристи и местни, които образуваха непроходими стени… и имаше чувството, че ако види още някого да държи лозунг за мир или да развява знаме с цветя, ще извади оръжието си и ще стреля.

„Ще ви дам един мир“, закани се тя наум.

Погледна към часовника, въздъхна и позвъни на Рурк от линка на таблото.

— Лейтенант. Не се и надявам да се обаждате, за да ми кажете, че пътувате към дома.

— Не. Боря се с шибаното нашествие за Деня на мира. Щом искат мир, защо не си стоят у дома, по дяволите?

— Може би защото искат да изразят своята добронамереност към ближния?

— Глупости! Искат да се напият и не ги е грижа, че полицията не може да мине през тълпата.

— Това било, значи. Накъде отиваш?

— Към моргата. Случаят е ужасяващ.

— Съжалявам. Ще ми кажеш ли подробности?

— Шестнадесетгодишната дъщеря на ченге с безброй отличия, наскоро повишено в капитан. Изнасилване и убийство в дома й. Родителите открили тялото, когато се върнали от почивка през уикенда.

— Много съжалявам.

Яркосините очи от екрана се вгледаха изпитателно в лицето й.

— Добре съм.

— Мога ли да помогна с нещо?

„Току-що го направи — помисли си тя, — като попита.“

— Опитвам се да подредя парчетата от пъзела. Едно от тях е Джейми.

— Джейми? Как така?

— Бил е приятел на жертвата.

— Нали не мислиш, че…

— Не, не мисля. Ще проверя алибито му просто защото не искам да оставям празноти, но не е заподозрян. Имала е тайно гадже… което, изглежда, я е набелязало отрано, подготвило е почвата. На път съм към моргата, за да видя дали някои от детайлите в главата ми ще паснат с доказателствата. После ще отскоча до лабораторията. — Ив намери пролука в движението, даде газ, превключи на вертикална — о, обожаваше тази нова кола — и се понесе на запад. — Помолих Уитни да повика Морис днес. После ще свикам съвещание в Централата. Трябва да направим проучване за подобни престъпления, да проверим електрониката, да разпитаме хора на местата, които е посещавала, така че…

— Мисля да дойда да те погледам в действие.

— Слушай…

— Няма да ти се пречкам, ако не искаш. Но не можеш да държиш Джейми настрана. Мога да помогна в тази насока. Каза, че родителите, единият от които е полицейски капитан, са се прибрали и са я открили мъртва. Не спомена обаче за дискове от охранителни камери. Предполага се, че ченге ветеран би взело всички необходими мерки, включително и надеждна система за сигурност, за да защити семейството си. Ще падне доста работа с електрониката.

— Това е областта на Фийни.

— Тогава ще му се обадя.

„Знаех си“, помисли Ив.

— Не предпочиташ ли да прекараш спокойна неделя у дома?

— Щях, ако жена ми беше тук. Но за нея неделята протича доста различно.

— Прави каквото искаш. Имам въпрос. Защо не ми каза, че помагаш на Джейми да си плаща разходите за университета?

— Хвана ме натясно.

Изглеждаше леко смутен.

— Не че е престъпление.

— Ами не съм напълно сигурен, защото може да си помислиш, че така го подкупвам, нали? Че се опитвам да го примамя в някоя от компаниите си?

— А не е ли така?

— Дяволски си права. Но момчето твърдо е решило да става ченге. Ако все още е така надъхано, когато завърши университет, ти печелиш, аз губя. Гениален е.

— Колкото теб ли?

Сините очи на екрана заискриха.

— Не, но е доста по-честен от мен. Ще се видим в Централата.

— Не минавай по Пето. Господи! Да можеше да видиш това. Някакъв откачалник се е издокарал като ходещ лозунг за мир. Представлява голямо жълто кълбо със стърчащи крайници. Някои хора са толкова смахнати. До после.

Знаеше, че той ще дойде, както и колко полезно е да има на разположение крадец — бивш — при обсъждането на начини за проникване през кодове и ключалки.

Може би Дийна бе дала на убиеца паролата за контролната зала, ако го е знаела. Но за да изключи камерите, изтрие харда и достигне до дисковете, не бе достатъчен един код. Бяха нужни и отлични технически умения.

А нейният крадец — бивш — бе ненадминат.

— Просто гениален — промърмори тя, както казваше самият Рурк.

Дежурният персонал в моргата бе оскъден и онези, които в празничния ден трябваше да се грижат за мъртвите, бяха облечени с пъстри бермуди под лабораторните престилки. От кабинетите и дисекционните зали се носеше музика.

Едва ли мъртвъците ги бе грижа.

Ив се спря за миг пред автомата за напитки. Би пийнала пепси, но не искаше да губи време с проклетата машина.

— Ти! — посочи с пръст минаващ лаборант, който при изненадващия жест пребледня като мъртвец. — Две кутии пепси.

Подаде му кредитите.

— Да, разбира се. — Послушно той изпълни нареждането й и ги пъхна в машината. Още щом щракнаха в отвора и чу познатия звън на кутиите с газирано, Ив ги грабна.

— Благодаря.

Тя бързо се отдалечи.

Първата глътка бе шокиращо студена, точно както обичаше. Продължи по белия коридор, следвана от ехото на собствените си стъпки и натрапчивия мирис на смърт, който се носеше във въздуха, въпреки лъхащия от вентилационната система аромат на цитруси и дезинфектанти.

Спря се пред двойните врати на залата за аутопсии не за да събере кураж пред лицето на смъртта, а мислейки за човека, чиято работа е да я изучава.

Пое си дъх, побутна вратите.

Ето го, не беше се променил.

Бе сложил работна престилка върху костюма си с цвят на безлунна нощ, съчетан с риза в наситено златисто и тънка вратовръзка на преплитащи се шарки в двата цвята. Тя се намръщи при вида на сребърната значка за мир на ревера му, но трябваше да признае, че подхожда на човек като Морис.

Катраненочерните му коси бяха пристегнати назад в лъскава плитка и екзотичното му лице беше открито.

Стоеше наведен над мъртвото момиче, в чието тяло вече бе направил точния си, почти съвършен У-образен разрез.

Когато вдигна тъмните си очи към Ив, тя почувства свиване в стомаха.

Изглеждаше същият, но дали беше наистина?

— Не мога да си представя по-ужасно посрещане. — Приближи се и му подаде втората кутия с безалкохолно. — Съжалявам, че се наложи да те повикам още днес, при това на празник.

— Благодаря.

Той взе пепсито, но не го отвори. Свитият й на топка стомах започна сериозно да се бунтува.

— Морис…

— Трябва да ти кажа нещо — прекъсна я патологът.

— Слушам те.

— Благодаря ти, че намери справедливост за Амарилис.

— Недей…

Морис протегна свободната си ръка напред.

— Трябва да кажа тези неща, преди да се заловим с обичайната си работа, да продължим живота си. Трябва да ми позволиш да ги изрека.

Чувствайки се безпомощна, тя пъхна ръце в джобовете си и не каза нищо.

— Работим със смъртта — и ти, и аз — и с мъката, която я съпътства. Вярваме, или поне се надяваме, че като намерим отговори и въдворим справедливост, ще помогнем на мъртвите и на онези, които остават на този свят и скърбят за тях. Но аз вече не само вярвам и се надявам, а го зная със сигурност. Обичах я и загубата… — Морис замълча, отвори кутията, отпи глътка. — … е огромна. Но ти беше до мен. Като ченге и като приятел. Ти държа ръката ми при онези първи мъчителни крачки към съвземането, помогна ми да стъпя на крака. А когато разреши случая с убийството й, донесе и на мен, и на нея малко мир. Днес е ден, в който би трябвало да си спомним какво е мирът. Работата, която вършим с теб, е грозна и неблагодарна. Затова чувствам нужда да ти благодаря.

— Добре.

— И още нещо, Ив. — Рядко се обръщаше към нея с първото й име, а сега дори сложи ръка на рамото й. — Малко е смущаващо за теб. — Усмихна се съвсем леко, но достатъчно, за да се отпусне свитият й стомах. — Благодаря ти, че предложи да поговоря с отец Лопес.

— Ходил си при него?

— Да. Мислех да замина някъде и да не се връщам, докато… Но нямаше място, на което бих искал да отида, а и честно казано, тук се чувствах по-близо до нея. Затова останах и посетих твоя свещеник.

Ив едва забележимо потръпна.

— Не е мой.

— Даде ми утеха — продължи Морис, без да обърне внимание на смутения й отговор. — Той е човек с непоколебима вяра и гъвкав ум, способен на безкрайно състрадание. Помогна ми да направя онези трудни стъпки и да приема, че ме очакват още.

— Помага… без да досажда… много.

Този път усмивката достигна и до тъмните му очи и това още облекчи напрежението й.

— Съвсем точна характеристика. Благодаря ти също за това, че повярва в мен, когато самият аз не вярвах в себе си.

— Не зная за какво говориш.

— Преди да ми предадат молбата ти тази сутрин, мислех каква причина… оправдание да намеря, за да не се връщам на работа все още. Да отложа връщането си с още седмица, може би две. Не бях сигурен, че съм готов да дойда тук, да вляза в тази зала, да се справя с работата. Но ти си поискала аз да направя експертизата. Повярвала си в мен, така че какъв избор имах, освен и аз да повярвам в себе си?

— Дийна Макмастърс се нуждае от теб. Имаш добър екип тук, добри специалисти. Но тя се нуждае именно от теб. От нас.

— Да. Е… — Изненада я, като леко потърка устни в нейните. — Радвам се да те видя.

— Хм. Аз също.

Стисна ръката й за миг.

— А къде е многоуважаемата Пийбоди?

— По задачи. Имаме доста работа.

— Тогава да започваме. Познавам Макмастърс, разбира се. Силен човек е. Но това ще остави неизлечима рана в него.

— Държи се.

— Да видим какво знаем за нея? Казва се Дийна. — Той хвърли поглед към Ив, тя кимна. — Шестнадесетгодишно момиче в изключително добро здраве преди смъртта. Грижела се е за себе си и за нея са се полагали грижи. Скенерът не показа никакви предишни травми и установи отличен метаболизъм. Последното, което е яла около шест и тридесет вечерта, е било пица с чушки, гъби и черни маслини, изпила е и около двеста мililитра черешова газирана напитка. При токсикологичното изследване установих, че погълнатият барбитурат е бил смесен с питието.

— Упоил я е.

— Факт е, че е погълнала барбитурат, а в организма й няма признаци за честа употреба на това вещество. Напротив. Предвид теглото й и факта, че не е вземала наркотици, дозата би била достатъчна, за да изпадне в безсъзнание може би за около час.

— Предостатъчно време, за да я отнесе горе, да я върже, да блокира камерите и вземе дисковете. Ако го е направил в този ред. Предостатъчно време. Била е замаяна, дезориентирана, когато се е събудила.

— Да. Поела е още една доза, по-малка от първата, около полунощ.

— Втора доза?

— Да. Ръцете й са били закопчани с белезници отзад. Има дълбоки рани от врязване, които сочат, че отчаяно се е борила да се освободи. Следите по глезените са от връзване, може би с някакъв плат.

— Чаршафи.

— Съвпада. Опитвала се е да се освободи и от тях. И ако се вгледаш по-отблизо… — Морис й подаде втори чифт микроскопски очила. — Ето тук. — Заедно се наведоха над глезените на момичето. — Били са силно стегнати, впили са се в плътта. Тук, тук и тук.

— Връзвал ги е и ги е развързвал, връзвал ги е и ги е развързвал… — Ив си представи сцената. — Връзва, изнасилва, развързва, обръща я по корем, връзва, изнасилва. После пак развързва, обръща, отново изнасилва.

— Такова е заключението ми. Многократно изнасилване, вагинално и анално, и всеки път изключително жестоко. Както сама виждаш…

Морис повдигна тялото. Струйка пот, леденостудена, потече по гърба на Ив. Но се приближи, потискайки за пореден път спомените си, и се вгледа в раните.

— Разкъсванията, травмите. Хименът е бил непокътнат преди изнасилването. Толкова млада — сниши глас патологът, — а така безмилостно изнасилена. Не открих семенна течност. Запечатвал се е, предвидливо го е правил преди всяко изнасилване. Не открихме никакъв генетичен материал от него във и по тялото й. Предполагам, че е обезкосмил интимните си части, може би цялото си тяло, преди деянието. Иначе, въпреки запечатването, след множеството брутални изнасилвания все щяхме да открием някой пропуснат косъм. Има синини по краката и тялото й от ръцете му. По-дълбоки кръвонасядания по раменете, където, изглежда, я е притискал с все сила. По шията…

— Душил я е. Гледал я е в лицето, докато изпадне в несвяст. Между изнасилванията, за да не рискува да се увлече, да я умъртви твърде скоро и да развали забавлението.

Ив видя сцената в стаята с нежно виолетови стени и лъскави бели мебели. Видя ужаса, паниката на момичето. Почувства болката й.

— Души я, докато тя отчаяно се бори за глътка въздух и загубва съзнание. После развързва краката й, тръшва я по корем, отново я връзва. И чака да се съвземе, за да я изнасили отново. Няма удоволствие, ако е в безсъзнание. Той иска да й причинява болка. Изпитва нужда да я измъчва. Може би така се възбужда. От болката й, борбата й, молбите й.

— Пребледняла си. — Морис докосна ръката й. — Отдръпни се, седни.

Ив поклати глава, отблъсна го. Щеше да превъзмогне това. Взирайки се колкото в предсмъртните часове на Дийна, толкова и в своето минало, Ив потърка студеното си чело.

— И когато свърши, а тя лежи под него и трепери, притиска възглавницата към лицето й и я задържа, докато отново припадне. Тогава може отново да я обърне и върже. Гаврил се е с нея около осем часа, цял работен ден. Оставял я е за известно време, докато отново успее да го вдигне… Може би е обещал, че ще я пусне, ако му каже паролата за достъп до контролната зала. Но мисля, че може би вече се е бил погрижил за това. Както и да е, продължило е доста дълго. Сигурно го е питала защо, защо го прави. Казал й е, казал й е точно защо. Така или иначе щял да я убие и е изпитал удоволствие да й разкрие причината.

— Защо? — тихо попита Морис, взирайки се в лицето й.

— Не зная. Все още. Но според мен е искал да знае, че прави всичко това не защото я желае. Не защото я харесва. Щом е вложил толкова време и усилия да я нарани физически, многократно, нима не би искал да я нарани и емоционално, душевно? Да се изгаври със сърцето й. Дал й е да разбере, че тя не означава нищо за него, че си е играел с нея. Разходките ръка за ръка, срамежливото момче. Да я накара да се чувства като глупачка? Още едно удоволствие в добавка към всичко останало. — Ив все още успяваше да диша равномерно, но не можеше да овладее учестения пулс, който туптеше в главата й. — Свалил е маската… Вече е излишна. Иска да й разкрие истинската си

същност. Иска да знае кой прониква в нея, кой я наранява и разкъсва. Младо здраво момиче, силно момиче. Ще може да продължава с часове, докато за последен път сграбчи с ръце шията й, за последен път се вгледа в очите й и започне да стиска. Докато я довърши. — Едва сега Ив се отдръпна крачка назад. Не затрепери, макар да й струваше голямо усилие. Само отпи голяма глътка от вече стоплилото се пепси. — Оставя белезниците. Полицейски белезници. Стандартни. Развързва краката й, но оставя ръцете й закопчани. Защото това е послание до баща й, удар в неговия корем. Тя е просто инструмент. Оръжие. Би могъл да я убие десетки пъти преди това, по десетки начини. Искал е да бъде в тази къща — в къщата, където ченгето вярва, че малкото му момиче винаги ще бъде в безопасност.

Ив се вгледа в лицето й.

— Втората доза също е послание за Макмастърс. Искал е да бъде сигурен, че ще открием опиата в кръвта й. Знаел е, че родителите й ще се приберат в ранния или късния следобед. Предполагал е, че ще имаме резултат от токсикологично изследване най-рано вечерта, дори ако го изискаме спешно. Просто й е дал още малко, за да узнаем със сигурност. Затова е оставил и чашата.

— Чаша?

— Беше на плота в кухнята и в нея ще има следи от барбитурата, в лабораторията ще ги открият. Сякаш… натрива носа му. Съкрушителна наглост: „Виж какво мога да направя в твоето светилище със скъпоценната ти дъщеря, като използвам това, срещу което се бориш през всеки ден от живота си“. Самата Дийна е била използвана като средство. Още по-лошо, нали? — Тя отново погледна Морис, вече по-спокойна. — По-лошо е за Макмастърс да знае това, нали?

— Да. Сигурно е по-лошо.

„А какво означаваше ти — запита се той — за онзи, който използва теб по този начин?“

Но не изрече мислите си на глас. Познаваше я и я разбираше твърде добре, за да ги изрече.

По-късно Ив стоеше навън, вдъхваше въздуха на Ню Йорк ведно с горещината на типично летния ден. Беше издържала, най-трудното бе

минало. Върна се в колата си и потегли към лабораторията.

Очакваше спречкване с главния лабораторен експерт Дик Беренски. Всъщност се надяваше сблъсъкът с човека, известен с милия прякор Дикхед, да облекчи напрежението й. „Жалко нищожество — казваше тя за него, — но е най-добрият.“

В лабораторията нямаше жива душа, освен няколкото опитни плъха, сгушени в талашита в стъклените си клетки. И оплешивяващата яйцевидна глава на шефа, приведен пред компютърния монитор, докато ловките му костеливи пръсти препускаха по екрана и клавиатурата.

— Заключение.

Каза го предизвикателно. Той й хвърли поглед, изпълнен с неприязън.

— Имах билети за мач. За места в ложата.

Подкуп, без съмнение.

— Капитан Макмастърс имаше дъщеря. Сега ме попитай дали ми пука за твоите билети.

— Нямаше да бъде по-малко мъртва, ако хапвах хотдог, пиех бира и гледах „Инките“ в Деня на мира, по дяволите!

— Прав си, няма спор. Някое гадно копеле я е изнасилвало отпред и отзад, измъчвало я и я душило, за да ти провали скапания Ден на мира!

— Господи, успокой се! — Убийственият блясък в очите на Ив усмири неговия гняв и той разпери костеливите си пръсти. — Все пак съм тук, нали? И вече изследвах чашата. Съдържала е черешова газирана напитка и барбитурат. Смес от „Слайдър“ в течна форма и малка доза „Зоунър“ на прах.

— „Зоунър“?

— Да, съвсем малко. Само „Слайдър“ е щял да свърши работа, но комбинацията със „Зоунър“ предизвиква кошмарни видения. Обикновено се събуждаш с ужасна мигрена. Не виждам защо някой ще ги смесва, но ги има всякакви.

— Значи е страдала дори когато е губела съзнание? И се е събуждала с болка?

— Ако искаше само да я упои, „Слайдърът“ щеше да бъде достатъчен. Можеш да бъдеш сигурна, че е искал да се мъчи. Получих

ДНК и отпечатъци, но съвпадат с тези на жертвата. Тъкмо щях да ти изпратя резултатите. Щеше да си спестиш идването.

— А чаршафите? Дрехите й?

— Не съм машина, мамка му! Описах ги и ще ги изследвам. Оперативните са ги проверили на място, а предполагам, и ти. Няма семенна течност. Вероятно добре се е запечатал. Но ще направим щателно сканиране. Ако е имало пролука дори колкото върха на игла в запечатката му и оттам е избила пот, дори ако е пуснал лига, ще го открием. Преди да попиташ, белезниците са стандартни. На пръв поглед ми се струват нови. Поне не са били използвани преди това. Кръвта и тъканта по тях са на жертвата. Никакви отпечатъци. Няколко закачени влакна, вероятно от чаршафите. Харпо ще ги изследва сутринта.

Не можеше да се отрече, че е свършил работата си.

— Изпрати доклада за чашата… и другия, когато приключиш с чаршафите и дрехите й.

След като даде това нареждане, Ив тръгна към Централата с леко пулсиращо главоболие в тила.

Дори привечер в Деня на мира, в Централата кипеше оживление. Да служиш и закриляш означаваше да бъдеш на разположение денонощно, седем дни в седмицата, а мирът можеше да върви по дяволите. Злото — във всички свои проявления — не знаеше почивка. Ив предполагаше, че сега в другия край на острова много не толкова зли хора пийваха повечко и си позволяваха малко по-разпуснато забавление, докато някой измъква портфейлите им в празничната суматоха.

Качи се с ескалаторите, вместо с по-бързите асансьори, само за да има още малко време да възстанови равновесието си.

Искаше й се да има подръка нещо за налагане с юмруци. Искаше й се да влезе в някоя фитнес зала и да настрои андроида за спаринг. Но вместо това, осем часа след обаждането от Уитни тя влезе в общото помещение на отдел „Убийства“ и право в офиса си.

Кафе, помисли си Ив, истинско, би могло да замести изразходването на гнева с удари, докато кокалчетата на юмруците й се обелят.

Беше седнал на стола за посетители, който Ив знаеше, че е ужасно неудобен и това бе добре дошло за нея, защото не желаеше

никой да остава в личното й пространство твърде дълго.

Но той седеше, работеше на джобния си компютър, запретнал ръкави и вързал косите си отзад, както когато се готвеше да се впусне в някоя трудна задача или вече бе нагазил в нея.

Тя затвори вратата.

— Мислех, че ще бъдеш при Фийни.

— Бях. — Рурк остана на мястото си и се вгледа в лицето й. — Скоро дойдоха от местопрестъплението. Разполагат се в конферентната зала, която си запазила.

Ив кимна и отиде до автоматичната готварска печка да програмира кафе.

— Нужни са ми само няколко минути, за да подредя мислите си за съвещанието. Можеш да им кажеш, че идвам.

Бе искала да поразмишлява до малкия си тесен прозорец, докато пие кафе, но за размисъл бе нужно усамотение. Обърна се и отиде до бюрото си.

Рурк беше се изправил и застанал зад нея по-безшумно от котарака им. Взе чашата от ръката й и я остави на бюрото.

— Хей! Имам нужда от ободряваща глътка.

— Ще я получиш след минута.

Взирайки се с проницателните си сини очи в нея, леко докосна бузите й с върховете на пръстите си.

— Добре. — Тя се отпусна в прегръдката му. Можеше да затвори очи и да се наслади на чувството, че е обичана и разбирана.

— Ето това е. — Той целуна косите й.

— Добре съм.

— Не мисля. Няма да те питам дали ще продължиш. Щеше да го направиш дори да не беше те помолил колега. — Тя кимна, той отново целуна косите й, после я отдели от себе си и погледите им се срещнаха. — Трябва да докажеш, че можеш да издържиш.

— Справям се.

— Така е. Но забравяш, че не е нужно да се справяш сама.

— Била е по-голяма, отколкото бях аз. Почти на двойно повече години. Все пак…

Той я погали по гърба, защото потръпна веднъж, силно.

— Но все още млада, беззащитна, невинна.

— Аз вече бях загубила невинността си. Бях… Докато стоях в моргата и я гледах, изведнъж си помислих, че можеше и аз да лежа на масата за аутопсии. Ако не бях пратила него там, щях да бъда аз. Щеше да ме убие рано или късно, или по-лошо — да ме превърне във вещ. Трябваше да го изпреваря. Тя не е имала шанса, който имах аз. Имала е хубав дом, любящи родители, у които завинаги ще остане дълбока рана. Но не е имала моя шанс. Не бих се отказала от случая за нищо на света.

— Разбира се.

Ив остана в прегръдката на съпруга си още минута, после се отдръпна.

— Ядосвах се, че нямам време да разкажа играта на някой спаринг андроид.

— Не се и съмнявам. — Рурк не можа да сдържи усмивката си. — В това никога не губиш.

— Да. Но сега не съжалявам.

Рурк взе кафето й от бюрото и й го подаде.

— Не е зле да вземеш нещо за главоболието.

— Не е толкова силно. Ще мине, докато работя.

— И пицата, която поръчах, трябва да помогне.

— Поръчал си пица? — Част от нея се изкушаваше, а друга искаше да поддържа дисциплина. — Казах ти да не поръчваш храна за ченгетата ми. Ще ги разглезиш и поквариш.

— Има само едно ченге, което бих искал да разглезя и покваря, а случайно пиците са нейна слабост.

Ив отпи от кафето си и намръщено го изгледа.

— Поръча ли с пеперони?

5.

Фийни отхапваше от парче с дебела плънка. Стоеше до масата в конферентната зала, съсредоточен върху пицата, докато Джейми и Макнаб вече унищожаваха по още едно парче. Бившият партньор на Ив, сега капитан в електронния отдел, с остатък от пица в едната ръка и с кутия сода в другата, гледаше снимките, които Пийбоди все още не бе закачила на таблото.

Скоро се бе подстригал, забеляза Ив, но въпреки това прошарените му рижи коси упорито стърчаха на всички страни. Лицето му, загоряло и уморено, имаше унилото изражение на сънена хрътка. Тютюневото му яке и измачканите панталони в същия цвят навярно бяха купени преди най-добрият му ученик — Макнаб — да бъде отбит от гърдата на майка си.

За разлика от него, младият ас от електронния отдел, с когото Пийбоди съжителстваше на семейни начала, искреше със светлоотразителните си червени панталони и тениска с цвят на радиоактивни жълтъци, разбъркани със светкавици. Дългите му руси коси бяха пригладени назад, разкривайки издълженото му миловидно лице, и сплетени на стегната плитка.

Пиците така или иначе бяха там и Ив си взе парче.

— Нали нямаш нищо против Джейми да сътрудничи? — попита тя Фийни.

— Не може да не се опита да направи нещо. По-добре е да бъде тук, където ще го държа под око. — Фийни отпи глътка сода. — В началото ще бъде твърде напорист, но ще се успокои. И аз познавах Дийна. Добро хлапе. — Той продължи да се взира в снимките от местопрестъплението. — Шибан извратеняк! Когато се разчуе из управлението, толкова ченгета ще разпитват за подробности, че няма да смогнеш да им отговориш.

— Колко добре познаваш Макмастърс?

— Работили сме заедно по няколко случая, сядали сме да пийнем бира. Добро ченге. — Ив знаеше, че това е най-високата оценка на

Фийни. — При случаи като този, Далас, осъзнаваш, че колкото и да си въобразяваш, че като ченге, като баща, можеш да се справяш с всичко, да вършиш работата си, да избягваш опасности, все пак не можеш да защитиш детето си от нещо подобно. Вярваш, че можеш, макар и да знаеш колко зло има по света, трябва да вярваш, че можеш. Но когато се случи нещо такова, проумяваш жестоката истина, а тя е, че не си способен. — Поклати глава, но гневът, изписан на лицето му, не изчезна. — Иска ни се да вярваме, че можем да защитим децата си. — Замълча, отпи още една голяма глътка. — Щях да пътувам с жена си до Ню Джърси днес следобед, бяхме канени на барбекю у сина ни. Ню Джърси, за бога! — добави той с презрението на човек, родом от Ню Йорк.

— Е, помисли от тази гледна точка: движението щеше да бъде ужасно.

— Както и да е, жената ще ми донесе пържоли. — Отново сведе поглед към снимките на Дийна. — Малката е загубила далеч повече от празнично барбекю.

— Набелязал я е, Фийни, и е знаел как да се добере до нея. Трябва да има причина. Ще започнем с това.

— Отмъщение? — Фийни кимна. — Може би. Той е ченге с дългогодишен стаж, лейтенант в отдела за наркотици от близо десет години, мисля. Сега капитан. Разнищва случаите и не обича работа, свършена наполовина. Добро ченге — повтори той. — Добрите ченгета си създават врагове, но…

— Да, работя върху няколко „но“. Да започваме, сега ще ги обсъдим. Екран — включен — нареди тя.

Командата бе сигнал за другите, че съвещанието започва.

— Жертвата е Дийна Макмастърс, шестнадесетгодишна. Медицинската експертиза потвърди, че причината за смъртта е удушаване с ръце. Жертвата е била многократно изнасилвана в рамките на шест-осем часа. Следите от барбитурат, известен с наименованието „Слайдър“, смесен с малко количество „Зоунър“ на прах, открити при токсикологичния анализ, сочат, че е била упоена.

— Това е „Шаш“.

Ив замълча, повдигна вежди срещу Джейми.

— Извинявайте, лейтенант. Исках да ви осведомя, че откачалниците наричат този коктейл „Шаш“, защото… просто те

шашва. Ако поемеш достатъчна доза, следват ужасяващи кошмари. Струват ти се адски реални и после имаш страхотно главоболие.

Фийни размаха пръст срещу Джейми.

— Откъде знаеш толкова по въпроса? Ако си играеш с такива гадости в колежа, ще…

— Хей, по-спокойно! Чист съм. Дори при едно провинение губя стипендията си. Освен това, за бога, ако искам кошмари, по-добре да хапна „бурито“ и да изгледам някой филм на ужасите в полунощ.

— Дяволски си прав.

— Джейми току-що потвърди нещо, което вече узнах от Дикхед в лабораторията. Тъй като няма рани, получени при самозащита, и следи от борба преди връзването, смятаме, че е била упоена с тази комбинация от наркотици, а после отнесена в стаята си, където е била обездвижена на леглото. С белезници на ръцете и въжета, направени от чаршафите, за краката.

— Искал е да се мъчи дори когато е в безсъзнание — промълви Пийбоди.

— И докато е била в безсъзнание, може би е използвал времето, за да прекара чиниите и чашата си през стерилизатора, може би дори е проникнал в контролната зала. Би имал време да свърши всичко това и да се върне в стаята й, преди тя да се свести.

— С изключение на бельото, дрехите й не са били свалени, а само повдигнати по време на издевателствата. Блузата й е разкъсана на няколко места, но не е била употребена голяма сила. Това не говори за ярост, настървение, а за съзнателни, решителни действия. — Ив се обърна към Джейми, който понечи да каже нещо. Беше достатъчно да го погледне, за да го накара да замълчи. — Леките синини по лицето и тялото сочат, че е била удряна, но не особено силно. Петната по бицепсите и раменете издават, че е била притискана надолу. Протриванията на китките и глезените са от упорита, отчаяна борба. Убиецът не е бързал, укротявал я е с душене с ръце или възглавница, докато загуби съзнание, и тогава, предполагаме, че е развързвал въжетата на глезените, обръщал я е и я е връзвал отново. Най-вероятно е изчаквал, докато се съвземе, и я е изнасилвал пак. Изглежда е повторил тази поредица от действия няколко пъти. — Ив отново погледна към Джейми. Лицето му бе много бледо, очите — много

мрачни, но не каза нищо. — Това ни разкрива много — довърши тя и изчака.

— Хм! Не е губил време и енергия да я блъска и подмята насамнатам — заговори Пийбоди. — Не е имал интерес да я наранява по този начин. Не си е направил труда да я съблече, защото му е било все едно. Не е целял подобен вид унижение.

Ив кимна.

— По-обидно е било да я остави облечена. Това прави деянието още по-долно. Проникване. Демонстриране на надмощие. Болка. — Сърцето й заплашваше да изскочи от гърдите. Погледна Рурк в очите, за да възвърне спокойствието си. — От лабораторията потвърдиха, че чашата, оставена на кухненския плот, е съдържала същите наркотици като откритите в кръвта й. Потвърдено е и че белезниците на китките й са стандартни полицейски. По тях са открити следи само от нейна кръв и тъкан. Досега криминолозите не са намерили следи от убиеца на местопрестъплението. Нищо с неговата ДНК по тялото на жертвата. Запечатал се е. Пийбоди, свидетелските показания.

— С лейтенанта разпитахме две от приятелките на жертвата, за които знаем, както и Джейми. Разговарях и с още две от списъка, даден от родителите й. От всички тях единствено Джо Дженингс потвърди, че е знаела за мъж, с когото жертвата се е срещала. Твърдял, че е на възраст деветнадесет години и е студент в Колумбийския университет, но родом от Джорджия. Запознали се преди няколко седмици в парка, където Дийна често тичала, и започнали да се виждат тайно. Всички разпитани свидетели потвърдиха, че жертвата е имала джобен компютър и линк, но никое от двете устройства не беше открито на местопрестъплението или в жилището. Заключихме, че убиецът ги е взел, тъй като е било възможно да има записани разговори и негови съобщения. Никоя от приятелките и близките на Дийна не може да идентифицира този мъж, според показанията им.

— Според показанията на Джо — продължи Ив, — жертвата е казала на неидентифицирания мъж, че баща й е полицай от отдел „Незаконни вещества“. Тогава той признал, че преди време е бил арестуван за употреба на наркотици, и изглежда е използвал това, за да я убеди да пази връзката им в тайна от приятелите и семейството си.

— И тя, разбира се, се е съгласила. — Джейми погледна към Ив и тя кимна. — Ако е казал, че се срамува и се чувства зле заради това,

Дийна би се съгласила, за да не го поставя в неудобно положение. Тя не искаше да създава неприятности на никого.

— Освен това — изтъкна Макнаб — е имала тайно гадже. Което е много вълнуващо за хлапачка на тази възраст.

— По всичко личи, че жертвата не просто го е пуснала в дома си в нощта на убийството, а го е очаквала. Отново според показанията на Джо, тя е очаквала приятелят й да намине да хапнат нещо за вечеря, а после да я заведе на театър. В паметта на готварската печка са регистрирани две единични пици, едната с месо — жертвата е била вегетарианка — програмирани около осемнадесет и тридесет. Поела е първата доза наркотик с безалкохолното.

— Първата доза? — попита Фийни с недоумение.

— Дал й е и втора около полунощ. Предполагам, че убиецът е знаел кога трябва да се върнат родителите, късно следобед. Мисля, че тази втора доза е била дадена, за да имаме настоящия резултат от токсикологичния анализ. Не е можел да знае, че родителите й ще решат да се върнат няколко часа по-рано от планираното. Оставил е чашата на плота, за да бъде сигурен, че ще я изследваме и ще открием следите от наркотика.

— Шамар за Макмастърс. — Фийни смръщи вежди, четейки доклада от токсикологичния анализ на стенния екран. — Логичен извод. Ако имаш зъб на ченге и търсиш начин да му навредиш чрез семейството му, как ще постъпиш? Безспорно така, че за ченгето да бъде очевидно, че е отмъщение. Освен това всички знаем, че извратенякът не е можел напълно да контролира малката преди това. Било е рисковано да увлече Дийна в играта на тайна връзка. Момичетата на тази възраст си споделят. Казала е това-онова на приятелката си.

— Така е било по-забавно. — Ив смени изображението на екрана със снимката на Дийна от личната карта. Млада, свежа и усмихната девойка. — Било е и по-лично. Не просто в къщата, а в прекрасната спалня на момичето. А и тя му е отворила вратата. Потвърдено ли е?

Фийни кимна.

— Няма следи от блокиране на камерите, от манипулации с устройствата на прозорците и вратите. Времевият отрязък съвпада с твоя. Ключалките са били деактивирани отвътре, по обичайния начин, около осемнадесет и тридесет часа, и веднага отново задействани

отвътре. Пуснала го е в къщата и е заключила. В двадесет и три часа и осемнадесет минути вратата на контролната зала е била отворена с парола и камерите са били изключени по нормалния начин.

— Измъчвал я е близо четири часа дотогава. — Ив си представи, не можеше да спре да си представя какво е да бъде изнасилвана и наранявана часове наред. — Дала му е кода. Не е било нужно сам да го разбива. Можел е лесно да го изкопчи от нея.

— Тя беше дете на полицай — възрази Джейми. — И беше умна. Не мисля, че му е било лесно.

Явно младежът не можеше да разбере. Как би могъл, когато никога не го е преживявал?

— Четири часа изнасилвания, мъчения и душене. Казва й: „Добре, ще си тръгна, но трябва да изключа камерите, да взема дисковете“. Може би тя отказва първоначално, може няколко пъти. Той продължава да я измъчва, отново и отново й причинява страдание: „Дай ми кодовете, Дийна, и всичко това ще свърши“.

— Не му е дала кодовете за достъп до дисковете, поне не истинските — намеси се Макнаб. — Навярно не ги е знаела. Не е имало и защо да ги знае. Сам ги е налучкал и не му е отнело много време. Може би десетина минути, което означава, че има известни умения и добра техника. Според паметта на системата дисковете са били извадени в двадесет и три часа и тридесет и една минути. Хардовете са изтрити или блокирани, но успяхме да установим часа. Може би ще успеем да извлечем и изображенията. Няма да бъде лесно, но ще опитаме. Системата е „ултра“. Колкото по-модерна е една система, толкова повече защити има срещу изтриване, а с това се увеличават и шансовете ни да възстановим нещо изтрито или блокирано.

— Тогава първо се заемете с това — каза Ив и продължи с разказа си: — След като се е добрал до дисковете, заличил е каквото е могъл и е изключил камерите, се е качил при нея за още час или два.

— Тръгнал си е през входната врата — продължи Фийни вместо нея. — Отворил е ключалките отвътре, настроил ги е да се затворят в четири часа и три минути.

— Това му е дало достатъчно време след настъпването на смъртта да заличи следите си и да остави чашата. Без бързане, без паника, стъпка по стъпка. Но е имал ясен план — промърмори Ив. —

Тръгнал си е рано, за да не бъде забелязан. Все пак, пристигнал е по светло, а никой не го е видял. Умело се слива с тълпата и се придвижва незабелязано. На три преки оттук има няколко спирки. Поръчах копия от всички дискове от охранителните камери, но… — Не възлагаше големи надежди на тези записи. — Щом е достатъчно умен, за да направи всичко това, не би допуснал да бъде заснет от охранителни камери на спирка близо до местопрестъплението. Най-вероятно се е придвижвал пеша. Ако свърталището му се намира по-далеч, може би е хващал такси и е слизал на десетина преки. Или е ползвал автобус. А може би има собствено транспо.

— В събота най-вероятно се е придвижил пеша — отбеляза Рурк. — Тогава градът беше оживен. Времето беше хубаво. Кой би обърнал внимание на момче или млад мъж? Сигурно е бил добре облечен, но така, че да не привлича погледите. Слънцето беше силно, така че сигурно е носел слънчеви очила, може би шапка или качулка. Може би е бил със слушалка в ухото, сякаш слуша музика, или е използвал линка си, все едно говори или пуска съобщения. При възможност се е смесил с група хора — на неговата възраст. Сред други би станал още по-незабележим. Ако човек възнамерява да извърши престъпление в друг квартал, най-добре е да се слива с тълпата. Аз на негово място бих използвал линка си, когато наближа на две преки, за да се обадя на мишената.

Ив присви очи.

— За да й кажеш, че си на път. За да се увериш, че няма търпение да те види. „Наблизо съм. Уговорката ни остава, нали?“ Нещо подобно.

— Да. Тогава тя застава до прозореца и наднича, докато си говорят. Готова е да му отвори още преди да е изкачил стъпалата. Той влиза, въпрос на секунди. — Рурк сви рамене. — Е, така бих го разиграл аз.

— Нейният линк е в ръката й, ето така — добави Ив. — Така няма да бъде нужно да го търси после, в случай че тя го прибере в чантата си. Хитро и ефективно. Пасва на почерка му.

Тя закрачи из стаята, като потупваше с пръсти бедрото си.

— Ще обиколим останалата част от квартала. И парка. Най-добре е да започнем с парка. Пийбоди, отиваме там сутринта. Фийни, твоят екип да започва с електрониката. Съсредоточете се върху системата за сигурност. Аз ще проверя в архива за подобни

престъпления и ще се свържа с Майра за психологически профил. В момента униформени обикалят местата, които Дийна често е посещавала, други двама издирват Хуан Гарсия, пласьора на наркотици.

Фийни вдигна поглед към снимките от местопрестъплението.

— Този тип не действа по такъв начин.

— Съгласна съм, но трябва да проучим и него, и други, чиито имена изникнат от файловете или спомените на Макмастърс. Вероятността да е ходил с нея някъде, където я познават, е нищожна. След първата среща е трябвало да я отведе далеч от обичайния за нея периметър, на кино, но не в това, в което е свикнала да ходи. В парка? Може би са си уговаряли срещи на по-отдалечени алеи, където той каже.

— Ако е било отмъщение… — Фийни започна да размишлява на глас и Ив му кимна. — Ще прегледаме материалите по случаите на Макмастърс и отново ще поговоря с него, ще се върнем назад. Джейми, мислиш ли, че тя би разпознала бандит?

— Да, сигурно. Беше умна, както казах. Беше наясно какво се случва на улицата, не беше съвсем наясно само… със себе си. Надявам се, разбирате какво имам предвид. Но определено знаеше как да бъде предпазлива, какви типове да избягва.

— Какъв тип мъж би я привлякъл?

— Ами… трябва да е чист. Не само външно. Трябва да изглежда добре, да говори добре. Джо твърди, че й е казал, че учи в Колумбийския университет? Би се хванала на това, защото аз уча там, а и тя също щеше да кандидатства догодина. Мръсникът е използвал това, за да се сближат? А, и с маниери. Учтиво държание. Ако е твърде напорист, би я отблъснал.

„В Ню Йорк има безброй други училища — помисли си Ив, — а той избира точно това, в което учи един от най-близките й приятели и където самата тя възнамерява да следва.“ Не беше просто съвпадение.

— Опознавал я е, следил я е, изучавал я е. И не е бързал. Не, не е някой търговец на незаконни вещества или негова горила. Макмастърс е направил резервацията за почивката десет дни предварително. Копелето се е подготвило. Това е била неговата златна възможност. Дийна със сигурност му е казала за повишението на баща си.

— Изпрати ми съобщение още същата вечер — обади се Джейми. — Мисля, че е казала на всички, които познаваше. Много се гордееше. Бях изненадан, когато разбрах, че не е отишла с родителите си на почивката, за да го отпразнува с тях.

— Момичето току-що е започнало романтична връзка — изтъкна Пийбоди. — Защо да заминава с тях за уикенда, когато може да остане у дома и да бъде с любимия. Дори ако се е двоумяла, е била достатъчна една негова дума — например, че ще му липсва — за да остане.

— Ще тръгнем по следите, които имаме. Пийбоди, свържи се с някого в Колумбийския университет, за да проверим минималната вероятност да й е казал истината. Искам списък на всички студенти от мъжки пол, както и на всички настоящи служители, назначени през последните пет години, на възраст от осемнадесет до тридесет години. След като свършиш това, звънни на Бакстър. Двамата с младия му помощник да се включат в разследването. Искам да поемат Гарсия, а после да продължат с разпитите на съседите в радиус от три преки от местопрестъплението.

От офиса си Ив провери архива за подобни престъпления и използва гениалната идея на Фийни да се свърже с международната база данни за криминални деяния, за да направи проучването глобално и дори космическо.

Докато компютърът работеше, тя започна да подрежда второ табло с материали в офиса си. Образът на Дийна — жива и мъртва — щеше да остане с нея, докато работи по случая.

— Умно момиче — промърмори Ив, докато закачаше снимки, доклади и отбелязани часове. — Дъщеря на полицай. Всички казват това. Но дълбоко в себе си ти си обикновено момиче. Симпатично момче ти обръща внимание, казва каквото трябва, гледа те по особен начин. И вече не си толкова умна.

Бе преживяла това. Не беше дъщеря на ченге, а самата тя закалено, цинично ченге. И не друг, а Рурк я обгръщаше с внимание, изричаше подходящите думи и я гледаше по онзи специален начин. Не можеше да твърди, че е била умна. Бе нарушила собствените си правила, бе поела риск, бе хлътнала по мъж, за когото знаеше, че е опасен, че е бил заподозрян в убийство.

Не, тогава не бе умна. Бе заслепена и омаяна. Как можеше да очаква нещо друго от Дийна?

— Зная какво си изпитвала или си мислела, че изпитваш — промълви Ив. — Зная как е влязъл под кожата ти, разрушил е бронята ти, надвил е здравия ти разум. Аз имах късмет. Ти не. Но зная как те е спечелил.

Сега, вместо да разсъждава като момичето, трябваше да започне да мисли като убиеца.

Обърна се към автоматичната печка и се замисли за миг.

Кафе, спомни си тя. Първият й подарък от Рурк бе пакет кафе. Истинско. Неустоимо за нея и по-ценно от шепа диаманти.

Очаровател но, съобразително… и право в целта.

Дали и тя бе получила някакъв подарък. Нещо малко и много подходящо?

Върна се до бюрото си, разгледа внимателно снимката на Дийна. Музика и театър, спомни си Ив. Имала е голям интерес и към двете. И към четенето. Толкова много дискове с музика. Може би бе записал музикален микс, създаден специално за нея. Или поезия. Нали жените се впечатляваха от поезия, особено ако е от мъж?

Искала да се присъедини към Корпуса на мира или „Образование за всички“. Но едва ли можеше да се намери подходящ подарък, свързан с това.

Компютърът даде сигнал, че първото търсене е приключило. Седна да прочете информацията за случаи на изнасилване и убийство.

Нищо не се открои, въпреки че ги прочете и анализира внимателно и повече от час проверяваше вероятности. Търсенето в международната база данни доведе до същия резултат. Имаше няколко тънки нишки за проследяване, но дълбоко в себе си знаеше, че всичко това няма да доведе до нищо. Просто трябваше да бъде свършено заради процедурата.

Бе елиминирала половината от незначителните вероятности, когато влезе Пийбоди.

— Получих частичен списък от университета — на настоящите студенти и служители. На бившите мога да получа най-рано утре. В момента има шестдесет и трима студенти от мъжки пол от щата Джорджия, четирима преподаватели, един охранител и двама други служители. Охранителят е на възрастовата граница, точно тридесет, един от градинарите е на двадесет и четири и работник по поддръжката е на двадесет и шест.

— Ще проучим миналото им, на всичките.

— Едва ли миналото му е истина.

— Според мен й е казал достатъчно верни неща, та ако като полицейска дъщеря реши да направи проучване, да се увери, че са истина. Твърде предпазлив е, за да не се подсигури.

Пийбоди кимна към печката, получи разрешение.

— Мислиш ли, че е студент там? — попита тя и отиде да програмира кафе.

— По-скоро е нагласил нещата така, че ако Дийна провери, да се увери, че е студент. Но може би вече се е погрижил да заличи уликите от регистъра. Ето как би постъпил съобразителен човек: намира студент, клонира личната му карта, приема неговото име или го променя, без значение. Можеш да бъдеш сигурна, че е имал нещо, което изглежда като студентска лична карта. С нея получаваш отстъпки, когато ходиш на кино, театър, концерти. Когато я е водил, е трябвало да показва картата си… и скенерът да отчита, че е валидна.

— Не се сетих. Ето затова получаваш малко повече кинти от мен. — Тя подаде на Ив прясно кафе. — Значи може би някой от тези шестдесет и трима е негов двойник. Или… или е имал съучастник.

— Действа сам. За да имаш съучастник, трябва да му се доверяваш. Нима е възможно чак такова доверие? Избягваш рискове, ако работиш сам. Бих се обзаложила, че личната карта на някой от тези студенти е била открадната или загубена през последните шест месеца. Дублира я, сменя снимката със своя, подправя основните данни, ако трябва. Ако Дийна се усъмни и провери, ще открие, че е регистриран като студент. Засега ще проучим тях. Всичките до един. Утре ще проверим дали някой е сменил личната си карта. Ти поеми първите тридесет — нареди тя, — аз ще поема останалите. Работи тук или у дома и се обади в домашния ми офис сутринта, точно в седем.

— А ти къде тръгна?

— Искам да се върна на местопрестъплението, за да огледам отново, после ще се заловя с досиетата на студентите. Копирай ги на домашния ми компютър.

— Добре, ако попадна на нещо, ще ти се обадя.

Ив пийна още кафе и позвъни на Рурк.

— Някакъв напредък?

— Няма да бъде нито бързо, нито лесно.

— Аз приключих тук. Ще отскоча до местопрестъплението за още един кратък оглед на къщата и после се прибирам.

— Ще те чакам в гаража.

— Нито бързо, нито лесно, нали така каза?

— С позволението на капитана, част от устройствата ще бъдат донесени в лабораторията ми у дома. Там имам по-добра техника. Пет минути.

Затвори.

Ив събра всичко, от което щеше да има нужда, изпрати копия от всички бележки, доклади и файлове на домашния си компютър. Докато се придвижваше към гаража, получи съобщение от един от полицаите, които разговаряха със съседите. Всички живеещи на улицата на жертвата вече бяха издирени и разпитани. И нито един от тях не бе видял никого да влиза или излиза от дома на семейство Макмастърс, освен самата Дийна през уикенда.

Може би Бакстър и верният му помощник Трухарт щяха да имат повече късмет, помисли си тя. Или тя и Пийбоди щяха да попаднат на следа при сутрешната си обиколка на парка. Но щом един престъпник не бе оставил никаква следа от себе си след изнасилване и убийство, щом бе отделил часове, за да се погрижи за всяка подробност, вероятността да е проявил небрежност и допуснал да бъде видян с жертвата бе нищожна.

Все някой някъде ги бе видял. Друг въпрос бе дали този някой ще си спомни.

Бяха се разхождали, сядали в заведения и търсили развлечения в града, и то седмици наред. Достатъчно бе да попадне на една следа, един човек, една пролука, за да потече порой от доказателства.

Отиде до колата си и се облегна на купето да нахвърля още записки на електронния си бележник.

Колумбийски университет. Студентска лична карта.

Джорджия. Южняшки акцент.

Истина или лъжа? Защо истина, защо лъжа?

Изчезнал джобен линк и компютър, може би електронен дневник, дамска чанта. Още нещо ценно в чантата? Прикриване на следи или трофей?

Вдигна поглед, щом чу стъпките на Рурк в гаража.

— Когато си набелязвал жертва, опитвал ли си се понякога да говориш с престорен акцент?

— Полицейското управление е странно място за обсъждане на тази тема, според мен. Щом работиш, аз ще карам.

Той изчака, докато се качиха в колата, преди да отговори на въпроса.

— Да, понякога избирах подходящ за ролята си. Но по-често ирландският си беше идеален. Може би го пресилвах, доближавах се до диалекта на Уест Каунти или се стараех да звучи превзето, като реч в държавно училище.

— Но ако е дълго планиран заговор или работа, за която са нужни няколко седмици и често общуване с жертвата, по-лесно и безопасно е да се придържаш към естественото. Пресилено или превзето, но близко до обичайния ти говор.

— Така е — съгласи се той, докато потегляше. — Една грешка, и цялата работа пропада.

— Нашият човек казва, че е от Джорджия. Тя харесва акцента, споделя с приятелката си. Умен е, а най-умно е да използваш това, което имаш, с което се чувстваш уверен. Може би е живял на юг, поне известно време. Казва й, че е студент в Колумбийския университет и може би е бил, или поне знае достатъчно, за да може да не се сконфузи, когато тя каже: „Хей, имам приятел, който учи там“. Няма смисъл да рискува с тези подробности. По-трудно е да се повярва, че е на деветнадесет, щом е способен на такова търпение, такава съсредоточеност. — Ив хвърли поглед към Рурк. — Всъщност някои са способни.

Той премина в друго платно, използвайки малка пролука в потока от коли.

— На деветнадесет аз имах зад гърба си перипетии за цял живот: подвизаване по улиците, преследвания, кражби и опити да се измъкна от калта. Вече бях усъвършенствал някои умения и се бях научил на търпение и самоконтрол.

— Убийството е нещо различно от кражбите.

— Разбира се, че е различно. Още повече, когато става дума за предумишлено убийство на невинно момиче.

— Всичко е в мотивацията, нали? За да го планира и изпълни така безупречно, е нужна силна мотивация. Но за някои мотивът е

просто тръпката.

— Не прилича на убийство заради тръпката. Извършено е твърде прецизно. И хладнокръвно. — Той замълча, докато задмине високоскоростното такси пред тях и прекоси едно кръстовище, секунда преди да светне червено. — Когато отмъстих на хората, които изтезаваха и убиха Марлена, го направих хладнокръвно, с ясно съзнание. Някои биха си помислили друго, виждайки резултата, но нямаше никаква тръпка. Никаква.

Ив се замисли за дъщерята на Съмърсет — момиче, което Рурк бе обичал като сестра, убито като предупреждение към него.

— Няма нищо общо с това. Ако има някаква прилика, тя е между убийствата на Дийна и Марлена. Отмъщение. Не преставам да мисля за това. От друга страна, би могъл да я убие по други начини, по друго време. Да я отвлече, да подложи Макмастърс на агония, преди да я убие.

— Мислиш, че му е харесала ролята на кавалер. Впечатлява я, събужда чувства у нея. Може би се вживява в играта. Ако е имало тръпка, тя е била на този етап. Хладнокръвие и хладен ум. Нужно е да притежаваш и двете, за да започнеш любовен роман с момиче с ясната цел да отнемеш живота му.

Когато спря пред дома на Макмастърс, Ив слезе и застана на тротоара.

— Пристигнал е малко по-рано от този час. Трябва да е вървял пеша, най-логично е. Би могъл да дойде от всяка посока, дори през парка. Докато не открием някой, който го е видял, не можем да знаем. Носел е белезниците, дрогата. Вечерта е била топла, но сигурно е бил с яке. Много хлапета ги носят по-скоро за стил, отколкото защото е нужно. Белезниците са били в джоба му, може би и дрогата. Но е имал нужда от уреди за системата за сигурност, нали? Може би е носел чанта, малък сак или раница. Или просто са били в други джобове. Макнаб носи панталони с джобове къде ли не.

— Когато си с яке, можеш да пъхнеш белезниците отзад в колана си и да ги закриеш, както често правят ченгетата.

— Мисля, че е ходел съвсем нормално. Добре изглеждащ тийнейджър или колежанин, с чисти маркови дрехи. Никой не му е обърнал внимание. Мисля, че й се е обадил на линка, когато е бил на една-две преки, както ти каза. Може би само за да й каже: „Хей,

наблизо съм“, или да се престори, че не е сигурен как да я намери. Това е хитро. Тя ще го напътства, ще се оглежда за него, ще отвори вратата, за да го посрещне още преди да се е изкачил по стъпалата.

— И тя е искала да влезе бързо и незабелязано, нали? Не е искала някой съсед да спомене пред родителите й, че е видял непознато момче да идва при нея в тяхно отсъствие.

— Имаш право. — Ив присви очи. — Да, имаш право. Може би дори са го обсъдили предварително, когато са се уговаряли. „Ще ти се обадя, когато съм наблизо, за да бъдеш готова.“ Малката им тайна.

Представи си сцената, докато се изкачваше до входната врата, разкъсваше полицейската лента и отключваше с универсалната си карта.

— Все пак възможно е някой да види. За него няма значение дали съседите ще споменат нещо. Тя скоро ще бъде мъртва, край на играта. Но трябва да внимава какво ще видят. Затова, да, бих се обзаложила за якето, може би шапка, слънчеви очила. Вървиш с наведена глава и ръце в джобовете, използваш слушалки. Може би ще опишат дрехите, но ще побързаш да се отървеш от тях. Може би ще дадат обща представа за ръста и телосложението ти. За цвета на кожата и косата. И какво от това? Очевидците често не могат да дадат конкретни показания. Просто ще са видели момче да влиза в дома на момиче.

Тя се спря във фоайето, мислено превъртя филма напред.

— Развълнувана е. Той я целува за поздрав. Все още е милото, срамежливо момче. Трябва да продължи да играе тази роля, за да я завърже, без да има шанс да се съпротиви, да избяга или да го одраска. Пуснала е музика. Обича музика, и двамата обичат. Може би го развежда из къщата или поне отиват до кухнята, за да вземат пиците, питиетата.

Ив продължи навътре, и Рурк с нея.

— Забавно е, вълнуващо е да вечерят заедно, само двамата. Той внимава да не докосне нещо или ако докосне, запомня, че после трябва да заличи отпечатъците си по него. Но отново е с ръце в джобовете. Срамежливо момче. Хлапаци са и решават да хапнат в кухнята. Ето тук. — Ив застана до кухненски ъгъл с яркосиня тапицерия и изглед към малък вътрешен двор с висока тухлена ограда. — Сядат един срещу друг, за да се гледат в очите, докато си говорят. Хапват, смеят се,

флиртуват. Тя го пита: „Хей, искаш ли още газирано?“. Разбира се, че иска, и когато отива да му донесе, той сипва дрогата в чашата й. Толкова е лесно. За минута се чувства замаяна, отпаднала и когато „Зоунърът“ я хваща, просто се отпуска, задрямва. И той я отнася горе. — Ив тръгна по стъпките на убиеца към задното стълбище. — Тежала е четиридесет и няколко килограма. Била е отпусната, но не твърде тежка за млад, здрав младеж. По-умно е било да я качи оттук. Защо да хаби енергия? Ако е наблюдавал къщата преди това, в което не се съмнявам, отлично е знаел коя е нейната стая. Виждал я е през прозореца всеки път, когато защитният екран не е бил включен. Дори и да не е бил сигурен, не е било трудно да се досети коя е стаята. Цветът, плакатите. Всичко е типично момичешко. — Рурк не каза нищо, не биваше да я прекъсва. Знаеше какво прави тя — опитваше се да мисли едновременно като убиеца и като жертвата. — Първо искаш да я направиш безпомощна, да избегнеш всякакъв риск. Белезниците, чаршафите. Стягаш чаршафите, искаш да ги усети. Искаш да оставиш белези. Надяваш се да се бори. Знаеш, че ще се опита. Слизаш долу и разтребваш, пъхваш всички съдове, освен нейната чаша, в съдомиялната. Включваш на стерилизиране, за да заличиш всички следи. Проверяваш вратата на контролната зала. Няма смисъл да се мъчиш. Тя ще ти даде кода. Ще се постараеш да го изкопчиш. Събличаш се, напръскваш се със запечатващ спрей. — Ив се огледа, поклати глава с неодобрение. — Не, в друг ред. Правиш това още на долния етаж, преди да я отнесеш горе. Там не трябва да падне никаква частица от теб. Оставяш всичките си неща старателно подредени. След като приключваш с нея, вземаш чантата й, проверяваш съдържанието и я слагаш при своя багаж. Отново се качваш горе, оглеждаш стаята, за да се увериш напълно, че няма нищо, свързано с теб, на компютъра й, на настолния линк. Където и да е… — Тя замълча, закрачи из стаята, отново отвори чекмеджетата, които вече бе претърсила. — Дали е взел нещо, за да бъде във форма? За многократни изнасилвания е нужна доста енергия, доста издръжливост. Може би се е подсигурил. А може би не се е наложило да го използва: безпомощното й мятане в плен на кошмара, дори в безсъзнание, го е възбудило достатъчно. Когато постепенно се свестява, започва забавлението.

— Не се подлагай на това. — Сърцето му се късаше като от остри нокти, кървеше. — Знаем какво става по-нататък, не е нужно.

— Но е важна част от случилото се. Тя е… объркана. Отначало разсъдъкът й е замъглен от дрогата, после започва да усеща главоболието, пронизващата болка. — Ив сведе поглед към вече голия матрак на леглото. — Струва ми се, че би могъл да го направи по-лесно. Да й даде доза „Проститутка“ или „Зайче“. Такъв е бил изборът му. Не е искал тя да участва дори под въздействието на наркотик. Искал е да бъде ужасена и да страда. Дали й казва какво прави, или просто действа, без да губи време? Все още не мога да го видя ясно. Просто не го разбирам. Тя плаче. Само на шестнадесет е и част от нея пита с недоумение защо се случва това и не иска да повярва, че симпатичното момче е чудовище. Но дъщерята на ченге знае. Дъщерята на ченге проумява истината. Той иска тя да я проумее… Бори се дори по време на изнасилването и това ти носи голяма наслада. Бори се и докато плаче и умолява. Девствена е — още по-възбуждащо. Кърви оттам, където си я разкъсал, от китките, от глезените. Силна е и се бори упорито.

Рурк я наблюдаваше със свит стомах, докато тя изживяваше ужаса миг по миг. Ив вървеше из стаята, обикаляше леглото, където бяха извършени тези зверства. Дори докато описваше последните мигове от живота на младото момиче, гласът й звучеше спокойно.

Рурк не проговори, докато Ив свърши и започна повторно претърсване на стаята.

— Дори след толкова време с теб не преставам да се питам как го правиш, как можеш да се поставяш на мястото на тези хора, да виждаш нещата по техния начин.

— Налага се.

— Глупости! Това не е просто обективност, проницателност. Правиш го за тях. Правиш го за Дийна и другите, чийто живот е бил откраднат. Не е просто застъпване за мъртвите. Ти го изживяваш заедно с тях. Дори след всичко, което съм преживял, не зная дали бих имал куража да върша това, което ти вършиш всеки ден.

Тя се спря за миг да почине и притисна клепачите си с пръсти.

— Не мога да не го правя. Не зная дали някога съм имала избор, но зная, че сега нямам. Не мога да си го представя. Не само защото не сме намерили човек, който го е виждал. Кой е, защо е такъв, какъвто е, защо го е извършил? Не го виждам. Всичко е смътно. Мисленото изживяване на случилото се помага да добия малко по-ясна представа.

— Отново потърка клепачи, съсредоточи се. — Колко време би ти отнело да извадиш дисковете от система като тази тук и да изтриеш харда?

— Има две защити и за изваждането на дисковете е нужен код, но познавам системата.

— Да, производство на твоя компания е, проверих. Но и той я е познавал. Бих се обзаложила.

— Е, в такъв случай ще са ми нужни около тридесет секунди за изваждането и още една-две за изтриването. Но той е вкарал вирус. Днес установихме това. Сложен вирус, който уврежда устройството и заличава информация и образи. Било е нужно време за зареждане и умения и пари, за да се сдобие с него.

— Не е добър колкото теб. Не го приемай като потупване по рамото, просто няма твоя опит. Щом може да мине за деветнадесетгодишен, едва ли е на повече от тридесет. Значи може би му е било нужно два-три пъти по-дълго време за изваждането и може би двойно повече за изтриването, щом е използвал вирус.

— Какво точно търсиш, Ив? Ако имам някаква представа, бих могъл да помогна с нещо, вместо само да стоя тук.

— Не зная. Нещо. Ти ми изпрати кафе, помниш ли?

— Моля?

— Някакъв жест на внимание, нещо, с което да я спечели. Малък подарък, не особено ценен. Ти ми изпрати кафе, след като се запознахме.

— Разпитваше ме като заподозрян в убийство.

— Номерът ти успя. Имам предвид, с кафето. Беше право в целта. Какво ли й е подарил той? Какво… знаех си! Знаех си, мамка му! — Ив извади един от стотиците дискове с музика. — „Специален микс за Дийна“, това пише на обложката. Виж, сложил е и стикер — голямо червено сърце с инициали.

— Нейните — ДМ, и неговите — ДП.

— Поне на името, с което й се е представил — потвърди Ив. — Джо каза, че се казвал Дейвид. Никога не се оказват толкова умни, за колкото се мислят. Трябвало е да потърси и това, да го вземе. То е единствената връзка, засега.

Постави го в плик.

— Знаеш, че шансовете ни да проследим този съвсем обикновен диск са едно на астрономическа цифра.

— Той го е записал. Все пак е връзка. — Тя отново се огледа, доволна за момента. — Добре, няма какво повече да узная от местопрестъплението. Поне днес. Трябва да поработя с това, което имам.

6.

Съмърсет не се появи, когато влязоха в къщата, и тя повдигна вежди.

— Къде е господин Страшилище?

Погледът, който Рурк й хвърли, издаваше едновременно примирение и лек укор.

— Тази вечер е свободен.

— Искаш да кажеш, че го няма в къщата? Жалко, че трябва да прекараме вечерта в работа.

Той плъзна ръка надолу по гърба й.

— Ще можем да си позволим почивка по някое време.

— Не. Трябва да прегледам тридесет досиета. Освен това все още не съм докладвала на Уитни, защото се надявах на чудо.

Ив тръгна нагоре по стълбите, но изведнъж се спря, защото видя котарака да седи на площадката и да я гледа сърдито.

— Господи, този е почти толкова лош, колкото твоята сянка.

— Мрази да го оставят сам.

— Нямам намерение да го мъкна със себе си на местопрестъпления. Примири се, приятел — каза тя на котарака, но приклекна до него и го погали. — Някои от нас трябва да работят за прехраната си. Е, един от нас. Другият печели за забавление.

— Случайно и сега трябва да се позабавлявам малко. После ще прекарам известно време в лабораторията.

— Говориш за работа в Деня на мира, при това късно вечерта?

— Трябва да довърша нещо, с което се захванах тази сутрин, когато жена ми ме остави сам.

Продължиха нагоре заедно и котаракът заподскача между тях.

— Можеш ли да копираш този диск? — попита тя. — Трябва да запазя оригинала чист.

— Няма проблем. — Той взе пакета с вещественото доказателство. — Ще вечеряме след два часа — обяви Рурк, когато

мина покрай кабинета й и стигна до своя. — Междувременно можеш да нахраниш котарака.

Ив не си направи труда дори да сбърчи вежди, излишна загуба на енергия. Влезе в кабинета си и отново се спря при вида на плюшеното коте — копие на Галахад, подарък от Рурк — което лежеше пораздърпано в удобното й кресло.

Погледна играчката, оригинала, отново играчката.

— Знаеш ли, не ме интересува какво си правил с това нещо, Галахад.

В кухнята нахрани котарака и програмира кана кафе.

После отиде до бюрото си, включи компютъра и седна да подреди записките си, докладите и да прегледа досиетата на първите десет студенти от Колумбийския университет. Докато компютърът работеше, прочете доклада, който бе нахвърляла за Уитни.

Редактира го, препрочете го. Надявайки се шефът й да бъде доволен от написаното, изпрати копия на служебния и домашния му компютър.

Даде гласова команда за зареждане на досиетата едно по едно на екрана. Облегна се назад и проследи информацията, снимките.

Млади, помисли си тя, всичките толкова млади. Никой от първите в списъка не бе имал и най-малко провинение — никакви младежки лудории, арести за притежание на незаконни вещества и дори порицание от ръководството на университета.

Зареди останалите досиета, после започна отново да ги преглежда по друг признак.

— Компютър, проверка за родители, братя или сестри с криминално минало и/или връзка с капитан Джона Макмастърс като главен разследващ по случая.

Прието. Търсене…

Отмъщението, ако бе отмъщение, можеше да произтича от различни корени. Докато траеше проверката, стана и подреди още едно табло.

Резултат от търсенето…

— На екрана.

Тук имаше някоя и друга лудория или арест и няколко малки провинения. Единадесет задържания за наркотици, при някои повече от едно. Но при никого нямаше никаква връзка с Макмастърс.

Замислено даде команда за справка за разследващите детективи и екипи. Може би връзката с Макмастърс бе косвена.

Отново удари на камък. Стана и закрачи из кабинета.

Реши да попита Макмастърс направо. Може би някой от разследващите бе негов стар приятел от детството или далечен братовчед.

Загуба на време най-вероятно, но нямаше да останат празноти.

Отиде при таблото, прегледа пак информацията на него, но не видя нищо ново. Поклати глава, когато Рурк влезе.

— Дъщеря — каза тя. — Отмъщението, ако изхождаме от тази теория, се изразява в убийството на дъщерята на Макмастърс. Дали е огледално отмъщение? Дали Макмастърс носи отговорност, от гледна точка на убиеца, за изнасилването или смъртта на неговата дъщеря. Да кажем, неговото дете, защото, за разлика от Макмастърс, може да е имал момче.

— Ако възрастта на убиеца е близка до тази, на която е твърдял, че е, значи е много млад баща. А ако той е детето, а Макмастърс, според него, е отговорен за изнасилването или убийството на един от родителите му? А може би смята самия себе си за жертва.

— Да, мисля и върху тези версии. — Ив прокара пръсти през косите си. — Общо взето, не стигам доникъде. Може би идеята за час почивка за проясняване на ума не е толкова лоша.

— Копирах музикалния диск.

Нещо в тона му я накара да откъсне поглед от таблото, да срещне неговия.

— Какво е?

— Стартирах авто анализ, докато работех върху другата електроника. Съдържа и аудио, и видео, което е доста необичайно. Качеството на възпроизвеждане е съмнително при подобни дискове. Но има нов запис, добавен тази сутрин в два и тридесет, и още един — малко след три.

— Добавил го е там, кучият син. Пусна ли го?

— Не, предполагах, че няма да одобриш.

Ив взе от Рурк диска и го сложи в компютъра си.

— Възпроизвеждане, начало два и тридесет, тази дата. Видео на екран едно.

Рурк не каза нищо, застана до нея.

Първо зазвуча музиката, сладникава и веселяшка. Като тази, която пускаха за фон в някои магазини. Когато я чуеше, винаги й се приискваше да набие някого.

После на екрана се появи образът — отначало замъглен, после все по-ясен — докато всяка синина, всяка рана и петно от кръв по тялото на Дийна Макмастърс се открои.

Беше облегната с гръб на възглавниците, с лице към камерата. Може би камерата на собствения й джобен компютър или линк, помисли си Ив. Погледът й бе празен, лицето измъчено. Гласът й, когато заговори, звучеше провлачено от изтощение и шок.

— Моля те, моля те, не ме карай! — Образът се влоши, после отново се проясни. — Добре, добре. Татко, ти си виновен. Всичко е заради теб. И… господи! О, господи! Добре. Никога няма да ти простя. Мразя те. Татко! Тате! Моля те! Добре. Никога няма да разбереш защо. Нито ти ще узнаеш, нито аз. Но… трябва да платя за нещо, което ти си сторил. Татко, помогни ми! Защо няма кой да ми помогне!

Образът се изгуби и музиката се промени. Ив чу познатата до болка тема на погребалния марш, когато образът отново се появи и камерата бавно се плъзна нагоре по краката на Дийна, по торса й, към лицето. Към изцъклените очи.

Задържа се на лицето и се изписа текст.

> Може би ще мине време, докато намериш и изгледаш това. Мъртвата ти дъщеря наистина обичаше тази музика! Пуснах й я, докато зверски я изнасилвах. О, между другото, беше празноглава, но с хубав задник. Дано това клипче те накара да пъхнеш цевта на оръжието в устата си и да си пръснеш мозъка.
>
> Не можа да каже репликата си много добре, но това не омаловажава истината. Ти си виновен, нещастнико. Ако не беше така, глупавата ти дъщеря щеше да бъде жива.
>
> Колко дълго можеш да живееш с това?
>
> Получи си заслуженото!

В унисон с кресчендото в края на музиката се усилиха и писъците на Дийна.

— Компютър, повторение на последния откъс.

— За бога, Ив.

— Трябва да го видя отново — отсече тя. — Ще ми бъде нужен анализ. Може да уловим някоя негова дума, да видим отражението му.

Тя застана по-близо до екрана, когато повторението започна.

Рурк отвори вградения бюфет. Взе бутилка вино, извади тапата.

— Няма огледало, никаква отразяваща повърхност. Но очите й! Както я е сложил седнала, може би ще получим отражение от очите й.

— Живи или мъртви. Съжалявам — веднага каза Рурк. — Съжалявам за това. Искрено.

— Всичко е наред.

— Не е. Толкова млада, толкова изплашена и безпомощна.

— Това не съм аз.

— Нито ти, нито Марлена. Но… — Подаде й чаша вино и отпи голяма глътка от своята. — Ще видя дали мога да измъкна нещо. Шансовете са по-големи с оригинала, отколкото с копието.

— Трябва да го изпратя в Централата, за да го види и Фийни. — „Време, помисли си тя, ще отнеме време, но…“ — Нека не избързваме.

— Добре. — Рурк посочи към екрана. — Няма да го покажеш на бащата, нали?

— Няма. — Ив отпи, защото гърлото й бе пресъхнало. — Не е нужно да го вижда.

Почувствал нуждата от допир, той хвана ръката й, докато заедно се взираха в екрана.

— Очевидно теорията ти, че мотивът е отмъщение, се потвърждава.

— Нямаше начин. Не виждах друга възможност.

Препрочете още няколко пъти финалния текст, грозното послание от убиеца.

— Перчи се — тихо заговори тя. — Не може да устои на изкушението да забие ножа още по-дълбоко. Оставянето на диска не е било пропуск. Но добавянето на този запис е доста голяма грешка. Увлякъл се е.

— Не стига, че е измъчвал детето и накрая го е принудил да изрече онези думи за баща си, а е трябвало да добави и свои.

— Именно. Тук контролът му се пропуква, логиката и дори търпението.

— Убийството — предположи Рурк — за някои носи прилив на адреналин.

— Разбира се. Бил е толкова доволен от себе си в този момент. Цялата няколкоседмична подготовка достига до кулминация, нещо, което той вижда като победа. Време е за малкия му триумфален танц. Това е грешка, слабост — кимна тя. — Вложил е прекалено много от себе си, така откровено поемайки отговорността за деянието. Подобни неща ни дават следа. — „Лично, помисли си тя. Дълбоко лично.“ — За него е било важно Макмастърс да узнае и да страда заради това. Вече имаме насока. Ще се съсредоточим върху Макмастърс, докладите по случаите му, кариерата му. Кого е вкарал в затвора, кои ченгета е разобличил през годините. Всичко до този момент е било хладнокръвно, контролирано. А тази част? През наглото самодоволство прозира гняв. Това ще бъде от полза.

Вече видял и чул достатъчно, може би твърде много, Рурк се отдалечи от екрана.

— Дано.

— Да си дадем малко почивка.

— Предлагаш го заради мен.

— И да, и не. — Ив изключи екрана с гласова команда, поиска копие от диска. — Всичко това събужда мъчителни спомени. Аз също трябва да се поразсея.

Рурк я доближи, питайки се защо не бе забелязал колко е пребледняла, как очите й са помръкнали.

— Да вечеряме. Но не тук. По-далеч от тези неща. Ще хапнем навън, на чист въздух.

— Добре. Да. — Тя въздъхна и донякъде се освободи от стягането в гърдите. — Ще бъде приятно. Трябва да се обадя на Уитни и екипа. Незабавно.

— Обади се. Аз ще се погрижа за вечерята.

* * *

Когато Ив слезе долу и излезе на терасата, той стоеше с чашата си вино на каменните плочи до тревната площ. Бе включил множеството лампички по дърветата, храстите и градините. Масата бе

подредена — по негов вкус — с трептящи свещи и блюда под сребърни капаци.

Два различни свята, помисли си тя. Онзи, който бяха оставили вътре за малко, и този тук, проблясващ в нощта.

— Когато построих тази къща — заговори Рурк, загледан в блещукащите светлини, — исках дом и исках да бъде внушителен. И сигурен, разбира се. Но мисля, че едва когато се събрах с теб, осъзнах колко важно е да бъде сигурен. Безопасността преди това не беше от първостепенно значение за мен. Обичах риска. Но когато изпитваш любов, първата ти грижа е любимият човек да бъде в безопасност. Все пак рискът при нашия начин на живот и професия никога не може да бъде напълно елиминиран. Знаем това. Но може би се нуждаем от него. — Той се обърна към нея, оставайки наполовина в сянка. — По-рано казах, че не зная как издържаш да вършиш това, което вършиш, да виждаш нещата, които виждаш. Сигурно ще си задавам този въпрос още хиляди пъти през целия ни живот заедно. Но тази вечер зная. Нямам думи, остроумни фрази или високопарна философия. Просто зная.

— Когато нещо ти се струва твърде мъчително, трябва да ми казваш.

— Скъпа Ив. — Той се приближи към нея, погали разрешените й коси. — Исках дом и исках да бъде внушителен. Постигнах го външно, нали? Впечатляваща обвивка. Но ти? С това, което си и което внасяш в този дом, ти го правиш значим. А аз, с това, което мога да добавя, може би донякъде балансирам нещата.

— Баланс ли търсиш?

— Може би — промърмори той. — Е — наведе се и я целуна по челото, — да вечеряме.

Ив повдигна един от сребърните похлупаци и погледна в чинията отдолу. Филе от риба, леко запечено на скара, покрито с разноцветен зеленчуков микс и красиво извити макарони.

— Изглежда… здравословно.

— Въпреки това е апетитно. Можеш да заличиш здравословния ефект, като го полееш обилно с кафе и няколко от бисквитите, които си скътала в офиса си.

Ив погледна мъжа си малко изненадано и седна срещу него.

— „Скътала“ означава, че съм ги скрила. Просто са прибрани, за да не могат онези лакомници Пийбоди и Макнаб да ги докопат и опустошат. — Тя набоде парче от рибата и го хапна. — Вкусно е.

— Добра алтернатива на пицата.

— Пицата няма алтернатива.

— Помниш ли първото си парче?

— Помня първата си нюйоркска пица. Току-що завършила училище, пълнолетна. Веднага щом се избавих от образователната система, пристигнах в Ню Йорк, кандидатствах в Академията. Две седмици бях свободна да поскитам из града, да го опозная. Влязох в онова малко заведение в центъра, Уест Сайд. „Полумбис“. Поръчах си едно парче. Имаха плот покрай стъклото към улицата и седнах там. Когато отхапах, сякаш преживях малко чудо. Помислих си: „Най-сетне съм свободна. И съм тук, където искам да бъда, отхапвам от тази адски вкусна пица и гледам Ню Йорк“. Беше най-щастливият ден в живота ми. — Ив сви рамене, набоде още една хапка от крехката печена риба. — Освен това пицата беше страхотна.

Това нарани Рурк, но и трогна сърцето му.

Известно време разговаряха за незначителни неща, благословени обикновени неща. Но той я познаваше, познаваше ума й, настроенията й.

— Кажи ми какво каза Уитни.

— Това може да почака.

— Не е нужно.

Ив започна да побутва зеленчуците с вилицата си.

— Съгласен е, че няма смисъл да показваме диска на Мак мастърс или поне засега да не му казваме за него. Ще се съсредоточим върху случаите на Макмастърс — сегашни и приключени — за да потърсим връзка между тях и заплахите, които е получавал. Но…

— Мислиш, че убиецът е твърде умен, за да е отправил директна заплаха.

— Щом е допуснал една грешка, навярно е допуснал и друга. Но не мисля, че ще го намерим в архивите на разследванията. Бакстър и Трухарт са се натъкнали на едно име, което Макмастърс е отбелязал — на пласьор, в чието залавяне е участвал. Там няма нищо. — Тя поклати глава. — Никаква връзка. Когато…

Ив замълча и като че ли реши да продължи с вечерята. Рурк я погледна съсредоточено.

— Доизкажи се.

Тя го погледна в очите, вече съжалявайки, че ще пренесе и него, и себе си от бляскавата нощ обратно сред кръвта и болката на миналото.

— Хората, които са убили Марлена, които са се гаврили с нея и са отнели живота й, за да те сплашат…

— Интересува те дали съм ги предупредил, че ще ги издиря и убия? — довърши той мисълта й. — Изпитваш… как да се изразя най-дипломатично при тези обстоятелства… неудобство, защото трябва да ми зададеш въпроса и да се върнеш към факта, че наистина го направих. Да, издирих и убих всеки, който я е изнасилвал, измъчвал и наранявал.

Тя взе виното си, докато режещото острие на сдържания му гняв я пронизваше. Но остана с поглед, вперен в него.

— Спокойствието невинаги съпровожда работата ми, живота ни.

— Стореното с момичето, което видяхме на екрана горе, беше сторено и с друго, по-младо момиче. От няколко мъже. Отново многократно. Със същата цел, както изглежда. Да наранят някого. С Марлена беше удар срещу мен. Тя беше моя сестра и затова я разкъсаха.

— Казах ти да ми кажеш, когато нещо е твърде мъчително за теб. Защо си мълчиш, по дяволите?

Рурк се облегна назад, полагайки очевидно усилие да се овладее. Рядко губеше самообладание.

— И двамата твърде лично приемаме случая, Ив. Не мога да променя случилото се. Но на моменти е толкова мъчително, сякаш преглъщам натрошени стъкла.

Изведнъж Ив осъзна какво го измъчва и едва не скочи да го удари с юмрук.

— По дяволите, Рурк! Не сравнявам онова, което си извършил, със стореното от това копеле. Ти не си убил невинно същество, за да накажеш виновните. Не е било акт на сляпа жажда за мъст, а на справедливост — независимо дали аз те оправдавам или не. Попитах те, идиот такъв, защото си бил млад, когато се е случило, а младите често действат прибързано, нетърпеливо. Но ти отговори, че си го

планирал хладнокръвно и целенасочено… си довел замисъла си докрай. Но той не е бил да изнасилиш и убиеш едно дете, за да излееш гнева си, за бога!

Рурк не каза нищо известно време, после спокойно сви рамене.

— Това определено говори нещо за мен. — Дори когато Ив го изгледа намръщено на трептящата светлина на свещите, той се усмихна. — Знаеш ли, самият факт, че ме приемаш такъв, какъвто съм, дори когато знаеш цялата истина, ме прави голям късметлия.

— Дрънканици — промърмори Ив, използвайки един от любимите му изрази, и той се засмя.

— Обожавам те! И сега осъзнавам, че съм имал нужда и от нещо друго, освен вечеря и почивка. Това не ми даваше покой и трябваше да се освободя от него. Но да се върнем на въпроса ви, лейтенант.

— Какъв въпрос, по дяволите? — попита тя.

— Дали съм отправял заплахи или изпращал послания до убийците на Марлена, че ще ги накарам да си платят. Не съм, дори не оставих никаква следа, чрез която някой техен близък да узнае защо.

— Така си и помислих. — По-спокойна, Ив кимна. — Но сега не е било същото. Не е било просто отмъщение. Удовлетворявало е някаква друга потребност. Помисли за клипа, за посланието.

— Да. Съгласен съм. Този вид отмъщение е… жадно.

— Да, жадно — промърмори тя и си припомни посланието. — Подходяща дума.

— Повечето хора биха оставили достатъчно следи, за да накарат набелязания да разбере откъде е долетяла стрелата. Иначе няма смисъл от този танц на победата.

— Да, но трябва да проверим. Трябва да се поровим в документацията на университета, това е отправна точка. И да анализираме диска. Фийни трябва да се заеме с това.

— Аз уволнен ли съм? — шеговито попита Рурк.

Ив повдигна вежди.

— Твърде лично е за нас — каза тя. — Жертвата е дете на полицай. Трябва да внимаваме. Искам началникът на електронния отдел да ръководи работата с тези доказателства. Имаме неограничен бюджет, неограничен брой хора… а и вече разни типове от медиите и дори от отдела задават въпроси. — Между веждите й се появи лека бръчка на негодувание. — Защо в това разследване се влагат толкова

време и усилия? Защо обикновеният гражданин не получава същото внимание? Отговорът е прост. Когато някой нападне полицай и семейството му, всички се втурват след него и забравят да вършат работата си за обикновения гражданин. Живеем с това, но става все по-силно изразено. Макмастърс е имал партньори през годините, а като началник — и подчинени. Колко от тях може да са уязвими? И още нещо — когато заловим онова копеле, всяко доказателство, всяка фраза от обвинението трябва да бъде неоспорима. Не бива да оставяме нищо съмнително, нищо, за което някой опитен адвокат би могъл да се залови. — Тя хапна от рибата. — След като изяснихме това, ако имаш време да поработиш върху копието, никой не те спира. Като експерт-консултант, сътрудничещ на електронния отдел, ще докладваш пред Фийни.

— Което е почти толкова забавно, колкото да докладвам пред теб. Но така да бъде.

— За мен е от огромно значение, че ми позволяваш да споделям професионалните си тревоги с теб. Изслушваш ме, изразяваш мнение. Самото обсъждане разкрива нови гледни точки. Затова ти зададох въпроса.

— Разбрано. Сега, ако имаш друг, давай.

— Трябва да тръгна по всички следи. Една от тях, за която не преставам да мисля, е връзката с Колумбийския университет. Може би тя е просто измислица. Но все пак ми се струва, че до голяма степен се е придържал към истината. Също както ти с акцента. Значи, или е следвал или работил там, или познава някого от студентите или персонала. Вероятно, за да бъде по-убедителен, е… посещавал лекции. Така е добил представа за какво да разговаря с нея. Може би е използвал измислено име, а може би е избрал някое, което е смятал, че му подхожда или е означавало нещо за него. Не й казал много верни неща за себе си, но и тук трябва да има зрънце истина.

— В толкова голямо учебно заведение дори при строга охрана не е трудно да проникнеш, да разучиш разположението, да събереш информация. Имена на преподаватели, часове на лекции. Повечето от нея е достъпна в компютърната мрежа или просто можеш да я поискаш от информационния отдел.

Но Ив знаеше, че има нещо повече.

— Постарал се е да я опознае, така че сигурно е знаел за приятеля й, който следва там. Убедена съм, че това е било част от тактиката му. Един от начините да събуди интереса й. На онзи ранен етап не е имала причина да крие срещите си с него. Тогава би могла да сподели с Джейми, че се е запознала с момче, което учи в същия университет.

— Аха. — Рурк кимна, беше схванал мисълта й. — И щом я е опознал добре, значи е знаел и за интереса на приятеля й Джейми към електрониката и полицейската работа. Мислиш, че е взел мерки, в случай че Джейми си направи труда да провери що за стока е момчето, от което добрата му приятелка е така заслепена?

— Ако има мозък, би се подсигурил. Нещата между тях са станали сериозни, умело е завъртял главата й, но не е познавал тийнейджърките достатъчно добре, за да знае, че тя ще изпитва нужда да сподели с някого. С друго момиче, приятелка. Значи не се е тревожел, че ще разпитаме приятелките. Но не може да не е предположил, че Джейми ще направи проучване за него. Полицейска дъщеря — би могло да й хрумне да поиска това от приятеля си просто от любопитство. Трябвало е да показва студентска лична карта в кината и на други места, за да ползва отстъпки, иначе би се усъмнила, че е студент. Как се е сдобил с нея?

— Кражба или фалшифициране.

— Може би и двете, защото фалшификатът е трябвало да бъде сполучлив, в случай че някой провери.

— Знаем, че притежава известни хакерски умения. Не му е било толкова трудно. Но — добави Рурк — ако има ум, вече се е отървал от този фалшификат.

— Доста вероятно. Затова утре ще настоявам някой да ми даде списък на студентите, съобщили за откраднати лични карти, и ще започна проверки.

— Защо утре?

— Защото все още е скапаният досаден Ден на мира и е късно, няма да намеря никого от администрацията.

— Аз ще се погрижа за това.

Ив присви очи и предупредително размаха пръст.

— Току-що ти казах, че трябва да бъдем внимателни. Не искам да проникваш във файловете на Колумбийския университет с хакерски

номера.

— Жалко, защото щеше да ми достави голямо удоволствие. Но ще реша проблема с едно обаждане по линка.

— На кого ще се обадиш?

— Какво ще кажеш да започнем от върха, от самия ректор на университета.

Тя примигна удивено.

— Познаваш ректора на Колумбийския университет?

— Да. Компанията ми „Рурк Индъстрис“ спонсорира стипендианти и от време на време прави дарения за техническо оборудване. Освен това разговарях с нея надълго и нашироко за Джейми.

— Значи можеш просто да вдигнеш линка и да й позвъниш, никакъв проблем?

— Е, няма да узнаем, ако не опитаме, нали? — Той извади линка от джоба си и потърси номера с пръсти по дисплея. — Интересна жена е, не понася да я баламосват, сякаш има някакъв безпогрешен детектор. Ще ти хареса. — Усмихна се, когато обаждането бе прието. — Здравей, Пийч. Извинявай, че прекъсвам вечерта ти.

От другата страна на масата Ив чу приглушения отговор, но не различи думите. Рурк се засмя:

— Добре тогава. Радвам се, че мога да помогна. Случайно и аз имам нужда от твоята помощ. Знаеш, че жена ми е лейтенант от полицията. А, така ли? Да, наистина изглежда добре на екрана. В момента ръководи разследването по случай, който може би има връзка с настоящ или бивш студент в Колумбийския университет.

Той замълча, изслуша отговора, хвърли поглед към Ив.

— А, това е била партньорката й. Зная, че нюйоркската полиция оценява съдействието ти. Сега отново се нуждаят от помощ. Мисля, че е най-добре лейтенант Далас да ти обясни лично каква информация й трябва. Ще задържиш ли за момент?

Натисна иконата за задържане на разговора, подаде линка на Ив.

— Пийч? — попита тя. — Ректорът на университета се казва „Прасковка“?

— Можеш да я наричаш доктор Лапкоф.

— Добре.

Ив взе линка, включи на разговор. Първото, което забеляза, бяха сини очи с остър поглед, способен да пониже стомана. Лицето на жената беше привлекателно, а косата ѝ — къса, права и кестенява.

— Лейтенант Далас. — Тонът ѝ бе делови, очевидно не си падаше по празните приказки. — С какво мога да ви бъда полезна?

След минути колелата на бюрократичната машина се задвижиха. Ив върна линка на Рурк.

— Каза, че ще получа информацията най-късно след час.

— Значи ще я получиш.

— Тогава най-добре е отново да се заловя за работа, за да бъда готова.

Когато се върна в кабинета си, Ив започна да търси съответствия между имената в списъка от Колумбийския университет и този от файловете на Макмастърс с отправени заплахи, както и съответствия с имена от материалите по случаите му през последните пет години. Щеше да отнеме доста време на компютъра.

Използва времето, за да прегледа видеозаписа още веднъж.

Бе прекъсвал и подновявал записа много пъти, забеляза тя. Всеки път, когато Дийна се е поколебаела или се е отклонявала от сценария. Търпение, съсредоточеност. Той имаше послание, което трябваше да бъде изпратено.

Хвърляше вината върху бащата, макар и да бе съвършено ясно, че жертвата говори под натиск. За него бе важно думите да бъдат изречени. От дъщеря към баща? Дали това имаше някакво значение? От дете към родител? Съзнателно решение или просто случайно хрумване?

Тук нямаше нищо случайно. Всеки избор бе съзнателен. Директно към Макмастърс, без никакво споменаване на майката. „Татко“, „Тате“ — нито веднъж не се обръщаше към майка си.

„Никога няма да ти простя.“ Омраза. „Никога няма да узнаеш защо.“ „Трябва да си платиш.“ „Греховете на бащата?“ „Око за око?“

Ив седна, вдигна краката си на бюрото, затвори очи.

Убиецът бе с няколко години — може би повече — по-възрастен от жертвата. Съзнателно набелязана мишена, използвана за наказание на Макмастърс. Кръвно родство.

Роднина? Син?

Незаконно дете?

Възможно.

Жестокостта на деянието, планирането, посланието — всичко говореше за нанесено оскърбление. На убиеца? На негов роднина или близък?

Бележка: Проучване в докладите на Макмастърс за акции или арести, станали причина за нечия смърт или голямо страдание. Плюс доживотни присъди в земни и космически затвори.

Лично, изключително лично.

Ив отвори очи, когато чу сигнала за входящо съобщение. Пийч Лапкоф наистина държеше на думата си.

„Дотук добре“, помисли си Ив. Ала броят студенти от университета, които бяха успели да загубят личните си карти, бе твърде голям.

Имаше нужда от още кафе.

След поредната доза гориво се зае с трудоемката задача да скъси списъка. Компютърът й не посочи съответствие, открито при първото сравнение, но след малко дойде и пробивът.

— Дариан Паудърс, деветнадесетгодишен. Специалност литература, втора година. Поискал смяна на лична карта, получена на пети януари, 2060-а. — Ив зареди предишния си списък, присви очи. — Ето те отново тук, Дариан. Привет от Савана. Цялата информация за лицето на екрана.

Завъртя се на стола, погледна снимката.

— Хубавец, широка чаровна усмивка. Идеален образ.

Ив продължи да го изучава и се запита дали гледа убиеца или негов двойник.

— Има само един начин да разберем.

Изправи се, бръкна в джоба на сакото, което бе преметнала върху облегалката на стола, и позвъни на Рурк.

— Хей, попаднах на следа, която трябва да проверя. Няма да се бавя.

— Искаш да кажеш, че трябва да ходиш някъде?

— Да. Имам вероятен заподозрян. Искам да го проверя веднага.

— Ще те чакам долу.

— Не е нужно…

— Да губя време ли? Ти също. Аз ще карам.

Когато той затвори, Ив въздъхна.

Нямаше смисъл да спори с него. Можеше да се залови с второ проучване за Паудърс, докато Рурк го играе шофьор.

Той я изпревари и отвори вратата пред сърдития поглед на Галахад, докато колата, нагласена на автопилот с дистанционното, се придвижваше към входа на къщата.

— Къде отиваме и защо?

— В общежитията на Колумбийския, да разпитам евентуалния заподозрян. Всъщност по-вероятно е да е двойник на убиеца. Това не е моята кола.

Рурк погледна лъскавия двуместен кабриолет, в момента със свален покрив.

— Моята е и щом аз ще карам в тази толкова приятна лунна вечер, искам подобаващо возило.

През целия път Ив остана намръщена на предната седалка.

— И аз имам добра кола, подарък от теб.

— Безопасна, отлично оборудвана и преднамерено невзрачна. Въведи адреса — подкани я той и натисна газта по алеята.

Не й се искаше да признае, но беше адски приятно — нощта, прохладата, скоростта. Напомни си, че не са тръгнали да се забавляват, и започна по-задълбочено проучване за Дариан Паудърс.

— Хлапакът е от Джорджия, подал е заявление за нова лична карта през януари. Възрастта съвпада и има приятно лице.

— Студентите не са ли сега във ваканция? Какво ще прави в общежитието през юни?

— Записал е кратък летен семестър и стажува в „Уестлинг Публишинг“. Следва литература. Завършил е втора година в колежа със среден успех 3,40. Няма криминално досие, но брат му, който все още е в Джорджия, два пъти е бил залавян за притежание на незаконни вещества. Малки дози. Има чичо в Ню Йорк — редактор в издателска къща, чийто син е с няколко години по-голям и е имал по-тежки провинения, свързани с наркотици. Лежал е шест месеца в клиника и още три е бил на рехабилитация. Арестуван е в Бруклин, значи нищо общо с Макмастърс.

— Едва ли това е мотивът за зверствата с момичето.

— Все пак е начало — отвърна Ив и продължи с проучването, докато с наслада се возеше.

7.

Ив показа значката си на андроида със строго лице, който седеше на портала на общежитието. Навярно бяха сложили робот, за да избегнат всяка вероятност за подкуп или човешка слабост при допускането на външни лица. Но това би могло да се окаже и грешка, защото вероятно поне половината от обитателите умееха да препрограмират и изтриват памет.

Андроидът огледа значката на Ив и с просто око, и с лазерен скенер.

— Цел на посещението?

— Няма я в програмата ти.

Машината на име „Мис Слууп“ остана с празен поглед, докато обработи казаното.

— Нося отговорност за обитателите и посетителите на тази сграда.

— А аз нося отговорност за обитателите и посетителите на този град. Аз печеля. — Ив потупа по значката си. — Затова трябва да ми отговориш на един прост въпрос: Тук ли е в момента Дариан Паудърс?

Андроидът примигна два пъти, провери в компютъра си, въпреки че навярно информацията бе записана и в собствената му памет.

Докато траеше проверката, Ив се запита дали външността му на възрастна сухарка с коси, пристегнати в кок, е опит на ръководството да вдъхва страхопочитание у студентите.

Строгата мнителна фасада й напомняше за Съмърсет, а това я караше да се съмнява в ефекта.

— Лицето Паудърс се е регистрирало в нула три часа и тридесет минути. Оттогава не е напускало сградата.

— Добре тогава.

Ив тръгна към асансьора и Рурк я последва.

— Трябва да се регистрирате — извика след тях Мис Слууп.

Без да си направи труда да спре или да се обърне, Ив отвърна през рамо:

— Нали сканира значката ми? Това е регистрацията ми. — Влезе и даде гласова команда за четвъртия етаж. — Защо не слагат хора? — промърмори тя на Рурк. — С андроидите далеч не е така забавно да се заяждаш.

— Не зная. Стори ми се интересно. И тя изглеждаше раздразнена.

— Може би, но вече го е заличила от паметта си. А човек сигурно щеше да се ядосва поне няколко минути. Така е по-сладко.

Когато вратите се отвориха, оглушителен шум атакува тъпанчетата й и накара очите й да запулсират. Музика — смесица от разнородни стилове — кънтеше от стаите с широко отворени врати. Наред с нея звучаха гласове, някои водещи разпалени спорове, други пеещи. Хора, много от които полуразсъблечени, може би под въздействието на фармацевтични продукти, се шляеха по коридорите.

Една двойка разгорещено се опипваха и целуваха, облегнати на затворена врата. Ив се запита защо просто не влязат вътре и не довършат любовната игра.

Приближи се към момиче с две халки на носа и татуировка на лявото рамо, която приличаше на съскаща гъска.

— Дариан Паудърс? Къде мога да го намеря?

— Дар? — Момичето прокара ръка по извивката на ханша си, докато бавно изучаваше Рурк с предизвикателен поглед. — В дъното, от дясната страна. Вратата е отворена. Аз съм ето там — каза тя на Рурк, — в случай че те интересува.

— Примамливо предложение — учтиво отвърна той, — но ще поема в другата посока.

— Губиш — каза тя пренебрежително и се отдалечи.

С изражение по-скоро на почуда, отколкото на раздразнение, Ив се загледа след момичето.

— Буквално те изпиваше с поглед.

— Видях. Сега се чувствам евтин и използван.

— Но сигурно се възбуди. Мъжете никога не могат да устоят.

— Именно, затова толкова често сме използвани.

Тя се подсмихна и тръгна по коридора, надничайки в стаите. Видя разхвърляни вещи и въргалящи се по леглата хора, усети мирис на много стара пица и много пресен „Зоунър“. Лозунги за Деня на

мира лежаха разпилени сред хъркащи тела и бутилки с алкохол, вероятно незаконен като „Зоунър“-а.

— Дали някой тук настина учи?

— Онези зад затворените врати, предполагам. — Рурк сви рамене. — В края на празничен уикенд очевидно повечето все още са на купонджийска вълна. — Той проследи погледа й. В стаята пред тях имаше двойка младежи, свити на пода пред гърмящ видеоекран. — Или в пълно умопомрачение.

Ив само поклати глава.

— Онзи андроид е напълно безполезен, и те го знаят.

Спря се пред отворената врата в края на коридора. Вътре десетина младежи лежаха изтегнати върху големи пъстри възглавници на пода или седяха приведени на малък червен диван. Източникът на музика тук бе компютърна игра. Двамата останали будни изглеждаха увлечени в музикален двубой. Иконите им — с облекла и атрибути, характерни за траш рока — се надсвирваха с китари, а самите играчи правеха същите движения и пееха колкото им глас държи.

Хрумна й да изкрещи, за да привлече вниманието им, но реши, че това ще е загуба на въздух и енергия. Вместо това нахълта вътре и размаха значката си пред лицето на един от изтегнатите на пода.

Беше леко разочарована, че никой не се стресна и не се втурна да крие незаконните вещества. Момчето, на което бе показала значката си, отмести червено-черния перчем от очите си и промърмори:

— По дяволите! Какво съм сгафил?

— Спри това нещо.

— Кое?

— Спри играта.

Той облещи очи срещу нея.

— На последното ниво са и е толкова разгорещено. Дар може да загуби титлата си.

— Ще го преживее. Изключи я.

— Добре, добре.

Момчето отново отмести перчема си и се довлече до пулта да спре играта ръчно. Сложи я на пауза, което устройваше Ив. Но и участниците, и тези от публиката, които не бяха видели значката, скокнаха настръхнали.

— Какво става, мамка му? Шибана работа! Кой го направи? — Единият играч, който се оказа Дариан, рязко се завъртя. Изглеждаше готов да халоса някого с невидимата си китара. — Тъкмо щях да закопая Люс!

— Друг път — изсумтя Люс и отметна еднометровите си сламеноруси коси. — Свършено беше с теб.

— Не и в този живот. Господи, какво става тук, Коуби?

— Тази е ченге — отвърна Коуби и посочи с глава към Ив.

Излежаващите се на пода и онези на дивана подскочиха.

Дариан се обърна към нея ококорен.

— Ау, сериозно?

— Сериозно. Ти ли си Дариан Паудърс?

— Ммм… да, аз съм! — Момчето вдигна ръка. — Ако сте тук, защото вдигаме прекалено много шум, не сме единствените.

Ив видя с крайчеца на окото си единия от излежаващите се да се изнизва към вратата. Спря го само като го посочи с пръст.

— От полицията съм. Тук съм, за да задавам въпроси.

Люс застана до Дариан, сложи ръка в джоба му и с това показа, че освен съперници в играта, са и гаджета.

— Трябва ти адвокат, Дар.

— Какво? Защо? Защо?

— Когато те разпитва ченге, не е зле някой да те представлява.

— Сигурно си студентка по право.

Люс погледна Ив. Очите й бяха бледосини, с цвета на бистра изворна вода.

— В подготвителен курс.

— Тогава какво ще кажеш да го представляваш при първия въпрос? Лесен е. Дариан, можеш ли да кажеш къде беше от шест часа снощи до четири тази сутрин?

— О, да. Хайде, Люс, наистина е лесно. Вчера следобед ходихме в „Шор“ с тайфата. Около два, може би?

— Горе-долу. — Бледите очи на Люс не преставаха да се взират в Ив. — Върнахме се към седем.

— После хапнахме в „Макгилс“ и отидохме на купон у Джая. Тя свири в група извън университета. Джая.

Посочи към дребничка брюнетка.

— Не зная кога си тръгна той, но беше доста късно. Или по-скоро рано — поправи се Джая. — Устроихме си турнир на рокаджийската игра и играхме почти до три. Почти.

— После се прибрахме тук и открътихме — довърши Дариан. — Не зная точно в колко часа, но е записано в регистъра.

— Добре. Видя ли, че е лесно?

Ив се замисли за връзките и си спомни, че Джейми бе споменал за купон до късно в събота вечер.

— Значи… се представих добре? — попита Дариан със същата чаровна усмивка като на снимката на студентската си карта.

— Да. Няма нужда от адвокат — обърна се Ив към Люс. — Познаваш ли Джейми Лингстрьом?

— Да. Засичали сме се на лекции и купони. Снощи дори намина за малко. Можете да попитате него… Почакайте. Да не е загазил? Той не се забърква в неприятности. Иска да става шибано ченге. Извинявайте, исках да кажа, че учи за полицай в електронен отдел.

— Не е загазил. Случайно аз също познавам Джейми. И ти не си загазил, но все пак имам още въпроси. Всички други да се разкарат.

Останалите се запрескачаха към вратата. Люс остана като залепена за Дариан, а момчето на име Коуби не помръдна от пода.

Ив посочи към Коуби, после към вратата.

— Но аз живея тук и няма къде да отида.

— Ще намериш. И затвори вратата след себе си.

Когато той излезе, Ив погледна Люс.

— Няма да изляза. В правото си съм.

— Добре. Седнете и двамата.

Ив им показа снимката от личната карта на Дийна.

— Познавате ли това момиче?

— Не. Почакайте. Не… Всъщност може би.

— Избери едното, Дариан — посъветва го Ив.

— Мисля, че може и да съм я виждал. — Погледна Ив, както навярно гледаше преподавателите си. Сериозно. — Може би с Джейми? Но не на купона снощи или наскоро. Просто мисля, че е възможно. Люс?

Люс намръщено се вгледа в изображението.

— Да, виждала съм я. Няколко пъти с Джейми. Не са гаджета. Попитах го, защото е по-малка. Каза, че се познават от деца. Не съм

разговаряла с нея много, но два-три пъти я срещнах с Джейми в „Пърк“, онова кафене. Защо питате?

Ив не отговори.

— Дариан, през януари си подал молба за нова студентска карта.

— Да. Загубих своята.

— Как я загуби?

— Не зная. Ако знаех, може би щях да я намеря.

Усмихна се насила.

— А случайно да помниш кога я загуби?

— Беше веднага след зимната ваканция. Зная, че беше у мен, когато се върнах — бях си у дома за Коледа — защото се регистрирах с нея в общежитието. Върнах се по-рано, защото кой иска да прекара голямата вечер със семейството? Освен това с Люс бяхме започнали…

— Ние сме гаджета.

Ив кимна на Люс.

— Вече разбрах това.

— Заедно сме от есента и бързах да се върна. Тя ми липсваше.

— О! — Люс се притисна към него.

— Купонът беше тук. Беше супер як. Зная, че картата беше у мен на Нова година, защото ми трябваше, за да ползвам отстъпка при пазаруване на провизии. Не пиячка, разбира се, защото съм непълнолетен. — Отново се усмихна, придавайки си невинно изражение. — Купонът продължи доста, не мръднахме оттук и на следващия ден, та чак до трети, когато започнаха лекциите. Е, излизахме да изхвърляме боклука, но никъде по-далеч. Всички бяхме капнали, а и беше дяволски студено. После, когато трябваше да се регистрирам на портала в университета, нямах карта.

— На трети? А защо си поискал нова чак на пети?

— Ами… Е, трябваше да попълвам разни молби и… мамка му! На трети се промъкнах. Мислех, че просто съм я забравил тук или някъде другаде.

— Как се промъкна?

— Ами…

Хвърли поглед към Люс за помощ, но тя все още упорито се взираше в Ив.

— Не поглеждай към нея, Дар. Няма да загазиш, защото си влязъл без лична карта.

— Е, добре, друг студент ме вкара със своята. Не е редно, но не е нарушение на закона. Нали?

— Не се безпокой.

— Търсих я навсякъде, когато се върнах. Напразно. После… промъкнах се без карта и на следващия ден, пропуснах две лекции, за да отскоча до магазините, където бях пазарувал. Отново нищо. Съобщих, че е изчезнала на четвърти, в края на деня, и получих новата на пети.

— Къде държиш личната си карта?

— В портфейл или понякога в джоба, за по-лесно. Често се налага да я показвам и така е по-удобно.

— Къде беше картата в нощта на купона?

— Не зная. В джоба ми? Може би. Или съм я захвърлил някъде в стаята си, затова обърнах всичко с главата надолу, когато установих, че не е у мен. Преиздаването струва седемдесет и пет, плюс таксата за формулярите. Освен това процедурата е голяма досада.

— Искам списък на хората, които бяха на купона.

— Госпожо…

— Лейтенант.

— Леле, сериозно? — Той отново ококори очи със страхопочитание. — Лейтенант, няма да мога да ви го дам, ако ме откарате окован с белезници. Непрекъснато сновяхме насам-натам. Хората влизаха и излизаха, а и не познавах половината. Всеки си води приятел. Нали знаете как е? Нашата стая е най-голямата на етажа. След купон тук е пълен погром. И Джейми беше — спомни си той. — Можете да попитате и него. Беше претъпкано и… Мамка му! Толкова съм тъп. Някой я е задигнал в онази нощ. Дяволска работа. Понякога хората изкуфяват.

— Така е — съгласи се Ив.

— И някой я е използвал за нещо незаконно — намеси се Люс и при думите й Дариан пребледня. — Нещо, което се е случило снощи, между шест вечерта и четири сутринта. Не е бил Дариан.

— Не, не е бил той. Може да се наложи отново да поговоря с вас, но засега благодаря за съдействието.

— Няма ли да ни кажете какво е направил онзи, който я е взел? — попита Дариан.

Скоро щяха да разберат, помисли си Ив. Нямаше смисъл да им казва сега.

— Нямам право да разкрия.

— Има нещо общо с онова момиче — промърмори Дариан. — Или е направила нещо, или нещо й се е случило.

Ив даде знак на Рурк и тръгна към вратата.

— Пази новата си карта по-добре.

— Лейтенант? Джейми добре ли е?

— Да. — Ив хвърли поглед назад към тъмнокосото момче и синеоката хубавица. — С него всичко е наред.

* * *

Ив размишляваше, докато караха обратно към дома.

— Значи хлапакът Дариан устройва новогодишен купон и убиецът случайно наминава и задига картата? Не вярвам в подобен късмет.

— Съгласен съм, въпреки че не е изключено просто да се е възползвал от предоставилата му се възможност. По-вероятно твоят човек е набелязал Дариан или няколко момчета, едно от които е бил Дариан, и в суматохата се е промъкнал на купона, сред тълпата. Не е било трудно да открадне картата, независимо дали е била в джоба на Дариан, или оставена някъде в стаята. Влизат и излизат хора, сноват насам-натам, блъскат се, несъмнено някои от тях замаяни от алкохол и наркотици.

— Той познава общежитието, смесва се с компанията. Набелязал е Дийна и вече знае, че е близка с Джейми, който е там.

— Мислиш, че Джейми го познава или поне някога се е срещал с него? Приятел на приятел на приятел.

— Всичко пасва, нали? Може би дори е използвал имена на хора, които тя бегло познавала, за да я предразположи още в началото. Онези две хлапета разпознаха Дийна и си спомниха, че са я виждали с Джейми. Значи убиецът споменава техните имена или други. Моментално я кара да се почувства в безопасност. Откраднал е картата месеци преди да се запознае с нея. Има дяволско търпение.

Ив отново се залови за работа: трябваше да нахвърля записки за разпита на Дариан и да продължи с подробния преглед на резултатите от търсенето на съответствие в материалите по случаите на Макмастърс.

Наближаваше два сутринта, когато Рурк я видя да клюма пред монитора.

— Не можеш да работиш, докато спиш — каза й той. — Време е и двамата да си лягаме.

— Имам няколко вероятни попадения. — Тя потърка премрежените си сънливи очи. — Връзки с хора, които Макмастърс е пратил на топло задълго, със затворници, подкупвали надзиратели. През последните пет години няма загинал по време на акция с негово участие. Може би трябва да се върна по-назад. И да поговоря с него.

— Ще го направиш утре.

— Да. Да, утре. — Ив се надигна. — Защо все още си буден?

— Опитах се да възстановя част от изтритата информация, което при системата на Макмастърс е като да търсиш призрак в тъмна стая с превръзка на очите. — И двамата бяха твърде уморени, за да се качат по стълбите, и той повика асансьора. — Анализирах копието на записа. Но с оригинала ще имаме по-големи шансове. Няма отражение. Не е в очите й.

— Щеше да бъде страхотен късмет. — Прозявайки се, Ив влезе в спалнята. — Насрочих съвещание тук за седем часа, защото с Пийбоди ще тръгваме към парка. Фийни може да вземе диска и да започне с анализа. — Съблече се в движение, докато вървеше към леглото. — Ще се срещна с Майра, за да състави профил. И ще помоля Джейми да разрови паметта си. Онзи тип трябва да се е мяркал около университета, сред студентите. Не е призрак. Не може да не е оставил следи. — Отпусна се по корем на леглото. — Все някъде трябва да има.

— Вече намери следи за по-малко от двадесет и четири часа. — Той се пъхна под завивката до нея, обви ръка около раменете й и я притегли към себе си. — Ще намериш и други.

— Може да е бил жертва — сънено каза тя. — Може би мисли, че Макмастърс не е направил достатъчно… обвинява ченгето, наказва ченгето. Може би…

В тъмнината Рурк я погали по гърба, докато тя се унасяше, а Галахад скочи на леглото и се сви до краката й. „Ето ни всички тук — помисли си той, — живи и здрави за още една нощ.“

Ив сънува тъмни стаи и дълбоки отпечатъци от стъпки в твърдата настилка по улиците на нейния град. Тръгна по тях, множество създания се шмугваха в сенките. Сънува момичето, което я гледаше с мъртвешките си очи.

Докато вървеше по следите, изведнъж пред нея се появи анимиран билборд, висок колкото няколкоетажна сграда, който показваше в едър план лицето на момичето — плачещо, беззащитно, окървавено. Гласът му изпълни мрака с болка, със страх.

Той също присъстваше в съня — усещаше го зад гърба си, отстрани, отпред. Чакаше, докато момичето умоляваше и умираше от загуба на кръв.

Убиецът беше там и когато на огромния екран Дийна се преобрази в друго момиче — момиче в стая, осветена от слаба червена светлина. Беше там, докато малката, кървяща и умираща Ив умоляваше.

Тя внезапно се събуди, задъхана и с разтуптяно сърце.

— Осветление десет процента.

Ръцете й трепереха, тя се взираше в тях и търсеше кръвта.

Нямаше кръв, разбира се. Беше просто сън, нямаше от какво да се страхува. Отново затвори очи и положи усилие да овладее пулса си. Беше й студено, а Рурк не бе там да я стопли.

Зъбите й всеки момент щяха да загракат, тя ги стисна, стана и намери халата си. Погледна за часа, видя, че е почти пет и половина. Застана до домашния монитор, прочисти гърлото си.

— Къде е Рурк?

Добро утро, скъпа Ив, Рурк е в главния кабинет.

„Какво ли прави там, по дяволите?“, запита се тя и отиде да провери.

Глупаво бе да се поддава на безпокойството, да се бои да се върне в леглото и да поспи още половин час. Но все пак не можеше да си легне отново, не и сама.

Чу Рурк да говори, когато наближи кабинета, но речта му беше някак странна, непонятна, чужда. Почувства нужда от кафе и й хрумна, че една чаша ще проясни ума й, защото в момента би се заклела, че Рурк говори на китайски.

Замаяна, тръгна към отворената врата на кабинета му. Може би все още сънуваше, помисли си тя, защото Рурк продължаваше да говори на китайски. Или пък на корейски.

На стенния екран някакъв азиатец му отговаряше на безупречен английски. Рурк стоеше пред холографски модел на някаква сграда. На всеки няколко секунди сградата се променяше или се разкриваше интериорът й, сякаш двамата правеха доуточнения.

Остъклени помещения ставаха по-просторни, правоъгълни коридори ставаха сводести.

Поразена от видяното, тя се облегна на касата да погледа как съпругът й работи.

Той се беше облякъл, но не си бе направил труда да сложи сако и вратовръзка. Това издаваше, че мъжът на екрана е служител в негова компания, а не бизнес партньор.

Рурк огледа още веднъж холограмата и се обърна да вземе чаша кафе от бюрото си. Отпивайки, изслуша идеите на събеседника си за вътрешното пространство и безпрепятствения приток на светлина.

По едно време го прекъсна с порой от думи на китайски и посочи към югоизточния ъгъл на сградата.

След миг фасадата се облицова в стъкло. Покривът от същата страна се издигна, промени наклона си, спускайки се в плавна извивка.

Рурк кимна.

Ив остана облегната на касата, докато разговорът приключи. Образът на екрана изчезна и холограмата се разпръсна.

— Откога говориш китайски така свободно? Или какъвто и да беше езикът.

Той се обърна и на лицето му се изписа изненада.

— Защо си станала? Не спа и три часа.

— Искам кафе. Китайски ли беше?

— Да. Мандарин. Зная само няколко думи. Използвам компютърен преводач, прав и обратен.

Ив смръщи вежди зад гърба му и отиде до печката.

— Никога не съм виждала… чувала толкова ясен компютърен превод. Звучеше сякаш говориш ти, а не е компютърно генериран глас.

— Дълго работих върху него и вече се продава на някои ключови пазари. — Той й подаде чаша кафе, която бе програмирал за нея. — По-лесно е да се водят бизнес преговори, когато се води нормален разговор, без посредничеството на преводач.

— Каква беше онази сграда на холограмата?

— Част от комплекс, който ще строим близо до Пекин. — Очите му помръкнаха, когато се вгледа в лицето й. — Сънувала си кошмар.

— Нещо такова. Не беше много страшен.

Но не се възпротиви, когато той я притисна в прегръдката си. Най-сетне топлината се върна в тялото й.

— Съжалявам. Трябваше да се погрижа за това.

— В пет и половина сутринта? Сигурно си започнал много по-рано, щом вече приключваше, когато дойдох.

— В Пекин е с дванадесет часа по-късно. Надявах се да свърша, преди да се събудиш. Вероятно няма смисъл да те убеждавам да поспиш още малко.

— Искам кафе — повтори тя. — Малко плуване и една чаша ще ме ободрят.

— Добре тогава. После ще закусим. Трябва да свърша още едно-две неща.

— Няма шест сутринта.

Той се усмихна.

— Не и в Лондон.

— Аха. Винаги ми се е струвало странно. — Тя се отдръпна назад. — Колко често водиш такива преговори, докато аз спя?

— Зависи.

— Твърде странно — повтори Ив и слезе с асансьора до басейна.

В седем вече бе заредена с енергия, облечена и готова за съвещанието. Не се изненада, когато видя подредената шведска маса в кабинета си. Знаеше, че Рурк държи и тя, и хората й да бъдат добре нахранени. Защо ли? Реши някой ден да попита Майра.

Надникна в неговия кабинет през преходната врата.

— Ще затворя тук. Ти вече си осведомен.

Той промърмори нещо, без да откъсне поглед от екрана на компютъра си.

— Кажи на Фийни, че до два ще се освободя и ще мога да му отделя време.

— Добре.

Ив затвори вратата и чу гласовете на Пийбоди, Макнаб и Джейми в коридора.

— Идвайте да грабнете по нещо за закуска — нареди тя — и не се мотайте.

— Намирисва ми на свинско месце.

Макнаб се устреми към масата като неонов куршум, следван по петите от Джейми.

Пийбоди въздъхна:

— На диета съм.

— Нима?

— Наистина. През следващия почивен ден ще ходим на плаж. Мразя банските костюми. Мразя да съм по бански. А вчера имаше пица. Мисля, че вече се е лепнала на задника ми. — Отново въздъхна. — Дано има плодове, нещо нискокалорично.

Докато Пийбоди се бореше с изкушението, влезе Фийни.

— Бакстър и помощникът му ще дойдат всеки момент и избързах, за да стигна до масата преди тях. Макнаб, стига си се тъпкал като прасе.

— Казах ти, че ще има ядене — влизайки, каза Бакстър на младия, но вече позакален Трухарт и посочи към храната. — Вземи и за мен. — После отиде до Ив. Както обикновено, бе облечен с елегантен костюм. Но този път на приятното му лице нямаше самодоволна усмивка. — В течение сме, получихме последната информация, която ни изпрати. Не познавах малката, но познавам Макмастърс. Бяхме в един и същ отряд, когато аз бях новак, а той детектив, очакващ повишение в лейтенант. Добър човек. И да не беше ни се обадила, щях да настоявам да участвам в разследването. Ако бюджетът е проблем, мога да поработя извънредно, без заплащане.

— Не е проблем, но оценявам предложението.

— Всеки от отдела би постъпил така. Ще спипаме този извратеняк, Далас.

— Със сигурност. Лапайте — обърна се тя към всички, — но престанете с приказките. Минаха почти двадесет и четири часа. Нямаме време за губене.

— Къде е мъжът ти? — попита Фийни.

— Зает е със своя работа. След два часа ще бъде на твое разположение. Добре, да обобщим. Екран — включен. — Ив се стъписа, когато в стаята влезе Уитни. — Сър!

— Извинете, че ви прекъсвам. Искам да присъствам на сутрешното съвещание. И да ви кажа, че капитан Макмастърс ще бъде на ваше разположение тук, в девет часа. Реших, че за него ще е по-добре да дойде тук, отколкото в Централата.

— Разбира се, сър. А… ако искате нещо от това, което е останало от закуската…

— Само кафе, благодаря. Продължавайте.

— Всички сте запознати със случая и с ранните етапи на разследването. Всички знаете, че жертвата е дъщеря на полицай и вероятно е била конкретно набелязана. Вярваме, че е познавала убиеца и че събитията от вечерта в събота и рано сутринта в неделя са били внимателно планирани. Сдобихме се с нова информация и вече има нови нишки за проследяване, за които ще ви осведомя накратко. Фийни, какво е положението в електронния отдел?

— Напредваме бавно. Зная, че всички биха искали да чуят друго. Вирусът, използван за изтриване и повреждане на харда, е свършил работата си ефективно. Възстановяваме информацията байт по байт, а половината байтове са безполезни. Никой от компютрите в къщата не съдържа нещо, което може да ни е от помощ. Можем да заключим, че никога не се е свързвал с нея на който и да е от домашните линкове. Не е изпращал или получавал имейли от нея от който и да е домашен компютър, включително и онзи в нейната спалня. Бил е сканиран и претърсен между двадесет и петнадесет и двадесет и тридесет и три. Но нищо не е изтрито в този отрязък от време.

— Проверил го е през една от „почивките“ си — предположи Ив — и не е намерил нищо обезпокоително.

— Не е имал повод за безпокойство — отбеляза Макнаб. — Не се споменава за никакви срещи, няма никакъв намек за гадже в което и да е съобщение от този компютър. Може би Дийна е използвала момичешки кодиран език, който не мога да разгадая.

— Поддържали са връзка по джобните. По-лично, по-интимно и по-тайно е. — Ив кимна. — Дори съобщенията и разговорите с най-близката й приятелка за него не са били по домашните компютри и

линкове. Инструктирал я е. Засега се съсредоточете върху охранителната техника.

Тя отмести поглед към Джейми.

— Джейми, налага се да излезеш от стаята за малко.

— Защо? — Той се понадигна на стола си. — Аз съм част от екипа.

— Но като цивилен сътрудник. Ще ти се обадя, когато имам нужда от теб.

— Не можеш да ме изгониш. Върша работа. — Той хвърли умоляващ поглед към Фийни. — Имам поставени задачи.

— Не спори с лейтенанта. Това също е част от работата.

— Ще попитам лейтенанта дали има доверие в мен, дали вярва, че мога да се справя. — Джейми се изправи. — Ако не, значи по-скоро преча, отколкото помагам. Важното е да разкрием истината за Дийна. Кажи ми, Далас, преча ли?

— Фийни ще каже това.

— Върши добра работа — заяви Фийни.

— Но не мога да я върша, ако ме изолираш от разследването, ако не получавам цялата информация. Ако се каниш да кажеш, че има нещо, което няма да понеса, грешиш.

— Няма да го кажа. — Дали наистина бе грешка да се опитва да му спести това, което предстоеше? Може би да, а може би не. Но по-късно можеше да съжалява. — Открих сред вещите на жертвата аудио- и видеодиск, който вярвам, че е записан от убиеца. Определено последната част е негово дело. — За последен път погледна Джейми. — Компютър, възпроизвеждане на копие от диск Н-23901.

Прието…

8.

Полицаите виждаха неща, които другите хора не бива да виждат. Познаваха ада и Ив знаеше, че нейният екип може да измине този път, без да трепне.

Все пак всички останаха безмълвни. Струваше й се, че дори не дишат, докато записът вървеше на екрана.

Оттам, където бе застанала, Ив видя как Джейми потръпна и сведе поглед, а Пийбоди хвана ръката му. Кокалчетата му побеляха — сигурно стискаше пръстите на Пийбоди до болка, но тя не помръдна.

Този жест от страна на Пийбоди даде сили на момчето да доизгледа кошмара на мъртвата си приятелка.

„Става за ченге“, помисли си Ив. Нямаше да му е никак лесно, но наистина ставаше.

Дори след като екранът угасна и зловещата музика затихна, никой не проговори. Ив застана пред хората от екипа си.

— Ще си плати. — Тонът й издаваше ледена ярост. Нуждаеше се от това, всички се нуждаеха. — И искам всеки в тази стая да повярва в това. Да познае с цялото си същество. Този изверг ще си плати за това, което е сторил с Дийна Макмастърс. Била е на шестнадесет. Обичала е музиката. Била е срамежлива, учела се е добре и е имала тесен кръг приятели. Имала е идеали и надежди, искала е да помогне този свят да се промени. Била е девствена, а той брутално й е отнел невинността. Отнел е живота, надеждите и идеалите й с нечовешка жестокост. Преди да я убие, я е принудил да каже на баща си, когото е обичала, че той е виновен за нейното страдание и че го мрази. Няма причина бащата да вижда това, което току-що видяхме. Съдържанието на този диск да не бъде обсъждано с никого извън екипа до следващо нареждане. Въпроси? — Всички стояха все така умълчани. — Фийни, ти и хората ти от електронния отдел ще анализирате диска и ще продължите с опитите за възстановяване на информацията от харда на системата за сигурност. Искам също така да изровите файлове, имейли, бележки — всичко, което жертвата е записала на компютъра

си през април. Всяко търсене на информация от времето около запознанството й с неизвестния извършител. Може да ги е изтрила или скрила в някакъв кодиран файл. Знаем, че убиецът не е намерил и изтрил нищо. Може би ние ще имаме повече късмет. — Ив взе кафето си и продължи с нарежданията: — Бакстър, вие с Трухарт направете повторна обиколка из квартала и поговорете отново със съседите. Има голяма вероятност убиецът да се е навъртал около къщата преди събота и дори преди запознанството. Намерете ми някого, който е забелязал младеж на видима възраст около деветнадесет на онази пресечка или в близкото денонощно кибер кафене. Имам списък на местата, които жертвата е посещавала най-често. Проверете ги!

— Слушам, лейтенант.

— Работя върху случаите на Макмастърс, имам няколко набелязани имена. Нямам заподозрени, но все пак ще ги проверим. Когато приключите със съседите, ще се заемете с това. — Тя взе папка с прикачен диск и му я подаде. — Ще ви изпратя подкрепление.

— Не е нужно, лейтенант. Оставете всичко на нас. Можем да повикаме всеки, който има малко свободно време.

— Добре. Така да бъде. Междувременно ние с Пийбоди ще обиколим района на парка, където жертвата се е запознала с убиеца. След това ще разговаряме с Макмастърс тук и ще се опитаме да отсеем част от случаите му за проучване. Търсим връзките — продължи тя. — Връзката между Макмастърс и убиеца, убиеца и Дийна, убиеца и някой свидетел, жертва, извършител, заподозрян или човек, проявил интерес към разследванията на Макмастърс. Дори името на убиеца да не е там, със сигурност ще се споменава за някого, който означава или е означавал много за него. Ще открием връзката.

— Ако е убиецът — намеси се Бакстър, — няма да бъде трудно да стесним кръга, като знаем възрастта му. Дори и да е младолик, трябва да е на не повече от двадесет и шест-седем, за да мине за деветнадесетгодишен. Може би е лежал в затвор заради наркотици.

Джейми поклати глава.

— Просто не се връзва. Ако беше наркоман, тя щеше да разбере и да стои далеч. Познаваше признаците. Никога не би започнала да се среща с някого, който се друса.

— Съгласна съм — кимна Ив. — Можем да добавим и че някой, който е лежал в затвор, не би могъл да мине за невинно

деветнадесетгодишно момче пред полицейска дъщеря. Все пак ще проверим. Не бива да пренебрегваме нищо и никого. — Тя замълча, преди да хвърли следващата бомба: — Джейми, мисля, че си го виждал или го познаваш.

— Какво? Защо? Къде?

— Познаваш Дариан Паудърс.

— Дар, да. — Озадачението му бързо премина в шок. — Не мислиш, че Дариан…

— Той е вън от подозрение — успокои го Ив, — но мисля, че е една от връзките с убиеца. Личната му карта е била открадната, най-вероятно по време на новогодишния купон в стаята му. Бил си там.

— А… да. Дар и Коуби са страхотни купонджии. Познавам и двамата, виждаме се на лекции. На Нова година беше върхът. — Лицето му помръкна и тъмните кръгове от недоспиване под очите му сякаш станаха още по-тъмни. — Той е бил на купона? Искаш да кажеш, че убиецът на Дийна е бил там?

— Достатъчно дълго, ако не греша, за да успее да задигне картата на Паудърс.

— Но Дийна познаваше Дар… бегло, но щеше да го познае по снимката, ако онзи тип използва неговата карта… Подправил я е — каза той с презрение. — Щом е добър и е имал достъп до техника и програми, не е било трудно да клонира личната карта, да въведе своите данни и снимка.

— По-голямата част от информацията трябва да съвпада — намръщи се Макнаб. — За да клониираш и подправиш, промените трябва да са минимални.

— Един и същ университет, една и съща рождена дата — продължи Ив. — Може би еднакъв ръст и телосложение. — Трябва да познава университетския комплекс, учебната програма, може би е учил или работил там. Връзката с Колумбийския университет е била добър коз, за да спечели доверието на Дийна. Ти следваш там, Джейми, тя също е искала да кандидатства и бегло е познавала Дариан. Поне по име. Имал е нужда от лична карта, която да показва, когато с нея отидат на кино или в някой клуб. Трябва мислено да се върнеш назад и да си припомниш всяка подробност от онзи купон. Преди и след него. Виж дали ще си спомниш за някого, който се е движел сред

студентите, без да разговаря почти с никого. Той не е искал да бъде забелязан, не е искал да остави впечатление.

— Беше навалица. Не познавах половината хора там. Не…

— Не е останал дълго, но е трябвало да види дали ще заведеш Дийна. За него не е било просто купон, имал е цел.

— Ще опитам. Добре, ще опитам.

— Посещавал е и други места, на които ходиш. Клубове, библиотеката, кибер кафенета, заведения за хранене. Просто си го отминавал. Бил е незабележим сред тълпата. Припомни си всяка среща с Дийна между януари и април. Помисли добре и ще ми кажеш дали си се сетил за нещо. Колкото и дребно и незначително да е.

— Добре.

— Да се залавяме за работа — подкани екипа си Ив.

Когато стаята се опразни, Уитни се приближи към нея.

— Ако не възразяваш, искам да присъствам на разговора ти с Макмастърс.

— Не, сър, не възразявам.

— Ще се срещнем отново тук. Междувременно ми възложи някаква задача.

— Сър?

— Все още съм ченге. Зная как се разследва. — Уитни леко повиши тон, но се опомни. Махна с ръка и заговори по-спокойно: — Мога да обикалям и да тропам от врата на врата, да проверявам вероятности, гледни точки. Вие сте главният разследващ, лейтенант. Възложете ми задача.

— Ами… — Размяната на роли я накара да се почувства неловко. Обикновено Уитни даваше нарежданията. Но бе очевидно, че иска да прави нещо повече, да участва. — Имам кратък списък с набелязани имена от файла на Макмастърс за заплахи. Честно казано, сър, не вярвам да се натъкнем на нещо там.

— Но и тази нишка трябва да се проследи. Аз ще я поема.

— Повечето, ако не всичките, могат да бъдат проверени от настолния компютър. Ако изникне нещо…

— Помня как се процедира. Ще намеря място да поработя някъде наблизо.

Тя се поколеба само за миг.

— Можете да използвате кабинета ми, командир Уитни.

В очите му проблесна леко изумление.

— Зная, че бюрото и кабинетът ви са свещено кътче. Ако има друго място в тази къща, мога да използвам него.

— Разбира се. Ще се обадя на Съмърсет да се погрижи за това. — Ив взе няколко диска от бюрото си. — Тук е всичко, което ще ви бъде нужно. С Пийбоди ще се върнем преди девет.

— Наслука — каза той и застана пред таблото й с материали по случая.

— Ще се разделим — каза Ив на Пийбоди. — Ще обходим отделни зони от парка и ще покажем снимката на жертвата на всеки тичащ или разхождащ куче, детегледачка, ексхибиционист, хлапак, старец и бездомник.

— Все някой трябва да я помни, щом е тичала редовно. Друг въпрос е дали са забелязали него — изтъкна Пийбоди.

— Някой го е виждал или ги е видял заедно при запознанството им. Изчакал е два месеца от този ден до убийството. Спомените на хората избледняват. Но ще ги накараме да ги опреснят.

Ив се спря на долния етаж до стълбите, където чакаше кокалестия Съмърсет с черен костюм и безизразно изпито лице. Тлъстият котарак беше в краката му.

— Командир Уитни има нужда от кабинет. Тази сутрин ще работи оттук.

— Ще уредя това.

„Нищо друго? — помисли си Ив. — Никаква остроумна забележка и самодоволна усмивка?“ Понечи да подхвърли нещо язвително по повод на това, но се досети, че е узнал върху какво работят. Изнасилване, мъчения и убийство на младо момиче, подобно на това, което бе сполетяло неговата малка дъщеря.

За известно време щяха да престанат със заяжданията.

— Капитан Макмастърс трябва да дойде в девет — продължи тя със същия неутрален тон. — Ако не съм се върнала дотогава, можеш да го заведеш в моя кабинет и да уведомиш командира.

— Разбрано. Колата ти е готова.

Тя кимна и излезе навън в прекрасното омайно утро. Ако Дийна не бе срещнала момчето, което й се бе представило с името Дейвид, може би сега щеше да тича в парка? Може би вече щеше да бъде на

пътеката и краката й да се движат в такт с музиката, звучаща от слушалките й?

Вдишва и издишва, представи си Ив, готова за началото на още един обичаен ден.

Седна зад волана, потегли към портала.

— Как е Джейми, държи ли се? — попита тя Пийбоди. — Трябва да зная, ако е по-добре да го освободя от някои задължения.

— Мисля, че ще издържи. Много му е тежко — добави Пий боди, — но ще издържи. Снощи дълго ми говори за нея. Беше добре за него, освен това допълни представата, която имах за момичето. Узнах каква е била в неговите очи.

— Различна ли е неговата представа от твоята?

— Донякъде, да. Не е гледал на нея като на момиче за свалки. Била е приятелка, доверявал й се е. Това ме кара да се питам дали и тя се е чувствала така, или е страдала. Ужасно е момчето, което харесваш, да те смята просто за приятелка. — Пийбоди се обърна към Ив в седалката си. — Питам се и дали не е било нещо обичайно за нея. Имам предвид момчетата да я възприемат по този начин. Може би се е примирявала с това, че не е от типа момичета, по които момчетата си падат.

— До срещата си с това момче.

— Да. Той й е показвал, че истински я харесва, че иска да бъде с нея… и е вярвала в това. Мисля, че се е държала различно с него. Така става, когато хлътнеш по някого, особено на тази възраст, особено първия път. А съдейки по всичко, което чух, мога да кажа, че е било първото й сериозно увлечение, така че сигурно се е държала различно.

— В какъв смисъл?

— Ами… не е била толкова срамежлива, не и с него. Карал я е да се чувства безкрайно щастлива. А момиче на тази възраст, привлякло интереса на колежанин…? Била е на седмото небе, готова да направи всичко, което той поиска, да отиде с него навсякъде, вярвала е или поне се е преструвала, че харесва всичко, което той харесва. Би сторила какво ли не, за да стане такава, каквато е мислела, че той иска да бъде. Предполагам, че се е възползвал от това, за да я накара да пази връзката им в тайна. Не е посмяла да сподели подробности дори с най-близката си приятелка.

— Ако не си такава, каквато гаджето ти иска да бъдеш, защо се е захванал с теб?

— Това е логика и самоувереност, която няма място при първото романтично увлечение, особено когато си на шестнадесет. Спомни си как беше с теб на тази възраст.

— На шестнадесет изобщо не мислех за подобни неща. Единственото, за което мислех, беше как ще се измъкна от системата и ще вляза в Академията.

— Вече си знаела, че ще станеш ченге? — Идеята се стори на Пийбоди почти невъобразима. — А аз на шестнадесет мислех само за музика, филмови звезди и Дженюъри Олсън.

— Дженюъри Олсън?

— Един сладур, по когото бях луда. — Тя въздъхна с умиление. — Представях си как заживяваме заедно, отглеждаме две прекрасни деца и вършим важна работа, която ще промени света. Стигаше ми само да ме погледне или изрече името ми, и се унасях в мечти. Ти нямаше ли си някой Дженюъри Олсън?

— Нямах… което означава, че за мен е по-трудно да разбера какво се е въртяло в главата й, отколкото за теб.

— Е… мисля, че в известен смисъл с Дийна сме били сродни души. Поне доколкото си спомням за шестнадесетгодишното момиче, което бях. Малко срамежлива с момчетата, но в приятелски отношения с много от тях. Имах планове за обществено значима работа. А относно външния й вид: майка й и съседката са забелязали, че в последно време е полагала повече грижи за себе си. Това е сигурен признак за увлечение по момче. — Пийбоди започна да отмята на пръсти. — Подновяването на гардероба определено е един признак. Второ, вече не е излизала с Джейми толкова често — нещо, за което и той не беше се сетил досега. Бил е зает с учението и приятелите си от колежа и не е обърнал внимание, че няколко пъти отклонила поканата му, когато й се обадил да отидат на пицария или кино. Посвещавала е все по-голяма част от времето си на гаджето и е започнала да страни от предишната си компания. Има и трето — продължи Пийбоди. — Отдалечаваш се от приятелите си. Иска ти се да се запознаят с момчето и да го харесат, но донякъде се тревожиш. А ако не го харесат? Да го пазиш в тайна е начин да избегнеш тази вероятност.

— Дяволски е сложно.

Пийбоди мъдро кимна.

— Да си тийнейджърка е истински ад и същевременно върховна наслада. Слава богу, че трае само едно десетилетие.

Нейните тийнейджърски години далеч не бяха ад като първите десет от живота й. Но Ив разбираше.

— Станала е потайна.

— Било е нещо като бунт от нейна страна. Но си е мълчала за това — добави Пийбоди. — Склонна съм да се съглася с Джейми, че убиецът не е вземал наркотици и не е лежал в затвор. Не би могъл да го скрие от нея, а не е имала склонност към подобен вид бунт. Мисля, че е прав.

— Това ни разкрива каква маска е носел. Не какво се е криело зад нея. Вече я е свалил. Не му е нужна повече. — Ив спря на място, забранено за паркиране, включи табелата „В акция“. — По-тежко е, отколкото с Колтрейн.

Тя слезе и не каза нищо, когато Пийбоди заобиколи колата и застана срещу нея.

— Познавахме Колтрейн. — Очите на партньорката й, мрачни и угрижени, се вгледаха в лицето й. — Беше една от нас и гадже на Морис. Не мислех, че може да има случай, по-личен от нейното убийство. Но сегашният? Дъщеря на ченге, момиче като нея да свърши по този начин? Познавах и нея. Още по-трудно е.

— Той го знае — каза Ив. — Знае, че за нас е по-тежко, отколкото при всеки друг случай. Постарал се е да ни засегне още по-дълбоко с онзи клип. И си въобразява, че му се е разминало, мисли се за недосегаем. Ще му докажем, че греши.

— Точно така. — Пийбоди разкърши рамене.

— Тръгни на север. Аз ще поема южния край.

„Ден само за разходки“, помисли си Ив. Облаци като захарен памук се носеха по нежносиньото небе. Въздухът бе изпълнен с ухания на цветя и цъфтящи храсти, чиито имена тя не знаеше. Свежа зелена трева застилаше земята като килим под високите величествени дървета. Стената, образувана от тях и отрупаните с цвят храсти, заглушаваше шума на градската суматоха и ограждаше един свят на спокойствие и зеленина.

Малкото езеро проблясваше като течен диамант под красивия извит мост с отраженията на дървета и облаци, преливащи се на

повърхността му.

Хора седяха на пейки, пиеха от картонени чашки, разговаряха едни с други или по линк, търсеха информация на джобните си компютри. Официални костюми, памучни екипи за джогинг, летни рокли и клошарски дрипи се смесваха, сякаш пренесли разнообразието на Ню Йорк и тук, сред зеленината.

Детегледачки и родители използваха хубавото време и разхождаха малчугани в странни приспособления на колела или ги носеха в още по-странни кенгура. По алеята тичаха хора със слушалки в ушите, електронни устройства за измерване на пулса, разноцветни широки шорти или прилепнали клинове, подчертаващи атлетичността на тялото.

Ив си представи Дийна да тича по кафявата алея, а животът й да се простира пред нея като зелена поляна, осеяна с островчета от ярки цветя. До мига, в който се спира да помогне на пострадало момче.

Спря се до най-близката група родители с деца.

Показа значката си на всички.

— Нюйоркска полиция. — Извади снимката на Дийна. — Виждали ли сте това момиче?

Повечето моментално поклатиха глава. Едно от децата, вероятно на възраст колкото малката Бела на Мейвис, впери поглед в нея с кукленските си очи, от който я побиха тръпки, лакомо смучейки биберон, пъхнат от някого в устата му.

— Може би ако се вгледате по-внимателно, ще я познаете — настоя Ив. — Тичала е тук сутрин, по това време, няколко пъти в седмицата.

Една от жените, с много мъничко закръглено бебе, което носеше в кенгуру, погледна снимката от по-близо. Ив едва се сдържа да не отскочи назад, когато бебето размаха ръце и крака като жив метроном.

— Идвам тук всеки понеделник и сряда сутрин от май месец. Не съм я забелязала. Какво е направила? — Жената вдигна глава с изражение на явна уплаха. — Тази част от парка се смята за безопасна зона, поне през деня.

— Не е направила нищо. Някой друг не си ли спомня? Може да е тичала по-редовно рано през пролетта. Март, април? — Отново последва отрицателно поклащане на глави, но Ив забеляза, че една друга жена се вглежда по-внимателно. — Виждали ли сте я?

— Не съм сигурна. Мисля, че може и да съм. Но май не беше в парка.

— Може би някъде в квартала? — подкани я Ив. — В магазин, на улицата. Може би не сте я виждали само веднъж, щом ви се струва позната. А може би сте разговаряли с нея. — Ив хвърли поглед към двете хлапета в количка с две седалки една зад друга. — Обичала е децата. Погледнете отново.

— Мисля… Ама, разбира се! Това е момичето, което ми помогна веднъж.

— Как ви помогна?

— Имах много задачи. Жената, за която работя, понякога забравя, че имам само две ръце, нали разбирате? Бях с двете момчета — малкия Макс и Стърлинг. Стърлинг сам създава достатъчно грижи, а трябваше да взема и роклята й от химическо, да напазарувам, искаше и цветя. Лилии. Докато слагах покупките в багажника, изведнъж Стърлинг се разпищя, сякаш някой го дереше жив. — Тя извърна глава към една от другите жени, която й се усмихна съчувствено. — Та опитвах се да го укротя, докато жонглирам с разни продукти, и това момиче, точно тя беше, извика и дотича при мен. Намерила господин Буус.

— Кого?

— Господин Буус, мечето на Стърлинг. Вижте го.

Посочи към момчето на задната седалка на количката, което подозрително се взираше в Ив и стискаше яркосиньо мече с оръфани уши и учудено изражение.

— Мое! — извика Стърлинг и предизвикателно оголи зъби.

Жената въздъхна с досада.

— Ако не мачка и не дърпа господин Буус, не може да живее. Тогава беше го изпуснал или може би хвърлил някъде, без да забележа. Тя е намерила мечето, донесе го и точно тогава Макс започна да хленчи, за да не остане по-назад. Тя попита дали може да ми помогне с нещо и аз се пошегувах, че ми е нужен помощник с не по-малко от шест ръце, или нещо от този род. Накарах Стърлинг да й благодари, че е спасила господин Буус, и й казах, че сме само на една пряка. Тя каза, че отива в същата посока, и предложи да носи чантите. Беше много мила.

— Повървяла е с вас.

— Да, всъщност…

Жената изведнъж се обърна, сякаш по сигнал на някакъв невидим радар, който следеше децата, и размаха пръст срещу Стърлинг секунди преди той да халоса по-малкия си брат с господин Буус.

Детето се отказа от намерението си с ангелска усмивка и сатанински блясък в очите. Ив се запита дали след двадесетина години няма да си има работа с него.

— Съжалявам, доскучава му от време на време. Докъде бях стигнала? А, говорех за онова момиче. Помогна ми с чантите, дойде с нас чак до кооперацията. Беше много учтива, много възпитана. Повечето деца на нейната възраст дори не биха ви забелязали, ако разбирате какво имам предвид. Успя да разсмее Стърлинг и каза, че истински обича децата. Грижела се за две близначета, доколкото си спомням, така че знаела колко е трудно понякога.

— Кога се случи това?

— Помня точната дата, защото беше ден преди рождения ми ден. Пети април.

— Сама ли беше?

— Да. Прибирала се от училище. Мисля, че носеше ученическа раница, но не съм съвсем сигурна. Видях я отново месец или месец и половина по-късно. Не мога да преценя точно. Валеше като из ведро и бързах да прибера децата. Беше някъде на Второ Авеню — между кръстовищата с Петдесета и Петдесет и пета улица. Бях ги водила в Детския музей на представление с фокуси.

— Разговаряхте ли с нея?

— Не, бързах да стигна до спирката и да кача количката в макси буса, за да не прогизнем до кости. Иначе трябваше да вървя пеша в дъжда през половината град с децата. Тогава я видях и й махнах. Но двамата с момчето скочиха върху еър борда му и изчезнаха.

— Момчето — повтори Ив и потръпна.

— Беше с момче и се смееха. Изглеждаше истински щастлива. Мокра, но щастлива.

— Успяхте ли да го разгледате? Момчето?

— Ами… донякъде. Видях го само за минута.

— Опишете го най-общо. Ръст, тегло, цвят на кожата и косата.

— Господи, не съм сигурна. — Жената зарови пръсти в косите си, прехапа устни. — Беше по-висок от нея. Мисля, че тя е горе-долу

колкото мен, а той беше по-висок. Стигаше до рамото му, когато се качиха на еърборда. Когато я прегърна през кръста, както правят гаджетата, трябваше да повдигне глава, за да опре брадичка на рамото му. Беше много сладко. Предполагам, около метър и осемдесет. Строен. Атлетичен. Както казах, валеше и ризата му беше прилепнала по тялото. Бяло момче. Така ми се стори. О, да, свали бейзболната си шапка и я сложи на главата й. И това беше сладко. Косата му беше кафява. Кафеникава, буйна, дълга до… може би… — Тя посочи няколко сантиметра под ушите си.

— А очите, чертите на лицето?

— Видях го само за минута, дори по-малко. А, да, беше със слънчеви очила. Някои младежи ги носят дори при дъждовно време, за фасон. Беше симпатяга. Зарадвах се, че си има симпатичен приятел, защото беше много мила с мен в онзи ден.

— Още нещо? Дрехите му? Еърбордът? Носеше ли някакво бижу?

— Не зная. Нямах време да го огледам по-подробно.

— Бихте ли го описали пред полицейски художник? Може би ще си спомните повече подробности.

По лицето й се прокрадна тревога и жените около тях започнаха да си шушукат.

— Не можах да го огледам добре, а и шефката ми… Освен това не искам да я забърквам в неприятности. Наистина ми помогна. Добро момиче е.

Ив прецени ситуацията. Историята щеше да стигне до медиите най-късно следобед, ако вече не бе стигнала. Нямаше начин да не се разчуе.

— По-скоро ще й помогнете. Била е убита рано в неделя сутринта.

— О, моля ви! Нали това не е истина? — Явно доловили ужаса в гласа на жената, двете момчета в количката ревнаха с пълно гърло. — Господи!

Другите жени се скупчиха около нея, докосваха я със съчувствие и привикваха децата, свои или поверени.

— Мъжът, с когото сте я видели, може да ни помогне в разследването. Важно е да го намеря.

— Не го видях добре, а и валеше. Не зная. Тя беше добро момиче. Беше дете.

— Как се казвате?

— Марта. Марта Делрой.

— Марта, нейното име е Дийна. Дийна ти е помогнала. Сега ти можеш да й помогнеш. Ще поговоря с работодателката ти.

— Добре. — Марта извади хартиена кърпичка от един от множеството джобове по дрехата си. — Какво трябва да направя?

След като Ив уговори с Марта някои подробности и записа данните на работодателката й, една от другите жени се престраши да заговори:

— Казахте, че е тичала тук сутрин, горе-долу по това време? Трябва да поговорите с Лола Мерил. Тя тича почти всеки ден, откакто дъщеря й е в предучилищна занималия. Обикновено идва да си поговорим, след като свърши тренировката. Висока блондинка е, със страхотно тяло. Сигурно ще я видите, може би вече е излязла да тича тази сутрин.

— Благодаря.

Ив остави жените, извади линка си и се обади на полицейския художник, с когото предпочиташе да работи, да вземе Марта. После позвъни на Пийбоди.

— Тъкмо щях да ти звънна — каза Пийбоди. — Попаднах на нещо. Жена, която мисли, че е била свидетел на запознанството.

— Висока блондинка, страхотно тяло?

— Господи, да не си станала ясновидка?

— Не, но имам потвърждение и от друга свидетелка. Запиши показанията на Лола и искам колкото е възможно по-скоро да поработи с Янси. Задръж я там няколко минути. Идвам при вас.

Свърза се с Централата, съобщи на Янси за втората свидетелка, докато вървеше към сектора на Пийбоди. Забеляза блондинката и трябваше да признае, че тялото в черен екип за джогинг с яркосини кантове бе изключително.

— Лола Мерил?

— Същата.

— Лейтенант Далас, партньорката на детектив Пийбоди. Оценяваме помощта ви. Кажете ми какво видяхте, кога и къде.

— Беше преди няколко седмици, в средата на април, мисля, защото сутрините все още бяха хладни и нарцисите току-що бяха цъфнали. Виждах момичето няколко пъти в седмицата. Имаше добра фигура, беше издръжлива. Махахме си за поздрав. — Лола се наведе и започна да прави разтягания. — Никога не съм я заговаряла. В онзи ден я видях с момчето. Изглеждаше симпатяга. Седяха край алеята, на тревата. Беше свалил обувката си и си разтриваше глезена. Не се спрях, защото изглеждаше, че тя се бе погрижила за него и се смееха. — Изправи се, изпъна крак назад, за да разтегне бедрения мускул. — Продължих да тичам и когато завърших кроса си, вече ги нямаше. Видях това момче за първи път и оттогава не съм го виждала. Тъкмо казвах на партньорката ви, че напоследък не съм виждала и нея.

— Успяхте ли да го разгледате добре?

Лола сви рамене.

— Не му обърнах много внимание. Просто забелязах, че изглежда приятно. Кафява, буйна коса. Хубави маратонки. Забелязах ги. Разбирам от спортни обувки.

— Какви бяха?

— „Андерс Чийта“, една от най-добрите марки. Бели, с тъмносиньо лого.

— Цвят на очите?

— Беше със слънчеви очила. Много хора, които тичат сутрин, носят. И с шапка. Бейзболна шапка. О, и беше облечен със суичър с емблемата на Колумбийския университет. Учила съм там и я познах.

Ив отмести поглед към Пийбоди и забеляза на лицето й същото задоволство, което и тя изпитваше.

— Госпожа Мерил с удоволствие се съгласи да поработи с полицейския художник — уведоми я Пийбоди.

— Струва ми се вълнуващо, но не зная доколко ще мога да помогна. Зърнах го само за миг.

Достатъчно дълъг миг, помисли си Ив, когато довършиха обиколката си на парка, достатъчно, за да забележи косата, обувките, шапката и пуловера му. Янси щеше да изрови още подробности от подсъзнанието й.

— Имахме късмет — отбеляза тя, когато потеглиха обратно. — Страшен късмет.

— Наистина страшно ни провървя. Две свидетелки при една обиколка, и двете съгласни да работят с Янси.

— Шапка, слънчеви очила, по-трудно ще бъде да получим описание на лицето. Умен е, няма спор, но не е било много умно да излиза със скъпи маркови обувки. Може би се е опитал да я впечатли и с тях. Суичърът е завръзката, чрез него е привлякъл вниманието й. Не е очаквал някой да ги забележи в Ийст Сайд, както моята свидетелка. А и запознанството им е било два месеца преди убийството. Не е предполагал, че ще направим връзка между едното и другото.

— Очаквал е, че може би тя ще сподели с някого за тази среща в парка и как му е помогнала. Но след като я омайва, знае, че всичко ще бъде запазено в тайна. Не познава момичетата на нейната възраст, потребността им да споделят с приятелки. Е, вече имаме сянка, а не призрак.

— Около метър и осемдесет, строен, с кафява коса. Бял младеж. Не е много, но все пак е повече от това, което имахме преди час.

— След като Янси поговори с тях, ще имаме още повече.

Ив сви към портала на дома си.

— Докато разговарям с Макмастърс, ти се заеми с маратонките. Повикай някого от отдела на помощ. Някой, който не е затрупан с работа. Обзалагам се, че са били чисто нови, купени специално за тази среща. Ще поразпитаме из района, където Марта ги е видяла заедно. Опитай се да разбереш на коя дата е имало представление с фокуси в Детския музей в Ийст Сайд и е валял проливен дъжд. Така ще узнаем точния ден на срещата. След това възложи на някого да проучи кината, музикалните клубове и залите за видеоигри, местата, на които се мотаят тийнейджърите.

— Веднага ще се заема.

— Кажи на Съмърсет да те настани някъде. — Ив паркира, слезе от колата. — Не я е водил и в своя квартал. Някой познат би могъл да го види с нея, да го заговори. Трябвало е да бъдат само двамата.

Влезе и когато Съмърсет се появи, само му посочи с палец Пийбоди.

— Капитан Макмастърс те очаква в кабинета ти. Командир Уитни е при него — уведоми я той.

Без да отвърне нищо, тя тръгна нагоре по стълбите.

— Роклята ти е готова и ще бъде доставена днес.

— Кое?

— Роклята ти за сватбата на доктор Димато. Леонардо ще иска да те види с нея, в случай че има нужда от последни поправки.

Ив отвори уста, но не каза нищо, а само издаде звук, подобен на ръмжене.

— Добре ще е. Няма за какво да се безпокои. Просто я прибери някъде, когато я донесат.

Рокли, проби, сватби. Господи, може би трябваше да се обади на Луиз и да й докладва за роклята?

„Господи!“, отново си помисли тя.

Сватбата трябваше да почака. Точно сега щеше да разговаря с един скърбящ баща за разследването на убийството на детето му.

Всичко друго трябваше да почака.

9.

Когато застана на прага, Ив видя Макмастърс да стои до прозорците. Дали виждаше зеленината, цветовете, небесната синева? Съмняваше се. Сякаш се бе смалил. Беше изтощен и изтерзан от скръб. Дали можеше да бъде ченге сега? Да мисли и да се държи като ченге?

Не бе сигурна.

Погледна командира, който стоеше до него. Излъчваше подкрепа, приятелство и състрадание за загубата.

И двамата мъже трябваше да намерят сили да мислят обективно, за да са й наистина от помощ.

Или напълно да се оттеглят.

Тя влезе.

— Командир Уитни. Капитан Макмастърс.

Двамата се обърнаха. По лицето на Макмастърс пробяга надежда. Живите се нуждаеха от отговори, тя знаеше това.

— Има ли някакъв напредък, лейтенант Далас?

— Попаднахме на няколко следи — каза тя на Макмастърс. Тръгна към бюрото си, мина покрай таблото с материали, което нарочно бе оставила окачено на стената.

Той трябваше да свикне с реалността и Ив си спомни нещо, което Рурк бе казал, когато бе показала на Морис работното табло за убийството на Колтрейн.

Така Макмастърс щеше да се убеди, че дъщеря му е в центъра на всичко. Че в момента най-важното бе разследването на убийството й.

— Осведомих капитана за новата информация от съвещанието тази сутрин — каза Уитни и се взря в лицето й. — Спестих ви време.

— Благодаря, сър. Ще поговорим за това, но трябва да знаете, че тази сутрин намерихме две свидетелки, които вярват, че са видели Дийна със заподозрения. И двете се съгласиха да работят с полицейски художник. Уредих им среща с детектив Янси.

— Две? — неволно извика Макмастърс. — Двама души са го видели?

— Две независими свидетелки твърдят, че са видели Дийна с млад мъж. Описанията им съвпадат. Седнете, капитане.

— Не…

— Моля ви. — В момента не беше ченге, реши тя. Беше баща. Можеше само да се опита да намери начин да поговори и с двамата едновременно. — Ще ви кажа какво зная и какво сме предприели. — Разказа му накратко за разговорите с двете жени в парка. — Времето, по което Мерил казва, че го е видяла, съвпада с нашите предположения за първата им среща. А времето, за което говори Делрой, сочи, че са продължили да се срещат, както вече изяснихме чрез вашите показания, тези на съпругата ви и приятелките на Дийна, извън обичайната й среда. Знаете ли дали често е пътувала до Ийст Сайд?

— Не много. Любимите й магазини и заведения бяха по-близо до дома. Ходеше и на местата, които ви посочих до Колумбийския университет.

— Можем да предположим, че са се срещали далеч от тези места, за да запазят връзката си в тайна. Ще установим точния ден, когато Делрой ги е видяла на улицата, и ще изпратя полицаи на мястото. Ще покажат снимката на Дийна на търговци, продавачи, сервитьори. — Лицето на Макмастърс издаваше, че води вътрешна борба, че се разкъсва между надеждата и отчаянието. Ив продължи: — Може би ще открием други свидетели, които ще ни помогнат да идентифицираме заподозрения. Ако някой разпознае Дийна на снимката, може да си спомни и него. Мерил, която редовно тича в онази част на парка, заяви, че не е виждала Дийна от известно време. Вие със съпругата ви казахте, че често е излизала да тича.

— Да… няколко пъти в седмицата. Тя…

— Може би е сменила сектора, за да се среща със заподозрения.

— Защо не забелязах промяната? — промълви Макмастърс. — Карол е забелязала, а аз… само да беше ни казала. Ако беше…

— Капитане, убедена съм, че младежът е бил много убедителен и е действал обмислено и целенасочено. — „Дали това е някаква утеха?“, запита се Ив. — Опознал я е предварително, имал е съставен план и се е възползвал от младежката й доверчивост. Представил се е за студент от Колумбийския университет, за да я предразположи. Мисля, че това е ключът. Имала е приятел, който следва там, самата тя е щяла да

кандидатства в него. Бегло е познавала няколко други студенти, приятели на Джейми.

— Да. Като е използвал нещо, свързано с Джейми, лесно е спечелил доверието й. И като се е престорил, че се е контузил — продължи Макмастърс. — От състрадателност му е предложила помощта си.

— Знаем какво е направил, как го е направил и по-късно днес ще се срещна с доктор Майра да обсъдим профила и психопатологията му. Но все още не знаем мотива му. Вярваме, че Дийна е била конкретно набелязана с ясна цел. И че причината е свързана по някакъв начин с вашата работа.

— Ако имате доказателство, че убийството на Дийна има връзка с някой от случаите ми…

— Имам основание да смятам, че е така. Макар че досега не съм се спряла на конкретен случай или ситуация.

— Какво основание? — Болката трептеше в гласа му, струеше от очите му. — Ако е разплата, ако има нещо общо с работата ми, как очаквате да живея с това? Как очаквате да се примиря с догадки, вместо с конкретни отговори?

Трябваше да подходи много внимателно и тя продължи със спокоен, делови тон:

— Очаквам да проявите доверие в главния разследващ, когото сам сте посочили, и избрания от нея екип. Ще направим всичко необходимо, за да намерим отговорите, от които се нуждаете. Още през първите двадесет и четири часа открихме двама свидетели, които могат да помогнат за идентифицирането на убиеца. Имаме доказана връзка с Колумбийския университет и още потенциални свидетели, които може би са го виждали. Знаем приблизителното време на събитията, а липсата на ДНК на местопрестъплението говори, че е било добре планирано, а не импулсивно престъпление от страст. Всеки полицай, участващ в разследването, работи неуморно.

— Не се съмнявам в това.

„Несигурност — помисли си Ив. — Нима би могъл да изпитва нещо друго в този момент?“

— Трябва да ми кажете дали сте в състояние да си припомните случаите, по които сте работили, да използвате спомените и интуицията си, за да ни помогнете да открием връзка между тях и

убийството. Прегледах докладите ви от последните три години. Имам кратък списък с имена, но нищо не буди подозрения. Може би вие ще се сетите.

— Дайте ми имената.

— Ще ви ги дам. Няма да го намерим във файла ви със заплахи.

— Защо сте толкова сигурна?

— Ще проверим всяко име, повярвайте ми — увери го Ив. — Но ви казвам, че няма да го открием там. Всеки, отправил заплаха, привлича вниманието върху себе си. А той се е стараел да бъде незабележим. Колко мъже между осемнадесет и двадесет и шест са ви заплашвали през последните три години?

— Бързо мога да ви ги изброя. Бандити, пласьори, наркомани…

— Той не е никое от трите. Дийна е щяла да познае, че е такъв, и да страни от него.

Ив изчака, давайки му време да помисли още.

— Да. — Макмастърс потърка челото си. — Да. Права сте. Тя беше предпазлива. Беше…

— С чисто досие е — прекъсна го Ив и му даде време да се успокои. — Умен е и може да бъде чаровен. И двете свидетелки казаха, че е симпатично момче. Момче, капитане, не е във файла ви със заплахи. Може би е свързан с някого от списъка. Не сте арестували хлапака, но може би сте заловили баща му, брат му или най-добрия му приятел, майка му, сестра му. Причина за такова жестоко отмъщение може да стане залавяне, при което някой е загинал, пострадал или получил сериозна присъда, дълги години затвор.

Макмастърс прокара ръце по лицето си.

— Лейтенант, от доста години съм началник и рядко работя на улицата. Рядко участвам в разследвания. Следя оперативната работа, съветвам, напътствам, координирам. Беше съзнателен избор от моя страна. През последните шест години съм бил главен разследващ не повече от десетина пъти.

— Като началник носите основната отговорност.

— Искате да кажете, че е възможно това да ме е сполетяло заради някой от случаите, по които са работили хората ми.

— Да. Мисля, че сте участвали активно, че сте изиграли някаква роля или сте имали заслуга. Доколкото знаем, не е опитал да отмъсти

на когото и да било от хората ви. Само на вас. И е изпълнил замисъла си скоро след повишението ви.

На лицето на капитана се изписа ужас.

— Убил я е, защото аз получих нашивки?

Ив заговори направо, несигурна дали ще предизвика шок или успокоение.

— Капитане, планирал е убийството й доста по-рано. Съжалявам, но това е реалността.

Той стана и съкрушен затътри крака към прозореца.

— Продължавайте, лейтенант — нареди Уитни.

— Може би последователността на събитията във времето е важна. Получили сте повишение, капитане, и Дийна е останала сама в къщата за известно време. Вярвам, че се е възползвал от възможността. Мисля, че мнението на доктор Майра ще бъде от полза, но преди да разговарям с нея, ще подходим по следния начин: ще се върнем десет години назад и ще започнем със случаите, в които акции или арести са довели до смърт, после ще продължим с такива, довели до сериозни физически увреждания, и накрая онези, довели до доживотни присъди. — Ив замълча в очакване Макмастърс да каже нещо, но той остана на мястото си безмълвен. Уитни й даде знак да продължи. — Не е било нещо дребно. За да планира и извърши убийство, поемайки такива рискове, трябва да е било важно за него. Търсим човек, свързан с извършителя, във възрастовата група на нашия заподозрян. Само ми дайте имената, аз ще ги проверя. Дайте ми някаква насока. За кого се сещате?

Все още с гръб към тях, Макмастърс колебливо си пое дъх.

— Леонардо и Джая Уенц. Имаха лаборатория за наркотици, използваха главно непълнолетни пласьори да разпространяват стоката по училища и видеоклубове. Четирима детективи работиха по случая. Организирахме акция за залавянето им през януари. Леонардо се опита да избяга и имаше кратка престрелка. Двама от хората ми пострадаха. Той влезе за двадесет и пет години, а тя за петнадесет.

— Спомням си. Средата на януари. Беше твърде скоро. Не е случай от тази година. Откраднал е личната карта на Нова година. Вече е имал план. Върнете се по-назад.

Макмастърс обърна гръб на прозореца и закрачи из стаята.

— Моите хора вършат добра работа. Сякаш се опитваме да спрем прилива, но се справяме. Имаме добра статистика за арести и присъди. Малък процент убити при акция.

— Не се безпокойте, капитане. Няма причина да се чувствате виновен. Ще донеса кафе.

Ив отиде в кухнята. Нямаше да се получи, помисли си тя. Във всеки случай, не сега. Той не можеше да се съвземе и да разсъждава като полицай. Как би могъл?

Все пак програмира кафе и го занесе.

— Ние съсипваме животи — заговори тя. — Погледнете нещата от другата гледна точка. Някой извършва изнасилване, убийство, кражба, пласира наркотици. Ние го погваме и го спипваме. Нещо повече, правим всичко възможно да го вкараме в кафеза. Той загубва свободата си. Губи дома и семейството си, ако има такива. Понякога, ако стане напечено, губи дори живота си. — Ив отпи кафе, надявайки се да бъде разбрана правилно. — В този смисъл ние съсипваме животи. Ние носим отговорност. Вие сте отговорен. Помислете за всички, чийто живот сте съсипали. Помислете за резултатите от работата си. Но от гледната точка на престъпника.

— Добре. — Той взе кафето и я погледна в очите. — Добре. Нати Симпсън. Счетоводителка, с хубав малък апартамент в Ъпър Ийст, приличен доход, съпруг и едно дете. Тайно се занимаваше с пласиране на дрога и подправяне на счетоводните книжа за средно богата компания. Когато разбихме канала за дрога, изгоря и тя. Излежа в „Райкърс“ последната година от петгодишната си присъда. Семейството й загуби хубавото си жилище в Ъпър Ийст. Съпругът й се разведе с нея преди две години и получи пълно попечителство над сина.

— Колко е годишен?

— На около десет-дванадесет.

— Твърде малък. Може би има брат, любовник. Ще направим проучване.

Макмастърс прокара ръка по косите си. Очевидно бе, че мислеше напрегнато.

— Може би е наела убиец.

— Не мисля. Дайте ми друго име. Първото, което ви хрумне.

— Сесил Банкс. Гаден тип. Пласираше „Зеус“, издирваше бездомни хлапачки и ги принуждаваше да проституират до изнемога. Въртеше бизнес с малолетни проститутки. Тази операция я проведохме съвместно с отдел „Специални жертви“. Когато влязохме в свърталището му, се опита да офейка. Излезе през прозореца, но полетя от аварийното стълбище, четири етажа надолу. Много хора загубиха солидни приходи и връзки, когато разбихме престъпната му група.

— Кога?

— Преди две години през септември.

— Семейство?

— А, да. Живееше с две жени, наркоманки. И двете твърдяха, че са му съпруги. Никоя не беше, официално. Имаше и брат, по-малък. Беше замесен в далаверите на Сесил, но го включиха в програма за рехабилитация и обществено полезен труд. Рисо. Рисо Банкс се казва. Трябва да е на двадесет и две-три.

— Те не фигурират във файла ви със заплахи.

— Участвах в залавянията, но не като главен разследващ. Жените вдигнаха много шум, но нищо не ме обезпокои. А хлапето, братът? Плачеше като бебе и това му помогна пред комисията за включване в програмата.

— Добре. Ще го проверим. Ето какво искам да направите. Нахвърляйте бележки за всеки случай, който си спомните, отбележете датите и опишете обстоятелствата в общи линии. Оттам ще тръгнем.

— Лейтенант? Каква е вероятността убийството да е свързано с мен, с работата ми? Трябва да сте преценили, за да работите така усърдно по тази версия.

Нямаше начин да смекчи удара. Освен това, щеше да бъде обида за него и детето му, ако излъжеше.

— Засега, при събраните доказателства, деветдесет и осем цяло и осем процента.

Макмастърс отново седна и чашата в ръката му леко затрепери.

— По-добре е да зная. По-добре е. Да кажа ли на майка й? Трябва, но как? Как да кажа на майка й? Правим планове за поклонението. В четвъртък. Струва ми се твърде бързо, твърде скоро. Четвъртък. Просто не можехме… ще напиша всичко. Но как ще издържа?

Капитанът зарида. Сърцето на Ив се късаше, а стомахът й бе свит на топка. Уитни отиде при Макмастърс, внимателно взе чашата от ръката му, остави я на бюрото и го прегърна.

Даде й знак да ги остави насаме.

Ив излезе, тръгна надолу по стълбите. Искаше да подиша чист въздух навън, поне за малко. Когато срещна Съмърсет на долната площадка, явно лицето й издаде гнева и съжалението, които изпитваше, и не успя да ги прикрие.

— Загубата на дете оставя по-дълбока рана от всяка друга — каза той. — Болката не отминава. Независимо как е загубил детето си, един родител не престава да се терзае вътрешно. Какво можех да направя? Какво не направих? Когато смъртта е насилствена, въпросите са още повече. Всеки отговор, който му даваш, носи и болка, и утеха, но не може да има утеха без болката.

— Никой от отговорите, които му дадох днес, не му донесе утеха.

— Засега.

Когато той се отдалечи, Ив седна на стълбите. Просто искаше да поседи на спокойствие там.

Но преди да успее да се отпусне, линкът й зазвъня.

— Далас.

— Лейтенант Далас, обажда се доктор Лапкоф от Колумбийския университет. Снощи разговарях с вас и съпруга ви.

— Спомням си.

— Ще ви бъда благодарна, ако днес ми отделите малко време във връзка с този въпрос.

— Този въпрос е разследване на убийство.

— Зная. — Изражението на Лапкоф остана хладно и овладяно. — Тъй като част от разследването засяга учебното заведение, което ръководя, бих искала да обсъдим това. Университетът ще ви съдейства, доколкото може. Ще ви бъда признателна, ако получа същото отношение от вас и отдела.

— В офиса си ли сте в момента?

— Да.

— Двадесет минути — каза Ив и затвори.

Свърза се с Пийбоди по комуникатора си.

— Нова информация?

— През последните шест месеца са продадени повече чифтове от тези обувки, отколкото можеш да си представиш. Проверявам магазините в Ню Йорк и онлайн продажбите.

— Продължавай. Ще се срещна с ректора на Колумбийския университет, а после — с Майра. След това ще посетим двама евентуални заподозрени. Ще мина да те взема или ще ти се обадя, за да се разберем къде ще се срещнем.

Затвори, позвъни на секретарката на Майра.

— Налага се срещата ни с доктор Майра да бъде на друго място, вместо в кабинета й.

— Доктор Майра е…

— Част от разследващия екип. Командирът нареди този случай да бъде с предимство пред всички останали. Ще я чакам в ректората на Колумбийския университет след час.

— След час не може да дойде. Ще са и нужни деветдесет минути.

— Деветдесет минути — потвърди Ив.

Потегли към Морнингсайд Хайтс и скоро видя впечатляващата старинна сграда на Колумбийския университет. Паркира възможно най-близо до ректората, включи табелата „В акция“ и системата за сигурност с гласови команди.

Ако някой самонадеян хлапак успееше да проникне в колата, моментално щеше да бъде заключен вътре, без да може да помръдне.

Студенти се излежаваха на тревата, седяха край фонтаните или се разхождаха по алеите между сградите. Възрастта им варираше от скромните двадесет години до близо век. Много възрастни хора продължаваха обучението си или посещаваха кратки курсове, просто като хоби.

Облеклото на студентите също бе разнообразно, забеляза тя: от официални костюми до широки размъкнати блузи, дънки и ултракъси поли. Безброй бейзболни шапки, тениски и пуловери с емблемата на университета.

Убиецът лесно би могъл да остане незабелязан тук, сред този комплекс от достолепни старинни сгради и обширните зелени площи. Подобно на Сентрал Парк, и това място бе отделен свят, където един непознат не би накарал никого учудено да повдигне вежди. Особено ако изглежда като всички останали.

Знаеш къде да отидеш и какво да правиш. Сядаш на тревата или на някоя пейка да подишаш чист въздух или поучиш навън.

Наблюдаваш. Сигурно бе наблюдавал, както тя сега. Обстановката, динамиката, атмосферата.

Влезе в ректората, подаде значката си за сканиране.

— Имам уговорка с доктор Лапкоф.

Пазачът прочете данните от сканирането на дисплея и кимна.

— Регистрирана сте, можете да отидете при нея.

Даде й точни указания как да стигне до офиса на ректора.

„Уникално място“, помисли си Ив. Интериорът, атмосферата вътре. За щастие Градските войни бяха пощадили повечето стари сгради. Тук имаше съвременна техника, разбира се — камери, охранителни системи, анимирани пътеводители — но беше скрита така, че да не се набива в очи, и цялостното впечатление бе за дълга история и традиции.

Преди да стигне до офисите, един тридесетинагодишен мъж с елегантен костюм се зададе по широкия коридор с мраморен под и застана на пътя й.

— Лейтенант Далас? — Усмивката му бе чаровна и приветлива и говореше с лек италиански акцент. — Аз съм административният асистент на доктор Лапкоф. Помоли да ви заведа при нея.

„Симпатичен и млад е — забеляза тя, — но не би могъл да мине за деветнадесетгодишен.“ И кожата му с цвят на мляко с кафе не можеше да се нарече бяла. Жалко, административният асистент на ректора щеше да бъде идеалният заподозрян.

— Колко хора работят в тази сграда, в администрацията?

— През лятото ли?

— Не, от есента до пролетта.

— Веднага мога да ви предоставя тази информация. Доктор Лапкоф има административен асистент, изпълнителен секретар и личен помощник. Всеки от нас има и помощник. Освен това, разбира се, главният секретар и персоналът му, деканите и техните заместници и помощници. Насам.

Прекосиха приемната и влязоха в кабинета на ректора.

Ив бе очаквала да се озове в по-луксозна и внушителна обстановка. Вместо това, въпреки безспорната изисканост и впечатляващи антики, помещението представляваше просто офис на

много заета жена. Имаше чудесен изглед към целия комплекс и скромен кът за сядане, обзаведен с мебели, чиято тапицерия бе износена и избеляла от слънцето.

Множеството снимки и дипломи по стените вдъхваха страхопочитание. Както и жената, която стана от стола си зад голямо бюро, затрупано с книжа.

С ръста и телосложението си заслужаваше да бъде оприличена на статуя, строгите черти на лицето й издаваха властен характер, а сините й очи искряха като лазери.

Пронизващият им поглед навярно караше провинилите се студенти, служителите и дарителите да усещат хладни тръпки.

— Лейтенант, благодаря ви, че се отзовахте и че сте толкова точна. — Тя заобиколи бюрото с походка, която издаваше, че умее да стига там, накъдето се е отправила, с минимум излишни отклонения, и енергично стисна ръката на Ив. — Хари, да предложим на лейтенант Далас чаша кафе.

— Не, благодаря.

— Добре. В такъв случай можеш да ни оставиш, Хари. Лейтенант. — Тя посочи стол на Ив и се върна зад бюрото си, символ на властта. — Разбрах, че снощи сте посетили едно от общежитията ни.

— Вярно е.

— Тази сутрин попитах Дариан за това. Страхува се, че може да има неприятности и е много разстроен заради обстоятелствата.

— Няма за какво да се безпокои. А обстоятелствата наистина са разстройващи.

— Така е. Дариан е отличен студент и има само няколко незначителни провинения. Днес лично прегледах досието му обстойно. Загрижена съм, защото наш студент е бил използван за извършване на престъпление, и то от такова естество. Предоставихме ви информацията, която поискахте.

— Оценявам това.

Лапкоф се облегна назад, леко се усмихна. Усмивката смекчи чертите й, но погледът й си оставаше все така строг.

— Неприятно ви е, че бяхте привикана тук, така да се каже. Разбирам ви. За жени като нас, които са високопоставени ръководители, е дразнещо да се явяват някъде по волята на друг.

— Убийството е дразнещо, доктор Лапкоф, несравнимо по-дразнещо.

— Разбира се. Не ви помолих да дойдете само от любопитство, макар да си призная, исках да видя съпругата полицайка на Рурк. И позната на Джейми Лингстрьом. Проявявам интерес към Джейми, защото ни свърза с Рурк. — В пронизващите сини очи за миг проблесна усмивка. — Така да се каже.

— Рурк се интересува от бъдещето на Джейми.

— Да, зная. Разбрах от Дариан, че Джейми също е свързан с това момиче. — Лапкоф наклони глава. — Мисля, че още нещо общо, което имаме с вас, е способността да задаваме въпроси и извличаме информация. — Тя замълча за миг, изчака. — И да запазваме информация в тайна. Оценявам дискретността ви, лейтенант, но… — Наведе се напред. — За мен това не е само работа. Университетът и всичко, свързано с него, са моя отговорност. И страст. Неизбежното заключение въз основа на информацията, с която разполагам, е, че има някаква връзка между този университет и смъртта на Дийна Макмастърс. Това ме безпокои. — Тя отново замълча и поклати глава нетърпеливо. — Не, това не е точната дума. По-скоро ме вбесява. Държа да зная, ако човекът, който е убил онова момиче, е свързан с Колумбийския университет. Ето защо ще получите от мен всяка помощ, която мога да предложа.

— Оценявам съдействието ви.

— Дядо ми по майчина линия беше полицай.

Ив повдигна вежди.

— Така ли?

— В Сейнт Пол. Като дете с интерес слушах разказите му. Пенсионира се като главен инспектор. Много се гордеехме с него, лейтенант. — Пийч скръсти ръце на бюрото. — Вярвам в закона и реда… и в истинското сухо мартини. Вярвам и в този университет и всичко, което олицетворява. Дариан и Джейми са част от него. Дариан се е поболял от чувство за вина и тревога. Джейми, въпреки че не съм разговаряла с него, навярно се е поболял от мъка. Вие, лейтенант, имате репутация на човек, който довежда нещата докрай и действа безцеремонно, когато се налага. Моят стил е същият. Този кабинет и всеки друг в сградите на университета са на ваше разположение.

— Щедро предложение.

Пийч се наведе напред и погледна Ив с леден поглед.

— Гледах сутрешните репортажи за убийството.

— Значи вече се е разчуло.

— Журналистите не знаеха много, но достатъчно. Показаха снимката й.

— Надявам се до края на деня да получа портрет на заподозрения от полицейски художник. Чрез него може да стигнем до име и местонахождение, но ако не е в системата, това може да отнеме доста време. Имате ли програми за съпоставка на изображения?

— Да.

— Възможно е някога да е следвал или работил тук. Може би ако съпоставите портрета със снимките от вашата база данни, ще намерите съответствие по-бързо от нас.

— Ще уредя това.

— Не може да бъде направено от когото и да е от персонала. Трябва да изпратя полицай. Ако не получа вашето разрешение, ще се наложи да изискам съдебна заповед.

— Имате го.

— Така наистина ще избегнем куп формалности.

Този път на лицето на Пийч засия широка усмивка.

— Едно от най-забележителните ми умения и любими занимания е да избягвам формалностите.

— Добре тогава, когато портретът е готов, ще изпратя човек от електронния отдел за съпоставката.

— Ще наредя да го допуснат.

— Предполагам, че през април заподозреният е проникнал в базата ви данни за студенти, добавил е своите мними данни, в случай че някой реши да провери дали е студент тук. После, в деня на убийството, ги е заличил. Добър специалист от електронния отдел може да засече и проследи това.

Пийч въздъхна.

— Добре. Ще падне доста досадна работа, предполагам.

— Досадата е голяма част от работата ни.

— Ясно. И при мен не е много по-различно. Надявах се на нещо по-динамично и вълнуващо.

— Тогава не сте слушали много внимателно историите на дядо си.

Доктор Лапкоф отново се усмихна.

— Предполагам, че ги е поразкрасявал. Все пак, ще има тръпка. С нетърпение очаквам да прочета книгата на Надин Фърст за случая „Айкоув“.

— Хм!

Ив се изправи.

— Лейтенант. Освен в закона и реда, образованието и сухото мартини, вярвам и в младостта, в нейния потенциал и храброст, в удивителната й жажда за живот. Искрено съжалявам за Дийна Макмастърс, за тази отнета младост и нереализиран потенциал.

— Всички съжаляваме.

Пийч подаде на Ив визитка.

— Информацията ми за контакт, включително и личният ми линк. Не се колебайте да ме търсите на него, ако се нуждаете от нещо.

— Благодаря, доктор Лапкоф.

— Наричайте ме Пийч.

10.

Докато вървеше през двора, Ив извади джобния си линк да провери дали Майра е в университета или наблизо, но в същия миг я зърна. Уважаваният съдебен психиатър седеше под ослепителното слънце на ръба на огромен фонтан. Беше със слънчеви очила с яркорозови рамки. Ив не бе сигурна дали някога е виждала елегантната Майра със слънчеви очила, още повече с толкова фриволно женствени. Повдигнала лице към слънцето, с коси, пригладени назад и вързани над тила така, че разкриваха разноцветните висулки на обиците й, Майра изглеждаше съвършено спокойна и като у дома си сред лятното оживление в университетския комплекс.

Леката усмивка придаваше нежност на приятното й лице — жената очевидно се наслаждаваше на музикалното плискане на водата зад нея. Късата до коленете пола разкриваше елегантните й крака. Беше облечена с костюм с цвят на ванилов крем. Шикозните обувки с отворени пръсти в подхождащ на костюма пастелен цвят бяха с токчета, тънки като игли. До нея стоеше бледорозова чанта, достатъчно голяма вътре да се пъхне малчуган.

Ив се запита дали Майра спи и дали да я побутне, или да прочисти гърлото си, за да привлече вниманието й. Но в същия момент Майра се усмихна широко и въздъхна.

— Господи! Какъв прекрасен ден! Рядко имам възможност да се насладя на такова съвършено утро. — Майра щастливо повдигна рамене. — Трябва да ти благодаря, че ме измъкна от кабинета.

— Е, радвам се, че виждаш и хубавата страна. Нямах време да се придвижа до центъра и обратно. Положението е напечено.

— Разбирам. Възрастта на жертвата и родството й с полицай изискват случаят да бъде с предимство. Може ли да поговорим тук?

— Да. — Ив седна до нея. — Прочела си файла.

— Да. — Майра докосна ръката й за миг — знак, че разбираше мъчителните спомени от детството на Ив. — Щеше ли да поемеш това разследване, ако Макмастърс не бе настоял да бъдеш точно ти?

— Не подбирам случаите си. — Резкият тон, внезапното раздразнение бяха изненада за самата Ив. Тя поклати глава. — Ако не мога да се справя с всичко, с което се сблъскам, значи не заслужавам значката. Нали така?

— Що се отнася до теб, да, съгласна съм. Но не с тази философия, а с твоята убеденост в нея. Късмет е за нея, за Дийна, че ти се зае с разследването, защото разбираш какво е изживяла през последните часове от живота си.

— Не е същото.

— Не, никога не е същото. От друга страна, нещата са еднакви. Трябва да попитам, преди да обсъдим случая, за кошмари и проблясъци от миналото. Длъжна съм да попитам — ласкаво повтори Майра, когато Ив я погледна с недоумение — дали този случай ги събужда…

— Не е толкова зле. — Ив прокара ръка през косите си и се опита да намери сили да изяснят личния въпрос. Майра бе права, призна тя пред себе си, този въпрос трябваше да бъде зададен. — Все още ги имам, но не са така… мъчителни — реши тя. — Не са чести и ужасяващи. Мисля, че съм стигнала до етап… не зная, нищо не може да промени случилото се, онова, което той ми причини. Но го спрях. Дори в кошмарите отново мога да го спра, ако се наложи. Вече няма власт над мен. Аз съм по-силната.

— Да. — Усмивката на Майра бе сияйна като слънцето и тя отново докосна ръката на Ив. — Наистина е така.

— Не мога да спра кошмарите, но вече ги преодолявам по-лесно. Не са като да тичаш на воля из полята. Всъщност какво забавно има в това? Из високите треви пъплят всякакви твари, а над главата ти бръмчат какви ли не буболечки.

— Хм! — замисли се Майра.

— Изобщо нямам желание подсъзнанието ми да ме разиграва. То не ме и тормози с кошмари вече, поне не всяка нощ.

— Радвам се да го чуя. Много се радвам.

— За кратко, докато гледах записа с Дийна и онова, което е било сторено с нея, почувствах, че губя самообладание. Но го преодолях. Нищо няма да ми попречи да водя разследването.

— По-скоро щях да се тревожа, че няма да можеш да го водиш, ако не беше потресена от стореното с нея.

Ив не каза нищо в продължение на няколко секунди.

— И повдигна въпроса, за да изрека на глас това, което ме мъчи. За да престане да се прокрадва в подсъзнанието ми.

Майра потупа ръката й.

— Получи ли се?

— Очевидно.

— Е, доволна съм. Добре е и за теб, и за Дийна.

— Да. — „Стига толкова — помисли си Ив. — Засега.“ — Изгледа ли записа?

— Да. Невъобразима жестокост, нали? Да принуди момичето да изрече онези неща с цел да ги чуе бащата и визуално да му покаже последствията от неговата предполагаема вина.

— Няма съмнение, че е послание до Макмастърс.

— Не, никакво. Всичко носи послание. Мястото, използването на полицейски белезници, методът и дори дългото време, което убиецът е прекарал там. Часове.

— Изпитвал е удоволствие — отбеляза Ив. — Доставяло му е удоволствие да е там и да действа бавно.

— Безспорно. Но има и нещо повече — било е демонстрация, жест на унижение. „Виж какво направих с обожаваното ти дете, в собствения ти дом, и се забавлявах толкова дълго, колкото исках.“

— Измъчвал я е, искал е Макмастърс да знае, че се е мъчила и че е имал пълна власт над нея.

— Изнасилванията са били друго проявление на тази власт и носят същото послание: „Обладах я, нараних я, гаврих се с нея, изпълних я с ужас, отнех невинността й, преди да отнема живота й“. — Майра се обърна към Ив. — Направил го е, след като първо я е очаровал и е завъртял главата й, накарал я е да изпитва чувства към него и да вярва, че са споделени.

— Така е още по-мъчително. — Ив се загледа в студентите, които се разхождаха или тичаха наблизо. — Страдала е повече, когато е разбрала, че той в действителност не е изпитвал нищо към нея.

— Това засилва чувството му за власт. Първо я е измамил, изградил е връзка с нея, за което са били нужни усилия и време, без да бърза и в това. Изпитал е също толкова удоволствие от планирането, измамата и романтичното обвързване, колкото от самото убийство.

— Млад е. Щом е минал за деветнадесетгодишен, не може да е на повече от тридесет. — Ив гледаше минаващите хора, опитваше се да отгатне възрастта им по лицата, кожата, маниерите, жестовете, облеклото. — Може би на около двадесет и пет. Но е организиран, овладян, съсредоточен. Мисли като възрастен, не се поддава на импулси… поне в случая. Търпеливо е наблюдавал и изучавал жертвата. Знаел е точно как да подходи към нея.

— Склонност към социопатия, съчетана с целенасоченост — потвърди Майра. — Опасна комбинация. Заснемането на клипа не е било импулсивно, макар и да му е доставило удоволствие. Държал е Макмастърс да разбере: „Ти си виновен за това“. Дори жестокостта, изнасилването и убийството нямаше да бъдат достатъчни, ако Макмастърс не узнаеше, че вината е негова. Искал е бащата не само да бъде съкрушен, а да разбере, че стореното е следствие от негови постъпки в миналото.

— Прегледахме случаите му. Имам няколко следи.

— Ако името му фигурира някъде там, навярно е сред по-старите случаи. Трудно е да се повярва, че това е първото му убийство, но е възможно. Поставил си е ясна цел и може би дълго време е живял с мисълта за нея. Всички събрани доказателства сочат, че знае как да се приспособява, да се слива със средата, да се държи по начин, смятан от обществото за нормален или приемлив.

— Прекарал е известно време в университета и притежава хакерски умения.

— Образован е. Жертвата е била будна ученичка и би очаквала да има задълбочени познания, щом се е представил за студент. Трябвало е да прави каквото се очаква от него, да влезе в ролята. Има работа или източник на доходи. Но съм убедена, че се движи сред хора. Нужно му е било да ги наблюдава, за да може да се въплъти в желания образ. Вероятно живее сам и е смятан от съседите и колегите си за приятен младеж. Приветлив, готов да помогне. Презира властите, но внимава да не го показва. Прави каквото му се каже и ако е нужно, намира начин да си отмъсти за всяка създадена неприятност или обида. Полицията е негов враг, но едва ли има криминално досие. Дребни провинения може би, преди да развие напълно способността си за самоконтрол и съсредоточеност. Нещо повече, това ченге е

конкретният враг, който трябва да бъде смазан. Но не пряко. Разбира, че ще бъде по-мъчително, ако затрие някого, когото той обича.

— Както Макмастърс е затрил негов близък.

— Така предполагам. Да, бих направила същото заключение. Ако проблемът беше между него и Макмастърс, наказанието щеше да бъде пряко. А това наказание — „Ти си виновен“ — говори за конкретен вид разплата: „Ти ми отне моето, аз ще отнема твоето“.

„Но кой? — отчаяно се запита Ив. — Или какво?“

— Макмастърс работи на бюро от доста време. Не участва пряко в акции. Известен е с това, че не оставя неприключили случаи. Но действа методично, без показност. Методите му са безупречни. Няма убит заподозрян при негова акция — размишляваше тя.

— Има и други начини да отнемеш на някого обичан близък, освен чрез смъртта — отбеляза Майра.

— Да, мисля и за това. Но нима някой би извършил жестоко изнасилване и убийство след дълго и внимателно планиране само защото едно ченге е изиграло роля при залавянето на брат му, баща му или когото и да било и изпращането му в затвора? Нещата обикновено са око за око. Смърт за смърт. Това е цел, която мотивира, както каза ти.

— Склонна съм да се съглася, но в затвора хората умират, стават жертви на убийства или се самоубиват. Дори след като излязат, често се случва същото. Свидетели загиват, преди да дадат показания, а полицията е направила всичко възможно да ги накара да се явят в съда. Жертвите невинаги получават справедливост.

— Да, стигнах и до този извод. Как да открием близкия на убиеца, който е умрял, бил е убит или е влязъл в затвора и е превъртял… в случаите на ченге с повече от двадесет години стаж?

— Трябва да вярва или да си е самовнушил, че близкият му е невинен. Като Дийна. Можем да предположим, че човекът, свързан с убиеца, е бил унижаван, измъчван, изнасилен или убит във или извън затвора. Или сам е сложил край на живота си след освобождаване или нападение. Бих започнала да търся удушен или задушен с възглавница. Методът е друго послание. Би могъл да я пребие до смърт, да използва някакво оръжие или свръхдоза. Има множество начини да убиеш безпомощно момиче. Той е избрал именно този.

— Абсолютно права си. — Ив присви очи, докато размишляваше. — Всяка подробност е била планирана. Разбира се, и методът. Не само защото е искал да я гледа, докато умира, не само защото е искал да използва ръцете си. Трябвало е да покаже нещо и чрез това. Добра гледна точка. Така може да стесним кръга, да имаме по-ясна представа какво търсим. — Остана замислена. — Поклонението за Дийна ще бъде в четвъртък.

— Не може да има нещо по-мъчително. Как го понася Макмастърс?

— Едва се държи. Самообвинява се дори без да знае за записа. Убиецът напразно е загубил времето си, защото не му го показахме. Попита ме как да живее с това и не можах да му дам отговор. Не зная какво е да имаш дете, но зная, че когато жертвата е дете, е по-тежко за всички ни. Не зная как се преживява, когато загубиш рожба.

— Повечето хора вярват в естествения ред. Децата погребват родителите си, не обратното. Онези, които работят в нашата област, знаят, че за убийствата, дори за смъртта, естественият ред не означава нищо. Това е бреме, което Макмастърс и съпругата му ще носят до края на живота си. След време ще продължат да живеят, да работят, да се забавляват, да правят любов и да се смеят, но никога няма да се избавят от него.

— Да. — Ив си спомни думите на Съмърсет. — Вече съм чувала това. Относно поклонението, мисля, че той ще намери начин да присъства. Ще иска да види как Макмастърс страда и скърби. Трябва да бъде абсолютно сигурен, че е свършил работата си добре, нали? Колкото и да е целенасочен, все пак е млад. Какъв смисъл има да отмъстиш на някого, ако не го видиш да се мъчи?

— Съгласна съм. Има голяма вероятност да се промъкне там или поне да намери начин да наблюдава Макмастърс. Момичето е било средство. Целта е бил Макмастърс.

— И аз мисля така. Благодаря ти, че дойде.

— Жалко само, че не мога да намеря предлог да работя тук до края на деня. Прекрасно място. Изнасяла съм лекции тук и съм била на няколко представления, но…

— Почакай. Лекции. Представления… Театрални ли?

— Да. Имат чудесна трупа.

— И всеки може да ги посещава?

— Разбира се. Просто…

— Почакай! — рязко каза Ив и извади линка си. — Доктор Лапкоф…

— Много скоро се обаждате.

— Нужен ми е списък на всички представления, концерти, лекции, видео- и холографски филми за широка публика от април до тази събота. Изпратете го на този адрес.

Продиктува адреса на служебния си компютър.

— Ще го уредя.

— Благодаря.

— Познаваш Пийч? — попита Майра, когато Ив затвори и въведе друг код.

— Отскоро. Ти познаваш ли я?

— Да. С Денис сме спонсори на университета. Той преподаваше тук дълги години.

— Той… така ли? Господин Майра е преподавал тук?

— Както знаеш, беше професор.

Ив си представи Денис Майра с домашните жилетки с липсващи копчета, благ поглед и чаровно загадъчно държание.

— Да, но никога…

— Все още води по някой курс и често изнася лекции. Добри приятели сме с Пийч и семейството й.

— Светът е малък. Джейми — Ив отново заговори по линка, — ходил ли си на концерти, пиеси, публични лекции или нещо подобно в Колумбийския университет от април месец насам?

— Какво? — Джейми я погледна с поглед на компютърен маниак, внезапно изтръгнат от виртуалното пространство. — Бях на една лекция за компютърните престъпления.

— Не, не това. Нещо, към което Дийна би проявила интерес.

— Имаш предвид песни, танци и прочие? — Погледна я учудено, с младежко любопитство и тъга. — Защо ми е да ходя на такива събития?

— Така си и помислих. — Ив затвори, позвъни на Пийбоди. — Искам да отидеш на местопрестъплението и да потърсиш програми, плакати, сувенири, каквото и да е, свързано с концерт, представление или публична лекция в Колумбийския университет от времето на запознанството до деня на убийството. Донеси ги в Централата.

Добави още подобни материали, откъдето и да е, за същия времеви отрязък.

— Ясно. Относно обувките: помислих върху онова, което каза. Ъпър Ийст не е районът, в който обикновено се е движел. Както и Дийна, щом не е искал да рискува да бъдат забелязани. Затова започнах с магазините в центъра. Просто по интуиция.

— Не е зле. Първо ще поработим върху това. Вземи нещата и тръгвай към Централата. Ще дойда най-късно след час. — Ив прибра линка и стана. — Благодаря, Майра. Даде ми добра насока. Трябва да тръгвам.

— Ако отиваш към Централата, може би ще можеш да ме откараш донякъде.

— Трябва да разпитам един младеж за покойния му брат.

Майра взе голямата си розова чанта.

— Сигурно ще бъде интересно. Мога ли да присъствам?

— Разбира се. Потенциален заподозрян е. Не е начело в списъка, но… Е, ако създаде проблеми, може да го халосаш с чантата, доста ще го заболи.

Майра нежно прокара ръка по пастелната кожа.

— Всички си имаме оръжия.

Когато се качиха в колата, Ив направи проучване за Рисо Банкс, намери домашния и служебния му адрес.

— Бял мъж, двадесет и четири годишен. Не се е забърквал в неприятности след залавянето и трагичната кончина на брат си и има доходна работа. Което се вписва в профила. Неженен, необвързан, доколкото е известно. Също пасва. Но не и останалото. Брат му буквално е полетял от четвъртия етаж и се е размазал на земята. Макмастърс е бил шеф на операцията, но не главен разследващ, а акцията е била съвместна с отдел „Специални жертви“. Сесил, братът, се е занимавал с търговия с наркотици и детска плът.

— Симпатяга.

— Очевидно. Не е бил изнасилен, пребит, задушен с възглавница или удушен. Загинал е, докато се е опитвал да избяга при арест. Все пак смърт по време на акция.

— Голяма част от работата е елиминиране на възможности, нали? Ходене, разговори по линк, подробности. — Очевидно доволна, Майра се облегна назад. — Интересна кола. Отвън изглежда толкова

обикновена, а вътре има повече техника, отколкото в кабинета ми. И е доста удобна. Върви гладко — добави тя, докато Ив напредваше през движението.

— На земята е като турбо, а при вертикално движение — като джеткоптер. Бронирана и защитена срещу взрив. Беше нещо като… оригинален и полезен подарък от Рурк.

— Подарък, за да нямаш чести разправии с отдел „Авто парк“. Чух за последната ти катастрофа.

Ив сви рамене.

— Не беше по моя вина.

— Не, но… Моментът е бил най-подходящият, за да оцениш подаръка му. Отсега нататък ще знае, че си в безопасност, доколкото е възможно.

— Ето с тази проницателност си заслужила всички титли пред името си.

— Да, освен това познавам и теб, и Рурк доста добре. Не би могъл да измисли по-оригинален и полезен подарък. Кажи ми, докато имаме малко време, готови ли са всички за сватбата? Очакваме я с нетърпение.

— Да, мисля. — Думата „сватба“ събуди известно чувство за вина и неудобство у Ив. — Трябвало да се обадя на Луиз… така ми казаха, и да предложа помощта си като кума. Не зная за каква помощ става дума. Направихме купона, а роклята, която трябва да облека, ще бъде доставена днес. Какво друго има?

— Това риторичен въпрос ли беше?

— Мамка му!

— Бих те посъветвала да позвъниш на Луиз, когато имаш малко свободно време, и да попиташ дали има нужда от нещо. Най-вероятно няма да се нуждае от друго, освен да си побъбри с някого за успокоение. Тя е решителна жена, която знае какво иска, и със сигурност го е уредила. Но е неизбежно с наближаването на деня да се чувства все по-нервна. Трябва само да я изслушаш.

Ив погледна Майра с плаха надежда.

— Наистина ли?

— Бих казала, че вероятността е осемдесет и осем цяло и три процента.

Тя се замисли, въздъхна с облекчение.

— Задоволително.

— Миналата седмица отскочих до новия им дом, за да видя кабинета на Чарлз. Нервен е, вълнува се, но си е обзавел доста прилично помещение. Разбира се, разгледах цялата къща. Става много красива. Градска изтънченост, класика и разнообразие… тъкмо за тях. Ще се устроят чудесно.

— Радвам се за тях. Всичко е толкова хубаво. Веднъж да мине тази сватба.

— Не ми казвай, че си притеснена.

— Не съм. Е, добре, малко. — Ив нервно се раздвижи на седалката си при това признание. — Какво ще стане, ако попадна на гореща следа, ако съм на път да приключа случая точно в деня на сватбата? Какво ще правя? Относно Рурк няма за какво да се тревожа. Проявява разбиране. Ако трябва да отменя уговорка, ако закъснея или не отида, няма проблем. Страхотен е в това отношение. Все пак понякога се чувствам виновна. Но сега е различно. За Луиз е големият ден. Не искам да го проваля.

— Ще направиш каквото можеш, Ив. Луиз е наясно какво е спешност, приоритети, рискове на професията. Тя е лекар.

Ив смръщи вежди за миг.

— Точно така. Тя е лекар. Ако ръцете й са в нечий корем, няма да ги извади, за да облече скъпа вечерна рокля. Първо ще довърши операцията.

— Надявам се.

— Добре. Така е по-добре. Всичко е наред.

— С какъв тоалет ще бъдеш?

— Жълта рокля.

Майра се усмихна.

— Гледай напред, без да се обръщаш, и ми кажи с какво съм облечена в момента.

— Забрави ли?

— Моля те, достави ми това удоволствие.

— Костюм, пола до коленете и късо сако, в мръснобяло. Нещо като ванилия. Квадратни сребристи копчета, дантелена блуза. Обувките са светлорозови, с отворени пръсти и токчета, тънки като игли, на които рискуваш да си счупиш глезените. Обици с разноцветни камъчета — висящи, сребърни — сребърно колие, тройно преплетено,

с камъчета на различни места. Огромна чанта в розово и много сладки слънчеви очила с розови рамки… и двете в тон с лака на ноктите на краката ти. Носиш венчална халка и марков сребърен часовник с бляскава верижка. Как не забравяш да сложиш всички тези бляскави неща? — попита Ив с удивление.

— Нарича се суетност — отвърна Майра. — Обичам да се кича. Колко интересно, единственото, което помниш за тоалета, който ще облечеш за сватбата, е „жълта рокля“, а можеш да опишеш всичко по мен с подробности до дебелината на токчетата. Които наистина са ужасно неудобни, но изглеждат толкова красиво. — Майра вдигна краката си, за да им се порадва. — След като съм виждала гардероба ти с очите си, не зная как издържаш да не се издокарваш с по някой от онези прекрасни тоалети всеки ден.

— Може би съм като тази кола — реши Ив. — Непретенциозна отвън, за да не привличам внимание върху това, което се крие вътре.

— Много добре — засмя се Майра. — Много добре.

— Същото важи и за него — промърмори Ив.

— Връщаме се на заподозрения.

— Старае се да бъде обикновен, с ненатрапчива външност. Никой не може да разбере какво се крие отдолу. Никой не вижда чудовището. Когато си купува парче пица или обувки, никой не му обръща внимание. А ако пожелае да го забележат, виждат приятен, симпатичен младеж. Не особено елегантен, защото биха го запомнили. Просто добре изглеждащ, учтив и кротък. Имаме две свидетелки, които са го видели с Дийна, и това е всичко, което можаха да ми кажат, почти всичко. Ще получим и по-детайлно описание, защото Янси е добър в извличането на подробности, но не е събудил любопитството им. Не би привлякъл вниманието им, ако не го бяха видели с нея. Познавали са я, затова са го забелязали.

Ив видя свободно място на втория етаж на паркинг близо до работата на Рисо и погледна към обувките на Майра.

— Ще можеш ли да вървиш дотам?

— Аз съм професионалист.

Докато слизаха към улицата, Ив изруга, прескочи парапета и стъпи на тротоара.

— Връщам се веднага — извика тя пред смаяния поглед на Майра.

Бе видяла кражбата и потърпевшият наистина си го заслужаваше. Вървеше с нехайна походка и зяпаше витрините с издут заден джоб, преди крадецът да задигне портфейла му с класическото блъсване и грабване.

Крадецът продължи да върви, без да бърза, вече с портфейла в предния джоб на панталона си, под широкия суичър с качулка.

Ив спринтира половин пряка, за да скъси разстоянието, после забави до нормалната пъргава нюйоркска походка. Потупа го по рамото.

— Извинявай, можеш ли да ми помогнеш?

Джебчията я погледна с невинно изражение на обикновен минувач.

— С какво?

— Имам много друга работа, нямам време за губене, така че ще ми дадеш ли доброволно портфейла, който току-що откраднa? Ето тук е. — Потупа по джоба му. — А, и всичко останало, което си задигнал днес. После и двамата ще продължим по пътя си.

— Не зная за какво говорите. Разкарайте се.

Тя усети, че се готви да побегне, и го сграбчи за рамото.

— Всичко може да приключи бързо и лесно и за двама ни. Не искам да губя време за… Хей!

Момчето се сниши, заизвива се като змия, сменяща кожата си, и Ив остана с празния суичър в ръцете.

Имаше набито тяло и къси крака. Не й бе трудно да го настигне и въпреки че се стараеше да заобикаля пешеходците, докато крадецът си позволяваше да ги блъска, удря и промушва между тях, тя го хвана преди края на пряката.

— Помощ, помощ! — развика се той, когато Ив го притисна с лице към най-близката сграда. — Полиция!

— Стига, умнико, знаеш, че аз съм полицията. — Закопча ръцете му с белезници зад гърба, побутна краката му с коляно, за да го накара да ги разтвори. — Ако отново ме накараш да те гоня, ще захапеш бордюра.

Претърси го, не откри оръжие, но извади шест портфейла.

— Някой от тези да е твой, нещастнико?

— Намерих ги. — Вече не я гледаше нагло, а уплашено се озърташе наоколо. — Щях да намеря някое ченге и да ги предам.

Заклевам се.

— Видях как намери единия в джоба на онзи човек там. Сигурна съм, че ще ти бъде много благодарен.

— Обадих се на униформените — настигна я Майра, подтичвайки на убийствено тънките си токчета.

— Добре, благодаря ти. — Ив потупа крадеца по тила. — Виждаш ли? След като не пожела да ми съдействаш доброволно, и двамата ще трябва да минем през формалностите. Ти!

Посочи потърпевшия, който в момента бе сред насъбралите се зяпачи.

— Аз? Аз? Не съм направил нищо.

— Имаш ли документ за самоличност?

— Да. Разбира се. Имам… — Той посегна към задния си джоб. — Портфейлът ми! Няма го!

— Какво съвпадение, а? Случайно е у мен. — С лакът, опрян в гърба на крадеца, тя му показа портфейла. — Като фокус, нали? За да си го получиш обратно, ще трябва да изчакаш униформените полицаи и да дадеш показания.

— Днес имах голям късмет — промърмори крадецът. — Страхотен.

— Жалко, че отиде на вятъра.

Ив показа значката си на двамата полицаи, които бързаха към тях. Загуби време, но си струваше в името на справедливостта.

— Така ме изплаши — каза Майра. — В един миг, както си вървяхме, прескочи парапета и побягна.

— Още една причина да не нося изящни дрънкулки и глезенотрошачки.

— Имаш право.

Върнаха се до магазина, където работеше Рисо.

Безброй джаджи, всичките под надпис: „20% намаление! Само тази седмица!“. Може би висеше там от години.

Ив позна Рисо Банкс от снимката на личната му карта, която бе виждала, а по погледа му разбра, че и той знае, че тя е ченге. Тръгна към нея с гневна походка.

— Видях как спипахте онзи крадльо. Бягаше като мърда.

— У него имаше шест чужди портфейла.

— Престъпността е навсякъде.

Изглеждаше симпатичен, малко самонадеян, с лека драскотина, очевидно получена скоро. Тъмни коси, кафяви очи с отегчен израз. Ръстът и телосложението съответстваха, но интуицията й подсказваше, че не е той убиецът.

— Тук ли предпочиташ да поговорим, Рисо, или някъде насаме?

— Ако имате да ми казвате нещо, говорете. Шефът знае, че имах неприятности преди известно време. Оттогава съм на чисто. Той знае и това. Изпълних своята част от споразумението.

— Брат ти не е имал такъв късмет.

Рисо сви рамене, после извърна глава към далечния край на магазина.

— Той ме повлече към дъното. Зариби ме с незаконни още преди да стана на десет, пристрастих се. Да, работех за него. Какъв избор имах? Когато ни сгащиха, побягна и ме остави на ченгетата. Тръгна да спасява собствения си задник и не направи нищо, за да ми помогне. Затова бих казал, че си получи заслуженото. Няма да роня сълзи за него. Аз стъпих на крака, намерих си работа. Често минават ченгета да ме наглеждат. Чист съм.

— Ако ми дадеш ясен отговор на един-единствен въпрос, ще си тръгна. Никой няма да пострада.

— Зависи от въпроса.

— Имаш достойнство, Рисо. Признавам. Къде беше от шест вечерта в събота до три сутринта в неделя?

— В събота работим до шест. С шефа затворихме, тръгнахме си около шест и петнадесет. Можете да го попитате.

— А после?

Нервно сви рамене, което бе по-скоро израз на досада, отколкото на притеснение.

— Прибрах се у дома, поизмих се. В осем с шефа и още три момчета играхме карти, както правим веднъж в месеца, в събота. Този път играта беше в моята бърлога. — Ухили се с известно самодоволство. — Приятелски залози.

— Не ме интересуват залозите. Това ли е шефът ти?

Посочи към мъж с бирено шкембе, който се опитваше да продаде нов джобен компютър.

— Да. И онова момче в дъното, Кармайн, също участва в играта.

— Почакай само минута.

Ив се приближи към биреното шкембе, показа значката си.

— Много кратък въпрос. Кой затвори магазина с вас в събота вечерта, в колко часа?

— Рисо, ето го там. Затворихме около шест.

— Кога го видяхте отново?

— Два часа по-късно у тях. Играхме на карти. Някакъв проблем ли има?

— Не, никакъв. Благодаря.

— Добро момче е — каза мъжът, когато тя понечи да се отдалечи. — Идва навреме, върши си работата и не се оплаква. Миналата седмица увеличих заплатата му, защото го заслужава.

Ив кимна.

— Не е загазил.

Върна се при Рисо, даде му визитка.

— Ако дойдат ченгета да те притесняват, обади ми се.

Той втренчи поглед във визитката.

— Защо?

— Защото ти зададох въпрос и ми даде ясен отговор. Защото не си като брат си.

Ив излезе, докато Рисо все още се взираше във визитката.

— Заслужаваш похвала — отбеляза Майра.

— Елиминиране на възможности. Просто отметка в списъка.

— Нямах това предвид.

Ив сви рамене и тръгна с психиатърката обратно към колата.

11.

Карлийн Робинс въведе кода си, пъхна служебната си карта на агент на недвижими имоти в отвора. Затананика си, докато системата за сигурност разпознаваше и двете. „Страхотен ден“, помисли си тя и тръсна буйните си лъскави черни коси назад. Хранеше големи надежди да го направи съвършен, като сключи сделка за луксозната мансарда с младия, доста заможен клиент.

Беше точно това, което той търсеше. Не можеше да повярва на късмета си и че я спохождаше именно в този момент. Имотът бе паднал в ръцете й предната вечер, когато първите кандидат-купувачи бяха развалили договора.

Те губеха, а тя искрено се надяваше да спечели.

Влезе в малкото фоайе, въведе кода за асансьора.

Комисионната бе примамлива и щеше да дойде тъкмо навреме. В събота се омъжваше и при мисълта за това се завърти радостно, преди да влезе в асансьора.

Щеше да сключи тази сделка и бързо-бързо да оформи документацията. Когато с Тони се върнат от меден месец, при подписването на договора щеше да донесе на щастливия нов собственик кошница с отбрани вина и мезета за подарък, и най-важното — да прибере своята голяма, прекрасна комисионна.

Огледа малката асансьорна кабина, кимна с одобрение. Надеждна охранителна система, гладко придвижване в спокойно уединение. А външните врати от ковано желязо, помисли си тя, когато стигна до мансардата, добавяха интересен ретро елемент.

След като вратите на асансьора безшумно се отвориха, Карлийн излезе в просторно помещение с висок таван, големи прозорци и три двойни стъклени панела на покрива.

Паркетът от истинско дърво — рядко се виждаше нещо подобно — бе стилно състарен. Стените, боядисани за продажбата в неутрален цвят, бяха напълно шумоизолирани. Кухнята — ултрамодерна, забеляза тя, когато влезе. Компактните лъскави уреди и весели плотове на

зеброви шарки бяха разположени с мисъл за максимално оползотворяване на пространството.

Едва ли клиентът щеше да си готви сам. Произхождаше от богато семейство и в момента се опитваше да си създаде име като художник. Но със сигурност щеше да устройва купони, за което имаше предостатъчно място.

Като се добавеха и двете спални, едната от които лесно можеше да бъде превърната в ателие — със стъклени панели, много прозорци и южно изложение — и банята, която според нея бе мечта за всеки — с джакузи, масажиращ душ, сушилна кабина и стени от матово стъкло — не би могъл да иска повече.

Беше най-подходящото… не, идеалното, поправи се тя, жилище за млад човек, жаден за забавления и достатъчно заможен, за да си го позволи.

Среса косите си и им придаде бухнал вид, завъртя се пред огледалото. Имаше значение как изглежда. Внимателно бе избрала тоалета си според клиента и мястото.

Той искаше апартамент в артистичния квартал Сохо, на централно място сред галериите, ресторантите и клубовете. Този отговаряше на изискванията. Карлийн смяташе, че агентът на недвижими имоти трябва да изглежда подобаващо. Беше с къса черна пола, обувки с висок ток на леопардови шарки и яркочервена блуза със сребърни пайети, съзнателно предпочетени пред по-строгия костюм.

Създаваше впечатление за младост и изисканост… които бяха част от истинската й същност, но за някои клиенти трябваше да излъчва повече зрялост, стабилност и увереност.

Този бе по-млад от нея.

Сигурно бе чудесно, помисли си тя, докато ходеше из мансардата, поглеждайки часовника си, да се изтегнеш сред красивите шарени възглавници върху холовата гарнитура. Едва навършил двадесет и две, да можеш да си позволиш първокласно жилище.

Тя и Тони имаха хубав апартамент, напомни си Карлийн. С усета си за интериор и изгодни покупки бе успяла да му придаде уют. Но с комисионни като тази, един ден и те щяха да могат да си купят голяма слънчева мансарда.

Извади от чантата си избрания за случая ароматизатор. Върна се в кухнята, приклекна и го доближи до вентилационната система. След

миг жилището се изпълни с лек аромат на карамел. Добър избор за по-млад клиент, помисли си Карлийн.

Застана пред мултимедийния екран в хола, пусна визуализация с преливащи се весели цветове и фигури и включи музикалната система с гласова команда, не твърде силно.

„Да създадем атмосфера — каза си тя — като в уютен дом.“

Хрумна й да отмести плоскостта от стената, зад която бяха мониторите на системата за сигурност, но размисли. Беше твърде млад, за да се тревожи за това, но щеше да му ги покаже при огледа. Застана до големите прозорци към улицата и се загледа в квартала, където се надяваше — заради себе си и клиента си — скоро да живее Дрю Питъринг.

И хората, минаващи по улицата долу, бяха ултрамодерни. Необохемският дух бе във въздуха, в ритъма на живот на този квартал. Художници показваха творенията си на тротоара, хора отпиваха кафе и водеха задушевни разговори по кафенета и бистра. Кокетни бутици се сместваха сред разкошни малки галерии.

Толкова му подхождаше. Освен за комисионната, Карлийн влагаше старание в работата си и заради удовлетворението да намери най-подходящия имот за клиента, и обратното. Преди да навърши тридесет, се надяваше вече да има собствена агенция. Дори бе измислила името — „Ърбан Вюс“.

Имаше още четири години да постигне целта си. И знаеше, че ще успее.

Ако Дрю захапеше въдицата днес, тя щеше да направи крачка напред.

Малко закъсняваше. Но клиентът бе цар. Пое си дъх и извади линка си. Щеше да бъде оптимистка, да мисли положително… и да направи резервация за себе си и Тони в любимия им ресторант, за да отпразнуват продажбата.

Карлийн не прибързваше. Просто предвкусваше, визуализираше успеха. Тази вечер щяха да пият шампанско и да вдигат тостове за бъдещето.

След като се обади в ресторанта, отново прегледа графика на срещите си, за да се увери, че плановете й за останалата част от седмицата — последната й седмица като несемейна жена — са в ред.

Последна проба, последна консултация с фирмите за кетъринг и украса, цял ден козметични и спа процедури, предсватбено парти.

Първо, второ, трето.

Когато линкът й звънна, погледна дисплея и за миг я обзе тревога.

— Моля те, не отменяй уговорката — промърмори тя на себе си, после заговори с весел тон: — Здравей, Дрю! Стоя тук и гледам през прозореца. Изгледът е невероятен.

— Извинявай, извинявай, че закъснявам. Увлякох се в работа и загубих представа за времето. Но вече почти стигнах. На една пряка съм.

— Супер. — Облекчението едва не я накара да затанцува. — Ще изключа системата, за да се качиш направо. Имаш адреса.

— Близо съм. Обожавам този квартал, Карлийн. Точно това искам.

— Почакай да видиш колко е просторно жилището. — Тя изключи охранителната система. — Кълна се, че ако не го грабнеш, ще го запазя за себе си.

— Само ми кажи, че няма други кандидати. Имам добро предчувствие.

— Обадих се първо на теб, както обещах. До утре никой няма да идва на оглед, както ти казах. С предимство си.

— Идеално. Вече се качвам. Хей, асансьорът ми харесва. Десет секунди.

Тя се засмя, затвори линка и го посрещна със зашеметяваща усмивка.

— Наистина съжалявам, че те накарах да чакаш — каза той, когато влезе. — Но ти нося подарък за извинение.

Подаде й едната от двете картонени чаши с кафе, които носеше във фирмена торбичка на някакво заведение.

— Простено ти е. — Карлийн повдигна чашата си. — Откъде да започнем?

— Нека само да постоя тук за минута. — Премести чантата на другото си рамо, огледа широкия хол. — Това е… колко е светло!

— Затова веднага се сетих за теб. Има толкова много естествена светлина. Идеално за художник. Можеш да използваш цялото пространство за работа. Но ако решиш и да живееш тук и да каниш

гости, втората спалня има същото изложение и стъклени панели на покрива.

— А защитни екрани? Не обичам да усещам, че някой ме гледа, докато работя.

— Разбира се. — Карлийн вдигна пръст. — Компютър, активирай защитните екрани на всички прозорци. — С тихо бръмчене екраните се спуснаха. — Както виждаш, последна дума на техниката. Не променят светлината. Можеш и да ги затъмниш, ако слънцето е твърде силно.

— Идеално — усмихна се той. Млад, чаровен, привлекателен. — Абсолютно идеално. Как е кафето?

— Също. — Тя отпи още глътка. — Ако искаш, можеш да поразгледаш квартала, има всичко. Ресторанти, галерии, клубове… и страхотни кафенета, както вече си открил.

— Искам да живея тук.

Той се отдалечи от вратите на асансьора и закрачи покрай закритите от екраните прозорци.

— Мебелите са проектирани така, че да създават чувство за простор. Наистина можеш да използваш цялата тази площ както желаеш, Дрю. Работа, забавления, и двете. Каза, че не готвиш, но трябва да видиш кухнята. Съвършена е, всичко е ултрамодерно и ефективно. Може би някоя хубавица би я използвала с удоволствие.

Той се усмихна и размаха пръст.

— Зная, никакви момичета засега — засмя се тя. — Изкуството на първо място. Но художниците се нуждаят от вдъхновение, нали? И от храна. Можеш да си поръчваш по нещо готово, да зареждаш автоматичната печка, която има и вграден електронен справочник за заведения, предлагащи храна за вкъщи, доставки, менюта.

— Това ме устройва.

— А, и системата за сигурност. Можеш да погледнеш зоните, които се наблюдават с камери.

Той махна с ръка.

— Нека първо доразгледам останалото.

— Тогава отиваме в главната спалня. Нагласена е, за да добиеш представа как може да изглежда. А предимството да си на последния етаж? Там също влиза светлина и през покрива.

Карлийн направи няколко крачки, леко се олюля.

— Добре ли си?

— Да, за миг ми се зави свят.

В очите му проблесна тревога.

— Да поседнем ли?

— Не, добре съм. Просто напоследък работя доста часове, опитвам се да уредя всичко.

— Да. В събота е големият ден.

— Най-големият. Тъй като в понеделник заминаваме на фантастичния си меден месец, не искам да оставям недовършена работа. Просто имам нужда от ободрение. — Тя отпи голяма глътка кафе. — Има малка баня до втората спалня, която виждам като твое ателие. Ще бъде удобна за теб, но главната? Върхът.

Когато влезе в спалнята, коленете й се подкосиха и залитна.

— Хей, хей! — Той я хвана под ръка, пое тежестта й и й помогна да стигне до леглото. — Да седнем.

— Толкова съжалявам. — Карлийн едва не се просна на леглото. — Чувствам се… зле. Ще се оправя след минута.

— Не мисля. Ето, допий си кафето.

Повдигна чашата към устните й, тя отпи още една глътка и очите й се премрежиха.

— Почакай.

— О, не се тревожи. Не бързам за никъде. Имаме цял ден.

Виждаше лицето му като в мъгла, за миг и изражението му — сякаш оголи зъби в зловеща усмивка — и тя изпита страх. Чувстваше страх, после нищо.

Вече се бе напръскал със запечатващ спрей в асансьора и сега отвори чантата си, за да извади въжето.

— Първо мерките за сигурност — промърмори той, докато връзваше ръцете й отзад.

На леглото бяха сложени хубави скъпи чаршафи, които използва, за да върже глезените й за лъскавите сребърни топки на таблата.

Извади останалите си инструменти, преди да се съблече и да прибере старателно сгънатите си дрехи в чантата.

Загледа се в Карлийн, докато допиваше своето кафе — чисто, разбира се — и реши, че изглежда удивително спокойна. Не задълго.

Мансардата бе шумоизолирана, беше се уверил в това. Както и че другите двама обитатели на сградата са на работа.

Вече гол, отиде до контролното табло, смени музиката с тежък, режещ траш и леко усили звука. Доволен, той се върна до пулта на системата за сигурност, провери камерите и всички ключалки.

По-късно, когато стане доста… отстъпчива, тя щеше да му даде кода за системата, да умолява да му го каже. После щеше да излезе с нейния код, да изключи камерите и да качи вируса.

Но преди това, дълго преди това, щеше да й причини болка и страх. И да си поговорят, много интимно, за онази кучка, майка й. И защо Джейни Робинс носи отговорност за ужасяващата смърт на дъщеря си.

Взе чашата кафе с опиат и я сложи върху плота в кухнята.

Върна се в спалнята, провери в списъка си дали не е забравил нещо.

Когато тя простена и се раздвижи, с усмивка си каза: „Време е за работа“.

Ив влезе в общото помещение на отдел „Убийства“ с ясна цел. Няколко разговора секнаха. Бакстър стана на крака.

— Лейтенант…

— Десет минути, конферентна зала, общо съвещание.

Продължи право към офиса си. Пет от тези десет минути й бяха нужни, за да проясни ума си, да подреди мислите си. Програмира кафе и се обърна да види входящата информация на компютъра си.

— Медии, медии, медии. Мамка им! Да говорят с отдел „Връзки с обществеността“.

Отвори списъка — Пийч Лапкоф наистина действаше бързо — и прегледа заглавията на представленията, датите.

— Компютър, търсене. Жертви на изнасилване и убийство чрез удушаване и/или задушаване в наказателната система. Лица на Земята и извън нея, включително такива под домашен арест, на облекчен режим, местни, федерални, глобални. Добави връзка с капитан Джона Макмастърс като част от разследващия екип, командването и ареста.

Прието… период на търсене?

Брат, син, любовник. Връзката можеше да бъде всякаква. Или никаква.

— Двадесет и пет години.

Предупреждение… Търсенето на информация от такова естество за период от двадесет и пет или повече години ще забави резултата.

— Тогава започвай веднага. Команда — дадена.

Прието… Изпълнение.

— Компютър, изпрати резултатите, година по година, и в домашния ми офис.

Предупреждение… Извличането на информацията по години ще забави резултата.

— Не може да бъде избегнато. Команда — дадена.

Доля кафето си и тръгна към конферентната зала, оставяйки компютърът да работи.

Беше се надявала Пийбоди вече да е пристигнала, за да й възложи подготовката. Вместо това, зареди новата информация на компютъра в залата и добави материали на работното табло.

Придърпа второ табло, на което започна да пише.

Престъплението — отговор на събитие от миналото?

Връзка — на Макмастърс с убиеца, на убиеца с неизвестно лице, убито по подобен начин. Търсене — в ход.

Неизвестен извършител — организиран, целенасочен, приспособим.

Добави подробностите от профила на Майра.

Двама свидетели, вероятно видели извършителя, в момента работещи с детектив Янси.

Връзка с Колумбийския университет. Получени файлове за студентите и персонала, прегледани.

Марка на обувките, посочена от свидетел, суичър с лого на университета, малка вероятност за проследяване по тези белези.

Посещения с жертвата на представления и/или лекции в Колумбийския университет за широка публика, малка вероятност за попадение.

Все още пишеше, когато влязоха Бакстър и Трухарт.

— Докладвайте.

— При разпита на съседите, нищо. Ако получим портретна скица, мисля, че ще имаме по-голям шанс. Обиколихме местата, които е посещавала често, и там нищо. Непрекъснато влизат и излизат

хлапета. Кой обръща внимание? Много хора я познаха, но никой не я е виждал с момче, отговарящо на описанието.

Бакстър даде думата на Трухарт.

— Нямахме по-голям успех в района, където едната ви свидетелка твърди, че ги е забелязала. Двама души мислят, че може би са я виждали, но не са сигурни. Още един казва, че може би я е видял с момче на около двадесет години. Но отново нищо по-детайлно. Дори за цвета на кожата, телосложението, дрехите. Просто „може би“. Ако имаме името и данните му, когато получим скицата…

— Започнахме да преглеждаме случаите на Макмастърс от най-скорошните — добави Бакстър. — Ще разпитваме всеки при най-малкото подозрение.

— Разделете си ги, започнете от двата края и ще се срещнете в средата — нареди Ив. — Със скорошните стигнахме до задънена улица, така че нека да се върнем назад, до началото, а после ще преминем напред.

— Назад до файлове отпреди около четвърт век? — Бакстър потърка носа си. — Ти си шефът.

— Точно така. — Ив отмести поглед, когато Пийбоди влезе с голяма кутия. Трухарт побърза да й помогне.

— Моето момче е истински джентълмен — отбеляза Бакстър.

— За разлика от ченгетата в асансьора, между които трябваше да се сместя с това нещо. Има поне петдесет програми — продължи Пийбоди, — плюс брошури и плакати. Разбрах накъде биеш и претършувах нещата й, добавих рекламни фланелки от представления и концерти и други сувенири.

— Добре. Получих списъка от доктор Лапкоф за лекции и представления в университета от април насам. Доста вероятно е, ако жертвата е посетила някои от тях, убиецът да я е придружавал. Ще потърсим съвпадение между програми, сувенири и списъка.

Ив застана срещу таблото с материали по случая, където бе закачила карта.

— Червените кабарчета показват трите места, на които знаем, че са били заедно. Паркът, Второ Авеню и домът й. Ще продължим да разпитваме, докато открием още. — Погледна часовника си. — Къде се бавят онези от електронния отдел, по дяволите?

— Обадих се на Макнаб по пътя насам. Каза, че идват. — Пийбоди огледа конферентната маса. — Никаква храна, нищо за пиене? Иска ли някой? Глупав въпрос — призна тя, преди да получи отговор. — Ей сега се връщам.

— Е, докато чакаме храната и напитките… — започна Ив, но замълча, когато Фийни и Макнаб пристигнаха. — Добре че успяхте да дойдете.

Фийни повдигна пръст.

— Затрупани сме. Имам нужда от преливане на кръв заради всичката, която загубих през очите. — Той седна, разкърши врат и Ив чу пукане на прешлени от другия край на стаята. — Кучият син е използвал някакъв нов вирус. Не съм попадал на нищо подобно досега. Хората ми се опитват да го идентифицират и да съберат елементите.

— Всеки ден изникват нови вируси — отбеляза Ив. — Все пак компютрите трябва да бъдат защитени. Вероятно „Компюгард“ работят по въпроса.

— Твърде заети са да следят за сигурността на личните данни, за нерегистрирана техника. На всеки няколко седмици се пръква нова гад, а на всяка година-две — нещо дяволски добро. Това ново творение наистина си го бива.

Ив се замисли.

— Колко време е нужно, за да създадеш добър вирус?

Лицето му стана сериозно.

— Аз съм служител на закона.

— Е, и?

Той сви рамене.

— Зависи с колко време разполагам и колко големи щети искам да нанеса.

— За нещо подобно — намеси се Макнаб — трябва да работиш усърдно сто и петдесет часа. Повече, ако си любител, а не професионалист. Освен това някой трябва да те прикрива. „Компюгард“ имат агенти навсякъде. Не могат да хванат всеки, разбира се, но спипат ли те, лошо ти се пише.

Ив понечи да заговори, но бе изпреварена.

— Започнахме проучване за известни случаи на създаване на компютърен вирус и глоби. Проблемът е, че не желаят да разкриват

информация и трябва да искаме официално разрешение всеки път, когато засечем нещо.

Ив се сети за компютърните умения на Рурк и нерегистрираната му техника. В това отношение не би поставила ясна граница.

Отново се обърна към таблото и написа: Нов компютърен вирус, вероятно образование или работа, свързана с електроника.

— Да — кимна Фийни. — Вероятна насока.

— Профилът на Майра, който ще изложа подробно, включва работа или сигурен източник на доходи. Включва и образованост, умения, съсредоточеност. Всичко необходимо за работа, свързана с компютри.

— Няма спор — съгласи се Макнаб и широко се усмихна, защото в този момент влезе Пийбоди, натоварена с друга кутия. — Хей, маце, дай да ти помогна!

— Виждате ли, и моят човек е джентълмен.

Пийбоди примигна кокетно.

— Просто му замириса на храна — поправи я Бакстър.

— Сандвичи, соев чипс, шоколадчета. — Пийбоди грабна сандвич. — Вода, газирано, пепси.

— Блокирах — призна Джейми. — Имам нужда от нещо газирано.

— Последни новини. — Ив взе кутия пепси, отвори я и запозна екипа с откритията и насоките от сутринта.

— Методът е „отражение“. — Фийни набоде последното парче от някакво неизвестно месо, докато говореше с уста, пълна със сирене. — Добра теория. Не я е убил по този начин за забавление.

— От друга страна, ако беше използвал нож, бухалка, тръба или нещо подобно — замислено каза Макнаб, — щеше да бъде по-грозно.

— Имал е наркотици. Би могъл да й даде свръхдоза, но не е избрал това. Дори с остър инструмент — продължи Бакстър, — с едно пробождане право в сърцето, за което е имал идеалната възможност, щеше да пролее само няколко капки кръв. Удушаване с голи ръце. Затова е нужно време, усилие и отново тази целенасоченост.

— Целта е била да я накара да се мъчи, нали? — Джейми се загледа в питието в ръката си. — Това е била победата му.

— Не я е обезобразил. — Трухарт прочисти гърлото си, когато всички впериха погледи в него. — Имам предвид лицето й. Ако беше

изливане на ярост, щеше да го направи. Така мисля. Може би не е искал да използва юмруците си, за да не ги нарани. Но в къщата е имало предостатъчно предмети, които би могъл да използва за пробождане или нанасяне на удари. Душил я е няколко пъти, значи… наистина това е целял. Искал е да я убие точно по този начин. Така мисля.

Бакстър засия.

— Шестица за момчето.

— В тази насока започнах търсене за подобни случаи на изнасилване и убийство в наказателната система, с жертви, свързани с Макмастърс, и разследвания с негово участие или под негово командване.

— Ще падне адски дълго чакане — прецени Фийни. — Но е добра идея.

— Междувременно — взе отново думата Ив, — щом не е тук, детектив Янси все още работи с едната или и с двете ни свидетелки. Ще проверим докъде са стигнали след съвещанието. Бакстър и Трухарт са ударили на камък при обиколката си. Ще посетят същите места още веднъж, когато имаме портрет. Ще продължим да проследяваме и връзката с Колумбийския университет. Ще направим проучвания за студентите и персонала отново — добави тя, преди някой да възрази. — Ще го разширим, като обхванем всички южни щати и още пет години назад. Ще направим и съпоставка на материалите от стаята на жертвата, свързани с посещения на театър и лекции, със списък на подобни прояви в университета от април. Ако я е завел или придружил на някоя от тях, ще имаме още едно място и потенциални свидетели. Пийбоди. Обувките.

— Да, обувките. Свидетелката от парка назова марката на обувките на заподозрения. „Андерс Чийта“, бели с тъмносини шарки. Това са скъпи маратонки за бягане. Според свидетелката са изглеждали нови или почти нови, затова потърсих магазини, продавали този модел от януари насам. Първо ще кажа, че адски много хора се бръкват дълбоко за спортни обувки. Разделих магазините на няколко категории. Онлайн, „Скаймол“, Ню Джърси и Ню Йорк. Предвид местата, на които се знае или се предполага, че убиецът е бил с жертвата, реших да се съсредоточа върху продажбите до Четиридесета улица, онлайн и в покрайнините на Манхатън. — Пийбоди замълча, за да отпие глътка

вода. — Продадени са много такива обувки. Знаем приблизителния му ръст, така че се съсредоточих върху средните размери за мъже около метър и осемдесет със стройно телосложение, според най-голямата вероятност. И все пак…

— Разбираме какво имаш предвид, Пийбоди — прекъсна я Ив.

— Съжалявам. Стартирах автоматично търсене на джобния си компютър. Но доста мислих, докато пътувах с метрото към Централата. Ваканцията е започнала и във вагона беше пълно с тийнейджъри и младежи на около двадесет. Обърнах внимание как са облечени, нали разбирате? И това ме накара да се замисля. Изхождаме от теорията, че се е стараел да не се откроява. Съгласна съм. Но започнах да се питам за онази първа среща. Планирал е всичко. Суичърът с логото на Колумбийския. Облеклото му е било като костюм за роля, нещо, с което е привлякъл интереса й. А обувките? Била е запалена бегачка, значи навярно е забелязала, че носи маркови маратонки.

— Облеклото е съзнателно избрано за ролята — съгласи се Ив.

— Да. Планирал е, обмислил е всичко предварително. Защо не и костюма си? Когато си купувам тоалет за специален случай, и аз искам всичко да бъде добре съчетано. Ако мога, купувам роклята, обувките, чантата от едно й също място. Ако не мога, вземам едното, което вече съм купила, или снимка със себе си, когато тръгвам да търся останалите.

— Снимка? — попита Ив с искрено удивление.

— Да. Никоя жена не би искала чантата й да не подхожда на обувките или обувките никак да не пасват с роклята. Всеки иска да изглежда добре. Дори и да си имаш гадже… — Тя кокетно погледна Макнаб. — Дори тогава искаш да създаваш добро впечатление.

Макнаб й отвърна с похотлива усмивка.

— За мен винаги изглеждаш добре.

— Престанете, преди да повърна — заповяда Ив.

— Може би е купил обувките, панталона, спортния панталон, наведнъж. Искам да кажа, от едно и също място — продължи размислите си Пийбоди, но провря ръката си между столовете и закачливо докосна ръката на Макнаб. — В комплект. Предстояла му е първа среща, според неговата извратена представа. При първа среща

тоалетът е важен. Искал е тя да го види по определен начин, да създаде определено впечатление.

— Разбирам — промърмори Ив. — Шестица за момичето.

— Наистина ли? — Пийбоди шумно въздъхна. — Защото започнах друго търсене за магазини, продаващи колежанско облекло, спортно облекло и обувки „Андерс“. Много са, но не толкова, колкото само за обувки.

— Слънчеви очила — спомни си Ив. — Носел е и слънчеви очила и бейзболна шапка.

— Ще въведа и тях. Друга важна подробност е, че ако е купил всичко от един магазин, най-вероятно не е платил в брой. Щом не е искал да привлича внимание. Струвало му е близо хилядарка или повече. Имал е кредитна или дебитна карта. Оставил е следа.

— За какво да се тревожи? — кимна Ив. — Никой няма да го забележи и по-късно да се сети за него. Продължавай.

— Веднага щом свършим тук.

— Бакстър, Трухарт, поработете още с файловете. Когато постигна резултат с търсенето на подобни престъпления, ще го използваме. Ще ти дам половин литър от собствената си кръв — обърна се тя към Фийни, — ако измъкнеш нещо от онзи хард диск.

— Свързах се с твоя човек следобед и той ще се включи с някои свои трикове.

Ив не се и съмняваше в това.

— Погребението на жертвата е насрочено за четвъртък. Искам екип, всеки от вас, който е свободен, полицаи с цивилни дрехи и още няколко детективи да присъстват. Той ще иска да бъде там, да прибере плодовете на деянието си. Ако дотогава разполагаме с портретна скица, всеки от екипа ще получи копие. Да действаме.

Ив изчака и си даде вид, че не забелязва кратката целувка и пощипването между Пийбоди и Макнаб на вратата.

— Добре се сети — похвали тя партньорката си — за покупките.

— Пазаруването е важна част от живота ми, за разлика от твоя. Но все още имаме само очертания, а не ясен образ. Убиецът си остава призрак.

— Дано Янси успее да го съживи.

12.

Знаеше, че не бива да притиска Янси, когато рисува портрет по описание. Но реши да опита леко да го побутне. Не го намери на работното му място, затова бързо надникна в трите малки конферентни зали.

Прекъсна работата на двама други полицейски художници, но не намери Янси.

Откри го в стаята за отдих.

Стоеше облегнат на късия плот и дъвчеше сушени плодове със затворени очи и слушалки на ушите.

Гъстите му рошави коси се виеха на къдрици около поразително невинното му лице. Беше навил ръкавите си, ризата му бе с разкопчана яка, а дънките доста износени.

Струваше й се, че по-скоро прилича на студент, отколкото на полицейски детектив.

„Може да мине за двадесет и две-три годишен — помисли си тя. — Дори по-млад, ако се постарае.“

Когато той отвори очи, Ив добави пет години отгоре. Тези очи бяха видели твърде много, за да са едва на две десетилетия.

— На колко години си?

Той повдигна вежди.

— На двадесет и осем. Защо?

— Просто ми хрумна нещо.

Янси хапна още плодове.

— Мислиш за заподозрения. Изглежда млад, но може би не е чак толкова.

— Нещо подобно. — Ив погледна пакета със сушени плодове, когато й го подаде да си вземе. — Не, благодаря. Защо ядеш това?

— И аз не зная. Свърших с Марта.

— Делрой. Детегледачката от парка. Научи ли нещо повече?

Янси поклати глава.

— Не е успяла да го види добре. Много искаше да помогне и се постара, но става дума за един бегъл поглед в дъжда. Сигурна е за ръста и телосложението, цвета и дължината на косата. Докато разговаряхме, стана ясно, че го е видяла в профил. Изкопчих подробности за облеклото и еърборда. Но за лицето — само най-общо впечатление. Млад, симпатичен.

— Ще ми покажеш ли?

Той въздъхна.

— Няма да останеш доволна.

Но я поведе към работния си кът. Зареди скицата на компютъра и сложи рисунката си отпред.

— Мамка му! Може да бъде всеки. Дори жена.

Янси многозначително повдигна пръст.

— Да, втората част може да се окаже ценна. Било е момче, сигурна е, но използва думи като „сладък“, „невинен“. Вероятно е имал женствени черти. Младите момичета често изпитват влечение към момчета с такива черти и се чувстват сигурни с тях. Не изглеждат толкова заплашителни.

— Значи си имаме работа с женствен хубавелко, който може би е на деветнадесет, а може би не.

— Очаквам втората свидетелка. Трябва да пристигне след около половин час. Проведох кратък разговор с нея по телефона. По-решителна е от Марта, с по-пъргав ум и уверено държание. Може би ще имам повече успех с нея и ще допълня описанието, което вече имам. После ще покажа завършената скица и на двете, за да видим дали ще потвърдят.

— Кажи ми за еърборда.

— Черен, със сребристи кантове. Металик, каза свидетелката, защото е валяло и не е имало слънце, а са блестели. Семпъл дизайн за еърборд. Проучих. Две компании произвеждат такъв модел. „Гоу-Скут“ и „Андерс Стрийт Спорт“.

— Андерс.

— Да, какво ще кажеш за това? Неотдавна разследва неговото убийство.

— Светът очевидно е малък дори за мъртвите. Но интересното е, че втората свидетелка назова марката на обувките му, също „Андерс“.

Възможно е да е клиентска лоялност. Намери ми каквото можеш, час по-скоро.

Когато се върна в офиса си, Ив направи проучване за Нати Симпсън, съпруга и детето й. Както й бе казал Макмастърс, Нати излежаваше присъда в „Райкърс“. Съпругът, вече бивш, се бе преместил в Източен Вашингтон с детето. Беше на тридесет и пет и не можеше да мине за тийнейджър. Хлапето беше на десет, също невъзможно.

Все пак се обади в „Райкърс“ и поразпита за Нати, преди да я зачеркне в списъка.

Никаква връзка, никакво съмнение, помисли си тя, когато затвори. Задънена улица.

Провери резултата от търсенето на подобни престъпления — отново нищо, свързано с Макмастърс от последните пет години.

Хрумна й да добави жертви и свидетели, но реши, че служебният й компютър ще гръмне от толкова работа. Щеше да продължи у дома.

Остави това за по-късно и започна да търси съвпадение между сувенирите на Дийна и списъка от Лапкоф.

Тук скоро се натъкна на нещо.

„Пролетен мюзикъл, «Разтърсване», 15–18 май.“

Прегледа програмата — резюмето на сюжета, списъка на актьорския състав и екипа, рекламите — в случай че Дийна си е отбелязала нещо върху нея.

Въпреки че не откри никаква нейна бележка, прибра програмата в плик за доказателство.

Продължи да търси, като разпределяше материалите на няколко купчинки: пиеси, концерти, танцови спектакли, други представления. Смръщи вежди, когато откри втора програма за „Разтърсване“, за същите дати.

— Значи си взела и неговата, а, Дийна? Мамка му!

Грабна флакон със запечатващ спрей от бюрото, напръска ръцете си. Докато прелистваше втората книжка, забеляза надпис в малко нарисувано сърце над текста със сюжета:

Д+Д
5/16/60

— Едната е негова, няма съмнение.

Опакова и втората програма и позвъни в дома на Джо Дженингс.

Вдигна майка й. Този път не бе ядосана, забеляза Ив. По-скоро отегчена.

— Госпожо Дженингс, трябва да поговоря с Джо.

— Лейтенант, дъщеря ми е разстроена. Направо е… съсипана. Знаете ли, обвинява себе си. Мисли, че е виновна, защото не е казала на никого, че Дийна се среща с момче. Просто е запазила тайната на най-добрата си приятелка, а сега се измъчва от чувство за вина.

— Може би ще се почувства по-добре, ако помогне. Искам само потвърждение за нещо, което мога да получа от нея. Възможно е да се окаже изключително важно за разследването.

— Добре, добре. — Госпожа Дженингс потърка челото си. — В стаята си е. Почти не е излизала, откакто дойдохте и… може би спи. Няма да я будя, ако спи.

На линка светна синята лампичка за задържане. През това време Ив изпрати от компютъра си спешно съобщение до Беренски в лабораторията.

> Вероятно вещественo доказателство с отпечатъци по случая Макмастърс. Ще го донеса лично, незабавно. С предимство пред всичко друго. Не приемам възражения.

— Лейтенант. Джо е тук. Ще остана с нея.

— Добре. Джо, трябва да узная дали Дийна е гледала мюзикъл в Колумбийския университет с тайното си гадже. На шестнадесети май.

— Нямам представа.

— Щеше ли да ти каже? Зная, че е обичала театъра, вълнувала се е от пиеси. Пазела си е програмите. Колекцията й е голяма.

— Трябваше да я заведе на театър онази вечер, а я е убил.

Сълзи бликнаха от очите на момичето.

— Но не за първи път щяха да ходят заедно на представление, нали?

— Казал й е, че и той обича театъра. Подъл лъжец! — Изрече го с гняв и горчивина. — Подъл лъжец!

— Лейтенант, достатъчно — обади се майката.

— Почакайте. Шестнадесети май, Джо. Виждали са се от около четири седмици по това време. Мюзикълът е бил за студенти, изпълняван от студенти. Сигурно много й е харесал.

— „Разтърсване“.

— Точно така. С него ли отиде тя?

— Беше специален случай. Един месец от запознанството. Срещнаха се за вечеря и после отидоха на представлението. Той й подари плюшено кученце.

Ив си спомни за колекцията от плюшени животни.

— Какво кученце?

— Малко, на кафяви и бели петна. Когато потъркаш главата му, казва „Обичам те“. Мамо!

— Всичко е наред, скъпа. Нека свършваме, лейтенант.

— Джо, много ни помогна. Помогна на Дийна, като ми каза това, като си го спомни.

— Наистина ли?

— Наистина. Благодаря ти.

Джо притисна лице към гърдите на майка си. Госпожа Дженингс кимна на Ив, преди да затвори.

Ив грабна плика с доказателството, излезе и се спря до бюрото на Пийбоди.

— Мисля, че попаднах на нещо. Две програми от представление в Колумбийския университет, на което Дийна е отишла с неизвестния извършител на шестнадесети май. Потвърди го една от най-добрите й приятелки.

— Две? Запазила е и неговата.

— Изглежда логично. Ще ги отнеса в лабораторията. Имам още параметри за търсене, но този компютър тук няма да се справи с всичко. После ще работя у дома.

— Рурк е горе в електронния отдел.

— Мамка му! Е, ще се видим по-късно, когато се прибере. Една от плюшените играчки на Дийна е подарък от убиеца. Може би и с нея ще ни провърви. Ще я взема и ще я занеса в лабораторията рано сутринта.

— Ако междувременно открия нещо, ти първа ще узнаеш.

— Добре, направи още една добавка. Еърборд „Андерс“, черен със сребристи кантове. Модел „Стрийт спорт“. Може би го е купил

заедно с обувките.

— Ясно.

Ив извади линка си, докато слизаше към гаража.

— Лейтенант — каза Рурк от дисплея.

— Имам малко работа навън, после ще продължа от дома. Тръгвам. Просто… да знаеш.

Той повдигна вежди.

— Значи ще трябва да се прибера сам, предполагам.

— Съжалявам. Когато си дойдеш… ще поговорим.

— Щом казваш. Ще си дойда… по някое време. Хапни нещо и не ме чакай — нареди той и прекъсна разговора.

Ив се намръщи срещу празния дисплей. Бе доловила раздразнението в гласа му. Да не си бе пъхал носа в полицейската работа, щом щеше да се гневи, когато тя не може да го изчака и откара до дома.

Беше бясна по целия път до лабораторията и готова да сдъвче сърцето на Дикхед, ако й създаде неприятности.

— Какво ми носиш? — излая той. — В края на шибаната ми смяна се мъкнеш тук с още… — Замълча, леко пребледня и се отдалечи на безопасно разстояние със стола си на колела. — За бога, Далас, нима те чух да изръмжаваш?

— Няма да се отървеш само с това. Ще изтръгна черния ти дроб с голи ръце и ще го изям. — Стовари двете запечатани в плик програми. — На едната от тези книжки трябва да има негови отпечатъци. Искам проклетите отпечатъци и не ме интересува, че е краят на смяната ти!

— Хей, хей, хей! Обикновено поне ми предлагаш приличен подкуп. Не че бих приел при тези обстоятелства — побърза да добави той. — Просто ти казвам.

Приведен над работната си маса, той извади едната от програмите с пинсети и я сложи върху стерилна подложка. Прокара скенера над предната корица, въведе нещо в компютъра си. Въздъхна с театрална измъченост.

— Множество неясни и частични, няколко цели… само на корицата на едната. Знаеш ли колко хора пипат тези неща? Едни ги събират, други ги опаковат, пренасят, разопаковат, раздават.

— Искам всеки отпечатък, дори неясен, върху всяка от двете да бъде анализиран и идентифициран.

— Няма да стане веднага. Ще го направим, но няма да стане бързо, след като толкова много ръце са ги докосвали.

— Само ми дай отпечатъците, аз ще се заема с отсяването им.

— Разбира се. — Той вдигна пръст, отстоявайки, или по-скоро отседявайки своето. — Сутринта ти дадохме каквото поиска. Работих лично и с най-добрите от екипа си. Свършихме работата си и ще свършим и тази. Така че не ме стискай за гърлото.

Раздразнението и гордостта му събудиха далеч повече уважение от мърморенето и Ив кимна.

— Копелето, убило Дийна Макмастърс, е държало една от тези книжки. Със сигурност. Нямам нито лице, нито име. Имам следи, места, на които са виждани заедно, предположения, но нито един заподозрян. Първите четиридесет и осем часа изтичат, а нямам заподозрян.

— Ще получиш каквото ти трябва.

Ив се отдръпна и пъхна ръце в джобовете си.

— Две места в ложата от страната на трета база, „Янките“, първият мач на собствен терен през юли.

Беренски оголи зъби в усмивка.

— Така е по-добре.

„Какво пък — помисли си тя, докато крачеше обратно към колата, — ще си ги заслужи.“

Отправи се към дома си, но се сети, че се намира недалеч от новата къща на Луиз в Уест Вилидж. Хрумна й да се отбие за малко, преди да продължи с изпълнението на дълга си.

Може би Луиз не си бе у дома. Може би. Ако Чарлз бе там, щеше да каже, че просто е наминала да види дали може да помогне с нещо за събота.

Щеше да се отърве от това бреме, без да загуби повече от тридесет минути.

Отличен план. Потърси адреса, който не бе запомнила във вградения в таблото компютър, и започна да следва указанията към по-модерния сектор.

Дървета с големи корони, тухлени къщи със старинна архитектура и малки спретнати дворчета придаваха на тази част от Уест Вилидж приятна и спокойна атмосфера. Цъфтяха цветя, малки кученца подскачаха, водени на каишки от хора, които можеха да си позволят разходка в делничен следобед. Лъскави возила с елегантен дизайн стояха паркирани до бордюрите. Паркира на свободно място на две преки от търсения адрес и използва времето, докато вървеше натам, за да направи изчисление на вероятност.

Според профила на Майра, той работеше и щом притежаваше забележителни компютърни умения, навярно работата му бе в тази сфера. Компютърът даде седемдесет и две цяло и един процент потвърждение.

Изхождайки от теорията, че е следвал в Колумбийския университет, заключи, че навярно бе посещавал компютърни курсове. Определено повече от задължителните за коя да е специалност. Може би неговата бе именно компютърна.

Реши отново да използва източника си и помоли Пийч Лапкоф да й изпрати списък на студенти от южните щати, завършили компютърни специалности или проявявали силен интерес в тази област.

Унесена в размисли, може би щеше да подмине къщата, ако Луиз не й бе извикала.

— Далас! Ти си последният човек, когото очаквах да видя да минава оттук.

Ив се сепна, спря и вдигна поглед. Пред нея стоеше бъдещата младоженка, прибрала златисторусите си коси под розова бейзболна шапка, облечена с изцапана тениска и широк памучен панталон. Доктор Димато държеше малка лопата в ръка и бе стъпила сред леха разцъфнали цветя.

— Бях в квартала. Наблизо. Ти ли засади всичко това? — Ив посочи към цветята зад красивата желязна порта.

— Да. Кой би предположил, нали? — Луиз се засмя и свали ръкавиците в същия цвят като шапката. — Щях да платя на някого, но си помислих: „За бога, мога да ровя в коремите на хората, защо да не мога да поровя в пръстта?“. Забавно е!

— Разбира се. — Ив не бе сигурна за последното, но резултатът беше зашеметяващ. — Градината ти изглежда страхотно.

— Исках да свърша това преди сватбата. Довечера ще имаме гости от далеч. Сигурно съм си загубила ума, за да добавя и тази задача към списъка, но не се сдържах. Заповядай, влез! Трябва да видиш къщата.

— Просто се отбих за малко — каза Ив, когато Луиз отвори портата. — На път за дома. Ще работя. Но реших да видя дали имаш нужда от нещо и дали мога… да ти помогна с нещо преди голямото събитие.

— Мисля, че всичко върви по план, донякъде благодарение на факта, че съм безумно щастлива. Нямах представа, че ще бъда толкова педантична за всяка подробност. — Луиз я поведе по пътеката между цветните лехи към входната врата. — Имам списъци от списъци. И се радвам на всеки миг.

— Личи си. Изглеждаш замаяна от щастие.

— Така е. И с двама ни. Чарлз е в кабинета си с клиенти. Ще бъде зает още поне час.

— Как върви работата му?

— Страхотно, вече има всичко, което е искал. И двамата имаме това, което винаги сме искали.

Луиз отвори вратата, покани Ив във фоайето.

„Изискано“, помисли си Ив. Стени в топли, пастелни цветове, с окачени по тях огледала и дръзки картини. Върху лъскава масичка бяха подредени изящни ярки шишенца с различен цвят и големина.

Съчетанието на дръзки и успокояващи мотиви продължаваше и в хола, накъдето Луиз я поведе за ръката, а формата на дивана и леко заобленото кресла внасяха и изящество.

Домът създаваше впечатлението за градска изтънченост с индивидуален характер, благодарение на снимките, цветята и малките сувенири, които Ив си спомняше, че е виждала в апартаментите им, когато живееха отделно.

— Тази къща беше празна, когато я купихте, нали?

— Да. — В очите на Луиз се появи сребрист блясък на задоволство. — Толкова беше вълнуващо, докато я обзавеждахме. Все още се нуждае от няколко довършителни промени, но…

— Изглежда завършена.

— О, все още не е, но напредваме. Нека ти покажа и другите стаи.

Невъзможно бе да откаже и Ив тръгна с нея из къщата, като се опитваше да изрича уместни фрази и да издава подходящи звуци, когато Луиз споделяше как просто се е влюбила в някоя лампа или стол. Навсякъде обстановката издаваше стил, усет и някакво спокойствие.

— Тук все още е забранена територия за Чарлз. — Луиз отвори врата. — Цялата ми булчинска мания.

Ив не би го нарекла мания, а по-скоро организиран хаос. В стаята, която навярно щеше впоследствие да стане спалня за гости, Луиз бе разположила сватбения си щаб. Два отворени, полупълни куфара стояха на леглото, а кутиите за подаръци и доставки бяха старателно подредени в един ъгъл. Сватбени подаръци, предположи Ив, на които все още не бяха намерили място. На бюрото до малък електронен пулт имаше куп дискове и множество картички.

В средата на стаята стоеше голямо табло с две лица, отрупано с мостри от платове, снимки на цветя, тоалети, прически, храна, схеми и графици.

С присвити очи Ив го заобиколи и само леко се изненада, когато видя компютърно генерирано изображение на себе си с жълтата рокля.

— Прилича на табло с материали за убийство — промърмори тя, но веднага осъзна какво бе изрекла. — Извинявай, лошо сравнение.

— Не съвсем. Но принципът е същият. Всичко, свързано със случая, е тук — до клечките за маслини за тържеството. Побъркала съм се. — Луиз се засмя и отчаяно притисна ръце към гърдите си. — Имам дълги списъци на компютъра, за да следя всички подаръци, отговори, места за сядане, гардероб, включително и за медения месец. Като наркотик е.

— Нямаш нужда от мен.

— За подробностите, не, но иначе… О, господи!

Луиз отново сграбчи ръката й, после я пусна и скръсти ръце. Резките, трескави движения бяха крайно необичайни за нея.

— Може би се нуждаеш от успокоително — предложи Ив.

— Може би. Нервна съм, а не очаквах да бъда. И двамата променяме живота си, за да изградим нов живот заедно. Това искам все по-силно с всеки ден, който прекарвам с него.

— Това е хубаво.

— Много хубаво. Но съм нервна, защото искам сватбата, този единствен ден, да бъде съвършена и се безпокоя за всяко нещо, което може да се обърка. Глупаво е, зная. Но всеки ден тази приказка ме увлича все повече.

— Защото не се тревожиш за онова, което следва по-нататък. Двамата вече сте променили живота си и изграждате нов живот заедно тук, в тази къща.

Очите на Луиз се насълзиха и Ив се обезпокои за нея.

— Господи, колко си ми нужна. — Луиз я сграбчи в прегръдката си. — Права си, напълно си права. Вече сме започнали. Не се тревожа.

Малко смутена, Ив я потупа по гърба.

— Това е добре.

— Мога да се тревожа, че лимузината ще закъснее да ме вземе от хотела, че цветята няма да бъдат свежи или колко да са големи чашите за шампанско, защото това, че се омъжвам за Чарлз, дори за миг не ме кара да се чувствам нервна. Чувствам се щастлива, спокойна и доволна. Благодаря ти.

— Няма за какво.

— Да излезем оттук. Ще слезем долу да пийнем кафе.

— Наистина не мога. Трябва да продължа работата си.

Луиз се отдръпна назад, сивите й очи станаха сериозни.

— По случая с онова момиче, нали? Което е било изнасилено и убито в собствената си спалня. Чух репортажа и казаха, че ти водиш разследването.

— Да.

— Дано го заловите бързо — каза Луиз, докато слизаха по стълбите. — Сигурно родителите са съкрушени.

— Имаме няколко следи.

— Тогава няма да те задържам, въпреки че ми се иска да останеш. Толкова се радвам, че се отби. Сега мога да бъда нервна, без да нервнича заради това, че съм нервна.

— Щом казваш. — Ив се спря на вратата, защото изведнъж й хрумна нещо. — Какъв хотел?

— Моля?

— Защо трябва лимузината да те вземе от хотел?

Луиз сви рамене със смутено изражение.

— Част от манията. Не искам Чарлз да ме вижда преди сватбата — заради глупавото поверие, че носело лош късмет. Може и да не е просто мит, така че защо да рискувам? А и ще ми бъде нужен цял ден за последните приготовления, затова реших да отседна в хотел предната вечер, да отида на спа процедури там и Трина да се погрижи за маникюра ми, прическата, грима, всичко.

В този миг Ив осъзна какво трябва да направи, влизайки в ролята си на кума.

— Отмени резервацията. Не бива да прекарваш последната нощ преди сватбата си сама в хотел. Можеш да дойдеш в къщата, където и без това ще се състои цялото събитие. — Това бе голямата жертва в името на приятелството им. — Трина ще дойде да направи каквото е нужно там. Ще бъде добре край теб да има две приятелки. Това е нещо като ритуал, нали?

Със сияещо лице Луиз протегна ръце и взе нейните.

— Ще бъде страхотно. Абсолютно съвършено. И ще означава много за мен.

— Значи, разбрахме се.

— Благодаря ти! — Луиз отново я прегърна. — Благодаря ти!

— Отбележи го на таблото. Ще се видим в петък вечерта.

— Репетицията е в пет — извика Луиз.

— Добре.

Нима можеше да обещае, че ще участва, запита се Ив. Репетиция? Господи, значи трябваше да направят всичко два пъти? Прокара пръсти през косата си, докато вървеше обратно към колата. Може би щеше да има още схеми, графици и…

— Мамка му! — изруга тя, без да обърне внимание на възмутените изражения на две жени, с които се размина, и извади комуникатора си. — Фийни, провери отново охранителната система. Виж дали е имало смущение или аномалия някоя нощ преди убийството. Не твърде скоро — добави тя. — Не би го отрепетирал непосредствено преди самото убийство.

— Искаш да се ровя седмици назад?

— А ако е влизал в къщата? Ако е успял да я огледа? Почакай. Нека първо да поговоря с Макмастърс, да видим дали е забелязал нещо.

Прекъсна разговора с Фийни, свърза се с Макмастърс и ускори крачките си.

— Капитане, бихте ли ми казали дали някога сте имали проблеми с охранителната система през последните шест месеца? Дори незначителни смущения?

— Не. — Очите му изглеждаха хлътнали още по-дълбоко в орбитите. — Проверявам системата всяка седмица, като предпазна мярка. Новата програма, която инсталираха преди няколко месеца, правела това излишно, но…

— Каква нова програма?

Ив седна зад волана.

— Поддържащата компания автоматично ни уведомява, когато има нова версия.

— Кога беше последното обновяване?

— Не съм сигурен. По някое време през март. Съчетах го с ежегодната профилактика.

— От офиса на компанията ли става профилактиката и обновяването или на място?

— И двете.

— Трябва ми името на поддържащата компания.

— „Секюрити Плюс“. Техни клиенти сме от години. Сред най-утвърдените са. Мислите ли, че някой там…

— Ще проверя, капитане. Ще направим справка за всички. Пак ще ви се обадя.

Докато се отдалечаваше от центъра, отново позвъни на Фийни.

— Започни от март — нареди тя. — Програмата на охранителната система е била обновена през март и поддържащата компания е изпратила човек да инсталира новата версия. Компанията се казва „Секюрити Плюс“, ще ги проверя.

— Нужен е голям кураж, за да проникнеш в къщата по този начин. И ум. Така би имал възможност лично да узнае всичко за системата. Къде е, как работи, на място. Но вече направихме справка за компанията. Не можехме да пропуснем това. Имам новата програма и името на служителя, който я е инсталирал. Чист е и е с двадесет години по-възрастен от нашия човек. Работи за компанията от петнадесет години.

— По дяволите! Убиецът може би е свързан с тази компания по някакъв начин. Може би има същата система и същата програма. Трябва да е получил същото съобщение за обновяване. Може би не е отрепетирал машинацията на място, а дълго се е упражнявал у дома. Продължавай. Аз ще направя справка за други клиенти със същата система, които са получили същата програма.

— Не е нужно да губиш време. Ще накарам някого от хората си да провери. Ще стане по-бързо.

— Обади ми се. Почакай. Мамка му! Има ли компанията и друг клон?

— Има много в Ню Йорк и Ню Джърси.

— Все пак е възможно да работи за тях. Служител, клиент, или и двете. — Ив чувстваше, че е на прав път. — Да продължим по тази следа. На път съм, ще работя у дома. Изпрати ми всичко, до което се добереш.

— Разбира се — промърмори Фийни и затвори.

13.

За да спести време, Ив изпрати двама от детективите си да вземат плюшената играчка от местопрестъплението и да я занесат в лабораторията. Искаше да провери предполагаемата връзка на убиеца с компанията, поддържаща системата за сигурност.

Когато влезе вкъщи, за миг хвърли поглед към Съмърсет.

— Защо не облечеш някой андроид в този костюм, подходящ за директор на погребално бюро, и не го оставиш да дебне вместо теб във фоайето? Сигурно ще бъде по-забавен.

— Тогава ще ми липсват ежедневните ти остроумия.

— Не е трудно да впечатлиш с остроумие някой слабоумен. — Пъргаво тръгна нагоре по стълбите, доволна от себе си. Добре го бе казала.

Отиде направо в кабинета си и свали сакото си, докато вървеше към бюрото. Прегледа входящите съобщения.

Дългият списък от Пийч Лапкоф отново доказа, че жената действа бързо и ефективно. Жалко, че не можеше да стане част от екипа й. Пийбоди бе записала имената на магазините в града, предлагащи всяка от въпросните стоки, и бе добавила бележка, че ще ги посети.

Прегледа и адресите на офисите на „Секюрити Плюс“ в Манхатън, прочете информацията за служителя, изпратен у Макмастърс, и едва се пребори с нетърпението, когато установи, че не е получила нищо от Янси. Програмира си кафе.

Закрачи с чаша в ръка около работното табло.

— Една връзка, само едно неоспоримо съвпадение — това ми е нужно. Дори да не си имал достъп до къщата и охранителната система преди нощта на убийството, все пак си искал да я опознаеш, нали? Толкова си внимателен, толкова съобразителен. Ако си работел за компанията, значи си имал достъп до информацията, без да събудиш подозрение. Или може би с хакерските си умения си проникнал отвън. — Завъртя се и отново закрачи в противоположната посока. — Не, не

вярвам. Така би имало твърде много променливи. Може би не се е наложило да влизаш в къщата, защото жертвата ти е описала разположението с подробности. Не си добил съвсем точна представа, но е било достатъчно. — Спря се, отпи кафе, повдигна се на пръсти, после пренесе тежестта си на петите. — Може би няма да засечем смущение, защото сам си изпробвал системата. Добър хакер, но не гениален. Ако беше толкова велик, щеше да намериш начин да избегнеш камерите, без да оставиш следа, от разстояние, а е трябвало да го направиш вътре, да качиш вируса, за да повредиш харда. Системата е твърде добра за способностите ти. — Наклони глава и продължи да разглежда таблото. — Питам се… питам се дали това, че не си гениален, те ядосва? Ако беше, щеше да неутрализираш охранителната система на Макмастърс, на врага. Разяжда ли те отвътре? Да, бих се обзаложила, че не ти дава покой. Защото той е достатъчно богат, достатъчно умен и предпазлив, за да има най-доброто, а ти не можеш напълно да се справиш с най-доброто.

Седна, изпъна крака на бюрото и със затворени очи се замисли за възможните връзки между новите факти.

Като клиент бе най-хитрият, най-безопасният начин, помисли си тя. Но системата бе скъпа, изключително скъпа. И можеше да бъде инсталирана само в частен дом.

„Не е нужно да е твоят дом. Може би на приятел, роднина, клиент.“ В ума й изникнаха нови въпроси и се надигна, за да пришпори Фийни отново. Прозвуча сигнал за входящо съобщение, което съдържаше списъци на служителите и клиентите, с вече направени справки и отрицателни отметки — от Рурк.

Съпостави двата списъка с новата информация от Колумбийския университет, но не откри съвпадение.

Разочарована, отново закрачи из кабинета.

— Трябва да си някъде тук, копеле.

Сядаше, ставаше, обикаляше в кръг, обмисляйки десетки различни версии.

А докато тя работеше, Карлийн Робинс умираше.

В мансардата той провери отново всички подробности. Беше регистрирал излизането й часове по-рано и бе изпратил много мило

съобщение до годеника й, така че никой нямаше да забележи отсъствието й. Облече се, после прибра инструментите си заедно с нейния линк, джобния й компютър и бележника й в чантата си. Отново изключи камерите, зареди вируса.

Излезе от сградата и се отправи към дома си.

Полицейската работа бе адски досадна, осъзна Рурк. Не се и съмняваше, че много скоро отново ще трябва да се залови с нея. Но когато влезе в къщата, бе твърдо решен да не започва, преди да се нахрани солидно и да проясни ума си, затормозен от досадното ровене в компютрите поне за час.

— Това е размяна на ролите — отбеляза Съмърсет. — Този път ти се прибираш късно за вечеря, без да си предупредил, и изглеждаш изнервен и уморен.

— Тогава не ме изкушавай да те обсипя с обиди като Ив.

— Тя е в кабинета си и не е излизала, откакто се прибра. Има ли някакъв напредък?

— Недостатъчен, предвид обстоятелствата.

Рурк продължи нагоре и я откри там, където очакваше — на бюрото си, приведена над списъци и чаша кафе.

Тя рязко се изправи, когато го видя да влиза, но той повдигна пръст и я спря, преди да заговори.

— Ще вечеряме заедно, тъй като не си яла друго, освен шоколадово десертче с кафето.

Ив примигна и забеляза, че е забравила да изхвърли опаковката.

— Трябва да узная дали…

— Ще ти кажа всичко, което искаш да узнаеш, но първо искам да вечерям.

— Добре. — Ив осъзна, че е спал по-малко от нея и се опитва да балансира между своята и нейната работа. — Аз ще се погрижа за вечерята.

Той повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Да. Какво ще кажеш за пържола? И двамата имаме нужда от силна храна.

— Да, по дяволите! — Протегна ръка и погали косите й, когато тя мина покрай него. — Благодаря.

Докато Ив беше в кухнята, Рурк извади бутилка вино. Съзнателно стоеше с гръб към таблото, за да не мисли за убийството поне няколко минути. Кратко прояснение на ума, каза си той, докато отпиваше.

Отново повдигна вежди изумено, когато Ив се появи с вечерята на масичка с колела — очакваше да хапнат набързо на бюрото й.

— Да седнем до прозорците — предложи тя и кимна към виното, докато буташе масичката. — И аз бих пийнала от това.

Той наля втора чаша и когато отиде при нея, докосна нежно леката трапчинка на брадичката й и я целуна.

— Здравейте, лейтенант.

— Здравейте, господин експерт-консултант. Да си отдъхнем за малко.

— Нуждая се от това почти толкова, колкото и от това сочно месце.

— Възползвай се. — Ив седна, начена с вилицата си една от салатите, които бе програмирала с мисъл за него. — Отбих се да видя Луиз в новата им къща.

Рурк за пореден път вдигна вежди изумено.

— Днес си пълна с изненади.

— Бях съвсем наблизо и… Е, право да си кажа, мислех, че няма да си бъде у дома, и се канех да й оставя бележка, за да… нали разбираш, да отбия номер като приятелка.

Вперил поглед в нея, той се засмя за първи път от часове.

— Никога не се променяш.

— Такова беше намерението ми, но тя беше там. Засаждаше цветя, представяш ли си?

— Изумително.

— Долавям сарказъм, макар и завоалиран. Както и да е, трябваше да вляза и да разгледам къщата. Безспорно им подхожда. Красива, изискана, модерна. Безумно щастлива е и това се предава на всеки в радиус от три метра. — Натъпка салата в устата си, за да прикрие смущението. — Като вирус по въздуха.

— Господи, ти си непоправима романтичка. Затова те обожавам.

Ив се усмихна доволно.

— Освен това, докато бях заразена, тя спомена, че е решила да отседне в хотел за нощта преди сватбата, защото не искала Чарлз да я вижда през деня, и че там щели да я разкрасяват. Убедих я, че е по-добре да дойде тук.

— Разбира се.

— После казах, че не е зле край нея да има няколко приятелки. Не зная откъде ми хрумна. Просто беше резултат от заразното безумно щастие. Едва когато си тръгнах оттам и беше твърде късно, осъзнах, че едната от тези приятелки е Трина. Няма как да не дойде. Пуснах в същата си тайфа жени, една от които ще преследва и мен с помади и мазила.

Той знаеше, че сърцето й винаги надделява над инстинкта й за самосъхранение, когато става дума за хора, на които държи.

— Та това няма да бъде отбиване на номер, наистина ще спечелиш точки като приятелка.

— Не зная дали си струва. Плюс това…

— Убийството — напомни Рурк, когато тя замълча. — Отдъхнахме си и хапнахме сочни пържоли. Вече не е нужно да избягваш темата.

— Изглеждаше уморен и раздразнителен, както почти никога. Това е моята специалност.

Той се сети за думите на Съмърсет и се намръщи.

— Права си и за двете.

— Аз съм по-добра в тези неща.

Рурк отново се засмя.

— Няма спор. Обичам работата с компютърна техника, особено когато има предизвикателство. Но това е като опит да разчепкаш топка заплетени конци, един по един.

— Може би няма да се наложи. Имам други нишки, които се опитвам да свържа. Янси работи върху портрета му. Имам множество възможни връзки и когато го засека в една от тях, ще изникнат още. Мисля, че или е в компютърния бизнес, или може да си позволи скъпи електронни играчки. Включително и същата охранителна система. Твое производство е. Непрекъснато я усъвършенстваш.

— С развитието на технологиите се разработват и подобрения, да. На клиента се предлага да добави някоя от новите екстри или всичките.

— Както е направил Макмастърс през март. Моментът е бил адски удобен. Няколко седмици по-късно Дийна се запознава с убиеца си. Не мога да открия връзка между убиеца или Макмастърс с техника, който е инсталирал новата версия, но трябва да има такава — с него или компанията. „Секюрити Плюс“.

— Не е моя. Възлагаме обслужването и поддръжката на продуктите си на различни компании и клиентът може да избере една от тях или, на свой риск, някоя напълно независима. „Секюрити Плюс“ е стабилна организация и обслужващ център за най-усъвършенстваните системи.

— Но сте пуснали нова версия през март.

— Мога да проверя.

— Щом ще се заемеш с това, би ли проверил също кой друг е закупил същата система през последните шест месеца? Година — поправи се тя. — И му е била инсталирана през март. Посветил е много време на този проект. Сигурно е следил новостите.

— Трябва да те предупредя, че системата се продава доста добре сред клиенти с определен стандарт и повечето своевременно се сдобиват с най-новата версия.

— Все нещо ще изскочи. Системата, работното му място, образованието, лицето, мотивът. Трябва да хванем една нишка. — Крайно време беше. — После ще се навържат още, и още. Тогава ще грабнем цялото кълбо и ще го натикаме в гърлото му.

— Нямам търпение да разрешим този случай. Заради момичето и родителите й, и заради теб. И заради собствения си егоистичен гняв, че шибанякът е успял да проникне през моя система.

— Все важни причини.

— Ще ти намеря информацията. Но няма да стане бързо.

Ив си позволи още глътка вино.

— Какво ще кажеш да заредиш търсене и да довършим почивката с плуване?

Той наклони глава.

— Плуване или нещо друго в басейна?

— Може би.

Изпитваше нужда от вода, от енергично раздвижване, независимо дали чрез плуване или чрез нещо друго. Физическото усилие бе начин да се отърси от дългите часове размисъл. Може би ако престанеше да мисли за известно време, после щеше да продължи работата си с по-бистър ум.

Твърде много заплетени нишки, реши тя. Трябваше да намери една и да се залови здраво за нея. Ако успееше да я издърпа, и останалите щяха да се разплетат.

Все още не можеше да спре да размишлява.

Не си направи труда да облече бански и се потопи гола в ароматната топлина на синята вода. Усети как той се гмурна до нея и когато тя изплува, започна да пори повърхността. Познаваше го, познаваше състезателната му природа. Винаги следваше нейното темпо, плуваше наравно с нея, защото бяха равностойни съперници във водата.

Стигнаха стената едновременно, направиха обръщане, оттласнаха се и заплуваха обратно. Ритъмът, бърз и уверен, загребване след загребване, свърши работа. Невъзможно бе да мисли, когато всеки мускул в тялото й работеше с пълния си потенциал, когато сърцето й биеше учестено от усилието.

Изминаха пет дължини, без никой да набере преднина.

Тя напрягаше сили все повече и повече, борейки се с нарастващото поради скоростта съпротивление, а след нея водата оставаше разпенена от мощните удари на краката й. Още по-бързо, още по-енергично, увлечена в стремежа си към скорост, с премрежен поглед виждаше лицето му, когато завърташе глава, за да поеме въздух.

Отново и отново се обръщаше и се оттласваше от стената. До нея, като сянка, той ритмично загребваше в прозрачната и прохладна синя вода.

Ив загуби представа за броя на дължините, за времето и всичко друго, освен движението, ритъма, насладата от самото физическо усилие и състезанието.

Предизвикателство и движение, плът и вода, скорост и копнеж.

Когато той я сграбчи и мокрите им хлъзгави тела се притиснаха едно към друго, бе готова за него.

Търсещите им устни се сляха — хладни от водата, горещи от желание. С бързи, трескави захапвания, тя отвърна на жадната му

целувка, докато сърцето препускаше в гърдите й, притиснати до неговите. Обви крака около кръста му, твърде възбудена, за да я е грижа дали няма да се озоват на дъното.

— Сега!

Щеше да полудее, ако не я обладаеше на момента. Вкопчи се в него, докато пръстите му се впиваха страстно в дупето й и чувствено раздвижи ханш, молейки за още и още. Притисната с гръб към стената, рязко отметна глава назад и издаде един-единствен задъхан стон.

Силна, гъвкава, мислеше си той, докато устните му ненаситно целуваха шията й, винаги му се отдаваше с такава жажда. Любов и страст, копнеж и наслада го увлякоха като водовъртеж, докато бурята на тяхното единение се разгаряше с все по-голяма сила във водата.

С него, отново и отново, тласък след тласък, тя изминаваше последната трескава част от състезанието. Притисна го към себе си, сключи ръце и крака около тялото му като окови и устните й отново се сляха с неговите.

Силна и гъвкава, тя тръпнеше за него и заедно наближаваха върха.

Той потърка чело в рамото й и успя да се хване за ръба, когато Ив се отпусна в ръцете му.

— Внимавай — едва промълви Рурк — или утре сутринта ще открият тук двама удавници.

— Добре. — Но тя се притисна към него. — Имам нужда от минута да си поема дъх.

— Не само ти. Нямах представа, че едно състезание в басейна може да бъде толкова възбуждащо.

— Идеята беше моя.

— Да, днес спечели точки и в приятелството, и в секса.

Звукът, който Ив издаде, бе нещо средно между смях и въздишка.

— Луиз се притеснява за сватбата, за подробностите, дали всичко ще бъде съвършено. Съставила е схеми и графици и ми каза, че е кълбо от нерви, а не е очаквала да се чувства така.

— Това е изключително важен ден.

— Да, но й казах, че се тревожи за подробности, защото е сигурна за брака, за Чарлз, за това какво правят и защо.

Той потърка буза в нейната, отдръпна се назад и изпитателно се вгледа в лицето й.

— Откъде ти хрумна тази мъдрост?

— Аз не мислех за подробностите преди нашата сватба. Почти не им обръщах внимание, оставих всичко на теб.

— Да. — Рурк целуна върха на носа й. — Но беше по петите на сериен убиец.

— Няма значение. Е, и това беше фактор, разбира се. — Ив приглади назад косите му, мокра черна коприна. — Но осъзнавам, че не се тревожех за подробностите, защото бях несигурна за останалото. За брака, за теб, какво правим и защо. Мислех, че е пълна лудост ти и аз да се оженим. — Обхвана лицето му с длани, погледна го в очите. — Толкова се радвам, че не се оказах права. Щастлива съм.

За миг Рурк бе завладян от всичко, което тя означаваше за него.

— Не само ти.

Ив отново докосна устните му със своите, по-ласкаво и нежно. После рязко се отдръпна назад.

— Е, достатъчно. Почивката свърши.

Освободи се от ръцете му и се оттласна към края на басейна, за да излезе. Когато и той се изкачи по стъпалата, му хвърли кърпа.

— Страхотен начин да разпуснеш.

— Да, удоволствието си струваше. И нашият човек си е мислел така.

Рурк уви кърпата около кръста си.

— Сега да се върнем обратно към реалността.

— Умът ми се проясни. Мисля, че е добър в работата си, внимателен. Не желае да привлича твърде голямо внимание. Но е стабилно момче, което работи съвестно, без фанфари. Хората биха казали: „О, да, господин Извратено Копеле е стабилно момче“. Обзалагам се, че мрази това.

— Защо?

Ив наметна халат и тръгна към асансьора. Щеше да облече нещо удобно за останалата част от вечерта.

— Защото е над средното ниво. По-добър е от другите. Млад е, изглежда добре и има чар. Ефективен е, умен и достатъчно добър с компютрите, за да създаде или поръча създаването на вирус, с който цял екип компютърни гении не могат да се преборят.

— Не че не можем — възпротиви се Рурк с известно раздразнение, докато се качваха към спалнята. — Проклетото

разследване е в ход и проверяваме всички шибани следи.

Едва сдържа смеха си, когато го чу да цитира дежурното изречение на отдела със засилен ирландски акцент. Сви рамене.

— Което означава същото. Той не е на ръководен пост, дори по-нископоставен, защото тогава би трябвало да носи табелка с името си. Сигурно е прост чиновник, техник или работник, който не мърмори, когато се наложи да работи извънредно. Изпълнява задълженията си, справя се с проблемите и не роптае, когато шефът или някой колега си припише неговите заслуги. — В спалнята Ив облече памучен потник и бельо. — Но вътрешно се ядосва заради това, както и че не е успял да разбие системата за сигурност на Макмастърс отвън.

— Така ли мислиш?

— Зная го, защото виждам теб. Бесен си, че е направил нещо с електронната система, което не си предвидил. Все пак — продължи тя и не направи опит да сдържи усмивката си, когато зърна гневния блясък в сините му очи, — носи разочарование.

— Престани да ме дразниш — промърмори Рурк.

— Ще го преживееш. Важното е, че образът на посредствен служител е роля, костюм, който може би не му е съвсем по мярка. Дребните неща го издават. Оставената чаша, видеозаписът, протакането на убийството с часове и извършването му в къщата. Имало е по-лесни, по-безопасни начини, но е трябвало да се самоизтъкне.

Заинтригуван, Рурк продължи да се облича.

— И какво ти говори всичко това?

— Като вземем предвид, че е млад, което е важен фактор, въпреки търпението и самоконтрола му, със сигурност ще допусне още грешки. Може би малки, незначителни, продиктувани от потребността да демонстрира превъзходството си, но ще ги допусне. И аз ще използвам тази потребност, за да го принудя да свали маската на посредственост, когато го подложа на разпит. Ще изгаря от желание да ми каже всичко. А засега? — Тя зарови пръсти във влажните си коси. — Неговият профил ми говори, че ако работи за „Секюрити Плюс“, той е един от мозъците. Където и да е назначен, получава прилична заплата, но, по дяволите, не достатъчно, за да си позволи тази система. Работи или за производителя, или за някоя от обслужващите компании.

— Помолих Каро да ми даде имената на всички мъже до тридесет години сред персонала. — Каро беше безупречната му секретарка. — С хората от електронния отдел ги проучвахме един по един цял ден. Никой от тях не се отличава от останалите и не се вмества напълно в профила ти.

— Понякога профилите се оказват неточни. Добре си се сетил да поискаш информацията и да я предоставиш на отдела.

— Може би е време да вдигнеш заплатата ми.

— Току-що си я получи. — Ив му се усмихна, докато излизаха от спалнята. — Бих се спряла на обслужващата компания. По-скромно е да обслужваш и поддържаш, отколкото да създаваш. Не се вдига толкова шум.

— Преди малко те обслужих и доколкото си спомням, беше доста шумно.

— Е, добре, едно на едно сме с шегите за секс.

— Съвсем сериозно, Ив, може да е от независима консултантска фирма, мозъчен тръст или сервиз. Сферата е доста широка. Възможно е и да не работи само за една компания.

— Мамка му! Мамка му! — Не я свърташе на едно място. — Още по-удобно за него, а? Някой, който идва, отстранява проблем или дава съвет, но не е на щат. Идеално. По дяволите! Ще прегледам всичко отново. Ще добавим твоята информация и онази от Колумбийския университет, а после…

— Пропускаш една възможност — прекъсна я Рурк. — Той е млад, умен, добър хакер без скрупули. За такъв като него има други начини за изкарване на пари, достатъчно, за да може да си позволи най-съвременната система и жилище, където да я инсталира. Кражби.

— Кражби?

— Стара хакерска традиция. Проникване в счетоводна документация, източване на средства. Стараеш се да не прекаляваш. Никакви големи удари. Той знае как да използва чужда лична карта, за да се добере до нещо, което иска. Кражбите на самоличност са доходен бизнес, ако имаш талант.

Ив потърка длани, защото идеята започна да й се струва все по-вероятна.

— Рискува да го хванат, но той не се бои от риска. Свежда го до минимум. Защо да работи, да се мъчи, когато може да вземе всичко

наготово? Имаш право. Добър довод. — Линкът на бюрото й звънна още докато влизаха в офиса. Тя се втурна натам и бързо погледна дисплея. — Янси, зарадвай ме!

— Проведох втори сеанс с всяка от свидетелките. Трябваше да дам почивка и на тях, и на себе си преди това, но знаех, че е важно да стигнем донякъде. Мисля, че имам нещо, поне близко. Лола е по-сигурна от Марта, но…

— Покажи ми.

— Почакай. Никоя от двете не е видяла очите заради слънчевите очила. Те и шапката са скривали част от лицето. Избрах най-вероятното изображение, над осемдесет и седем процента за тези черти. Очите, веждите, челото. Марта е зърнала челото, горната част на лицето, когато е свалил шапката, но…

— Покажи ми — настоя Ив.

— Изпращам ти го на екрана и на разпечатка, със и без шапката и очилата.

Ив се наведе към монитора, огледа двата портрета, които се появиха един до друг. Рурк взе разпечатките.

Млад, помисли си тя, на не повече от двадесет и пет години, според преценката й на ченге. Представител на кавказката раса, със симетрични, привлекателни, леко женствени черти. Малък, правилен нос, чувствени устни, полупритворени нежни очи. Овалът на лицето бе почти класически, а тъмните коси бяха подстригани и разрошени по последна мода.

Погледна другата част на екрана, където бе с шапка и очила, и кимна.

— Наистина ме зарадва, Янси.

— Ако си сигурна, можем да го изпратим на всички.

— Не на медиите. Засега само на екипа. Доста вероятно е да дойде на поклонението. Не искам да го предупредим, да го изплашим. Изпрати това на другите, строго поверително. Ще започна търсене по изображение, да видим дали ще получим снимка на копелето.

— Късмет.

— Ти ми даде нещо повече. Възможно е това да се окаже пробив. Изпрати го, Янси, и си върви у дома.

— Както кажеш.

След като Янси затвори, Ив поразмишлява върху възможностите си и накрая позвъни на Джейми.

— Здрасти, Далас.

— Ще получиш портрет — заговори тя без предисловие. — Вземи го и върви в Колумбийския. Ще уредя да ти дадат достъп до снимките от досиетата в базата данни, да видим дали ще ми намериш съвпадение.

— Това е той?

— Портретът, с който разполагаме. Поверително е, Джейми. Никой, освен теб и Макнаб, ако имаш нужда от помощ, не трябва да го вижда. Да не достига до никое от приятелчетата ти.

— Ясно. Разбрано. Ще свърша работата, Далас.

— Ще уредя да те пуснат. Постарай се — добави тя, въздъхна и отново се свърза с Пийч Лапкоф.

— О, лейтенант, с вас ставаме все по-близки.

— Извинявайте, че прекъсвам вечерта ви. Имаме портрет и ще изпратя Джейми в университета като цивилен експерт-консултант, за да поработи с програмата ви за изображения.

— Сега?

— Сега. Имам нужда от съдействието ви, доктор Лапкоф, и трябва да остане поверително. Не мога да си позволя изтичане на информация.

— Лично ще се погрижа.

— Много ме улеснявате.

— Дядо ми би очаквал това от мен.

— Бива си я — промърмори Ив под носа си, докато затваряше, а после кимна към монитора. — Ето те най-сетне, нищожество. Но кой си? Компютър, стартирай търсене и съпоставка, цялата информация за лицето от тези изображения, започвайки от хора, пребиваващи в Ню Йорк.

Прието. Стартиране…

— Допълнително търсене — същите изображения, същите указания, за съвпадение с име на студент от списъка във файл „Лапкоф-Колумбийски-У“.

Прието. Стартиране на допълнително търсене…

— Може да ми провърви да го намеря в краткия списък още преди Джейми да стигне до Морнингсайд Хайтс. Добре. Рурк, когато

получа резултата от твоето проучване, мога да го добавя към общата картина и…

Той я побутна встрани, бързо натисна поредица клавиши.

— Търсенето е свършило преди няколко минути. Да, през март е излязла нова версия на програмата. Ако искаш трета справка с тази нова информация, поемам я.

— Потвърждавам.

Той даде команда.

— Мисля, че е време за още кафе. Ще изпия своето в лабораторията.

— Може да нямаме нужда от…

— Все едно. Няма да позволя на някакъв смахнат тип да ме надхитри. Продължавайте, лейтенант, и аз ще продължа.

Ив взе кафето си и добави двете скици на таблото. Докато компютърът работеше, закрачи из стаята, замислена върху теорията на Рурк. Хакерство или кражби на самоличност. Момчето бе развивало уменията си, а? Може би като по-млад бе направил някоя и друга грешка. Беше се подхлъзнал някъде, преди да усвои всички тънкости.

Малко петно в биографията му, помисли си тя. „Да, разбира се, че можем да добавим тази вероятност. Може би в родния му край, където и да бе той.“

Придържаше се към истината, спомни си тя. Бе казал на Дийна, че е имал известни търкания със закона заради наркотици. Може би в действителност заради киберпрестъпления.

Остави компютъра да продължи търсенето и седна с джобния си компютър да провери лицата в списъците от Рурк и Колумбийския университет за престъпления като непълнолетни.

Не се изненада да открие толкова много. Ченгето в нея по-скоро би се изненадало, ако някой не е имал провинение или арест в младостта си.

Започна трудоемкият процес на преглеждане, елиминиране, разпределяне на групи. Отново загуби представа за времето и почти пресушаваше третата си чаша кафе, когато линкът звънна.

— Далас. — Лицето на Джейми й издаде, че ще чуе това, което иска. — Намерих го. Мисля, че го намерих. Вероятността за съвпадение е деветдесет и седем цяло и три. Отпреди пет години е и е изкарал тук само семестър и половина, но…

— Изпрати ми го на екрана, веднага! — нареди тя и трансмисионното устройство почти в същия миг забръмча. Вгледа се в снимката от личната карта. — Добра работа, Джейми. Затвори всичко там и заличи търсенето.

— Той е, нали? Това е копелето, което е убило Дийна?

Ив погледна в уморените му, яростно святкащи очи.

— Ти свърши добра работа — повтори тя. — Ще се видим на сутрешното съвещание. Върви си у дома. Поспи.

Личеше, че е готов да спори, беше изписано на лицето му. Но се отказа.

— Да, лейтенант.

Ив прекъсна трансмисията, обърна се към таблото и се вгледа в другото младо, симпатично лице.

— Здравей, Дарин Поули. Кучи сине!

* * *

В лабораторията си Рурк доизглаждаше, пренастройваше, разнищваше. Бе хванал призрака за безплътната опашка и се бореше да го задържи.

— Виждаш ли? — попита той.

На стенния екран очите на Фийни бяха присвити до малки процепи.

— Да, не съм сляп. Трябва да ускориш потока, после…

— Точно това правя, по дяволите!

Рурк се завъртя към друг компютър, въведе друг код.

— Мога да го поема оттук. — На друг екран Макнаб крачеше нервно. — Ако започнем от задния край…

— Продължавай с усилването — рязко каза Фийни. — Улавям го.

— Рурк.

— Не сега! — изкрещяха едновременно той и мъжете от двата стенни екрана на Ив.

— Господи, тези компютърни гении — промърмори тя. В този миг видя другото изображение, сянка върху сянка. — Извличате образа му?

— Държим го на косъм, по дяволите. Тихо. Ако не успеем да запазим това, ще трябва да повторим всичко отначало.

Пред погледа й екранът се изпълни със снежинки. Чу Макнаб да казва:

— Не! Проклятие! Отново се изгуби. Господи!

— Не и този път — отсече Рурк. — Напипахме модела. Ще въведем кода наобратно, във всяка друга последователност.

Ив виждаше избилата пот по лицето на Фийни, долавяше стоманената решителност в гласа на Рурк.

Снежинките на екрана постепенно изчезнаха.

— Успяхме! — извика Макнаб.

— Все още не. — Гласът на Рурк прозвуча малко по-спокойно. — Но ще успеем, мамка му!

Ив не знаеше какво правят, но сянката на екрана затрептя и я обзе страх, че ще избледнее. После образът се стабилизира и се открои ясен силует.

— Засякохме го! — извика Макнаб. — Засякохме копелето. Гениални сме!

Заподскача в танц на победата.

— Господи! — Рурк се облегна назад. — Заслужава си да пийнем по бира.

— Аз ще пийна със сигурност. Поздравления за всеки от нас — каза Фийни.

— Хм… това ли е…?

Когато Ив посочи към сянката, всички очи — на екраните и в стаята — приковаха изумени погледи в нея.

— Разбихме вируса — обясни Рурк. — Възстановихме изображение от разпилени пиксели. Извършихме истинско чудо. Това е само началото, но е достатъчно засега.

— Ще започнем да го изясняваме, усилваме, изчистваме — каза Фийни и отпи голяма глътка от бутилка пиво. — Ще отнеме часове, може би цял ден, но е тук и ще го извлечем. Когато успеем, имаме поредица от кодове, които ще ни отведат до останалото. Ще можем да ти покажем как малкият кучи син влиза през вратата.

— Това ще бъде за капак. Междувременно, благодарение на Джейми, вече имам име и месторождение. Дарин Поули, възраст двадесет и три години. Според сведенията, живее в Съндаун, Алабама,

източно от Мобайл, с баща си Винсънт Поули. Все още нямам връзка между когото и да е от двамата и Макмастърс. Но всичко в него пасва с профила и описанията, дори свенливата му усмивка.

— Ако още е в Алабама, аз съм на Марс — отбеляза Фийни.

— Той не, но баща му е там. Направих справка за него, има прилична работа и живее със съпругата си и дванадесетгодишната си дъщеря в Сундаун.

— Може да се окаже параван — предупреди я Фийни.

— Може, но семейната прилика е удивителна. Трябва да бъде разпитан, незабавно и лично.

Рурк погледна техниката, която отново щеше да използва с удоволствие.

— Предполагам, че тази вечер ще пътуваме до Алабама.

— Правилно предполагаш.

14.

Трябваше да бъде благодарна, че има съпруг, който с едно щракване с пръсти може да уреди полет с частния си самолет и да го пилотира сам, ако има желание.

В този случай имаше желание, което бе голямо предимство. Ив можеше да седи, да продължава със справките и да спори с Пийбоди, да обсъжда теории с личния си пилот и да не мисли за непрогледния мрак навън.

— Трябваха ми само пет минути — промърмори Пийбоди. Лицето й бе сърдито на екрана, а зад нея Макнаб не преставаше да бърбори на неразбираем компютърен език.

— Щеше да се забавиш най-малко тридесет, докато стигнеш до транспото. Той няма да бъде там, Пийбоди. Няма да пропуснеш ареста, за бога. Нужна си ми там, където си, за да намериш адрес в Ню Йорк или други координати на Дарин Поули. Работа, шофьорска книжка, криминално досие, финансово състояние, медицински картон. Каквото и да е шибано сведение.

— Можех да свърша това, докато…

— Друг път ще се повозиш на самолет.

Нацупените устни на Пийбоди леко се отпуснаха.

— Кога?

— Господи, започвай да ровиш веднага!

— Започвам. Вече започнах.

— И продължавай с обувките и дрехите. Провери дали има кредитна или дебитна карта на това име. Ако няма, ще съпоставим информацията, до която се добереш, с мъжки имена с инициали Д. П. Използвал е личната карта на Дариан Паудърс. Придържа се към познати неща, така че вероятно има и други фалшиви самоличности с тези инициали.

— Добре. Ще…

— Това е. Поспи няколко часа, защото точно в седем свиквам целия екип. Затварям — каза Ив и прекъсна трансмисията.

— Както винаги, забавно е да те гледам в ролята на шеф, даващ разпореждания — отбеляза Рурк, — но този член на екипа няма да присъства утре в седем.

Ив се сдържа да не изругае, защото, по дяволите, имаше с какво да й бъде полезен.

— Цивилният експерт ще бъде извинен.

— Мога да отложа някои ангажименти, ако Фийни има нужда от мен, и да отида при него по същото време както днес.

— Ако намериш начин. Няма да го открием в Алабама. Трябва да изживее триумфа си, като види с очите си колко страда Макмастърс. И отдавна се подвизава в Ню Йорк. Може би не от пет години и не през цялото си кратко следване в Колумбийския досега, но доста време. Старае се да бъде в течение за нещата, плете мрежата си. Ще дойде на поклонението, така че не мога да позволя скицата да достигне до медиите и по този начин да бъде предупреден. Всъщност това посещение при баща му може да доведе до същото.

— Тогава защо не изчакаш да мине поклонението?

— Пресметнат риск. — Искаше й се да стане и да се раздвижи, но недостатъчната големина на самолета, нощният безкрай и празнотата зад илюминатора, в която се губеше погледът, я накараха да остане на мястото си. — Има нищожна вероятност да е там. Наистина нищожна, но не бива да я пренебрегвам. По-голям е шансът баща му да знае къде се намира и да изкопча това от него. После ще следим комуникациите на бащата, докато засечем копелето. В най-лошия случай, няма да узная нищо, бащата ще предупреди Поули и ще си плюе на петите. Но…

— Не вярваш да стане така.

— Семеен мъж, дългогодишен брак, друго дете. Никакви провинения, освен арест за нарушаване на обществения ред, когато е бил на двадесет и няколко. Стабилна трудова биография, средно висока заплата, малка къща в предградията, ипотека. Нима този човек би изложил на риск жена си, дъщеря си, малката си къща, живота, който е изградил, за да пречи на полицейско разследване за изнасилване и убийство на младо момиче? Мога да го обвиня във възпрепятстване на работата на полицията, съучастничество и какво ли още не, за да му окажа натиск.

— Според мен всичко зависи от това колко обича сина си и колко далеч е готов да стигне, за да го защити.

— Не разбирам любов, която прикрива чудовищни деяния. Не мисля, че това може да е любов. Ако наистина обича извратения си син, бих могла да използвам това: „Той се нуждае от помощ. Помогнете ни, за да му помогнем. Ако не аз, може би някой друг ще го намери. Убил е дъщеря на полицай и не е изключено някой да постави това над закона“. — Тя забарабани с пръсти по бедрото си, опитвайки се да не обръща внимание на вибрирането на самолета, когато започнаха да се спускат надолу. — Трябва да поема още един риск. — Позвъни на Бакстър в дома му. — Вземи скицата — нареди тя без предисловие. — Вървете с Трухарт да обиколите кафенетата и клубовете в района около университета и вътре в самия комплекс.

— Сега?

— Не, за бога, когато ти се прииска. Джейми успя да поработи с програмата за изображения в Колумбийския. Обади му се, кажи му къде отиваш. Ако не представлява голяма трудност и не разваля плановете ти за вечерта…

— За бога, Далас, това е ритник в топките.

— Топките ти никога не са ме интересували, Бакстър.

— Още веднъж, ох!

— Иди със скицата в квартала на Макмастърс. Ако нещо изникне, обади ми се. Иначе съвещание точно в седем в Централата, в конферентната зала.

— Добре, добре. Къде си, по дяволите?

— Всеки момент ще пристигна в Алабама. — Стомахът й се разбунтува. — Цяла, надявам се. Пийбоди ще ти даде подробностите. Действай, Бакстър.

— Действам.

Лейтенант Далас, която би скочила в огън, за да свърши работата си, затвори очи със свит на топка стомах, докато самолетът захождаше за кацане.

Почувства се по-добре, когато с наетата открита кола се понесоха по шосето и тежкият въздух на Юга облъхна лицето й.

— Малко е късно за полицейско посещение при семеен мъж — каза тя. — Това ни дава още едно предимство.

— Не е чак толкова късно. Отвъд меридиана сме — поправи я Рурк. — Тук е с час по-рано.

Ив потърка очи.

— Значи сме пристигнали час преди да тръгнем? Как да не ти се замъгли разсъдъкът от такива неща?

Рурк не се сдържа и й се усмихна.

— А на връщане ще загубим един час.

— Виждаш ли? Трудно е за проумяване. Как може да се загуби един час? Къде отива? Може ли някой друг да го намери? Има ли бюро „Изгубено време“?

— Скъпа Ив, трябва да те осведомя, че Земята не е плоска и Ню Йорк не е центърът й.

— С първата част съм съгласна, добре, но втората? Може би Ню Йорк трябва да бъде център на Земята. Тогава нещата щяха да са по-прости.

Той забави и навлезе в предградията, където дърветата и къщите бяха толкова нагъсто, че Ив се запита защо обитателите им просто не живеят в апартаменти. Тогава щяха да имат повече лично пространство.

Малки дворчета се редяха едно до друго под светлината на улични лампи, а във въздуха се носеше ухание на трева, примесено с някакъв друг наситен и силен аромат.

Следвайки указанията на навигационния асистент на колата, Рурк зави наляво в една от пресечките и спря пред къща, която бе досущ като всички други наоколо.

Ив смръщи вежди при вида на къщата. Дали бе твърде разглезена, свикнала с пространството и разкоша в огромния дом, построен от Рурк, или тази къщичка наистина бе с размерите на средно голяма кутия за обувки? Две малки коли стояха паркирани броня до броня на тясната алея, покрай която растяха ниски цветя.

Фаровете на колата се отразиха в прозорците. На площадката отпред Ив видя велосипед.

— Тези хора не биха могли да си позволят да изпратят детето си в Колумбийския университет. Не биха могли да плащат непосилните такси, освен ако не е бил отличник и е получил стипендия. Но това не се вписва в профила му.

— Разумните и предвидливи родители започват да спестяват за образованието на детето още докато е в утробата. Но дори тогава, съгласен съм, би трябвало да заделят солидни суми.

Ив слезе, тръгна към къщата. Изведнъж се спря и сложи ръка на оръжието си.

— Чуваш ли това? — попита тя, озадачена от повтарящия се басов звук, подобен на оригване, който се разнасяше в задушния въздух.

— Разбира се. Щом ти го чуваш.

— Какво е, по дяволите?

— Не съм напълно сигурен, но мисля, че е някакъв вид жаба.

— Жаба? Сериозно? От онези зелени скачащи създания? — Тя впери поглед в мрака наоколо, а после към осветената улица. — Трябва да е доста голяма. Извънземна жаба.

— Не зная много за жабите, но със сигурност в Алабама не живеят извънземни видове. Поне не такива, че да е нужно да ги зашеметяваш с полицейско оръжие.

— Ще видим.

За всеки случай ръката й остана върху оръжието.

През предния прозорец видя мултимедиен екран, мъж, изтегнат на стол с висока облегалка, и жена, свила крака на дивана.

— Спокойна вечер у дома пред екрана — тихо каза Ив. — Възможно ли е… ако имаха нещо общо с онова, което върши… дали щяха да… но какво прави тя? Какво прави с тези шишове и дебел мъхест конец?

— Нямам представа. Защо ме питаш за такива неща?

— Защото — отвърна Ив и той се засмя.

— Ами, предполагам, че е някакво… ръкоделие.

Тя продължи към вратата, загледана в шишовете, преждата, жената. Изведнъж в паметта й изплува забравен факт.

— Плете! — Ив побутна Рурк по рамото. — Сетих се. Плете.

— Щом казваш.

— Видях подобни шишове и влакно при едно разследване. Тя плете, той гледа екрана и пие бира, а колелото на момичето им е подпряно до вратата, без да е заключено. Тези хора не са закоравели престъпници, участвали в планирането на жестоко убийство на

тийнейджърка, а ако са замесени в компютърна измама или кражба на самоличност, аз ще се захвана с плетене.

— И разбра всичко това от един поглед през прозореца на всекидневната?

— Охранителната система е елементарна и бих се обзаложила, че дори не е включена. Пердетата не са спуснати, нямат нищо за криене.

Пристъпи към вратата, почука. След миг жената отвори с весела усмивка, без да погледне през шпионката или да попита кой е.

Усмивката веднага се смени с изненада, но изражението й все пак остана приветливо.

— Добър вечер. С какво мога да ви помогна?

Гласът й бе топъл и сладък като уханието във въздуха. Приглади златисторусите си коси, смутена, че я хващат неглиже.

— Търсим Дарин Поули.

— О, господи, мисля, че живее в Чикаго или бог знае къде. Не сме го виждали от…

— Кой е, Мими? — долетя мъжки глас отвътре.

— Търсят Дарин, скъпи. Не искам да ви държа така на вратата, но…

Ив извади значката си и Мими широко отвори очи от изненада. Винсънт Поули също излезе.

— Какво става, по дяволите? Полиция? От Ню Йорк? Загазил ли е? Значи Дарин е загазил? Лоша работа — каза той с въздишка на примирение и тъга, но в тона му нямаше никаква изненада. — Най-добре е да поговорим вътре.

Покани ги с жест да влязат. Съпругата му го погали по ръката, за да го успокои, и се обърна към гостите:

— Ще донеса чай. Гореща нощ е и нещо разхладително ще ви се отрази добре.

— Мамо?

Малко момиче надникна над парапета от горната площадка на стълбището вдясно.

— Върви да си лягаш, Джени. Едни хора искат да поговорят с татко. Хайде, утре е голям ден за теб. — Момичето погледна Ив, сънено примигна и се скри. — Утре ще ходим в „Плейуърлд“ с най-добрата приятелка на Джени и родителите й. Два дни забавления и

аквапаркове. Бог да ни е на помощ. Но стига съм бърборила. Отивам за чая.

Мими се отдалечи с бързи крачки. Ив се запита дали бърза да се оттегли, или да се върне обратно. Както и да бе, останаха насаме с Винсънт Поули, с приятното му лице и тъжните му очи.

— Да седнем. Изключи! — даде гласова команда той и смехът от комедията на екрана затихна. — Все се питах дали някога ще дойдат полицаи да търсят Дарин. Не съм го виждал от години. Не мога да ви кажа къде е. Не поддържа връзка с нас.

— Кога видяхте сина си за последен път, господин Поули?

Мъжът се усмихна, но в ъгълчетата на устните му се прокрадна огорчение.

— Не зная дали е мой син. — Потърка очи. — Господи, рано или късно миналото те застига, нали? Имах връзка с майка му няколко месеца преди да се роди. Признах бащинството. Мислех, че е мой син. Но не знаех, че се е виждала и с друг мъж, докато беше с мен. Нямах двадесет години, бях млад, зелен и глупав.

— Не говори така, Вини!

Мими влезе, носейки табла с голяма кана, няколко чаши и парчета лед с форма на полумесеци.

Рурк стана.

— Дайте да ви помогна с това, госпожо Поули.

— О, благодаря. Харесвам акцента ви. От Англия ли сте?

— От Ирландия, дойдох тук много отдавна.

— Бабата на баба ми по бащина линия е била ирландка. От някакво място на име Ийнис.

Произнесе грешно Енис, но Рурк не я поправи и се усмихна.

— Хубаво малко градче. Имам роднини, които живеят недалеч оттам.

— И сте дошли чак в Америка, за да станете полицай?

— Той е експерт-консултант — каза Ив сериозно, а Рурк едва сдържа смеха си. — Майката на Дарин е записана с името Инга Соренсон. Починала е.

— Това име носеше, когато бях с нея, и го вписах в регистрите. Не зная дали наистина се е казвала така. Не зная дали е жива или мъртва. Казаха ми, че е мъртва, но…

— Бихте ли ми казали кога за последен път го видяхте и разговаряхте с него?

— Мисля, че беше преди шест-седем години.

— Седем — потвърди Мими. — Рано през пролетта, защото засаждах цветя в лехите отзад. Джени беше на детска градина, Вини беше на работа и бях сама тук. Страхувах се да ги пусна в къщата, обадих се на Вини и той се прибра веднага.

— С кого беше? — попита Ив и видя Мими да хвърля поглед към съпруга си.

— С мъжа, който може би е негов баща — каза Вини. — Онзи, когото Дарин смята за свой баща, защото Инга е била с него преди началото на връзката ни, а и след това, както разбрах. Брат ми.

— В информацията, която имаме за вас, не се споменава да имате брат, господин Поули.

— Да. Заличих го от всички документи. Струваше ми много пари и доколкото зная, е незаконно, но трябваше да го направя. Трябваше, преди да предложа на Мими да се омъжи за мен.

— Той е лош човек. Много лош. Вини изобщо не е като него, госпожо полицай.

— Лейтенант Далас. Защо смятате, че е лош човек? — попита Ив.

— Прави каквото поиска, взема каквото поиска, наранява когото поиска — отвърна Вини. — Винаги е бил такъв, дори като малък. Избяга от къщи, когато бяхме на шестнадесет.

— Бяхме? — повтори Рурк. — Значи сте близнаци?

— Разнояйчни. — За Вини, изглежда, бе важно да уточни. — Все пак си приличаме.

— Никога не бих ги объркала. В очите му има нещо, което ме плаши. — Мими потръпна. — Нещо жестоко, сякаш зад тях се крие някакво зло. Съжалявам, Вини, долавям същото и в очите на момчето. Колкото и сладко да се усмихва и да любезничи, злото е в очите му.

— Може би си права. Както и да е, не бяха тук задълго. Искаха да останат няколко дни. Бог знае какво бяха сторили, за да се крият. Казах, че Дарин може да остане, но Ванс да си върви. Той отказа да остане без Ванс. Попитах го за майка му защо не е с тях. От него узнах, че е мъртва от години. Убита.

— Как?

— Не ми каза. Бях шокиран и попитах как, кога, кой? Каза само, че знае кой е виновен. И че има планове. Мими е права. В очите му имаше нещо страховито тогава, и аз го видях. Имал планове. Исках и двамата да стоят далеч от семейството ми. — Вини погледна към стълбите. — Не исках да се доближават до Мими и Джени. Дори и да е мой син, не исках да доближава момичетата ми. Беше ми много трудно, разбирате ли? Може да е мой син.

— Ние сме семейството ти — прошепна Мими. — Това е важното.

Вини кимна, отпи глътка от запотената си чаша.

— Нямах двадесет години, когато Инга… беше красива. Извинявай, скъпа.

— Няма нищо. — Мими стисна силно ръката му. — И аз не й отстъпвам.

Той повдигна ръката й към устните си и я целуна.

— Разбира се. Разбира се.

— Кажи им всичко — подкани го Мими. — Не се притеснявай и им кажи.

— Добре. Хлътнах по нея. Влюбих се в тази Инга, за която я мислех. Не зная дали беше избягала от брат ми, или са планирали всичко заедно. Да ме подмамят, да ме използват, за да я настанят на сигурно място, докато е бременна. Беше тежък удар, когато узнах истината. С времето го преодолях, но тогава ми беше тежко. Затова платих да заличат името на Ванс от личните ми данни.

— Никой няма да ви създаде проблеми, господин Поули — увери го Ив.

Той кимна.

— Добре е да го зная. Но както и да е. Инга изчезна, когато Дарин беше на няколко месеца. Отнесе всичко, което можеше, от дома ми, взе колата ми, спестяванията ми, дори изпразни малката сметка, която бях открил за Дарин още преди да се роди. Единственото, което ми остави, беше видеозапис на брат ми, в който той ми благодареше през смях, че съм го замествал една година. Разбрах, че бил арестуван година по-рано. За измама или нещо подобно. Може би е изпратил Инга при мен, за да… го замествам. Когато излезе, си ги взе и двамата, просто така. Не ги видях отново до деня, в който Мими ми се обади да си дойда у дома. Бях наел частен детектив да ги търси, но не можех да

си позволя да му плащам дълго време. Пък и той не стигна до нищо. И досега не зная дали момчето е мой син, но тогава го чувствах като свое дете.

— Направил си най-доброто.

Той се усмихна на Мими, но очите му останаха насълзени.

— Отказах се. Мисля, че се примирих. Дълго време бях бесен, после срещнах Мими. Оставих всичко зад гърба си, докато двамата се появиха тук преди няколко години. Не зная къде са отишли след това. Преди около три години получихме имейл от Дарин. Каза, че следва в колеж в Чикаго. Щял да постигне нещо, учел упорито. Стори ни се…

— Искрен — намеси се Мими.

— Да, така беше — въздъхна Вини. — Попита дали можем да му помогнем. С малко пари. Познавайки Ванс, проверих. Наистина беше регистриран в колеж, както твърдеше, и му изпратих хиляда долара.

— Оттогава нямаме никаква вест — довърши Мими. — Ала скоро след това някой проникна в банковата ни сметка. Беше резервната, слава богу, за извънредни случаи. Оттам Вини изтегли парите, които изпрати на Дарин. Имаше само още пет хиляди. Бяха източени четири. Той го е направил, Вини — обърна се към съпруга си Мими, тъй като той, изглежда, бе готов да възрази.

Вини въздъхна и кимна.

— Да, най-вероятно.

— Вини не съобщи на полицията.

— Ако е мой син, има право да получи нещо от мен. Но това е всичко, само толкова. Опитах се да се свържа с него чрез колежа, но ми казаха, че не е регистриран. Не фигурирал в регистрите им. Поспорих с тях, защото две седмици по-рано беше, но нямаше смисъл.

А те на какво имаха право, запита се Ив.

— Предполагаме, че младежът, когото познавате като Дарин Поули от известно време се намира в Ню Йорк. Подозираме го в компютърни престъпления и кражби на самоличност.

Вини закри лицето си с ръце.

— Като Ванс. Също като Ванс. Какво да кажа на родителите си? Да им кажа ли?

— Господин Поули, това не е всичко. Извършил е и по-тежко престъпление и през следващите четиридесет и осем часа най-вероятно ще разберете за него от медиите. — Той срещна погледа й с

очи, изпълнени със страх. — Момчето, което познавате с името Дарин Поули, е главен заподозрян в изнасилване и убийство на шестнадесетгодишно момиче. Дъщеря на уважаван полицейски служител.

— Не! Не! Не! Мими!

Тя обви ръце около него и макар по лицето й да бяха изписани шок и ужас, очевидно не се съмняваше в истинността на казаното. Срещна погледа на Ив, докато прегръщаше съпруга си, и кимна.

— Страхувах се от него. Всеки път, когато ме погледнеше, се страхувах. Онова момиче… чухме за нея сутринта на екрана в спалнята, докато се обличахме. Казаха вашето име. Лейтенант Далас. Бях забравила.

— Нужно ми е всичко, което си спомняте, всяка подробност, която можете да ми кажете за Дарин, за брат ви и Инга Соренсон.

— Мисля, че няколко пъти са искали пари от родителите ми. — Вини отново разтърка очи. — Не съм ги питал, но е трудно да откажеш на детето си.

— Да проверим.

— Оставете на мен. Ще поговоря с тях, ще им обясня… някак. Отивам в другата стая. Може ли?

— Вървете.

— Какво да правим сега? — попита Мими. — Какво трябва да направим? Ако дойде тук…

— Не вярвам. Не виждам какво би могъл да поиска от вас. Но ще поговоря с местната полиция. Ако ви се обади, дръжте се естествено. И веднага се обадете на местните и на мен.

— Утре заминаваме на почивка.

— Разбира се, че ще заминете — насърчи я Ив. — Точно както сте планирали. Далеч от всичко това.

— Радвайте се на дъщеря си — добави Рурк. — Имате добро семейство. Нямате нищо общо него.

Докато пътуваха обратно към транспото, Ив се загледа в небето над тях.

— Още жертви.

— Тя е проницателна. Има развита интуиция — добави той, когато Ив го погледна изпитателно. — Просто ми направи такова впечатление. Видяла е злото, което онова момче носи в себе си. Може би е било, преди да се научи да го прикрива така умело, но го е видяла и се е изплашила.

— И с право. — Ив се облегна назад и започна стандартно търсене на информация за Ванс Поули. — Имаше право и когато каза, че Ванс е лош човек. Доста провинения. Файлът за ранните му години е отварян, значи някой ме е изпреварил. Неприятностите са започнали, когато е бил деветгодишен. Бягства от училище, кражби, унищожаване на частна собственост, заплахи в компютърната мрежа, хакерство, сбивания.

— Хлапак на девет години?

— Продължавам. За първото си сериозно престъпление е получил дванадесет месеца. Било е кражба на самоличност в периода му с Инга. След това просто се покрива. От детството си до двадесет и една години има досие, дълго цял километър, после нищо.

— Захитрял е.

— Или Инга е била по-хитра, тя е командвала, научил е нещо от нея. Не намирам нищо за жена с това име на същата възраст, с описанието, което ми даде Поули, на мястото, където е живяла, когато е била с него. Записана е в акта за раждане на Дарин като негова майка, води се починала на шестнадесети май 2041-ва. Трябва да е бил на четири години тогава. Но няма смъртен акт.

— Сигурно я има в докладите на Макмастърс. Не непременно с това име, но тя безспорно е мотивът. Причината за плана, който си е съставил още преди седем години.

— Да. И ще я намеря.

Линкът й зазвъня и тя го извади.

— Далас.

— Сериозно ли си в Алабама? — попита Бакстър.

— На път съм към транспото и потегляме обратно.

— Ще вземете ли нещо печено на скара? Нищо не може да се сравни с южняшко барбекю.

— Бакстър, твоят задник ще се пече на скара, ако ми се обаждаш, за да ми говориш глупости.

— А ще хапна ли печено, ако те зарадвам с нещо? За бога, Далас, ще убиеш апетита ми с тази физиономия. Слушай, имаме попадение. Барманката от клуб, който посещават почти всички колежани, ни даде описание. Каза, че е ходила на лекции заедно с това момче. Наистина е учил в Колумбийския. Но по-ценната новина е, че момичето, което сега е в последен курс, казва, че го е видяло… това наистина ще ти хареса, на шибания новогодишен купон.

— У Паудърс?

— У Паудърс. Била сама и се опитала да пофлиртува с него. Не проявил интерес. Повярвай ми, един мъж трябва да е луд, за да я разкара. Нали, Трухарт?

— Много е красива.

— Горещо, знойно парче. — Бакстър въздъхна като търпелив учител. — Това момче никога няма да се научи.

— Вземи писмени показания.

— Работата ни няма край. Замъкнахме се…

— Какво направихте?

— Замъкнахме се при Паудърс и получихме потвърждение. Той, съквартирантът му и за жалост непълнолетното му гадже разпознаха заподозрения. Виждали го да се мярка там от време на време. Но момичето го е забелязало на купона. Каза, че винаги забелязва готини мъжкари и запърха с мигли срещу нашия Трухарт.

— Не, сър, не…

— Трябва да бъдеш по-наблюдателен, млади ми чирако. Значи имаме свидетели, които потвърждават, че е бил там, когато личната карта на Паудърс е била задигната. Това е ценно.

— Да.

— Далас, твърде късно е да тропаме по вратите в квартала на Макмастърс.

— Още е едва… мамка му! Спечелен час, изгубен час. Проклятие! Ще отидете утре, след сутрешното съвещание.

— Имаме още няколко студенти, които може би са го видели. Шили е най-сигурната.

— Шили?

— Даже името й е горещо. А барбекюто?

Ив бързо затвори.

— Прокурорът ще бъде доволен, когато спипаме извратеняка — каза тя на Рурк. — Събираме все по-солидни доказателства. Ако успеете да изчистите образа от онзи хард диск, да се вижда ясно как той влиза през вратата…

— Ще успеем.

— Ще го вкараме на топло. Но първо трябва да го намерим. Имаме лицето му — продължи Ив. — Имаме името му. Не това, което използва сега, или онова, с което се е представил на Дийна. Казал е, че се казва Дейвид. Имаме кръщелното му име. Имаме връзките му, рода му. — Забеляза, че скоро ще влязат в транспостанцията. — Мога да започна търсене за Инга по пътя.

— Аз ще се справя по-бързо, обзалагам се. Ако искаш, ти пилотирай.

— Ха-ха!

— Летенето ще ти харесва повече, ако се научиш да управляваш самолета.

— Предпочитам да си представям, че съм на земята.

Рурк й се усмихна закачливо.

— Колко возила са ти взривили, колко си блъснала и съсипала през последните две години?

— Помисли какво може да се случи, докато управлявам самолет на десет хиляди метра височина.

— Имаш право. Остави пилотирането на мен.

— Давай, капитане.

Той паркира.

— Имаше нещо специално в семейство Поули. Стабилен дом, силна връзка един с друг. Всеки от тях е ценен посвоему, с такова впечатление останах, хубава двойка.

— Не мога да отрека. Той изглежда отговорен и сякаш сърцето му се къса заради Дарин. Въпреки че е малко вероятно да е бащата.

— Все пак е негова кръв. Кръвта е силна връзка. Род, както казваш. Добър човек като него би усещал това, независимо дали е негов син.

— Лош човек също — изтъкна тя и слезе от колата, за да полетят към дома.

15.

Беше се казвала Ирен Шулц — поне през юни 2039 година, когато младият Джона Макмастърс я арестувал за измами, притежание на незаконни вещества и предлагане на секс услуги без лиценз.

Партньорът й, на име Виктор Патерсън, бил разпитан и освободен, въпреки че бележките на Макмастърс сочеха съучастие. Липсата на доказателства и самопризнанията на жената бяха направили задържането и изправянето му пред съд невъзможно.

Детето й — момче на име Деймиън Патерсън — било отведено от социалните служби и настанено в приемно семейство по време на разследването, а по-късно върнато на бащата. Шулц се бе договорила със съда и влязла в затвора за осемнадесет месеца.

Случаят бе приключен.

— Трябва да е тя — каза Ив, докато с Рурк влизаха в къщата. — Всичко съвпада. Два месеца след освобождаването си се изпарява, Патерсън и детето — също. Изчезват, по-нататък няма никакви сведения за тях.

— Приели са нови самоличности.

— Това е моделът. — Тя тръгна към стълбите. — Смяна на самоличност, преместване в друг град. Играта започва отново. Но ето ти нова гледна точка. От записките става ясно, че Макмастърс е вярвал, че Патерсън, или Поули, е замесен в измамите. Накиснал я е, а той се е изплъзнал. Влязла е в затвор. Освен това Вини не спомена за наркотици. В досието на брат му няма нищо, свързано с незаконни вещества. Това е ново. Откъде е дошло? — Не се вписваше, не се връзваше, помисли си Ив. — А проституирането? Глупав риск за мошеничка като нея. По всичко личи, че не е била глупава. Жената е разигравала Вини цяла година. Знае… или е знаела, как да върти игрите си, дълги или кратки. После — бум! — попада в затвора не само за измами, а и за притежание на наркотици и проституция. Има нещо гнило.

— Сексът и наркотиците носят бързи пари, ако имаш нужда от тях — отбеляза Рурк. — И големи пари, ако си добър играч. Това разкрива нещо.

Ив се спря на стълбите, замисли се. Големи пари, бързо.

— Може би се вписва в профила на Поули. Алчност, нетърпение. Може би.

— Разкрива — продължи Рурк, — че когато е сключила сделката със съда да излежи осемнадесетте месеца, е прикрила Поули. Не е ли логично да й предложат още по-лека присъда, ако издаде съучастника си?

— Да, логично е. Сигурно е събудила известно съчувствие. Млада майка, чисто досие, поне така е изглеждало. Защитавал я е служебен адвокат. — Ив влезе в кабинета си, тръгна право към компютъра. — Имам името й и името на прокурора от записките на Макмастърс. Но преговорите не са там. Трябва да разчитаме на добрата памет на Макмастърс.

— Не е умряла в затвора.

— Не, не е. Тогава защо Макмастърс е виновен за смъртта й, където, когато и както и да се е случило? Не е логично, а убиецът следва някаква своя извратена логика. — Закрачи пред таблото си. — Ключът трябва да се крие в нещо, което не е в докладите, в записките, в регистрите? Но е бил дете, почти бебе, нали? Тогава откъде знае, че Макмастърс трябва да плати? — Закачи снимката от криминалното досие на Ирен. — Поули му е казал — заключи тя, докато се взираше в снимката, в суровите и уморени очи на жената. — Поули му е разказал своята версия за нещата. Или така, както е искал детето да си ги представи. Не е можел да каже: „Оставих майка ти да опере пешкира, а аз офейках“. Не, изключено.

Докато Ив обикаляше в кръг, Рурк се облегна с хълбок на ръба на бюрото й. Обичаше да я гледа, докато работи, докато изгражда версии и разравя случаите.

— Що за човек би накиснал майката на детето си така? Как би могъл да остане безучастен, да я остави в ръцете на ченгетата и да изчезне? — продължи да разсъждава Ив. Сети се за Рисо Банкс. — Трябваше да проверя един младеж. По-големият му брат го направил наркоман, въвлякъл го в своднически игри, а когато станало напечено,

зарязал малкия и тръгнал да се спасява. С това Рисо запомнил брат си: че го е изоставил и се е опитал да спаси собствения си задник.

— Дарин Поули е бил твърде малък, за да помни.

— Да — кимна Ив. — Значи Ванс Поули е могъл да му разкаже историята както пожелае. Действали са заедно, няма спор, а само тя е загазила. Не би допуснал нещата да достигнат така до сина му и той да го сметне за страхливец, използвач. Казал му е, че Макмастърс я е изиграл? Защо не, винаги можеш да обвиниш ченгетата, че са те прецакали. И все пак…

— Година и половина в затвора могат ли да са достатъчно силен мотив, за да извършиш изнасилване и убийство на полицейска дъщеря двадесет години по-късно? — Рурк погледна снимките, натрапчивите разлики в информацията на таблото. — Твърде неравностойно.

— Символи. Майра каза, че всичко е някакъв символ. Значи има още за търсене. Нещо между освобождаването и смъртта й, за което Поули би могъл да се захване? Нещо, свързано с ареста и пребиваването й в затвора, което може да е довело до смъртта й? — Ив приглади косите си назад, опита се да се постави на мястото на Дарин Поули. — Ако Дарин е казал на Вини истината за смъртта й, а защо да лъже, значи е било около две години след арестуването, около шест месеца след освобождаването й. Какво се е случило през тези шест месеца? Трябва да открия как е умряла и да тръгна оттам.

— Вече имаш значително повече информация за нея. Ще можеш да въведеш по-ясни критерии за търсене.

— Точно така. Компютър, зареди резултатите от търсене за жени, жертви на изнасилване и убийство чрез удушаване и задушаване, с филтър „2041-ва“. Жертви с инициали И. Ш.

Прието…

— Компютър — добави Ив, — въведи възраст на жертвите между двадесет и двадесет и осем, родили поне по едно дете.

— Вярно — отбеляза Рурк.

Ив му се усмихна.

— За цивилен се справи доста добре.

Прието… Файл отворен, начало на търсене. Обработване…

— Не — каза Рурк, когато тя тръгна към кухнята. — Стига толкова кафе, не по това време. Няма да заспиш. Колкото и важни

резултати да получиш от това търсене, те няма да ти помогнат да хванеш убиеца още тази нощ.

Не можеше да отрече, въпреки че искаше проклетото кафе.

Пъхна ръце в джобовете си. Не само компютърът можеше да й даде отговори.

— Трябва да има и друга лична карта, която използва. Защо не изниква? Защо попадаме само на Дарин Поули?

— Променяш цвета на косата, очите, дори на кожата си, някои черти. Всичко е съвършено законно, плюс това модерно. За студентската карта, която е използвал с Дийна, е избрал почти същата външност като на Дарин Поули, но вероятно има пет-шест други превъплъщения, с достатъчно разлики, за да не бъдат уловени при търсене. Повече или по-малко коса, леко изменение на чертите, за да може да мине и за мулат. С малко хитрост и пари лесно би могъл напълно да скрие лична карта.

— Ако работи, трябва да има карта, която да минава за валидна, да бъде в системата. Поне да е била в началото. Обичайна практика е да се направи бърза справка за миналото на кандидата преди назначаване.

— Зависи от работодателя, но в повечето случаи се процедира така. Не е нужно после да оставаш със същата самоличност. Веднъж назначен, колко често е проверяван един служител в системата? Особено ако избягва неприятности и съвестно върши работата си, каквато е теорията ни.

— Значи е използвал една външност при следването си в Колумбийския университет, друга — при запознанството си с Дийна, и може би промените са чести. Различен външен вид и личност за различните жертви. Мейвис действаше така преди време. — Умираше за кафе, но пъхна палци в предните си джобове и се съсредоточи върху работата. — Според профила на Майра живее сам. Може би е така, може би. А може би все още съжителства със своя старец. Подобно партньорство постоянно поддържа мотивацията, нали? Помага му да запазва това самообладание, това търпение, защото винаги има с кого да поговори, да сподели, пред кого да се похвали с успеха си.

— И кой да го насърчава — добави Рурк. — Да помага с ходенето, търсенето, с издръжката.

— Може би изобщо не работи. Източникът на доходи са измамите. И двамата ги бива в тях, чрез тях се е научил да става незабележим, да се приспособява. Това съвпада с профила.

Задачата е изпълнена, съобщи компютърът. *Един резултат от търсенето. Показване?*

— На стенен екран едно — нареди Ив. — Илая Шунър, двадесет и пет годишна, родена в Северна Дакота, родители починали, няма братя и сестри.

— По-лесно е, когато няма семейство, защото иначе се налага да търсиш информация и за тях.

— Да, но тук фигурира детето. Дейвид Прут този път, а като съпруг и най-близък роднина е посочен Вал Прут, бащата на детето. Изглежда различно от личната карта и затворническата снимка на Ирен Шулц. По-дълга коса, по-светла, друг цвят на очите, по-плътни устни, по-изпъкнали скули, бенка над горната устна. Подмладена е с няколко години, шията е по-дълга, веждите по-дебели и по-високи.

— Голяма част от това се постига с компютърна обработка, ако човек няма желание наистина да променя чертите си. Кой би забелязал някои от по-фините разлики, освен ченге? А и много промени могат да бъдат взети просто за прищявка. Променила е косата си, искала е зелени очи вместо сини.

— Умряла е с това лице, или много близко до това, в Чикаго, където е бил адресът й по онова време, през май 2041 година. Изнасилване и убийство чрез удушаване. Трябва ми нещо повече. Докладите по случая, главният разследващ.

— Ив, твърде късно е да искаш от чикагската полиция доклад за убийство отпреди деветнадесет години. Сутринта ще имаш повече късмет.

— Мога да се добера до част от материалите още сега от международната база данни за криминални деяния. И… Компютър, търсене на информация за Дейвид Прут, роден на шести октомври 2037 година, майка Илая Шунър, баща Вал Прут. Второ търсене за Вал Прут, същите данни.

Прието. Изпълнение…

— Няма да ги има в базата данни.

— Сигурно, но искам потвърждение. Все някога ще са използвали отново по-ранна самоличност, нали? Вложили са време,

усилия, средства? Защо просто да не я подновят?

— Силен аргумент.

— Междувременно мога да се свържа с международната централа и ще подам официална молба за получаване на докладите.

— Добре тогава, но стига за тази вечер.

Ако пийнеше кафе, може би щеше да издържи още час-два. А и не можеше да направи друго, освен да зареди търсения, които можеха да текат и докато си почива.

— Колко трудно ще бъде да стартирам търсене за такива минимални различия? — Зареди снимката на Инга, раздели екрана на две. — Като добавя отрязък от двадесет и пет години, инициалите?

— Стартирането е лесно. Но помисли за резултатите? Ще има безброй попадения. Тя е много привлекателна жена между двадесет и двадесет и пет години, с определени инициали и леко вариращи черти. Имаш ли представа колко жени по света отговарят на това кратко описание?

— Ще се придържаме към САЩ. Мисля и за него. Дарин/Дейвид/Деймиън.

— Все пак.

— Аз ще отсея резултатите. Трябва само да ги получиш.

— Ще стартирам търсенето и си лягаме.

— Добре.

Събуди се малко след пет от божествения аромат на кафе. Повдигна клепачи и видя Рурк до автоматичната печка, който отпиваше от голяма чаша и я гледаше.

— Тъкмо навреме — каза той, взе втора чаша и й я донесе.

— Благодаря. Започна ли вече днешният си поход за световно икономическо господство?

— Началото е в шест, когато мисля, че започва и твоят поход за истина, справедливост и сритване на задници.

— Имам добро предчувствие. С това, което вече имаме и което ще получим, ще можем да го спипаме още днес. Мога да събера достатъчно улики, за да го завлечем в управлението. Ако електронният отдел ми даде ясен образ при влизането му в къщата, ще имам още

повече. Мотив, средство, възможност. Всичко е налице. Косвени улики, но силни.

— Харесваш ми, когато си оптимистично ченге.

Беше още по-оптимистично настроена, след като взе душ, облече се, изпи втора чаша кафе и хапна няколко сладки.

В офиса си провери за входящи съобщения, надявайки се някой от нощната смяна на чикагската полиция да е решил да извърши добро дело. Нямаше късмет с тях, но скоро щеше да опита отново. Провери резултатите от търсенето, което Рурк бе започнал по нейна молба, и оптимизмът й леко спадна.

— Триста тридесет и три хиляди резултата? Мамка му!

Забеляза, че е направил ново търсене, добавяйки филтър „настоящ адрес в Ню Йорк“. Беше ги свел до малко над тринадесет хиляди.

Бе съпоставил тези резултати със списъка на хората, закупили същата охранителна система. Можеше да разсъждава като ченге, помисли си тя, въпреки че резултатът се оказа безполезен.

Трябваше да има друг признак, друг начин за отсяване между всички тези попадения. Реши да остави това на заден план, докато изглади докладите си и се подготви за съвещанието.

Тази работа й отне близо час и възвърна повечето от предишния й оптимизъм. Малко преди седем позвъни на Уитни.

— Командир Уитни, току-що ви изпратих нов доклад.

— Да, получавам го в момента. Очертай най-важното.

Направи го, сдържайки желанието си да стане права, както предпочиташе, когато докладва устно.

— Мисля — започна тя, — че трупаме улики, с които ще изградим солидно обвинение, и изясняваме критериите си за търсене. Убедена съм, че капитан Макмастърс ще може да ни даде още подробности за ареста, разпитите и осъждането на Ирен Шулц и това ще ни помогне в издирването на Дарин Поули.

— Кога ще осведомиш екипа си?

— Тъкмо пристигат за оперативка, сър. — Тя даде знак на Пийбоди, Макнаб и Джейми да замълчат, когато влязоха, разговаряйки оживено.

— Капитанът ще дойде в кабинета ми в девет. Съгласил се е да направи кратко изявление за медиите в дванадесет. Ще трябва да

направим същото и да застанем до него. Няма да отговаря на въпроси, ти ще отговаряш. Пет минути.

„Мамка му, мамка му, мамка му!“, помисли си тя.

— Да, сър.

— Проведете съвещанието си, лейтенант. Аз ще се обадя в Чикаго оттук и ще настоя да побързат с информацията, която ви е нужна.

— Благодаря, командир Уитни.

Приключи разговора точно когато Съмърсет влезе, бутайки дълга маса на колела, отрупана с храна. Трухарт му помагаше да я прекара през вратата.

— Господи, никой тук ли не мисли за друго, освен за плюскане? — попита възмутено тя.

— Умът винаги е по-продуктивен, когато тялото е добре нахранено. — Съмърсет умело направи маневра с масата около нея. Ив забеляза как погледът му се плъзна по работното табло и се спря на снимката на Дийна. После отново погледна нея. — Искам всички умове тук да работят възможно най-добре.

Когато той излезе от стаята, Ив стана и донесе кафе.

— Сядайте бе, хора! Започва съвещание, а не състезание по надяждане. Екрани — включени — нареди тя. — Ето как изглежда нашият заподозрян. Рождено име Дарин Поули, на двадесет и три години. Това знаем или мислим, че знаем за него. — Премина от заподозрения към мъжа, за когото се предполагаше, че е негов баща, и покойната му майка. — Тя е ключът — изтъкна Ив. — Уитни ще съдейства за спешното изпращане на докладите за убийството й от Чикаго и за личен разговор с главния разследващ и други детективи, работили по случая.

— Мога да намеря публикации в медиите — предложи Джейми. — Било е преди двадесет години, но мога да изровя статии за убийството.

— Добре. Информацията от международната база данни сочи, че е била многократно изнасилена, вероятно от повече от един нападател. Не е била вързана, което обяснява защо не попаднахме на този случай при търсенето на подобни престъпления. Била е бита по-жестоко от нашата жертва, а в кръвта й е имало следи от употреба на незаконни вещества. — Ив посочи към таблото, където бе отбелязала приликите

между убийствата на Дийна Макмастърс и Илая Шунър. — Доказателствата сочат, че е била задушавана с възглавница, намерена на местопрестъплението, и в крайна сметка удушена с чаршаф. Открита е в публичен дом от камериерки, според доклада, мъртва от осем часа. Не са се явили доброволни свидетели, а призованите от полицията не са дали съществена информация.

— Шок и изумление — промърмори Бакстър.

— Не е била лицензирана компаньонка — продължи Ив. — Но когато бил разпитан, Виктор Патерсън заявил, че семейството има затруднения и е започнала да проституира, за да си набавя дрогата, към която все повече се пристрастявала. Имал е алиби за времето на убийството.

— Възможно е да е платил на някого да го извърши — предположи Бакстър. — Ако заради зависимостта си се е превърнала в пречка за него, може да е искал да се отърве от нея.

— Възможно, но малко вероятно. Погледнете миналото им. — Ив извика досието на екрана. — Арест, арест, неприятности, докато е излязъл от затвора и е избягал с нея. После нищо. Покрил се е. А за нея? Нищо, абсолютно нищо преди залавянето й за измами. В затвора ли е станал толкова умен? Бих се обзаложила, че тя е била мозъкът, тя е крояла плановете. Но нещо се е променило, когато е излежала присъдата си. Настъпил е обрат. Пийбоди, изрови сведения за пребиваването й в „Райкърс“, намери някого, който я помни.

— Няма да бъде трудно. Може би това е била промяната. Както казваш, по-рано не е имала никакви проблеми. Волна птичка, правела е каквото поиска. После изведнъж — бам! — в кафеза за година и половина.

— Пречупила се е — замислено каза Ив. — Самочувствието й е било разклатено. Ако навън е опитвала наркотици, може би вътре се е пристрастила. Започнала е да затъва все по-дълбоко.

— Сякаш не е един и същи човек при влизането и при излизането си. — Пийбоди се загледа в снимката от досието. — Тук изглежда малко грубовата.

— Да. Не е красавицата, кипяща от енергия, която Винсънт Поули помни от няколко години по-рано.

— Събрала се е с лош човек. — Трухарт примигна, когато всички отместиха погледи към него. — Имам предвид… а… дългата й връзка

с Поули, лошия. Може би неговото влияние я е тласнало надолу.

— Има логика. Времето, промените. Едно от нещата, които знаем — добави Ив, — е, че между Инга, която е познавал Вини Поули, и брутално убитата в чикагски бардак Илая е имало голямо падение. Изглежда, през част от това време, както и през следващите години, Ванс Поули е имал влияние върху Дарин Поули. Какво стана с изображението от охранителната камера?

— Тук е. — Макнаб стана, извади диск. — Да го заредя ли?

— Давай.

Отиде до бюрото й.

— Зареждане, екран три. Както виждаш, вече е по-ясно — започна той.

— Така ли?

— Бавно става. Не е като обикновено изчистване и изясняване и отнема повече време. Успяхме да уловим образа, но е сериозно повреден. Пикселите трябва да се възстановяват на всяко ниво, стъпка по стъпка. Снощи с Фийни хванахме още два кадъра посредством същата процедура. В момента ги обработваме.

— Търсим начин да ускорим процеса — продължи Фийни. — На път сме да го постигнем, но не обещаваме нищо.

— В девет ще се срещна с Уитни и Макмастърс и се надявам да изкопча от паметта на Макмастърс нещо за ареста на Ирен Шулц, някаква друга информация. Пийбоди продължава с проследяването на обувките и дрехите. Бакстър и Трухарт ще обиколят още веднъж квартала на жертвата с портретната скица. В дванадесет Макмастърс ще направи изявление за медиите, аз също. Ще отговоря накратко на някои въпроси. Проведох друго търсене, на този етап резултатът е тринадесет хиляди попадения.

Когато Ив обясни за какво търсене става въпрос, Трухарт прочисти гърлото си.

— Може би, ако притежават такава охранителна система, я е купил бащата. Използвал е някоя от многото си самоличности.

— Добро предположение. Провери го. Следващо съвещание в Централата, точно в шестнадесет, когато ще избера кои други от екипа да присъстват на поклонението. После, ако дотогава не сме заловили шибаняка, ще се съберем отново утре в седем, в пълен състав. Сега вървете и намерете това копеле. Бакстър, остани за минута.

Отиде в кухнята и донесе торбичка, която му подхвърли.

Когато надникна вътре, лицето му засия като слънце.

— Мамка му, ще хапнем барбекю от Алабама. Обичам тази жена.

— Запази любовта си за Рурк. Той се погрижи. Тръгвай. Пийбоди, с мен.

Пийбоди изчака, докато излязоха от къщата, качиха се в колата и Ив потегли към портите.

— Зная, че сме в разгара на разследването и имаме много нишки за проследяване и свързване. Но всеки е зает със своята. Аз веднага тръгвам на обиколка по магазините.

— Е, и?

— Мисля, че можем да отделим няколко минути да поговорим за сватбата.

— Луиз се справя и без нас. Зная, защото наминах през тях и поговорих с нея. Изпълних дълга си.

— Направила си много повече. Чух се с нея и ме осведоми за всичко — каза Пийбоди с радостен блясък в очите. — Страхотно е, че си я поканила да спи у вас в петък и че ние ще бъдем с нея, Далас.

— Беше момент на слабост. — Докато караше към центъра, Ив отправи молитва да не съжалява после за това. — Кои „ние“?

— Както обикновено — аз, Мейвис, Надин, Трина. Може би Рио, ако успее да дойде — добави тя, имайки предвид прокурорката. — Трина ще доведе още една консултантка и ще направят всички ни ослепително красиви. Но най-хубавото е, че ще бъдем до Луиз. С нея. Мисля, че може да подготвим нещо като будоар.

— За какво говориш? Няма да спи на палатка отвън. Ще подготвя стая. Будоар. Както и да го наричаш.

— Да, но какво ще кажеш да я поукрасим? Цветя, шампанско, свещи… сестра ми прави ароматни свещи, които наистина успокояват. Женски лакомства, музика. За настроение.

Ив не каза нищо за известно време.

— Трябваше да се сетя, нали?

— Не. Ето защо съм тук. Всичко ще бъде великолепно и това ще бъде изненада за нея.

— Добре. Чудесно.

— Супер! Мислех си, че можем…

— Стига толкова, нали каза няколко минути? Искам Дженкинсън и Рейник на поклонението. Ще се погрижим да научат подробностите за часа и мястото на съвещанията. Ще помоля Макмастърс да препоръча и двама от своите детективи. Ще ни бъдат нужни петима-шестима униформени, поне половината от отдела на Макмастърс.

— Добър ход е да включим част от хората на Макмастърс.

— Всяко ченге, което има възможност, ще присъства. Искам всеки ъгъл да бъде заварден, но трябва да внимаваме. Колкото повече ченгета познават лицето му, толкова по-голяма е вероятността някой да се издаде, да го изплаши.

— Със сигурност знае, че ще бъде пълно с ченгета, дошли от уважение. Може изобщо да не се осмели да дойде.

— Не мисля. — Ив се провря умело между един макси бус и нисокоскоростно такси. — Няма да пропусне да се промъкне там. Още една възможност да докаже колко е велик. Все още не знае, че сме по петите му.

— След пресконференцията днес…

— И на поклонението все още няма да знае.

Ив възнамеряваше да се погрижи за това.

В мига, когато влезе в отдел „Убийства“, долови мириса на понички. Първата й мисъл бе: „Надин“.

Хвърли смразяващ поглед към детективите и униформените в общото помещение и влезе право в офиса си. Както очакваше, медийната звезда седеше на стола за посетители. Надин отпиваше кафе, несъмнено програмирано на нейната автоматична печка. Хитро изгледа Ив под пърхащи мигли с усмихнатите си зелени очи и оправи изрусената си на кичури коса, винаги готова за пред камера.

— Наближава девет — изтъкна Надин. — Късно пристигаш.

— Не твърде късно, за да те изритам.

— Хайде, Далас, досега не съм любопитствала за случая „Макмастърс“. — Усмивката в очите й изчезна. — Отразявам случаите с подобаващо уважение и се придържам към изявленията на отдела за връзка с медиите. Познавам Макмастърс. Познавам ритъма на

полицейската работа. Надявах се, поради ред причини, разследването да приключи бързо. Това не се случва.

Ив програмира кафе за себе си.

— Пресконференцията е обявена за дванадесет.

— Зная и ще присъствам. Дай ми малко предимство.

— Не мога. И няма да го направя — добави Ив, преди Надин да продължи да я увещава.

— Имаш нещо. Познавам те и съм убедена в това. — С присвити очи Надин размаха пръст срещу нея. — Имаш ли заподозрян? Колко близо си до арест?

— Щом ме познаваш толкова добре, трябва да знаеш, че няма да отговоря на никой от тези въпроси.

— Без да записвам. — Надин вдигна ръцете си, за да покаже, че няма диктофон. — Може да мога да помогна с нещо. — Беше помагала в миналото, безспорно. Но този път Ив реши, че не се нуждае от помощта й. — Ще кажеш „не“. Преди това държа да изтъкна, че когато работи в тясно сътрудничество с криминалната полиция като мен, човек вижда как действат ченгетата — добри, лоши и безразлични. Добива представа за работата ви. Сега жертвата е дете на полицай, убито по този начин буквално броени дни след убийството на детектив Колтрейн. Трудно е да стоя настрана. Мога да бъда обективна, Далас, защото това е работата ми. Това има значение.

Ив се загледа в кафето си.

— Може би не е зле да направиш предаване за най-модерните охранителни системи.

— Колко странно съвпадение! Мислех да посветя част от някое предаване на домашните системи за сигурност.

— Зловещо даже. — Ив се надигна на стола и пъхна ръка в джоба си, докато отпиваше. — Според много експерти, „Интерфейс Тотал Хоум 5500“ е една от най-добрите, ако можеш да си я позволиш. Знаеш, че като ченге не мога да не се питам дали хората хвърлят пари за нещо подобно, защото се боят за сигурността си, или защото имат нещо за криене.

С лукава котешка усмивка Надин отбеляза:

— Интересна гледна точка.

— Може би. Знаеш ли, хиляди жители на Ню Йорк са си купили тази система и редовно плащат за нейната поддръжка и обновяване.

„Секюрити Плюс“ е голяма и утвърдена обслужваща компания. Може би повечето от тях са благоразумни граждани, спазващи закона. Но един е достатъчен.

— Трудно е да се открие онзи, който я е купил с нечисти намерения.

— Дълъг и досаден процес — спокойно се съгласи Ив. — Дори ако, да кажем, решиш да направиш справка само за клиенти с инициали Д. П. или В. П., ще сведеш броя им до по-малко, но вероятно отново ще трябва да проучваш стотици.

— Вярно, но репортерите и екипите им са подготвени за досадно ровене.

— Да. Ченгетата нищо не разбират от тази работа — леко се усмихна Ив. — Върви си, Надин. Имам среща.

— Ще се видим в дванадесет. — Надин стана, тръгна към вратата. — С нетърпение очаквам наближаващото сватбено празненство, включително и женското парти с преспиване.

— Млъквай.

Смеейки се, Надин излезе и докато допиваше кафето си, Ив си помисли, че може би е намерила начин да отсее част от вероятните попадения.

16.

Ив влезе в офиса на Уитни и видя двамата мъже прави. И въпреки че лицето му все още изглеждаше бледо и около очите и устата му имаше дълбоки бръчки, дори повече, отколкото при последната им среща, Макмастърс стоеше някак по-… изправен, реши тя. Хладният, съсредоточен израз на очите му й разкри, че е готов.

— Детектив Пийбоди изпълнява някои задачи и след малко поема по важна следа. Реших, че е по-добре да не прекъсва работата си, отколкото да присъства на тази среща.

— Джак ми каза… командирът ме осведоми, че сте попаднали на следа, свързана със стар мой случай.

— Да. Успяхме да идентифицираме заподозрения чрез съпоставка на изображения със скицата, която детектив Янси направи по описанията на двете свидетелки. Идентифициран е като Дарин Поули, регистриран в Алабама.

— Алабама.

— Капитане, предполагаме, че използва фалшива лична карта и че е замесен в измами, компютърни престъпления и кражби на самоличност. Разговарях с Винсънт Поули, който е посочен като баща на лицето с това име.

Осведоми го накратко за останалото и забеляза, че се напряга да си припомни имената, подробностите, случая.

— Преди двадесет години?

— По-точно двадесет и една. Проучваме всичко за разследването и замесените лица. Вие сте я арестували, капитане. Работили сте с детектив Фриско, починал шест години по-късно.

— Фриско ме обучи. Беше добър човек, стабилно ченге.

— Имам копие от записките ви. Когато го прегледате, може би паметта ви ще се опресни.

— Седни на моето бюро — каза Уитни и сложи диска, който Ив му подаде. — Впрочем, лейтенант — даде й знак да се отдръпне, — ще получите файла за убийството на Илая Шунър още тази сутрин. Главен

разследващ е бил лейтенант Пулити, вече пенсионер. Той ще ви се обади. Имам и номер за връзка с Ким Шун — тогава надзирателка в блока, в който е била килията на Ирен Шулц.

— Благодаря, сър. Информацията несъмнено е ценна.

— Помня някои трикове.

— Сетих се — промърмори Макмастърс. — Спомних си случая. Все още бях униформен, беше преди да се явя на изпита за детектив. Фриско ми позволи да водя разследването. Получихме сигнал от един от информаторите си за тази нелегална компаньонка и измамница. Привличаше клиенти, а после копираше личните и кредитните им карти. Скоро жертвата откриваше, че картата му е източена или че банковата му сметка е олекнала с няколко хилядарки. Много ужилени не подаваха жалби, особено женените и онези, които имаха сериозни връзки. — Макмастърс се загледа в екрана, бавно кимна. — Да, помня случая. Помня жената. Изглежда набелязваше хора, които е най-малко вероятно да вдигнат шум. Но беше подмамила брата на информатора ни, който подаде сигнала. С Фриско й устроихме клопка. Решихме да се представя за клиент и отидохме в района, където знаехме, че работи.

— И тя се хвана — подкани го Ив, защото той замълча.

— Извинявайте, това ми навява спомени. Случи се, преди да се роди Дийна, когато с Карол бяхме в началото, когато Фриско бе жив. Беше кораво копеле. Извинявайте — повтори той, когато се опомни. — Да, на втората вечер се хвана. Просто и лесно. Арестувахме я за предлагане на секс услуги без лиценз, намерихме у нея наркотици и устройство за клониране. — Присви очи, сякаш се опитваше да надникне през воала на две десетилетия. — Да, имаше малък клонер. Беше хитро измислен. Не по-голям от длан. Оказа се невероятно ловка, предвид, че бях с двадесет години по-млад. Успя да задигне личната ми карта, дори не усетих. Беше дрогирана и все пак измъкна цивилната лична карта от джоба ми, без да забележа, въпреки че го очаквах.

— Наркоманка ли беше? — попита Ив.

— Да. Не изглеждаше отдавна пристрастена, но беше надрусана. У нея имаше „Упс“ и „Екзотика“, както и в кръвта й. Може би са й били нужни, за да може да обслужва клиентите.

— Как се държа? — попита Ив. — Опита ли се да се пазари, заплака ли?

— Не. Изглеждаше… впечатлението ми беше, че е изненадана, малко изплашена. Това си спомням, както и че поиска веднага да ползва правото си на обаждане. Има го в записките. Отказа да разговаря с когото и да било, преди да се обади. Но не се свърза с адвокат, както предполагахме. Тогава заплака. Така беше — промълви той. — Заплака по време на разговора. Виждах сълзите й през стъклото и изпитах…

— Продължавайте — подкани го отново Ив.

— Не е важно, не е съществено. Помня, че изпитах съжаление, докато я гледах там — разплакана, толкова уморена и смазана. Мисля, че споделих това с Фриско и той ми каза да се стегна. С по-цветист език. — Макмастърс се усмихна съвсем леко. — Понякога беше доста суров. Изчакахме и когато прекъсна връзката, тя поиска служебен адвокат.

— Посетили сте мъжа, познат с името Патерсън.

— Тя отказа да говори, преди да дойде адвокатът, а тогава беше късно, посред нощ. Нямахме шанс да изкопчим нещо от нея до следващата сутрин. Предположихме, че се е обадила на мъжа, който се водеше неин съпруг и баща на детето й.

— Предупредила го е да изхвърли или скрие всичко уличаващо.

— Сигурно. Какво си е мислел, че прави по цяла нощ, по дяволите? Че играе бридж? Докато тя беше в ареста, отскочихме до дома й. Десет секунди бяха достатъчни, за да се убедиш, че в него има нещо нечисто. Патерсън беше престъпник. Но в апартамента беше чисто. Никакви наркотици, никакви доказателства за фалшификации. Социални работници се погрижиха за детето, когато отведохме бащата за разпит.

— Същата нощ? — попита Ив.

— Да. И двамата с Фриско искахме да го притиснем. Но през цялото време се правеше на невинен. Вярвал, че тя работи нощни смени в някакво заведение близо до Бродуей. Беше плувнал в пот — спомни си Макмастърс. — Все още виждам потта да се стича по лицето му, както сълзите по нейното. Може би ако имахме повече време да поработим с него… Но адвокатката настоя да повикаме прокурора: клиентката й искала споразумение. — Пое си дъх, докато подреждаше мислите си. — Предположихме, че ще издаде съпруга си,

ще уличи и него, за да се спазари за по-малка присъда. Оставихме го, отидохме да разговаряме с нея. Направи самопризнания.

— Просто така?

— Да. Адвокатката не беше доволна очевидно. Прокурорът все още не бе пристигнал, а тя настоя да говори. Заяви, че е пристрастена към „Екзотика“ и затова била принудена да проституира. Пое цялата вина. Твърдеше, че е купила клонера на черния пазар. Не каза нищо срещу Патерсън. Опитахме се да я убедим и когато пристигна, прокурорът й предложи по-изгодна сделка, ако посочи съпруга си за съучастник. Но тя отказа. Споразумяха се за осемнадесет месеца, а онзи се измъкна. Върнаха му детето. Фриско казваше: „Понякога влечугото се изплъзва“. Това беше един от тези случаи.

— Страхувала се е от него?

— Не, по дяволите. — Макмастърс леко се засмя. — Обичаше го. Беше изписано на лицето й. Обичаше онзи кучи син и той го знаеше. Остави я да го прикрие. Дори мислехме… Разговарях с Фриско и се оказа, че и двамата мислим, че се разплака по време на обаждането, защото той я накара да се предаде.

— Връзва се — тихо каза Ив. — Звучи правдоподобно.

— Знаеш нещо, а не можеш да го докажеш, няма какво да дадеш на прокурора. — Дори сега, двадесет години по-късно, разочарованието на Макмастърс бе очевидно. — Събрахме доказателства срещу нея, приключихме случая. Излежа присъдата си, заслужена, но… — Поклати глава. — Спазихме закона, но не беше честно спрямо нея. Патерсън я предаде, остави я сама. Играеше ролята на шокиран съпруг, на отчаян баща. Проучихме финансите им, файлът е тук. В сметката им нямаше повече пари от сумата за два месечни наема. Къде бяха отишли хилядарките, които бе източила? Твърдеше, че ги е похарчила за дрога и проиграла на комар, но отказа да каже къде е залагала. Пълни глупости. Бяха ги скътали някъде, но упорито отричаше. Придържаше се към твърдението, че е прахосала парите и той няма никакво участие. Не знаел. Дойде в съда при произнасянето на присъдата й с насълзени очи, прегръщаше малкото момченце, а то плачеше за майка си. Беше… — Макмастърс замълча. Изправи се. По лицето му се изписа шок. — Момчето. Мислите, че то е убиецът на Дийна?

— Всички улики сочат това.

— Но как е възможно, за бога? Да стори това с едно невинно момиче, защото някога съм арестувал майка му? Защото е лежала в затвора по-малко от две години?

— Ирен Шулц, позната още като Илая Шунър, е била пребита, изнасилена и удушена в Чикаго през май 2041-ва.

Макмастърс се отпусна на стола си, сякаш краката му отказаха да го държат.

— Патерсън?

— Не, имал е алиби. Ще получа пълния файл по-късно тази сутрин и ще се свържа с главния разследващ по случая, но изглежда чист.

— Как може да обвинява мен? Как може да обвинява мен и да убие детето ми?

— Не мога да ви дам отговор, капитане. Поули… Патерсън заплаши ли ви по някакъв начин?

— Не, напротив. Оказа пълно съдействие, привидно. Само повтаряше: „Трябва да има някаква грешка. Моля ви, позволете ми да видя жена си“. Не поиска адвокат. Когато го попитах за наркотиците, за клонера, реакцията му беше шок, недоверие, после срам. Изигра ролята си като добър актьор.

— Казвате, че е било посред нощ, когато сте го отвели в ареста. Но тя не се е опитала да протака, не е помолила адвоката си да настоява за изслушване и пускане под гаранция?

— Не. Ние протакахме известно време, оставихме ги да се попържат няколко часа и поспахме. И без това прокурорът щеше да дойде чак сутринта. В показанията й нямаше никаква промяна. Съжалих я. По дяволите, наистина я съжалих. Тя го защитаваше и той се възползва от нея. Жал ми беше за нея и за момченцето. Детето плачеше за нея. Сега дъщеря ми е мъртва.

Понякога, помисли си Ив, отговорите не намаляваха болката. Докато вървеше към офиса си да потърси още отговори, почувства болезнено стягане в тила.

Намери файла от Чикаго сред входящите си съобщения и седна да го прочете. След първия преглед лейтенант Пулити позвъни на линка й.

— Оценявам отзивчивостта ви, лейтенант.

— Радвам се, че мога да помогна. Това, че от няколко години съм в пенсия, не означава, че прекарвам времето си, плавайки с яхта в езерото Мичиган. Капитанът каза, че става въпрос за убийство преди много време. Илая Шунър.

— Точно така. — Беше се пенсионирал рано, помисли си Ив. Изглеждаше на не повече от шестдесет и пет години, с гъста черна коса и ясни кафяви очи. Или работата не бе оставила бръчки по лицето му, или харчеше голяма част от пенсията си за козметични процедури.

— Изнасилване и убийство — каза тя. — Жена на около двадесет и пет…

— Помня — прекъсна я той. — Тогава работех в Саут Сайд. Беше тежко, все още се съвземахме след Градските войни. Страховито време.

— Не се и съмнявам.

— Бяха я пребили зверски. Капитанът каза, че ви е изпратил файла.

— Да.

— Значи сте видели как я бяха обезобразили. Било е нужно доста време, за да я подредят така.

— Говорите за повече от един човек. Според медицинската експертиза нападателите са били левичар и десничар. Но становището не е категорично.

— Навремето Жребците действаха по двойки.

Ив отново прегледа записките му.

— Бандата, която е държала монопола в търговията с незаконни вещества и сводничеството.

— Жребците владееха целия пазар на наркотици и плът в Саут Сайд. От повече от десетилетие. Тя им бе станала конкурент. За тях всичко беше бизнес. Ако някой се опиташе да отмъкне дял от бизнеса им, го ликвидираха. Жестоко.

— Но сте подозирали съпруга.

— Да, доста сериозно. Изглеждаше твърде зверско деяние дори за Жребците, освен ако не бе отмъкнала наистина голям дял от пазара им. Но тогава къде беше тлъстата печалба? По правилата на тяхната игра първо трябваше да я сплашат или ако е добра, може би да й дадат възможност да работи за тях. — Пулити потърка носа си. — Нещо намирисваше.

— Не сте имали основание да го арестувате, съпруга?

— Алибито му беше желязно. Гледал детето у дома. Около часа, когато онези са се гаврили с нея, почукал на вратата на съседите и помолил за помощ, защото хлапето било болно, а жена му… както казал, била на работа. Съседката потвърди.

— Ясно.

— Но имаше нещо съмнително. Разпитваме из района и всички казват, че е затворен човек, че не разговаря с никого, остава с детето нощем, извежда го на разходка през деня, когато жената спи, или излиза сам. А в онази нощ, когато се нуждае от алиби, потропва на нечия врата. Много удобно.

— Мислите, че той го е поръчал?

— Мислех, чувствах го. Вижте, тогава Жребците имаха условие за посвещаване на нови членове или бизнес партньори. Бой или групово чукане, по твой избор. Избираш едното и им даваш дял от своя бизнес.

Секс и наркотици, помисли си тя. Бързи пари, големи пари.

— Мислите ли, че е отишла при тях доброволно?

— Може би, а може би мъжът й я е продал. Биха приели сделката, особено когато става въпрос за жена. Лично аз смятам, че е било така, но нямаше никакво доказателство. Тя е била разменна монета. Не че са дали много в замяна…

— Пари за два наема — прекъсна го Ив. — Не е тлъст пай.

— Не е. Нито жалки трохи, нито шампанско и хайвер.

— Официално — изтъкна Ив.

— Може да се каже. Да, може би я е продал на Жребците и нещата са излезли извън контрол. Не зная, но всичко беше твърде удобно за него. Твърдеше, че имат семейни проблеми и че тя е загазила заради наркотиците. Но съседите никога не са ги чували да се карат. Давали вид на добро семейство винаги, когато излизали заедно, само жената изглеждала малко уморена.

Докато разговаряше с бившето ченге, Ив си водеше записки, изграждаше версии.

— Този адрес, където е живяла с мъжа и момчето, в какъв квартал е?

— За средната класа. Стабилни семейства, много деца. Имаха приличен апартамент в хубава сграда. Не луксозен, но приличен.

Съпругът, той носеше по себе си разни луксозни неща.

— Така ли?

— Скъп часовник, маркови обувки. Момчето имаше куп ултрамодерни играчки. Електрониката им беше от най-висок клас. Каза, че ремонтирал компютърна техника и бил нещо като консултант, а за нея твърдеше, че е професионална майка. Но съседите рядко го бяха виждали да работи и казваха, че през повечето време той се грижи за детето. Попитах го за часовника. Отговори, че е подарък от жена му за рожден ден. Беше престъпник — продължи Пулити. — Усещах го, но доказателствата сочеха, че е чист.

Когато получи от Чикаго всичко, което можеше, Ив се облегна назад и затвори очи. „Беше престъпник, но излезе чист.“ Това бе моделът.

Бе принудил жената да го прикрие и понесе по-голямо наказание, също както я бе принудил да спи и живее със собствения му брат, а вероятно и да проституира и навлиза в територията на гангстери.

Секс, помисли си тя. Дали му бе доставяло удоволствие да я използва като примамка? Дали това бе част от тръпката?

А къде се вписваха наркотиците? Кога бе започнала да ги употребява?

Макмастърс бе казал, че може би се е нуждаела от тях, за да си ляга с клиентите.

Може би. Но не и с брат му. Между тях имаше родствена връзка. Приличаха си и бе живяла с него, заблуждавайки го, че градят семейство.

Стана, закрачи към прозореца и обратно към таблото, и пак обратно.

Не, не бе чисто съвпадение Патерсън да почука на вратата на съседите в нощта на убийството. Беше дяволски сигурна в това. Но едва ли бе само прикритие за пред полицията. Нищо не сочеше, че е бил на местопрестъплението.

Все пак се погрижва да запази собствения си задник, докато я изнасилват и убиват.

Знае, че с нея ще се случи нещо, нещо лошо. Нещо, заради което има опасност пред прага му да цъфнат ченгета. Сделка. Клопка. Продажба.

А момчето пораства и отмъщава на Макмастърс, като извършва същото престъпление срещу дъщеря му. Защо? Защото Макмастърс е полицаят, който е арестувал майка му — в друг град, две години преди убийството й?

Каква логика имаше в това? Каква логика би открил в това един социопат? Не се връзваше…

Спря се, обърна се и втренчи поглед в таблото. Освен ако…

— Далас, може би попаднах на следа във връзка с…

— Кой е оказал най-голямо влияние в живота ти? — прекъсна Ив партньорката си. — Имам предвид за формирането на характера, мисленето, убежденията ти?

Пийбоди смръщи вежди при този въпрос.

— Ами… иска ми се да мисля, че сама съм ги формирала. В живота ми е имало множество фактори, но…

— Стига празни приказки.

— Е, добре, мисля, че най-голяма роля са изиграли родителите ми. Не че приличам на тях във всяко отношение. Не бих живяла в комуна и отглеждала кози или тъкала ленено платно, но…

— Ти си ченге, но с техните Фрий Ейдж наклонности. — Ив потупа по скицата на Янси, когато бръчката на съсредоточеност между веждите на Пийбоди стана по-дълбока. — Кой е оказал най-силно влияние върху този младеж? Майка му е била убита, когато не е имал четири години. Кой е формирал убежденията му, възгледите му за света? — Тя посочи с пръст снимката от личната карта на Поули. — Ето кой. Той е хитър измамник, играч. Постоянно иска пари от родителите си и те му дават, въпреки че добре го познават. Ловък е, изплъзва се. Родният му брат трябва да се преструва, че той не съществува, за да се защити. Една умна и безскрупулна жена се влюбва в него толкова силно, че е готова да излежи осемнадесетмесечна присъда, за да остане той на свобода… и се забърква с наркотици и проституция, след като се събира с него. Не преди това.

— Лош човек, лошо влияние — съгласи се Пийбоди, — както каза Трухарт.

— Да, наистина лошо. Ако той е втълпявал на детето, че майка му е била убита, защото ченгетата са я прецакали, защо да не повярва?

— Но това не е истина?

— Това няма значение. Хлапето вече е предразположено да вярва. Откакто се помни, живее с мисълта за разплата. През целия си живот набелязва жертвите, живее от другата страна. И му харесва. Крои грандиозния план. Поули е натопил жената, но хлапето чува друго. Поули е спасил задника си в онази нощ, но хлапето чува друго. Когато безброй пъти чуваш едно и също от човека, който има най-голямо влияние върху теб… а Поули му е влияел години наред… вярваш.

Нейният баща бе имал пълна власт над нея, спомни си Ив. Внушаваше й, че е нищо, че полицаите ще я хвърлят в тъмна яма и ще я оставят да изгние. И тя дълго време му вярваше до такава степен, че изпитваше ужас от полицията, от всеки в системата, както и от мъжа, който я биеше и насилваше.

— Далас?

— Класически подход — заключи Ив. — Ако искаш да моделираш някого така, че да ти вярва и да ти се подчинява безусловно, повтаряш отново и отново. Наказваш или награждаваш, зависи от стила ти, но му втълпяваш посланието. „Те убиха майка ти. Те са виновни. Трябва да си платят.“ — Една мисъл я зашемети като внезапен удар. — „Те“, не „той“. Трябва да има и други. Системата, всеки, който е бил част от нея. Системата, която мрази. О, по дяволите! Трябва да направим справка за всички, свързани с ареста на Ирен Шулц и изпращането й в затвора. Адвокатката й, прокурорът, съдията, надзирателката, социалната работничка, която е отвела детето, шефът на отдела за закрила на децата по онова време, семейството, при което са го настанили. Нужни са ни координати на тези лица и близките им.

Тъмните очи на Пийбоди се разшириха.

— Ще нападне още някого?

— Едно ченге не е достатъчно. — Ив се втурна към компютъра си, стартира светкавично търсене. — Започнал е с него, но има и други замесени. Те са виновни, че майка му е лежала в затвора, те са виновни за убийството й. Отнели са му я и той ще им отнеме нещо скъпо. Фриско, другото ченге е покойник. Извън играта е. Мъртвите не могат да бъдат наказани, не могат да бъдат накарани да страдат.

Пийбоди, която вече работеше на джобния си компютър, кимна.

— Адвокатката й все още е в града, партньорка в кантора в центъра. Разведена, едно дете. Момче на петнадесет.

— Ще им се обадим, ще ги поставим под охрана. Прокурорът е в Денвър — женен, с две непълнолетни деца. Ще уведомим местните власти.

Докато се взираше в следващия ред, линкът на бюрото й звънна. Нетърпеливо погледна дисплея.

— Далас.

Централа, лейтенант Ив Далас.

„Твърде късно — помисли си Ив, докато паркираше пред кооперацията в Сохо. — Закъснях.“ С Пийбоди минаха покрай полицаите на входа, качиха се в асансьора.

— Ще поискаме записите от всички охранителни камери, ще разпитаме всички съседи. Обади се на Морис.

— Вече му се обадих. Далас, уведомих и Уитни. Отложил е пресконференцията за шестнадесет и ще се постараем това да не се разчува, докато е възможно.

Ив излезе от асансьора в хола. Лукс, помисли си тя. Жилище за заможен бохем.

— Кой е собственикът?

— Ерик Делонги и Самюъл Стубен. Мансардата се продава, в момента е необитавана.

— Лейтенант. — Един от полицаите дойде при нея. — Няма видими следи от взлом, никакви признаци на борба, нищо откраднато. Тя е в спалнята. Открил я е агент на недвижими имоти. Показвал апартамента на двойка клиенти. Те са с партньора ми в другата спалня.

— Задръжте ги. Първо ще направим огледа на местопрестъплението. — Ив се спря в кухнята, погледна единствената картонена чаша за кафе на плота. — Това тук ли беше, когато пристигнахте?

— Да, лейтенант.

— Опиши и опаковай, Пийбоди.

Продължи, спря се на прага на спалнята.

Този път жертвата не беше дете. Но все пак млада. Нямаше двадесет и пет. Чия ли дъщеря беше?

— Жертвата е жена — започна записа си тя — на възраст между двадесет и двадесет и пет години. Защитните екрани на прозорците са активирани тук и в цялото жилище. — Плъзна поглед из стаята. — Няма следи от борба. Жертвата изглежда напълно облечена. —

Напръска със запечатващ спрей ръцете и краката си, влезе да огледа тялото. — Белези от връзване на китките, синини по лицето, кръвонасядания по врата, най-вероятно получени при душене с ръце. Да бъде потвърдено от патолог. — Приклекна до леглото, наведе се напред да погледне китките на жертвата. Очакваше да види полицейски белезници, както при Дийна, но този път бяха вързани с някакво шарено въже. — Въже около китките, отклонение от почерка при убийството на Дийна Макмастърс. Провери самоличността, часа на смъртта, Пийбоди. — Забеляза кръв по чаршафите, вероятно брутално изнасилване. Едва ли жертвата бе девствена, но бе изпитала не по-малко болка и ужас от Дийна. — Наранявания по бедрата и слабините. Няма бельо. Била е насилвана и анално и задушавана, многократно. Не е имитатор. Защо е използвал въже вместо белезници? Не е дъщеря на полицай — заключи тя. — Белезниците са друг символ. А какво символизира въжето?

— Името на жертвата е Карлийн Робинс — докладва Пийбоди, — на двадесет и шест години, с адресна регистрация в Поуър Уест Сайд, съжителствала с Антъни Хамптън. Работела е в агенция за недвижими имоти „Сити Чойс“. Смъртта е настъпила в шестнадесет часа и тридесет и осем минути вчера. — Погледна Ив. — Станало е, преди да получим портретната скица, преди да имаме име, преди…

Ив вдигна ръка да замълчи.

— Няма значение. Потърси чантата й, линка, бележник за срещи. Няма да ги намериш, но потърси. Незабавна медицинска експертиза — продължи тя със записа. — Токсикологично изследване с предимство.

— Дъщеря е на Джейни Робинс — социалната работничка, отвела Дарин Поули при приемно семейство по време на разследването срещу Ирен Шулц. Дошла е да покаже жилището на клиент. За такъв се е представял убиецът и само е чакал подходящ имот. Този път не се е правил на колежанин. Нужна му е била друга роля. За подобен имот, може би на млад директор на компания или богаташко синче. В този квартал твърде вероятно е да се е представил за ценител на изкуството, който обича музиката, живописта, театъра. Донесъл й е кафе. Хубав жест. Упоил я е, всичко е както при Дийна. Освен белезниците.

— Същият почерк, Далас. Няма чанта, никаква нейна вещ. Сложили са два компютъра, но само за огледа. Помещението с

охранителната система беше заключено. Отворих го с универсалната карта, камерите са изключени, дисковете са взети и хардът е повреден.

— Сгради като тази имат и обща охранителна система. Помогни ми да обърнем тялото, а после искам да провериш това. Ще започна разпита на свидетелите, когато приключа тук. — Обърнаха тялото и Ив се наведе да огледа въжето около китките. — Нещо като бънджи?

— Детско еластично въженце — въздъхна Пийбоди. — Използва се за окачане на играчки над креватче или количка, за да могат децата да ги дърпат. Обикновено са в ярки цветове. Стимулират зрението.

— Службата за закрила на децата. Символично, както белезниците. — Беше се позабавлявал отново, помисли си тя. — Провери охранителната система на сградата и се обади на електронния отдел да дойдат час по-скоро.

Премина във втората спалня и даде знак на дежурния полицай да излезе. Тримата свидетели заговориха едновременно. Ив просто протегна ръка и посочи към мъжа, който седеше сам.

— Вие сигурно сте от агенцията за недвижими имоти. Аз съм лейтенант Далас. Името ви, ако обичате.

— Чип Уейн. Работя за агенция „Астория“. — Извади визитка, подаде й я. — Имах уговорка за тази сутрин с господин и госпожа Гордън, за да им покажа мансардата. Току-що се бе освободила отново за продан и…

Ив вдигна ръка и го прекъсна.

— Как влизате тук?

— С код. Всички регистрирани агенти получават собствен идентификационен код за достъп. Просто…

— В колко часа пристигнахте?

— Срещнахме се отвън малко след единадесет. Бяхме се разбрали за единадесет. Качихме се заедно и започнахме от хола. А… госпожа Гордън отиде да надникне в спалните. Насърчаваме клиентите да разглеждат и изведнъж…

Ив отново го прекъсна.

— Жилището е обзаведено, а според сведенията е било необитавано от три месеца.

— Собствениците са сложили мебели, за да могат клиентите да добият представа как ще изглежда, когато… е обитавано. Не зная как жената… не зная как се е озовала тук. Според регистрацията на входа,

агентът от „Сити Чойс“ е показал жилището вчера и е излязъл в дванадесет и тридесет.

— Така ли?

— Сградата е добре охранявана. — Хвърли почти умоляващ поглед към двамата клиенти, които едва се сместваха на един стол. — Първокласен имот е. Тих, обезопасен.

— Да, добре обезопасен. — Ив погледна жената. Не много по-възрастна от жертвата, прецени тя. Трепереше, плачеше. — Вие сте открили тялото.

— Исках… да разгледам спалните. Особено главната. Искаме голяма спалня, с хубав изглед, ако може. Затова… Тя беше там, на леглото. Мъртва. Изглеждаше мъртва. Изкрещях на Брент и побягнах от… от нея.

— А вие влязохте ли в стаята? Някой от вас?

— Никой не е влизал. Играя полицай в сериал — леко се усмихна господин Гордън. — „Градски ченгета“, ако сте го гледали.

— Не, съжалявам.

— Няма значение. Млад, печен детектив, голям хитрец. Филмът е малко глуповат, но човек научава как се подхожда към местопрестъпление. Не сме влизали или докосвали каквото и да било, след като Поузи откри жената. Обадихме се на 911.

— Добре. Господин Уейн, колко време предварително се уговаряте с клиентите за тези огледи?

— Зависи. В случай като този, възможно най-скоро. Беше сключен предварителен договор, но сделката пропадна. Вчера чухме, но „Сити“ ни изпревариха. Трябва да са имали свой човек в кредитната компания, който им е подшушнал. Обадих се на семейство Гордън веднага щом узнах, но нямахме възможност да дойдем до тази сутрин.

— Защо точно на тях?

— Защото е точно каквото търсят. Мястото, квадратурата, цената. Точно каквото търсите, нали?

Господин Гордън го изгледа с кротко недоверие.

— Чип, сигурно се шегуваш?

— Собствениците ще се съгласят да предоговорят цената, предвид обстоятелствата. Можем…

— Брент, искам да се махнем оттук. Може ли да си тръгнем? Моля ви! — обади се госпожа Гордън.

— Дайте ми информация за контакт — каза Ив — и сте свободни. Може да се наложи отново да поговорим с вас.

Ив обиколи мансардата още веднъж, нахвърля записки и се замисли, докато оперативната група вършеше своята част от работата.

— Камерите на сградата също са изключени. Вирусът… изглежда, е засегнал и общата система. Индивидуалните са свързани с нея. Системата на апартамента не е същата модификация като при първото убийство — продължи Пийбоди, — но е от същата марка. Достъпен модел. Освен това другите обитатели не са си били у дома. Доколкото разбрах, всичките работят през деня. Обикновено в кооперацията няма никого от около девет сутринта до около пет следобед в делнични дни. Започнах проучване за живеещите в сградата. Не попадам на нищо съмнително.

— Наблюдавал ги е. Не е имал много време, но се е справил добре. Чакал е възможност и е знаел как да се възползва. Трябва да има бележка за огледа някъде на служебния й компютър в агенцията. Ще открием името му. Каквото и име да е използвал. Къде е приятелят й по това време?

— Работи главно от дома си. Консултант по проучвания. Апартаментът им е само на няколко преки от агенцията.

— Първо ще съобщим на него. Родителите й са в Бруклин, нали?

— Да. Майката е семеен терапевт.

Ив кимна, хвърли последен поглед назад, преди да повика асансьора.

— Всичко тръгва от семейството.

17.

Антъни Хамптън бе облечен с удобни дрехи и маркови полуотворени обувки. Когато Ив и Пийбоди влязоха в офиса му, ги поздрави с приветлива усмивка и тревога в зелените очи. Лицето му бе с топъл златист загар, а брадичката му — грижливо подстригана.

— Здравейте, дами! С какво мога да ви бъда полезен днес?

— Антъни Хамптън?

— Да, същият.

— Аз съм лейтенант Далас, Централно полицейско управление на Ню Йорк, а това е партньорката ми, детектив Пийбоди.

— Ченгета? — Усмивката му леко помръкна, докато се взираше в значките. — За първи път ми е. Проблем в сградата ли има?

— Не, господине. Бихме искали да влезем.

— Добре, заповядайте, но… — Той хвърли поглед назад. — У нас е пълен хаос. В събота ще се женя.

Ив почувства стягане в корема, но прекрачи прага. Нямаше да бъде просто тежко, а жестоко. Жестокият удар не биваше да бъде отлаган.

— Господин Хамптън, съжалявам, но трябва да ви уведомя, че приятелката ви Карлийн Робинс е мъртва.

— Какво? Господи, никак не е смешно! Ако това е някоя от глупавите шеги на Чад…

— Господин Хамптън, тялото на госпожица Робинс беше открито тази сутрин. Официално е идентифицирана. Съжалявам за загубата ви.

— Хайде, хайде, стига с тези шибани глупости. — Треперейки от гняв, той сграбчи Ив за ръката и енергично я затласка към вратата. — Вървете си оттук, по дяволите!

— Господин Хамптън… — Ив напрегна мускули, избута го до един стол и го накара да седне. — … Карлийн е била убита в мансарда в Сохо, където предполагаме, че е завела клиент на оглед. Имаше ли оглед вчера?

— Това е работата й. Това прави и сега. — Той извади джобния си линк. — Точно сега. — Натисна само един бутон. Зарови пръсти в косите си, когато мелодичен глас го осведоми, че в момента не може да разговаря с Карлийн Робинс. — Карлийн, трябва да поговорим. За бога, Карлийн, веднага! С каквото и да си заета, трябва да се чуем, веднага!

— Антъни. — Пийбоди приклекна, сложи ръка върху неговата. — Много съжаляваме.

— Скоро ще ми позвъни. — Дишането му започна да става неспокойно и накъсано. — Просто е заета. Щура седмица е.

— Кога за последен път разговаряхте с нея?

— Вчера… Вчера, когато излезе за работа. Но през деня разменихме няколко съобщения.

— Живее тук, а снощи не се е прибрала?

— Имаше важна сделка. Клиентът беше налапал въдицата. После щеше да ходи у Тип да направят някои приготовления за сватбата. Писа, че ще остане да спи у Тип. Ще се обадя на Тип и…

Ив го остави да позвъни на приятелката, да чуе от нея, че не се е виждала или чувала с Карлийн. Видя как гневът и недоверието ужасяващо преминаха в скръб.

— Тя… днес е на работа. Ще се свържа с шефа й и тя ще…

— Антъни. — Пийбоди повтори името му със същия ласкав тон.

Очите му се промениха, изпълниха се с отчаяние и болка.

— Не е възможно да е мъртва. Това не е истина.

— Кога ти изпрати съобщение?

— Не помня точно. Ето. — Подаде линка си на Пийбоди. — Записано е, тук.

Когато Пийбоди се отдръпна с линка да провери запаметените съобщения, Ив придърпа стол и седна срещу него.

— Господин Хамптън, погледнете ме. С детектив Пийбоди се нуждаем от помощта ви. Карлийн се нуждае от помощта ви, трябва да открием кой я е наранил.

— Как така е мъртва? Как е умряла?

— Предполагаме, че клиентът, когото е завела на оглед в мансардата, я е убил. Знаете ли кой беше този клиент?

— Не може да бъде. Всичко това… не е истина.

— Кой беше клиентът? — повтори въпроса си Ив.

— Някакъв богаташ. Амбициозен художник от богато семейство. Млад мъж.

— Виждали ли сте го?

— Не, но…

— Знаете ли името му?

— Може и да ми го е казала. Не помня.

— Сигурно има някакъв бележник тук, в който записва срещите си.

— Държи един тук, един в чантата си и един на работа. В офиса. — Той се взираше в лицето й съсредоточено, сякаш му бе нужно усилие, за да произнесе всяка дума. — Делим кабинета тук. Аз работя у дома, а понякога и тя. Щяхме да се женим в събота.

— Може ли да вземем бележника й?

— Вземете го.

Ив даде знак на Пийбоди.

— Знаете ли как мъжът, когото е завела на оглед вчера, е станал неин клиент?

— Не съм сигурен. Търсеше подходящо жилище за него от няколко седмици. „Голяма риба“ бил, така казваше. Мансардата в Сохо. Тъкмо беше се освободила отново. Много се вълнуваше. Била идеалният апартамент за него. Точно това, което търсел, и комисионната щяла да бъде страхотна. Трябвало да действа бързо. Къде е Карлийн?

— Ние ще се погрижим за нея.

Антъни бавно поклати глава.

— Тя не обича други да се грижат за нея. Сама се грижи за себе си. Сигурни ли сте? Напълно сигурни ли сте?

— Да.

Той закри лицето си с ръце, започна да се поклаща и зарида. Ив стана, тихо отиде при Пийбоди.

— Едно съобщение е получено на този линк в четиринадесет и десет, друго — в осемнадесет и три.

— При първото вече е била вързана и изнасилена, при второто — мъртва.

— Знаел е името на приятелката, писал е от името на Карлийн, че ще пренощува при нея, както каза Хамптън. В бележника има записана уговорка с Д. П. за девет и тридесет вчера сутринта, на

адреса в Сохо. Има записани и още две срещи. Едната — първата, както изглежда — е с Дрю Питъринг.

Ив се върна при Антъни и помоли за разрешение да прегледа вещите на Карлийн и да вземе неговия линк и бележника.

— На кого да се обадим да дойде при теб, Антъни?

— На… родителите ми. Пристигнаха в града за сватбата. Тук са в хотел… Тук са за сватбата.

Когато излязоха, Пийбоди притисна клепачите си с длани.

— Зная, че никога не е лесно и уведомяването на близките просто не може да се превърне в рутина. Но това? Този път беше най-тежко. С всички тези сватбени аксесоари наоколо. Едва издържах.

Ив положи нечовешко усилие да остане хладнокръвна, както в апартамента.

— Хамптън не го разпозна по скицата. Но не е било нужно Дарин да се навърта наблизо. Приятелят й работи у дома, твърде трудно е било да изпълни замисъла си тук. Но сферата й на работа му е дала възможност да остане насаме с нея в заключено, празно помещение. Представил се е за богат клиент, млад, привлекателен… несъмнено е използвал и чара си. Проверила е самоличността му, рутинна практика. Личната му карта се е оказала валидна, но вече се е постарал да прикрие следите си.

— Въведох името заедно с изображението и възрастта му… и не открих нищо.

— Вече го е заличил. Но тя със сигурност го е проверила. Може би има нещо в компютрите й тук и на работа. Няма да бъде истинският му адрес, но ще забием още едно кабарче в картата.

— Нямаш време, след малко започва пресконференцията.

— Майната им на медиите. — Ив разроши косите си. — Искам да отидеш в агенцията и да вземеш каквото можеш.

— А уведомяването на родителите? Моля те, Далас, не ме карай да го правя сама.

— Вземи със себе си психолог. И доведи родителите в Централата. Трябва да поговоря с майката. — Сети се, че Пийбоди ще трябва да пътува до Бруклин и обратно. — Вземи колата. Аз ще хвана метрото.

— Далас, не можехме да го предотвратим. Не можехме — настойчиво повтори Пийбоди. — Нямахме нищо, което да сочи връзка

между Карлийн и Дийна. Нищо.

— Той е знаел. Разчитал е на това. Може би се надява все още да не сме направили връзката между двете. Прилича на голям скок без трамплин. Ще подхраня надеждите му.

Докато вървеше към метростанцията, Ив позвъни на Надин. Понякога медиите можеха да бъдат полезни.

Както обикновено, организаторът на пресконференции се опита да подготви Ив и както обикновено, тя го заплаши с телесна повреда.

Влезе в залата за пресконференции в Централата и зае мястото между командир Уитни и капитан Макмастърс. Организаторът пристъпи напред, очерта процедурата, правилата и помоли капитан Макмастърс да направи изявлението си.

Макмастърс застана на подиума. Беше с униформа, стоеше като достойно ченге — с вдигната глава — и гледаше право напред.

Но се бе състарил, забеляза Ив. Сякаш бяха изтекли години само за няколко дни. Не изглеждаше строен, а изпит, не жилав, а крехък.

— Рано в неделя сутринта дъщеря ми Дийна е била брутално убита в собствения си дом. В собствената си стая. В леглото си. Беше на шестнадесет години, красива, будна, любвеобилна млада жена, която никога през краткия си живот не е наранила никого. Беше единственото ни дете. Обичаше да слуша музика, да пазарува и да прекарва времето си с приятели. Дийна беше нормална девойка, с мечти и надежди… и както много други млади хора, искаше да промени света. — Усмивката му бе покъртителна. — Беше малко срамежлива, по пламенна в желанието си да помага на другите. Почти всички роднини и приятели, които дойдоха да утешат мен и съпругата ми, споменаваха на първо място колко мило момиче беше Дийна. Това говори достатъчно за нея. Аз съм полицейски служител вече половин живот. Вярвам, че полицията ще изправи убиеца на Дийна пред съда. Моля ви, като полицейски служител, положил клетва да служи и защитава, и като баща, който не успя да защити единственото си дете, да се свържете с Полицейското управление на Ню Йорк, ако имате някаква информация за човека, който уби Дийна.

Разбира се, въпреки указанията на организатора, въпросите на журналистите гръмнаха веднага щом той се оттегли. Ив не им обърна

внимание и застана на подиума. Остана мълчалива, с каменно лице, докато гласовете затихнаха.

— Аз съм лейтенант Далас, главният разследващ на убийството на Дийна Макмастърс. По случая работи цял екип детективи от отдел „Убийства“, електронния отдел и подпомагащите служби. Проследяваме всички улики и няма да спрем работа, докато лицето, което е убило Дийна Макмастърс, не бъде идентифицирано, проследено и заловено. Смятаме, че Дийна е познавала убиеца си. Предполагаме, че го е пуснала в дома си в събота вечерта, когато той я е упоил с наркотик, сипан в безалкохолното й. След това я е вързал и изнасилил многократно в рамките на няколко часа, преди да я удуши. Разследващият екип ще работи неуморно, докато не открием убиеца на Дийна Макмастърс.

Въпросите отново заваляха.

— Защо мислите, че е познавала убиеца си?

— От показанията, дадени от родителите й, съседите и приятелите й, знаем, че Дийна не би отворила вратата на непознат, особено когато е сама в къщата. Доказателствата ни карат да заключим, че нападението е станало вътре в къщата и че Дийна е била в безсъзнание, неспособна да се защити, преди да бъде вързана.

— С какви улики разполагате?

— Няма да обсъждам подробности във връзка с текущо разследване.

Продължи да отговаря на едни въпроси, да отхвърля други, да отвръща уклончиво на трети.

— Лейтенант! Надин Фърст за „Сега!“ и канал „Седемдесет и пет“. По какъв начин убийството на Карлийн Робинс, чието тяло беше открито тази сутрин в Сохо, е свързано с това на Дийна Макмастърс?

Бомбата бе хвърлена в най-подходящия момент. Настана суматоха, репортерите започнаха да се надвикват, да звънят по линковете си, да включват джобните си компютри.

— Тук съм, за да отговарям на въпроси във връзка с убийството на Дийна Макмастърс.

— Току-що ви зададох такъв — настоя Надин. — Не е ли истина, че тялото на друга жертва е било открито тази сутрин? Че тя също е била вързана, изнасилена и убита чрез удушаване?

Погледът на Ив би пронизал стомана.

— Все още не сме установили дали двата случая са свързани.

— Но има много неоспорими прилики.

— Както и разлики.

— Какви са разликите?

Ив сякаш едва сдържаше гнева си.

— Не мога и няма да обсъждам подробности за никое от двете разследвания.

— Вярвате ли, че двете жени са жертви на един и същ сексуален хищник?

Надин бе разбунила духовете и в залата цареше хаос. Ив се опита да надвика глъчката:

— Не сме стигнали до подобно заключение. На този етап не можем да сме сигурни, че случаите са свързани.

— Но не отхвърляте версията за сериен убиец. Или второто убийство да е извършено от имитатор.

— Няма да изказвам предположения. Няма да разкрия на никого от вас догадки и заключения, с които да вдигнете рейтинга си. Две жени, едната от които твърде млада, за да се нарече жена, са мъртви. Засега трябва да се задоволите с това.

Оттегли се с гневна походка.

— Лейтенант! — Рязката команда на Уитни я накара да спре. — С мен. Веднага.

— Да, сър.

Последва го в прес щаба и той затвори вратата.

— Представянето ви беше блестящо. Дано донесе и бляскави резултати.

— Нямаше да успеем да запазим убийството на Карлийн Робинс в тайна задълго. Оповестяването му по този начин ще го накара да мисли, че ни е сварил неподготвени, сякаш все още сме с няколко крачки по-назад. Ако си помисли, че търсим сериен убиец или имитатор, ще прояви самоувереност. Имаме шанс на поклонението утре. И може би ще стигнем до него, като проследим връзките. Възможно е да се е доближавал по някакъв начин до един или повече членове на свързаните с убийствата семейства. Ако си мисли, че все още има време, може да се насочи към следващата жертва в списъка си, и то скоро.

— На работа. Осведомете екипа си. И се считайте за порицана, че сте допуснали изтичане на подобна информация.

— Да, сър.

Тръгна право към офиса си, със сдържана ярост в походката и изражението, с която се надяваше да отблъсне ченгетата, дръзнали да се приближат, за да предложат подкрепа или изкопчат информация.

Рурк се обърна с гръб към автоматичната печка, когато тя драматично затръшна след себе си вратата на офиса. Подаде й чаша кафе.

— За победителката — каза той.

— Какво?

— Малка награда за участието ти в добре сработения дует. Мисля, че номерът мина и повечето журналисти са налапали кукичката. Познавам и теб, и Надин. Не би ти устроила подобна засада, а ако го бе направила неочаквано, щеше да реагираш далеч по-остро.

— Дано да налапа кукичката и онзи, за когото е предназначена. Неприятно ми е, че използвах Карлийн Робинс по такъв начин.

— Това не омаловажава истината или целта, с която го направи.

— Тя плати твърде скъпо за закъснението ни с един ден.

Не бе изненадан, че тя мисли така. Това я правеше такава, каквато е.

— Чух… мълвата се разнася бързо, чух, че вече си предприемала стъпки да уведомиш и предпазиш други, свързани с онзи арест на Макмастърс преди двайсет години, още когато са те повикали на второто местопрестъпление.

— Знаех, че е нещо, свързано с Макмастърс и работата му. Знаех, че е лично, и предполагах, че е огледално отмъщение. Но ми отне два дни да го установя със сигурност.

— Ив, престани. Информацията не беше достатъчно. Името на Ирен Шулц не излезе при търсенията ти за подобни изнасилвания и убийства. Самата природа на тези хора прави издирването им трудно и трудоемко. Мисли за факта, че все пак успя да засечеш тази връзка и ще спасиш живота на другите набелязани.

— Зная, че не можем да спасим всички. Зная го. Но никак не е лесно да преглътнеш факта, че ако бе достигнал до нещо само часове

по-рано, нещата щяха да се развият различно. Щяла е да се омъжва в събота. Робинс.

— Господи!

Рурк импулсивно сложи ръце на раменете й, притегли я към себе си.

— Бях в апартамента, където е живяла с мъжа, за когото е щяла да се омъжи след няколко дни. Навсякъде имаше сватбени аксесоари, също както у Луиз. По дяволите, Рурк! — Той не каза нищо. Нямаше какво да се каже. — Зная, че не можем да спасим всички — повтори тя. — Зная, че не можем да задържим всички и че някои от онези, които залавяме, дори се изплъзват на съдебната система. Но този няма да се отърве. Извратено, самодоволно копеле.

— Сигурен съм. Какво следва?

Тя се отдръпна.

— Ще разпитаме всички, свързани със случая на Ирен Шулц, и ще открием дали се е срещал с нечия дъщеря, син, сестра, брат, майка, баща или далечен братовчед. Ще се подготвим за поклонението утре. Ще работим по случая. Ще продължим да упорстваме с електрониката. Впрочем защо не си при приятелчетата си от електронния отдел?

— Ще обсъдим това на съвещанието.

— Тогава да започваме.

В конферентната зала Ив направи кратко резюме на развоя на разследването за новите в екипа. След това осведоми всички за ранните етапи по случая с Карлийн Робинс.

— Пийбоди.

— След като съобщихме на Хамптън за смъртта на Карлийн, отидох в „Сити Чойс“. Разговарях с началника и двама колеги на жертвата. Никой от тях не можа да идентифицира заподозрения по изображенията, които имаме. Не е необичайно клиент да не е посещавал офиса на агенцията, всъщност най-често агентът уговаря среща на адреса на продавания имот или на друго място.

— Удобно за него.

— И тримата, с които разговарях, помнят, че жертвата е споменавала името Дрю Питъринг, а един от тях си спомни, че е споделила за този нов клиент веднага щом й се е обадил. На

петнадесети май е записала в служебния си бележник, че клиентът търси жилище в Сохо, и си е отбелязала предпочитанията му. Освен това са отбелязани две срещи с него в района и две виртуални обиколки в други квартали. Накрая е записана уговорката за оглед на мансардата в девет и тридесет вчера сутринта.

— Рейник, Дженкинсън, вие ще посетите другите адреси, ще разпитате, ще покажете снимката. Пийбоди — подкани Ив партньорката си да продължи.

— Електронният отдел взе компютрите от дома й и работното й място, както и онези от местопрестъплението. С психолог уведомихме родителите за смъртта на жертвата. — Въздъхна. — Когато я попитах, Джейни Робинс не се сети веднага за Ирен Шулц. Съгласи се да дойде днес в Централата да разговаря с лейтенанта и обеща да прегледа записките в архива си, за да си припомни случая. Факт е, че беше дълбоко потресена. Не съм сигурна дали подробностите за този стар случай достигаха до ума й. Оставих ги с психолога, който скоро ще ги придружи дотук.

— Добра работа. Фийни, напредък?

— Нека този път докладва цивилният експерт.

Когато Ив погледна Рурк, Фийни поклати глава.

— Не този. Осведоми лейтенанта, Джейми.

— С Макнаб посветихме доста часове на изчистване на записа, а после и с Фийни, Рурк и още няколко души на горния етаж. Но просто не намерихме начин да ускорим процеса. Твърде повреден е от вируса. После Рурк предложи да клонираме друго матрично копие на втори JPL, да смесим текселите с прецаканите пиксели и да възстановим преебания битмапинг.

— И предпоследната дума ли беше технически термин? — попита Ив.

— А… обяснявам ви с прости думи процедурата. За това конкретно приложение регионите са съставени от субпиксели и когато е засегната стандартната триада…

— Престани с тези щуротии. — Едва се сдържа да не запуши ушите си. — Умолявам те.

— Ама супер върховно е, щом схванеш как работи. Когато Рурк заговори за клониране и смесване, започнах да си мисля, че можем да подходим радикално, да направим смесване, усилване с HIP

противодействие, после да екстраполираме, да клонираме и да започнем възстановяването отначало.

— Гордея се с него — каза Фийни, а Ив потърка очи.

— Просто някой да ми каже докъде стигнахте. На човешки език.

— До картина, която струва хиляди. Покажи я, Джейми! — нареди Фийни.

— Веднага.

С дистанционно Джейми зареди изображението на екрана.

Ив неволно направи крачка назад. Там, на екрана, Дарин Поули бе хванат на стопкадър, докато изкачва стъпалата към входната врата на жертвата. Беше с шапка, на която се открояваше логото на Колумбийския университет, с очила и свенлива усмивка. Дийна — млада, красива и сияеща — стоеше на прага с протегната към него ръка.

— Невероятно! — промълви Ив.

— Просто изумително — отбеляза Рурк.

— Не бих се сетил сам, ако не беше подхвърлил идеята — каза Джейми и кимна на Рурк. — Всъщност ти направи самото конвертиране, а…

Рурк го посочи с пръст.

— И ти се справи изумително.

— Е. — Макар и да сви рамене скромно, лицето на Джейми сияеше от гордост. — Така си е.

— Прокурорът ще трябва да е пълен некадърник, за да не успее да го окошари за убийство първа степен. Но първо трябва да го хванем. Можете ли да направите същото и с охранителната система от Сохо?

— Сега, след като идентифицирахме вируса и налучкахме процеса? — Фийни се усмихна до уши. — Ще ти дадем видеозаписите и от къщата на Макмастърс, и от Сохо преди края на смяната.

— Добра работа, поздравления за всички. Дяволски добра работа. Носи малка раница, идеална за принадлежностите му. Същите обувки, които описа свидетелката от парка.

— Ред е и на резултата от обиколката ми — заговори Пийбоди. — Имам гореща следа за обувките и останалото. Оказа се, че е купил всичко от спортен магазин с намалени цени в самия университетски комплекс, което ме лиши от приятната разходка из центъра. Обувките, пуловерът, панталонът, шапката, очилата, еърбордът, няколко тениски

и лятно яке са били купени от клиент на име Доналд Петри на тридесет и първи март.

— Адрес?

— Адресът, на който се натъкнах, е в Охайо и наистина е домът на Доналд Петри, шестдесет и осем годишен, който буквално побеснял, когато открил, че от картата му е изтеглена сума за цял куп покупки от колежански магазин в Ню Йорк. Докладвал за измамата в средата на април, веднага щом получил извлечение. Имам името на продавачката, на чийто идентификационен номер е регистрирана продажбата. Все още не съм я издирила. Студентка е в университета.

— Ще проверим. Утре е поклонението — продължи Ив и изложи плана.

Към края на съвещанието получи съобщение, че семейство Робинс пътуват към Централата. Искаше да разговаря с тях насаме и нареди да бъдат отведени в стая за разпити А. Взе докладите и снимка от досието на Ирен Шулц и тръгна натам.

Завари ги седнали на масата, хванати за ръце. Най-подходящата дума за онова, което издаваха лицата им, бе ужас.

— Господин и госпожо Робинс, аз съм лейтенант Далас. Вече познавате детектив Пийбоди. Искаме да ви благодарим, че дойдохте, и да изразим искрени съболезнования за загубата ви.

— Разговарях с нея вчера сутринта. — Гласът на Джейни затрепери. — Когато беше на път за… онази среща. Исках да й кажа, че сестра ми и семейството й ще пристигнат тази сутрин. Племенницата ми, нейната братовчедка, е една от шаферките. Щяхме да имаме семейно събиране тази вечер. Толкова се вълнуваше. За сватбата и за сделката, която беше убедена, че ще сключи. Беше толкова щастлива.

— Говорила ли е с вас за този мъж?

— Всъщност не. Каза само, че е намерила идеалния имот за идеалния клиент и че продажбата ще бъде идеалният сватбен подарък. Роклята й е при мен, булчинската й рокля. — Отказът да повярва в смъртта на дъщеря си се бореше със скръбта в очите на Джейни. — При мен е, защото тя не иска Тони да я вижда. В гардероба е, в спалнята й у дома.

Пийбоди сложи чаша вода на масата, докосна рамото на Джейни, преди да заеме мястото си от другата страна.

— Убиецът не го е било грижа за нея, госпожо Робинс. Но аз съм загрижена. — Ив изчака, докато жената отново я погледна, съсредоточено. — Загрижена съм за Карлийн и с ваша помощ ще намеря виновника и ще го накарам да си плати за стореното с нея.

— Тя не му е сторила нищо. — Оуен Робинс се взираше в нея с изтерзани очи. — Не е наранила никого.

— Не го е грижа — повтори Ив. — Нито за Карлийн, нито за шестнадесетгодишната Дийна Макмастърс. Интересува го само неговото отмъщение. Единствената му цел е да нарани всеки, за когото вярва, че му е отнел Ирен Шулц. Не го е грижа за нищо друго. — Ив извади снимката от папката, сложи я на масата. — Моля ви, опитайте се да си я спомните.

— Прегледах архива си. Беше толкова отдавна. Вярвах в работата си, вярвах, че поставяме интересите на детето на първо място. Все пак никога не беше лесно да откъснем дете от дома му, дори за негово добро. Задържах се почти десет години в социалната служба. Доста дълго. После се преместихме и Бруклин и сега консултирам семейства. Опитвам се да помагам. Винаги съм го правила.

— Разбирам.

— Не си спомням ясно тази жена, съжалявам. Бяха толкова много. Твърде много. Ето записките ми, донесох ги. Можете да ги задържите. Отбелязала съм, че детето расте при много добри условия и за него се полагат грижи. Основанието за временно отвеждане е бил арестът на майката и предполагаемото съучастничество на бащата. Не е имало близки или приятели на семейството, при които да бъде отведено, затова момчето е било настанено в приемно семейство и върнато на бащата след четиридесет и осем часа. Не разбирам как може да отнеме живота на детето ми само защото съм го завела на сигурно място за два дни. Не е пострадал.

— Помните ли нещо за бащата?

— Записала съм, че е бил разстроен, но учтив. Че е общувал добре с детето и е показвал загриженост за него. Сам събра играчките и дрехите му и го успокои, преди да го отведем. Щях да повторя това пред съда, ако се бе наложило. — Устните й затрепериха и тя ги стисна. — Важно е да се водят бележки за взаимоотношенията в семейството, за средата. Записала съм, че според първоначалните ми наблюдения изглежда добър баща. Когато се оказа, че не е знаел за

незаконните занимания на съпругата си, детето му беше върнато. Вече не беше заподозрян и случаят бе приключен.

— Добре. Благодаря.

— Не ви помогнах. С нищо не помогнах на Карлийн.

— Мисля, че записките ви и впечатленията, които споделихте с нас, ще ни бъдат много полезни. Ще ви придружат обратно до дома. Моля ви да запазите мълчание пред медиите. Ще ви безпокоят, ще ви разпитват. Заради другите деца, които вероятно е набелязал, ви моля да не казвате нищо на никого за този разговор. За доброто на детето, госпожо Робинс.

— Нали… ще ни държите в течение?

— Имате думата ми. — Ив стана, отиде до вратата и даде знак на чакащите униформени. — Тези полицаи ще ви откарат у дома.

— Трябва да отидем при Тони.

— Ще ви откарат дотам. Където искате.

Пийбоди ги изпрати с поглед.

— Добре постъпи, като им каза, че са помогнали, макар да не можаха.

— Не знаем кое може да се окаже полезно.

— Сърцето ми се къса, Далас. Вместо на сватбата на дъщеря си, ще отидат на погребението й.

— Да се погрижим това да бъде последното погребение, което ще тежи на съвестта му.

18.

Когато отново завари Рурк в кабинета си, Ив се намръщи.

— Защо си още тук?

— Точно сега нямат нужда от мен в електронния отдел. Може да върша своята работа тук и едновременно с това да бъда с жена си.

— Налага се да изляза. Ще отида в моргата, а после ще потърся студентката, която е продала дрехите и обувките на заподозрения.

— Нямам интересно занимание в момента, мога да дойда с теб.

Тя се замисли. Можеше да остави на Пийбоди да напише и изпрати докладите, да отскочи до лабораторията и да изчисли вероятностите за следваща жертва.

— Добре. Идваш с мен.

— На любимото ми място.

След като натовари Пийбоди с работа, Ив се отправи първо към моргата.

— Не е нужно да влизаш. Не очаквам никакви изненади тук, никакви нови открития. Просто процедура.

— Все едно. — Рурк продължи с нея през белия тунел. — Помня, когато доведохме Никси тук. — Говореше за малкото момиче, чието семейство бе изклано при нападение в дома им. — Беше жестоко, но предполагам, че винаги е така. Тя се чувства добре при Елизабет, Ричард и малкия Кевин. Вече е част от семейството им. Мисля, че се справя, защото ти й вдъхна решителност.

— Силна е, разбира се, че ще се справи. — Ив се спря пред вратите на владенията на Морис. — А виновникът за това, което ще видим вътре? Той не е пълзял в кръвта на майка си, както Никси, не е видял как избиват цялото му семейство в леглата. Няма и половината от куража на Никси. Слаб е и ще му дам да разбере какво е решителност.

„Така те искам“, помисли си Рурк. Ив изпитваше чувство за вина и болка. Може би имаше нужда от тях и често им се поддаваше, но винаги стъпваше на крака и продължаваше към целта си.

Днес Морис бе облечен в траурно черен костюм, с пурпурночервена риза. В залата звучеше тиха музика, а той затваряше У-образния разрез в тялото на Карлийн с уверени бодове.

— Приключи ли с нея?

— Започнах веднага щом я докараха. Здравей, Рурк.

— Здравей, Морис. Как си?

— Вече по-добре. Надявах се да ви видя отново на сватбата, по весел повод. Настоях да побързат с токсикологичното изследване — каза той на Ив. — Открих същата комбинация от вещества в кръвта, въпреки че бих могъл да не забележа следите, ако не търсех точно това. Била е упоена приблизително шест и половина часа преди смъртта, с по-малка доза от първата жертва.

— Решил е, че няма нужда да бъде в безсъзнание толкова дълго — заключи Ив. — И е имал по-малко време да свърши работата си. Или просто е искал да свърши с нея по-бързо.

— Освен това и използването на еластично въже вместо полицейски белезници, методът остава същият. Връзване — на глезените и китките. Глезените са развързвани и връзвани отново. Многократно изнасилване, вагинално и анално, буквално небрежни удари в сравнение с бруталността на изнасилванията. Спорадично задушаване. Причина за смъртта — удушаване с ръце. Борила се е. Личи от протриванията, врязването на въжетата и контузиите на китките и глезените.

— Прави малки вариации според обстоятелствата, но като цяло запазва метода.

— Има още една вариация — каза Морис. — Била е бременна.

— Мамка му! — Това бе нов удар за Ив. — По дяволите!

— От по-малко от седмица. Може би не е знаела.

Ив прокара ръка през косата си. Сдържа се да не изругае отново.

— Ще дойдат близките й. Родителите, годеникът. Щели са да се женят в събота.

Морис въздъхна дълбоко.

— Съдбата е жестока кучка.

— Майната й на съдбата. Хората са жестоки. Не е нужно да казваш на близките й за бременността, освен ако попитат. Все още не.

— Наистина не е нужно. — Той се отдръпна назад. — Първо девица, сега булка.

— Почакай! — Ив рязко вдигна глава, погледът й стана съсредоточен. — Каква ще бъде следващата?

— Следваща?

— Девица, булка… Какво следва? Ако е нещо като прогресия, логична, организирана, какво следва след булка?

— Младоженка — предположи Морис.

— Съпруга. На някого… — Рурк погледна към Карлийн със съжаление. — Бременност, майчинство. Циник би казал, че някъде тук се вмества разводът.

— Може би е начин да избира реда, дори конкретната жертва. Ти ще караш. Искам да поработя. Благодаря, Морис.

Ив извади джобния си компютър още докато вървяха обратно през коридора.

— От негова гледна точка — отбеляза Рурк — сигурно е невероятен късмет да намира подходящи жертви, за да следва прогресията, за която говориш.

— Не мисля. Не е задължително да са жени… въпреки че очевидно ги предпочита. Младоженка… или младоженец. Тогава следващата жертва може да е съпруг вместо съпруга, бъдещ баща, и така нататък. Има деца, внуци, братя, сестри… вероятно и по-далечни роднини, между които да избира. — Ив се качи в колата. — Възложих на Пийбоди да изчисли вероятността за следващата жертва, с която може вече да се е срещал. Макмастърс, после социалната работничка, шефът на социалната служба, адвокатката. Може би ги избира по реда на участие в залавянето, всички процедури и делото срещу майка му. А може би според прогресията, за която говорихме. Но трябва да има някакъв принцип на подбиране. График за наблюдение, проучване, уреждане на среща, създаване на взаимоотношения. И има застъпване. Свързал се е с Карлийн, когато вече е подготвял почвата с Дийна. Започнал е втория рунд, преди да завърши първия.

— Значи вече е започнал третия.

— Да, а може би дори и четвъртия. Мислех, че е адвокатката и ще се свържем с нея, но няма роднина, който да се вписва в другата прогресия. — Ив поклати глава, докато преглеждаше информацията за нея. — От години е разведена, няма деца. Има сестра, омъжена от двадесет и шест години, не може да се нарече младоженка. Племенница и племенник. Никой от двамата не е женен.

— Не е нужен брак, за да забременееш или да имаш връзка, която да доведе до бременност.

— Имаш право. Възможно е, ако единият от тях е стигнал до този етап, или да е избрал сестрата, като съпруга от дълго време. Ще ги държим под око, но не мисля, че те са следващите.

— Като каза следващи, къде отиваме сега?

— Ммм… в Колумбийския университет. Трябва да намеря продавачката. Посочила е общежитието като адрес, магазина като месторабота. Не отговаря на линка си и не връща обажданията на Пийбоди, която постоянно я търси. Просто искам да проследя тази нишка докрай.

— Тогава защо да не се изкачим до върха?

— Какво имаш предвид?

— Да се обадим на Пийч.

Рурк й позвъни от линка на таблото.

С костюм в кралско червено и обувки, които подчертаваха ръста й — и накараха Ив да потръпне — Пийч Лапкоф ги чакаше пред ректората. Проницателният й поглед бе леко мрачен, когато протегна двете си ръце към Рурк.

— Много се радвам да те видя.

Ив повдигна вежди, когато двамата размениха целувки по бузите.

— И аз теб — отвърна Рурк. — Изглеждаш зашеметяващо.

— След малко отивам да бръкна дълбоко в джобовете на някои бивши възпитаници. Добре е да изглеждам подходящо. Лейтенант. — Подаде ръка на Ив. — Намерих Фиона. На двудневен семинар е и не са й позволени никакви комуникации. Помолих да я пуснат, защото реших, че е важно. Ще я доведат тук. Не знаех дали ще предпочетете моя офис или друго място.

— Не е нужно да ходим никъде. Няма да я задържим дълго.

— Чух в репортажите, че е имало и друго убийство. Друга млада жена е била изнасилена и убита.

— Не можем да потвърдим, че случаите са свързани.

— Медиите си позволяват да разпространяват догадки за сериен убиец, който набелязва млади жени. В университета учат много млади жени. Сериозно съм загрижена.

— Бих посъветвала студентите и персонала ви да вземат разумни предпазни мерки. Но догадките и твърденията на медиите нямат

потвърждение от нюйоркската полиция.

Пийч продължи да се взира в Ив, сякаш се опитваше да надникне в мозъка й с рентген.

— Разтревожих се, когато помолихте да потърся Фиона Уолас. Помислих си, че може би има причина да подозирате, че е в опасност.

— Нищо подобно. Става дума за продажба, направена от нея през март в Спортния център, която може би има връзка с разследването.

— Голямо облекчение за мен. — Пийч погледна над главата на Ив. — Ето я.

— Всичките си студенти ли познавате, доктор Лапкоф?

— Пийч — поправи я тя. — Не, но видях снимката в досието й, когато поискахте да я открия. Госпожице Уолас.

— Доктор Лапкоф.

Момичето бе на не повече от двадесет години, с кожа, бледа като восък, и гъста червена коса, вързана отгоре. Беше леко задъхана, навярно беше тичала от отсрещния корпус до тях, а може би и от страх, че е повикана от ректора.

— Няма нищо страшно. — Властната жена заговори с майчински тон. — И няма да бъдете наказана за напускането на семинара. Това е лейтенант Далас от Централното полицейско управление. Надява се да можете да й помогнете.

— Да помогна?

— Да. Искате ли да се оттегля, лейтенант?

— Не е нужно. Работиш в Спортния център?

— Да, госпожо. Студентка съм редовно обучение и работя, за да се издържам. Вече повече от година.

— Била си на работа на тридесет и първи март.

— Ами… не съм сигурна. Може би.

— Продала си няколко артикула на този младеж. — Ив извади скицата. — Помниш ли го?

— Не съм сигурна. Било е преди повече от два месеца, а магазинът ни е популярен и идват много хора. Понякога сме претоварени.

— Имам списък на артикулите, които е купил. Може би ще ти помогне да си спомниш. — Ив започна да изрежда и видя Фиона да примигва, когато стигна до обувките. — Сети ли се?

— Да. Беше голяма покупка, а обувките са доста скъпи. Спомних си, защото му казах, че ще бъдат намалени само за един ден през следващата седмица. Десет процента не са малко, при положение че иначе струват триста и петдесет. Но ги искаше веднага. Изглеждаше малко по-различно, отколкото на тази рисунка. Затова отначало не го познах.

— Как точно изглеждаше?

— Косата му беше много по-дълга и чуплива. Имаше хубава коса. Беше симпатяга. Пофлиртувах с него, нали разбирате? Попитах го дали живее в общежитието и каква е специалността му. Май каза, че живее другаде. Беше любезен, но не отвърна на закачките ми и предположих, че или си има приятелка, или не си пада по мен. Пошегувах се, че е ударил джакпота или нещо подобно, щом може да си позволи толкова много покупки. Помня, че се усмихна, защото… леле, усмивката му беше убийствена. И каза… стори ми се смешно, когато каза, че човек трябва да изглежда представително. Прозвуча странно, изречено от момче, което си купува суичъри и тениски. Опаковах всичко и си тръгна.

— Виждала ли си го оттогава?

— Не, не мисля.

— Това е всичко, Фиона. Благодаря.

— Нещо незаконно ли е направил?

— Налага се да поговорим с него. Ако го видиш, направи ми услуга. Не флиртувай с него, а ми се обади.

Ив й подаде визитка.

— Добре. Мога ли да се върна на семинара?

— Да — каза Пийч. — Побързай.

— Добре, госпожо.

— Помогна ли? — попита Пийч, докато Фиона бързо се отдалечаваше.

— Потвърди информация, която вече имаме, доизясни модела и ми разкри, че понякога самодоволството му надделява над предпазливостта. Да, помогна. Благодаря и на вас за помощта.

— Радвам се, че успях да помогна, и се надявам скоро да науча от медиите, че сте арестували този човек.

— Аз също.

Когато стигнаха до колата, Рурк попита:

— А сега какво следва?

— Трябва отново да прегледам списъка на хората, свързани с ареста на Ирен Щулц. Трябва да поговоря с тях, с всеки от тях, и да се опитам да отгатна следващия набелязан.

— Не всички живеят в Ню Йорк.

— Така е. — Тя се качи в колата. — Но очевидно притежава неизчерпаем запас от лични и кредитни карти. Може би следващата мишена е в Ню Йорк, а може би не, но трябва да разпитам всички хора, свързани с вероятните набелязани, и да се опитам да предвидя коя ще е следващата жертва.

— И от тях не всички живеят в Ню Йорк или в щата. Можеш, разбира се, да летиш, за да се срещнеш с тях, или да проведеш разпитите по линк.

— Бих предпочела да говоря с тях лице в лице, но не е практично, така че повечето разговори ще трябва да бъдат по линк. Проблемът е, че хората завързват взаимоотношения. Женят се и/или създават деца. После същото правят и децата им. За двадесет и няколко години около един човек се оформя сложна мрежа от взаимовръзки.

— Хората и непреодолимата им потребност да се възпроизвеждат. — Рурк поклати глава, усмихвайки се на размишленията й. — Какво може да се направи?

— Иска ми се да привикам всички в Централата — един по един или ако се наложи, всичките наведнъж — за да видя дали нечии отговори ще съдържат нещо по-съществено.

— Мога да го уредя.

Ив го изгледа с недоумение, докато той караше към дома.

— Какво? Ще уредиш всички да бъдат транспортирани в игралата… където и да се намират? Не само е непрактично, а и много от тях няма да се съгласят. Друг проблем е, че хората имат свой живот и може да се възпротивят, ако трябва да отложат ангажиментите си, за да помогнат на полицейско разследване, което може и да няма връзка с тях.

— Има транспорт — каза той — и транспорт.

— Е, всичките ти возила са луксозни и лъскави, но…

— Ив, въпреки че често се налага да пътувам по работа и имам бизнес партньори по целия свят, колко по-често водя преговори с

другия край на света и дори с други планети, без да напускам Ню Йорк?

— Така е, но ти имаш… — Изведнъж Ив си спомни как бе нахълтала в кабинета му, без да почука, и бе прекъснала важна среща. Холографска среща. — Може и да се получи — замислено каза тя. — Не използваме холограми за разпити, защото, когато си имаш работа със заподозрян, а понякога и със свидетел, защитата се опитва да изкара всяко доказателство, получено по този начин, невалидно. Съмнително е, защото може да се манипулира. Ако искаш нещо надеждно, ти е нужен запис на самопризнания, направени лице в лице, или веществено доказателство. Но това…

— Няма нито да изтръгваш самопризнания, нито да разпитваш заподозрени или дори предполагаеми съучастници.

— Да, би могло да стане. Ще се обадя на прокурорката, за да бъда сигурна, че няма някаква процедурна подробност, която трябва да спазя. Ако част от информацията, която получа, доведе до арест, не искам някой ловък адвокат да се опита да увърта, че е имало нещо нередно и следователно, дрън-дрън. Но мисля, че можем да направим това.

— Използва холограма за Рикър.

— Да, вече излежава доживотна присъда без право на помилване. Можеха да се опитат да разобличат метода, с който доказах участието му в заговора срещу Колтрейн. Но да поръча убийство на полицай от затворническа колония в космоса, където са позволени холографски свиждания и консултации с адвокат? Щеше да бъде трудно да оспорят доказателствата в този случай и първото, което направих, бе да изясня това. Клио не участва в холографския мост, беше позволено да го гледа. Не използвах никакви доказателства от самия разговор, когато изтръгнах самопризнанията й, и отново първо проучих. Съдията отхвърли обжалването й на това основание.

— Радвам се да го чуя.

— Мисля, че можем да използваме тази техника, ако страните са съгласни. Ще спести часове и е най-доброто решение след лична среща. Просто трябва да се подсигуря.

— Подсигури се, аз ще направя настройките.

— Колко време е нужно?

— За основната програма най-много двадесет минути. После ще ми трябват координатите на хората, с които искаш да се срещнеш. Всеки триизмерен образ се генерира за няколко минути.

— Ще трябва да го повториш. Добре че си ми подръка.

Извади линка си, за да позвъни на прокурор Шер Рио.

Както очакваше, не мина без някои правни спънки. Но въпреки тях, щеше значително да спести време. Все още се консултираше с Рио, когато влезе в къщата и си помисли, че добрата страна в изясняването на юридическите глупости е възможността напълно да пренебрегне Съмърсет.

Веднага щом получи разрешение, започна с обажданията и разпорежданията. Беше наполовина готова, когато Рурк позвъни.

— Програмата е настроена в холографската зала. Трябват ми координати.

— Ще ти ги дам. Пийбоди може да се свърже с останалите. Пет минути.

Прехвърли останалите обаждания на партньорката си и събра това, което й бе нужно. Качи се с асансьора до по-голяма и ултрамодерна версия на своя домашен кабинет.

— Хм!

— Обстановката е важна. Може би един ден ще ти хрумне да замениш онова свое бюро с работен пулт като този.

Ив смръщи вежди срещу тъмната лъскава повърхност на П-образния пулт с вградена техника за комуникация и гладък контролен панел.

— Харесвам бюрото си.

— Да, зная. — Рурк бързо я целуна и посочи към една маса в далечния край на стаята. — Вземи си сандвич.

— Почерпка ли ще има?

— Хапни. Можеш да се настаниш на бюрото, ако искаш. Доколкото те познавам, предполагам, че през повечето време ще бъдеш на крак. Разпитваните могат да седнат където искат, на стол или на дивана. Компютърът тук и стенният екран са включени, в случай че имаш нужда от тях.

Забележително, помисли си тя.

— Трябва да се записва.

— Разбира се.

Той отново посочи към масата и Ив си взе сандвич.

— Първо да пренесем Пийбоди.

Рурк кимна и използва своя линк.

— Пийбоди. — Лицето на Пийбоди засия, щом го зърна. — О, здрасти. Здравей!

— Здравей. Лейтенантът иска да дойдеш при нас.

— Добре. Еха! Никога не са ме холографирали.

— Ще бъда внимателен — каза той и тя се изкиска. — Ето. Улових те. Започваме.

Появи се вихрушка от светещи точки, която постепенно се превърна в Пийбоди.

— О, господи! Беше лесно. Не се почувствах странно. — Огледа се наоколо, примигна. — Странно е, но не се чувствам странно. Какво е това?

— Кое? А, сандвич.

— О, италиански сандвичи. Изглеждат апетитно.

— Има още. Вземи си — посочи към масата Ив.

— Благодаря. — Пийбоди се обърна към масата, посегна, но ръката й премина през подноса със сандвичите. — Подъл номер. Не мога да си взема сандвич, защото всъщност не съм тук. И все пак съм. Не разбирам холографията. Всеки път, когато Макнаб се опита да ми я обясни, ми се приспива.

— Да оставим това на компютърните гении и да си вършим полицейската работа. Ще се обадя отново на адвокатката и ще пренесем и нея.

Наистина бе странно, Ив не можеше да отрече. Но беше удобно и ефективно. След минути бившата служебна адвокатка седеше заедно с тях в кабинета.

— Благодаря за отделеното време, госпожо Дробски.

— Няма проблем. Искам тази работа да бъде изяснена час по-скоро. Изнервящо е.

— Сигурно. Най-важното за нас е вашата безопасност и безопасността на семейството ви.

— Имате ли сериозни основания да смятате, че аз или семейството ми сме набелязани? Имате ли неоспорими доказателства, че този риск е свързан с обвиняема, която съм представлявала преди двадесет години?

— Разсъждавате като адвокат. А аз разсъждавам като ченге. На кого бихте се доверили да защити живота ви и този на близките ви?

Жената нервно се раздвижи, от неудобство или раздразнение.

— Тук съм, нали?

— Беше ви показана портретна скица на заподозрения по описание на свидетели. Все още ли сте сигурна, че никога не сте виждали този човек? Погледнете изображението на екрана, Дарин Поули.

Дробски се вгледа в екрана.

— Не, доколкото си спомням.

— Имате брат.

— Да, Лайл. Както ви казах, той е финансов консултант. Разговарях с него и му показах копие от скицата, както и на съпругата и сина му. Приех това достатъчно сериозно, за да се обадя и на родителите си, а те са в Аризона. Никой от тях не разпозна този мъж.

— Кой е най-близкият ви човек?

— Моля?

— В семейството. С кого сте най-близка?

— Доста трудно е да… с баща ми, предполагам. Благодарение на него станах адвокат. Мога да ви уверя, лейтенант, че не е толкова наивен и доверчив и не би изложил себе си или майка ми на опасност. А и този набелязва жени, нали?

— Не можем да изключим вероятността следващият набелязан да е мъж. Кой друг?

— Нямам други роднини.

— С кого още сте близка? Семейство невинаги означава кръвно родство.

— О, господи! — За първи път Дробски изглеждаше наистина разтревожена. — Линкълн, Линкълн Матърс. Имам връзка с него от година. И партньорката ми, Елис Уогман. Много сме близки, още от колежа. Тя ми е… като сестра.

— Пийбоди.

— Веднага.

— Мислите, че може да нападне Линкълн или Елис? Трябва да им кажа…

— Ние ще се погрижим за това още сега. Елис омъжена ли е, съжителства ли с някого?

— Не. Всъщност наскоро преживя мъчителен развод. Има дъщеря, моята кръщелница Рени. Тя е само на единадесет.

— Ще се погрижим за тях. — С крайчеца на окото си видя Пийбоди да кимва. — Към жилището им вече пътуват полицаи. Както и към дома на Линкълн. Когато приключим с разговора, лично ще се свържа с тях и ще им обясня всичко.

— Значи наистина мислите, че може…

— Не искам да поемам рискове. Искам да си припомните всичко за случая с Ирен Шулц.

— Помня го много добре. Бях млад адвокат, все още идеалистка. Наивна. Мислех, че щом няма предишни провинения и е майка на малко дете, ще постигна изгодно споразумение за нея. Надявах се да ги убедя да не повдигат обвинение за наркотиците, а за незаконните секс услуги да получи най-много година и задължителна рехабилитация. Може би дори част от годината да премине в рехабилитация. Но още преди да разговарям с нея, чух, че са заподозрели и съпруга й и ако го бе издала, щеше да бъде на рехабилитация цялата година.

— Но не го е направила.

— Отказа. Упорито твърдеше дори пред мен, че не е замесен в това, с което се е занимавала тя. Обясних й, опитах се да й повлияя, но беше непоклатима. Заложих на майчинския инстинкт. Наистина исках да й помогна. Нямаше да може да се грижи за малкото си момченце, ако е в затвора. Отново остана непреклонна. Още по-зле — когато на сутринта дойде прокурорът, готов за споразумение, тя настоя за максималното наказание. Можех да го намаля до година, но не ми позволи. Приех го като свой провал.

— Разговаряхте ли със съпруга?

— Да. Беше ядосан. Побесня, когато му казах, че е поискала осемнадесет месеца. Каза, че не заслужава да лежи повече от година. Съгласих се с него, но той обвини мен. Когато му казах, че не ми е позволила да се застъпя за нея, малко се поуспокои, дори се извини. Дойде в съда с бебето. Прекрасно бебе. — Погледът й се плъзна към екрана. — Господи! Подържах го. Държах онова бебе в ръцете си, когато Ирен и мъжът й се сбогуваха. Наистина. Сърцето ми се късаше, докато то плачеше за майка си. Не можех да понеса мисълта, че не съм успяла да направя повече. След време се преодолява, когато човек се

затрупа с работа и се остави да бъде погълнат от системата. Така превъзмогва непоносимата мисъл, че не е успял да помогне.

Когато Ив реши, че е узнала от нея всичко, което може, пренесе Елис Уогман, а Дробски остана с тях, както пожелаха и двете.

Жената прие всичко, което й каза Ив, без да трепне.

— Ще изпратя дъщеря си в Колорадо при майка ми. Още тази вечер.

— Лиси, и ти трябва да отидеш. Трябва…

— Госпожо Уогман. — Ив прекъсна тревожните думи на Дробски. — Разбирам загрижеността ви за сигурността на дъщеря ви. Полицаите ще ви помогнат за всичко, от което се нуждаете, и ще уредят транспорта до майка ви. Не мога да ви заповядам да останете, но ще ви помоля. Ако сте набелязана, всяка промяна на рутината може да го накара да се усъмни. Можем да ви защитим и ще го направим.

— Но докога можете да ме защитавате?

— Докогато е необходимо. Бихте ли погледнали изображението на екрана още веднъж? По-внимателно.

— Наистина не съм сигурна.

— Може би е с по-дълга или по-къса коса. Може би изглежда малко по-възрастен.

— По-дълга коса — промърмори тя. — Възможно ли е… Господи, да! По-дълга коса и брада. Дом Патрели.

„Бинго“, помисли си, тържествуваща, Ив и се обърна към Пийбоди, за да й възложи справка, но партньорката й вече работеше на джобния си компютър.

— Работя безвъзмездно в клиника за жертви на домашно насилие в Лоуър Ийст Сайд. Преди около три седмици, когато си тръгвах оттам, той ме заговори. Беше задъхан, явно беше тичал, за да ме настигне. Попита дали аз съм Елис Уогман. Каза, че е журналист и пише статия за жени адвокати, посветили се на случаи на домашно насилие. Това е моята специалност. Опитал се да стигне до клиниката, преди тя да затвори, но по някаква причина се забавил. Попита дали може да повърви с мен и да ми зададе няколко въпроса. Не видях нищо подозрително в това. Беше чаровен, изглеждаше сериозен и проявяваше голям интерес към работата ми.

— Сигурно ви се е представил и е казал за коя медия работи.

— Да. Направи го набързо, беше малко припрян. Повървяхме заедно няколко преки и въпросите, които ми зададе, бяха уместни. Беше направил старателно проучване за клиниката, впечатли ме и ме зарадва с коментари. Положителните отзиви никога не са излишни. Взе ми кафе от уличен автомат и попита дали може да ми се обади, ако има нещо за доуточняване.

— Обади ли се?

— Следващата седмица — чакаше пред клиниката, когато затворих, с кафе. Имах малко време и отидохме в парка, седнахме на една пейка и направихме уточненията, от които имаше нужда. Опита се… да флиртува с мен, но без да става нагъл. Бях поласкана. Сигурно е с двадесет години по-млад, а аз… съм идиотка.

— Не. Той е много убедителен.

— Просто си поговорихме и се оказа, че е фен на филмите на Запото.

— Господи — промърмори Дробски.

— Зная. Аз също съм им страстна почитателка и се увлякохме в обсъждане и спорове на тази тема. През уикенда имаше мини кинофестивал в Трибека.

— Отишли сте с него.

Елис облиза устни, оправи косите си.

„Нервна — забеляза Ив — и също толкова засрамена.“

— Срещнахме се там в събота вечерта. После пийнахме, вечеряхме заедно. Господи, дори му казах, че не мога да го поканя у дома заради дъщеря си, което е все едно да кажеш „хайде да отидем у вас“. Отговори, че майката на съквартиранта му им е на гости и не е удобно. После ме целуна и се качи в такси. Целуна ме! — повтори тя и притисна ръка към устните си. — Отново излязохме следващата седмица, да хапнем соев хотдог на кея. Накара ме да се почувствам млада, секси… и загоряла — призна тя. — Каза, че иска да ми даде още малко време. Бях му разказала за развода си, за дъщеря си. Казах му за моето момиченце. Искал да ми даде още време, за да бъда сигурна.

— Кога ще се видите отново?

— В петък се разбрахме за след седмица. Щял да работи този уикенд.

„Не и ако успея да го спра“, помисли си Ив.

19.

— Тя не е следващата — заключи Ив. — Но е започнал играта с нея, подготвя се. Разведена, това е две крачки напред. Намерил е идеален подход. Променя външността си, създава различен свой образ пред всяка жертва. Млад, но не незрял, флиртува, но не твърде дръзко, има същите интереси като нейните, познания в тези области.

— Не е казала на никого, защото все още са съвсем в началото — изтъкна Пийбоди. — И й се струва малко глупаво да мисли за връзка с мъж, който е с двадесет години по-млад.

— Няма домашен линк, казва й, че мобилният му е повреден и не е намерил време да го смени. Все още не иска тя да му се обажда. Иска да я държи нетърпелива и несигурна. Има власт над нея. Но не е следващата.

— Има друга набелязана жертва. — Изражението на Пийбоди стана тревожно, докато гледаше снимките на потенциалните жертви, които Ив бе заредила на стенния екран. — Вероятно за този уикенд.

— Няма да получи възможност. Да намерим шефа на Службата за закрила на децата, а после — прокурора.

Ив изпи чаша кафе между разпитите, даде на Пийбоди двадесет минути почивка, за да си вземе истински сандвич.

Започна да си представя стъпките, етапите, историята, която се бе случила преди двадесет години. Мислеше, че разбира играчите, ролите им, изборите им.

— Влязла е в затвора заради него — заключи Рурк. — Убедил я е, когато му се е обадила след ареста. — „Не можем да влезем и двамата, скъпа, кой ще се грижи за бебето?“

— Да, може би — съгласи се Ив. — Освен това той вече е лежал веднъж. Бил е заловен за фалшифициране на лични карти и ако тя е признаела съучастничеството му, е щял да лежи повече от осемнадесет месеца за второ престъпление. Използвал е и този довод. „На теб ще ти дадат година, скъпа, и ще те чакам. Ако осъдят мен, ще ми дадат от пет до седем.“

— Имаш право. Очаквало го е по-сурово наказание от нейното.

— Трябвало е да стане бързо и чисто, лесно за ченгетата и служебната адвокатка. Без суматоха, без твърде много да се занимават с него.

— И още нещо мисля: ако и двамата бяха попаднали в затвора, не би имало кой да потвърди самоличностите им. Може би е използвал и това, за да я убеди. Щяло е да излезе наяве кои са в действителност, а така са ги застрашавали много повече от осемнадесет месеца. А и тя е била заловената, нали? Тя е проявила небрежност. Защо да губят всичко, когато може само тя да го отнесе?

— Точно така — съгласи се Ив. — Той е излежавал присъда веднъж, сега е било неин ред. Малко време, преговори и усилия от страна на адвоката — и е щяла да се отърве с година, част от която, дори половината, в институция за задължителна рехабилитация. Но това би увеличило риска за него. Колкото по-бързо тя приемела споразумение, толкова по-бързо са щели да го оставят на мира. Все пак, мисля, че има още нещо. — Ив пъхна ръце в джобовете си и закрачи из познатата стая — илюзия, но безкрайно позната. Изведнъж си спомни. — Имам смътни спомени за майка си. Само няколко ясни проблясъка. Но зная… знаех, че тя мрази… факта, че съм се появила. Все пак ме е родила и е останала с мен достатъчно дълго, за да запазя няколко образа в съзнанието си, да запомня определени събития.

— Подобно на Дарин Поули?

— Онова, което помни или му е втълпявано да помни, е различно. Аз зная, че за никого от двамата си родители не бях рожба. Бях удобство. Потенциален източник на доходи. Но дали заедно са го решили, или единият е убедил другия? Това е въпрос, на който никога не ще намеря отговор, а и няма значение. — Не биваше да има значение за нея. — Но в неговия случай може би има.

— Защо е избрала, или заедно са избрали, да задържи бебето? — довърши Рурк.

— Тя е играчът, мозъкът, лицето. Той е манипулатор, който харесва ролята на баровец, и го е научила на това, което знае. Сексът и наркотиците са евтини средства за печалба, без финес. Бързи пари за задоволяване на алчността, както казваш. Бил е нужен финес, за да се занимава с Поули цяла година. А детето? Би трябвало да гледа на него като на излишен багаж, да се отърве от него. Не го е направила. Значи

е искала или детето, или Поули, може би и двамата. Детето не е било вещ за нея. Може би прикритие, но и за това можем само да гадаем.

— По-лесно е да действаш, да се смесваш с тълпата и да упражняваш занаята си без пеленаче, за което трябва да се грижиш — съгласи се Рурк.

— Когато Поули е излязъл от затвора, биха могли да оставят детето при Вини и да изчезнат.

— Да отнеме на Вини и жената, която е обичал, и детето, което е смятал за свое. Това е жестокост.

— Съответства на профила. Била е чиста и здрава и са имали прилична сума, открадната от Вини, а след две години е станала наркоманка и проститутка. Оказва се, че той е командвал.

— Лесни пари — заключи Рурк, — за които е работела тя.

— Поули е бил нейната слабост. Продавала се е заради него, занимавала се е с измами заради него… и в един момент той е започнал да командва, да търси още по-лесни пари, още повече блясък и тлъсти пачки. Когато е излежала присъдата си и са се преместили в Чикаго, вече е имал пълна власт над нея. — Ив си пое дъх. — Така беше, така си го спомням. Така ми се струва при онези проблясъци, в които ги виждам заедно. Тя беше наркоманка и проститутка, а той командваше парада. Може би проектирам спомените си.

— Не мисля.

Тя поклати глава.

— Ще умуваме върху това по-късно. Сега да повикаме отново Пийбоди и да поговорим със съдията.

Но преди това той пристъпи към нея и обхвана лицето й с ръце.

— Каквото и да помниш или чувстваш, трябва да знаеш, че каквито и да са били родителите ти, са създали нещо ценно в жалкия си живот. И това си ти. Каквито и да са били, не са успели да го унищожат и да ти попречат да станеш човека, който си.

Съдия Сиринити Мимото, дребничка и стройна жена, се вгледа в портрета на Дарин Поули на екрана.

— Прилича на баща си.

— Помните бащата?

Мимото стрелна Ив с поглед. Лазурносините й очи искряха на фона на гладкото й тъмно матово лице.

— Припомних си случая и замесените хора, когато ми се обадиха от отдела ви. Запозната съм с всички подробности. Подсъдимата беше постигнала споразумение с прокурора чрез адвоката си. Призна се за виновна по всички обвинения и прокурорът поиска осемнадесет месеца. Предвид ненасилствения характер на престъпленията, липсата на криминално досие и на възражения от страна на обвиняемата, постанових именно такава присъда. Излежа я на лек режим в „Райкърс“. — Мимото отново погледна екрана. — Помня и него, бебето в ръцете на баща му, което плачеше за майка си. Позволих им да се сбогуват. Тя взе момченцето само за момент, после го подаде на адвокатката и прегърна мъжа. Помислих си: „Значи не може да даде утеха на сина си, а търси утеха от бащата.“

— Не сте ли ги виждали, бащата и сина, след онзи ден в съда?

— Не, не мисля. Ако този млад мъж застане срещу мен, когато го арестувате, ще бъда принудена да откажа делото заради този разговор и предишната връзка. Затова ви питам, лейтенант, имате ли достатъчно доказателства за арест?

— Смятаме, че имаме, и ще набавим още.

Мимото наклони глава.

— Надявате се аз да ви дам нови доказателства?

— Да, и да ни помогнете да го спрем, преди да навреди на ваш близък. Вие сте произнесли присъдата, която е пратила майка му в затвора. Шест месеца след освобождаването си, когато със сина й и партньора й са живеели под друга самоличност и предполагам, са продължавали да се занимават с незаконните дейности, довели до ареста и присъдата й, тя е била изнасилена и убита по начин, близък до този, чрез който са били умъртвени двете жертви.

— Вярвате, че този мъж е извършил две убийства, защото вижда някаква връзка между ареста и присъдата на майка си и смъртта й?

Ив беше впечатлена от спокойното държание на Мимото, както и от схватливостта й.

— Да, и смятам, че откакто се помни, му е било внушавано да вярва в тази връзка.

Мимото рязко повдигна черните си вежди.

— Психолозите и адвокатите трябва да решат това. Няма да посегне на мен. Жалко, защото нямаше да ми бъде първата заплаха за двадесет и шест години на съдийската скамейка. Може да нарани мой близък, казвате. Имам голямо семейство, лейтенант.

— Да, Ваша Чест. Четирима братя и сестри, всичките семейни, три деца, също семейни. Осем внуци.

— И още един на път.

— Най-голямата ви внучка също е омъжена.

— И вчера ме направи прабаба.

— О! — „Това все още не е достигнало до регистрите, помисли си Ив. Кой може да следи всичко?“ — Честито!

— Момченце. Спайро Клейтън, три килограма и шестстотин грама.

— Радост за всички. — Поне така предполагаше. — Съпругът ви, който също има четирима братя и сестри, също не е застрахован. Както и родителите ви и всичките ви баби и дядовци.

— Включете към бройката и множество лели, чичовци, братовчеди, племенници и потомството им. Може да се каже, че сме цял легион.

Безспорно, помисли си Ив. Откъде трябваше да започне?

— Открихме модела, Ваша Чест, начина, по който избира жертвите си. Във вашето… огромно семейство не се съмнявам, че има някой, който отговаря на критериите му. Свързах се с още три вероятни мишени и изясних последните му две изисквания. Търся кръвен роднина или много близък човек, който наскоро е сключил брак или е загубил брачен партньор.

— Начало и край.

— Вероятността е изключително голяма, защото това са двата липсващи параметъра. Бих добавила, че може би все още не е установил контакт с вдовицата или вдовеца. Предвид модела, който следва, това ще е последната жертва, а младоженецът или младоженката най-вероятно ще е следващата, набелязана за този уикенд.

За първи път на непроницаемото лице на съдийката се изписа страх.

— Толкова скоро? Лейтенант, за щастие в семейството ми сме дълголетници. Преживели сме и загуби, разбира се. Една леля, която

ми беше много скъпа, почина преди около година.

— Ще имам предвид тази информация, но мисля, че набелязаната е жена. И двете жертви, и трите потенциални, както изяснихме, са жени.

— А… един братовчед преди няколко месеца. Жена му… — Тя притисна пръст към слепоочието си. — Трябва да проверя. Живее в Прага. Майка ми със сигурност ще знае. Тя е семейният справочник.

— Някой по-близък. Той не иска просто да ви нарани, целта му е да ви опустоши.

— Никой от децата и внуците ми не се е оженил наскоро. Двете внучки са сгодени. Имам и племенница, омъжена от миналото лято, и още една, която ще се омъжи тази есен. И… — Замълча, поклати глава. — Дайте ми поне час да помисля. Ще се обадя на майка си. Тя ще знае. Всъщност трябва да има списък на всички и настоящите им адреси от подновяването на обетите.

— Подновяване?

— Да, родителите ми решиха да подновят брачните си обети на Свети Валентин. Решиха, че след седемдесет години заслужават зареждане с емоции, голямо празненство и втори меден месец.

— Втори меден месец? Като младоженци?

— Да. На осемдесет и девет и деветдесет и три години са и… — Лицето на Мимото застина в гримаса на ужас. — О, господи! Майка ми. Набелязал е майка ми.

— Възможно е. Искам да поговорим и с нея. Почакайте, Ваша Чест. Пийбоди.

— Веднага ще изтегля номера.

— Включи на високоговорител, в случай че иска да се чуе с дъщеря си. После изпрати двама цивилни полицаи да се погрижат за безопасността й. Не се тревожете — каза тя на Мимото. — Ще бъде в безопасност.

След минути холограмата на Черити Мимото седеше редом с дъщеря й. Изглеждаше невероятно добре за жена на прага на деветдесетте.

Имаше издължено лице, за разлика от дъщеря си, с по-изпъкнали скули, и кожата й бе с няколко нюанса по-тъмна. Но очите, интелигентни и лазурносини, бяха почти същите.

Черити хвърли поглед към екрана на стената.

— О, това е Дени. Обръснал е козята си брадичка и си е направил модерна прическа, но съм сигурна, че е Дени.

— Знаете ли цялото му име, госпожо Мимото?

— Разбира се. Денис… но го наричат Дени. Плимптън. Приятен младеж, който идва при мен на уроци по пиано. Давам частни уроци, за да припечелвам по малко допълнително. Искал да се научи да свири, за да изненада майка си. Много мило.

— Мили боже! Пристигнаха ли полицаите? Мамо, и ти, и татко, не отваряйте на никого, освен ако не е от полицията. Накарайте ги да покажат…

— Сири, баба ти не е отгледала глупачка. — С възхитително самочувствие Черити се намести удобно и кръстоса крака. — Какво е направило това момче, лейтенант Далас? Трудно ми е да повярвам, че може да е сторил нещо, което да всее толкова смут. Много е мил и добре възпитан.

— Той е главният заподозрян за две убийства.

— Убийства? Това момче? — Беше на път да избухне в смях, но присви очи и погледна съсредоточено Ив. — Я почакайте. Познавам ви. Ама, разбира се! Така ме замаяха всички тези екрани и святкащи уреди, като в старите епизоди на „Стар Трек“, че не се сетих. Виждала съм ви по телевизията, дори днес. Говорихте за онези две млади момичета. Мислите, че това момче е убиецът?

Ив понечи да отговори със заучена реплика, но после реши да бъде пряма.

— Зная, че е той. Откога му давате уроци?

Черити протегна двете си ръце напред, сякаш за да отблъсне думите обратно.

— Чакайте, чакайте. Винаги съм имала добра преценка за характерите на хората. Наследила си това от мен, нали, Сиринити? Не видях нищо лошо в него. Но сега ви гледам, лейтенант, и мисля, че разбирам. Досега е дошъл на пет урока, всичките в сряда следобед, само веднъж преди няколко седмици се наложи да преместим урока в четвъртък.

— В сряда следобед татко играе голф. Значи си била сама с това чудовище.

— Защо поиска да преместите урока? — попита Ив.

— Каза, че имал служебен ангажимент. Компютърен програмист е и трябвало да реши някакъв проблем. В онзи ден валеше — добави тя. — Моят Дийк не играе голф в дъждовно време и си остана у дома през целия ден. А веднъж в месеца, в четвъртък вечер, играе покер с приятели. Не беше у дома онзи четвъртък, когато момчето дойде. — В нежносините очи на възрастната жена проблесна гняв. — Голям хитрец, а? Проучил е всичко предварително, погрижил се е да съм единствената, която го е виждала. Копеле!

— Да, госпожо. Идвал ли е някога при вас през уикенда?

— Не, но тази седмица пожела да преместим урока в петък следобед.

— Лейтенант — намеси се Сиринити, — баща ми, съпругът ми, братята и внуците, всички ще ходят на къмпинг този уикенд. Заминават в петък. Майка ми остава сама вкъщи до неделя. Той сигурно знае.

— Разбира се, че знае! Нали сама му казах. — Черити се плесна по бедрото. — Преди няколко седмици случайно споменах колко се радвам, че два дни ще бъда съвсем сама в къщата, и се разбъбрих за подробностите. Той попита къде ще ходят, колко време ще останат. Много е умен, като се замисля как му е хрумнало да каже, че никога не е ходил на къмпинг, че сигурно много би му харесало. Миналата сряда пак заговори за това, явно за да се увери, че няма промяна в плановете. — Тя направи гримаса на отвращение. — Възнамерява да дойде тук, за да ме убие. Другата седмица ще сритам задника на този малък кучи син.

— Не се и съмнявам, че можете — каза Ив. — Но ще трябва да оставите това на мен.

Черити дълбоко въздъхна и я погледна одобрително.

— Вярвам, че ще се справите. Какво искате да направим?

Нужно бе време, за да изложи плана, да вдъхне кураж, да издири и последната мишена, да я разпита и убеди да съдейства.

Накрая Пийбоди въздъхна уморено.

— Ще го спипаме утре, на поклонението. Ще го заловим тогава, а всичко останало са резервни планове за подсигуряване. Защото… е, всички искаме да го хванем, но… сватбата на Луиз.

— Замълчи! Дори не подхващай тази тема. — Не по-малко уморена, Ив потърка чело. — Съвещание утре, както се уговорихме.

Ще осведомим останалите от екипа. Ще напишем докладите. Върви да кажеш на Макнаб и Джейми и си лягай, за да имаш сили за утре.

— Така и ще направя. Защото трябва да го хванем утре. В името на справедливостта и закона. И истинската любов.

— Рурк, моля те.

Той се усмихна, пожела лека нощ на Пийбоди и изключи холограмата.

— Добре, миг спокойствие. Нужен ми е записът, за да…

— Копие от диска. — Рурк й го подаде. — Още едно се изпраща на твоя компютър. А сега ела с мен.

— Трябва да…

— Да, зная. — Хвана ръката й и я поведе към асансьора. — Ако има достатъчно време… и ако успея да те убедя, ще се погрижа да вземеш гореща вана и да се отпуснеш, но вместо да спорим през следващия половин час…

Придърпа я в спалнята.

— Нямам време и за това, Рурк.

— Господи, секс, секс, секс, само за едно мислиш.

Накара я да се обърне към тоалетката.

Там имаше запалени свещи, две чаши вино и…

— Това торта ли е?

— Да. Торта!

Рурк я дръпна назад, преди да й се нахвърли.

— Зависи.

Извади малка кутийка от джоба си и видя как веселата й усмивка изчезна и лицето й се намръщи.

— Нямам нужда от болкоуспокояващо.

— Имаш, ако искаш торта. Зная, че те боли глава от преумора, стрес, пренапрежение, личи си. Вземи болкоуспокояващото, като добро момиче, и ще получиш торта.

— Дано тортата си заслужава. — Тя глътна таблетката и веднага грабна чинията. При първата хапка затвори очи. — Страхотна е. Наистина. Заслужава си. Десет минути за торта.

— Колкото желаеш.

Рурк я придърпа да седне.

— Намерихме ги, всичките. — Тя отново затвори очи, но не с наслада, а с облекчение. — И петте.

— Спасихте ги.

— Всъщност, не всички.

— Пет жени и семействата им не мислят така.

— Дано успеем да го хванем утре. — Ив замълча за миг, хапна още малко от тортата. — Майката на съдията си я бива, нали?

— Определено.

— Пресметни, седемдесет години брак, а сега е на деветдесет. Била е на деветнадесет, когато се е решила на тази стъпка и е започнала да ражда деца. Седем десетилетия по-късно връзката между тях все още съществува. Ето какво иска да унищожи Поули. Не само човека, а и връзката. Да ги удуши със собствените им семейни връзки. — Бавно отпита глътка вино блажено се разля из тялото й. — Ако не го заловим утре, тя ще се изправи срещу него. И ще се държи достойно… Не искам да проваля сватбата — изведнъж каза тя. — Не искам нещо да се обърка заради мен, но ако…

— Стъпка по стъпка.

Тя шумно въздъхна.

— Да. Стъпка по стъпка.

На сутринта Ив влезе в конферентната зала и очерта позициите и стратегията за екипа. С дистанционно управление маркира отделни зони на схемата на екрана.

— На първите три етажа от десететажната сграда има траурни зали, кабинети на психотерапевти заемат четвъртия и петия, а на шестия и седмия са търговските обекти. От осмия до десетия са хотелските стаи за опечалени роднини и приятели, пристигнали за поклонение и погребение.

— Всичко на едно място — отбеляза Бакстър.

— Да. — За миг я побиха тръпки. — Освен това помещенията за подготовка в сутерена заемат над хиляда квадрата, с два входа отвън. Има дванадесет асансьора, ескалатор между хотелските етажи и магазините. Стълбища тук, тук и тук. — Маркира ги. — Свързват всички етажи.

— Много входове и изходи — добави Фийни.

— Плюс главния вход тук, гледащ на юг, допълнителни на запад и на изток и два аварийни изхода на север. И големината на сградата, и

разположението усложняват нещата. Поклонението на Дийна Макмастърс ще се състои на втория стаж, в югозападната част, където има голяма открита тераса с изглед към парка, каквато имат всички стаи от западната страна. Три други поклонения и две бдения се застъпват в същия времеви отрязък. Двадесет от двадесет и двете хотелски стаи са заети. Всички офиси, параклиси, кабинети на психотерапевти и магазини ще бъдат отворени.

— Ще бъде пренаселено — изтъкна Макнаб. — Това ще му даде предимство.

— Не успяхме да убедим собствениците и управителите на множеството обекти да съдействат и няма закон, който може да ги задължи. Ще се съсредоточим върху входовете и аварийните изходи, главно на етажите с траурните зали. Състоят се от едно голямо помещение за официалната церемония и по-малки салони, всичките с достъп до терасата и коридора. — Тя зареди схема на траурните зали, с вече маркирани постове. — Ще завардим изходите, както е обозначено тук, с патрули постоянно в движение от точка до точка. Ако и когато бъде забелязан, затваряме всички изходи, хващаме го в капан. Пазещите на изходите остават на позициите си, докато пристигне подкрепление. Искам да бъде заловен бързо и без усложнения.

— Лейтенант. — Един от униформените от отдела на Макмастърс даде знак. — Сградата ще бъде претъпкана, но траурната зала ще бъде пълна с ченгета. Ще имаме предимство, ако всички получат копие на скицата.

— Ако я разпространим из цялото управление, ще имаме повече очи, но никакъв контрол и организация. Искам всичко да бъде изпипано, а не заподозреният да се усъмни, защото някой полицай го гледа подозрително. Бил е нащрек през целия си живот. Знае за какво да внимава. Не бива да рискуваме излишно. Фийни.

— Имаме екип, който ще следи камерите. Сградата има камери на всеки вход, във всеки асансьор и търговски обект. Ако бъде засечен, ще докладват.

— Ако и когато това се случи, всички остават по местата си — продължи Ив. — Искаме да го подмамим, а не да го изплашим и да побегне. Някакви въпроси относно общия план? — Изчака, плъзна поглед из стаята. — Добре. Конкретни задачи.

Когато разпусна екипа, Ив продължи да изучава екрана, да търси пролуки.

— Много входове и изходи — повтори тя думите на Фийни.

— Ще ги завардим всичките. — Пийбоди продължаваше да изучава схемата на екрана. — Все пак идеята всички ченгета, които ще присъстват, да имат скицата не беше толкова лоша. Ако я разпространим в цялото управление, той ще бъде като заек, попаднал в бърлогата на вълка.

— Твърде много възможности да изтече информация или някой новак да допусне грешка. А зайците са добри бегачи.

— Е, добре.

— Ако ще използваме подобни аналогии: много баби — кльощаво бебе.

— Мисля, че се казва „хилаво“.

— И какво става после с бебето?

— Цял живот е болнаво, предполагам.

— Значи от него не излиза нищо добро. Нужен е малък, сплотен екип — продължи Ив, докато Пийбоди умуваше върху пословицата. — Щом влезе в капана, ще препречим пътя му отвсякъде. Засега не подозира нищо. Мисли, че гоним опашките си.

— Медиите няма да ни оставят на мира. Макар и да знаят, че не разкриваме подробности, за да не навредим на операцията, лошо ни се пише.

— Млъкни! — нареди Ив. — Може направо да влезе, да се доближи до Макмастърс и да го погледне в очите, за да види резултата от деянието си. Тогава ще добие чувство за завършеност на тази задача. Захваща се с няколко задачи едновременно, това прави. Въобразява си, че ще убие третата си жертва — майката на съдията — в петък или събота и ще отиде на поклонението на Робинс в понеделник. Смята, че е свободен да продължи със следващата. — Изключи компютъра и екрана, събра дисковете. — Да вървим сега. Искам да огледам сградата от първия до последния етаж, преди екипът да се събере.

Не за първи път си помисли, че щеше да бъде по-добре, ако семейство Макмастърс бяха избрали по-малко, по-семпло място за

поклонението за дъщеря си. Застана в огромното фоайе и едва не се задуши от мириса на лилиуми, докато изучаваше множеството пътища за бягство.

„Нагоре, надолу, навътре, навън, настрани“, помисли си тя. Сградата беше като кошер, а персоналът — като рояк кротки пчели с черни костюми. Пристъпи по лъскавите мраморни плочи към асансьорите.

— Извинете. Мога ли да ви помогна с нещо?

Ив погледна мрачното лице на жената, която се приближи към нея.

— Полицейска проверка за безопасността на семейство Макмастърс.

Извади значката си.

— Разбира се. — Жената направи проверка в малък електронен регистър. — Поклонението ще бъде в зала номер двеста. Намира се на втория етаж. Искате ли да ви придружа?

— Мисля, че и сами можем да намерим втория етаж.

— Разбира се. — Зад умело поддържаната маска на самообладание прозираше сарказъм, докато очите и гласът на служителката продължаваха да излъчват съчувствие със странна убедителност. — За тази церемония отговаря Никълъс Кейтс. Ще го уведомя за пристигането ви. Мога ли да ви помогна с нещо днес?

— Не.

Ив влезе в асансьора, даде команда за втория етаж.

— Тръпки ме побиха от тази жена — сподели Пийбоди. — Зная, че би трябвало да утешава и успокоява, а вместо това сякаш шепне с гробовен глас. Всичко тук е зловещо. Като в луксозен хотел за мъртъвци.

Ив замислено присви устни.

— На мен ми прилича по-скоро на изискан спа център за мъртвите. В сутерена разкрасяват трупове.

— Пфу!

— Внимавай да не ме оплюеш.

— Потръпвам от ужас, като си представя как някакъв бъбрив нещастник лакира ноктите на труп.

— Може би Трина трябва да поработи тук.

Излязоха в друг широк коридор, който приличаше на мраморна река с брегове от аранжирани цветя. Докато вървяха, Ив надничаше през отворените врати и навсякъде виждаше служители с подобаващи черни костюми вече да се подготвят за церемониите.

Още цветя, забеляза тя, стенни екрани, на които вървяха клипове и снимки, избрани от семействата на починалите.

— Лейтенант Далас. — Към нея забърза мъж със златисти коси и ангелско лице. Беше мъжка версия на жената, шепнеща с гробовен глас, както се бе изразила Пийбоди. — Аз съм Никълъс Кейтс. Началничката ми ме предупреди да ви очаквам. Извинявайте, че не бях долу да ви посрещна. С какво мога да ви помогна?

— Можете да отмените всички други поклонения тази сутрин и да не пускате никого, който не е пряко свързан с церемонията за Макмастърс на този етаж.

Той се усмихна тъжно.

— Съжалявам, но не е възможно.

— Така и предполагах.

— Опитваме се да съдействаме, доколкото можем, но има и други починали и техни близки, за които трябва да мислим.

— Разбира се. Проверихте ли вътрешната охрана и целия персонал?

— Разбира се. Всички са налице. Посрещнахме екипите от електронния ви отдел. Ще могат да ползват моите офиси през целия ден.

Ив мина покрай него и влезе в главното помещение на траурната зала. Както в другите, и тук подготовката бе започнала. Не обърна внимание на цветята, усмихнатото лице на мъртвото момиче на стенния екран, снимките по стативите и белия ковчег, отрупан с розови и пурпурни цветя — ярки цветове върху лед.

Провери терасите, малките салони, стълбищата, тоалетните, стаята за уединение от другата страна на коридора.

Всички изходи щяха да бъдат наблюдавани от камери и завардени от хора. С Пийбоди бяха направили справка за всеки от персонала и втора за всеки дежурен в този ден. Цивилни полицаи, включително и самата тя, щяха да се смесят с опечалените. Всичките щяха да имат слушалки и микрофони.

Всяко ченге под нейно командване бе подробно запознато с плана за действие.

Оставаше само да го изпълнят.

20.

Тридесет минути преди поклонението екипът бе заел местата си и Ив проследи с поглед семейство Макмастърс и група други хора, които слязоха от асансьора. Отдръпна се, когато Кейтс ги поведе към залата за поклонение в тесен кръг.

Но Карол Макмастърс се отскубна от ръката на съпруга си и се нахвърли върху нея.

— Защо сте тук? — попита тя. — Защо не сте навън да вършите работата си? Нима мислите, че искаме присъствието и съболезнованията ви? Моето момиченце е мъртво, а чудовището, което отне живота му, все още е на свобода. За какво сте ни? Каква полза има от вас?

— Карол, достатъчно. Карол, спри, моля те! — опита се да я успокои съпругът й.

— Няма да спра. Никога няма да спра! Това е просто поредният случай за вас, нали, лейтенант? Нищо повече от обикновено разследване. Що за човек сте? Всички медии говорят, че не сте стигнали доникъде. Няма да го заловите. За нищо не ви бива!

Карол заплака, а по-възрастният мъж до нея я притегли към себе си.

— Хайде, Карол, стига. Трябва да поседнеш, ела с мен.

Отведе я, другите ги последваха, а Макмастърс безпомощно се загледа в тях.

— Извинете я, лейтенант.

— Няма за какво.

— Не иска да вземе успокоително. Не иска нищо, което би могло да й помогне да се съвземе. Не знаех, че гледа всички репортажи, а когато разбрах, беше твърде късно да я спра и тя беше… твърде разстроена, за да проумее. Донякъде и аз съм виновен. В опитите си да я утеша й казах, че до днес ще сте го заловили. Зная, че не биваше. Надявах се да успеете, но…

Поклати глава, обърна се и влезе в залата.

След малко Кейтс затвори двойните врати. Риданията на Карол отекваха през тях като юмручни удари.

— Тя не беше права, Далас — отбеляза Пийбоди. — Не беше честна.

— Може би не е права. Друг въпрос е дали е нечестна.

— Но…

— Мисли за това, заради което сме тук. — Ив се отдалечи от вратата и риданията. — Фийни, камерите?

— Работят — потвърди той в слушалката й. — Пийбоди има право, ти не. Стига толкова. Идва твоят човек. Уитни и госпожата, комисарят, няколко началници от отдел „Незаконни вещества“. От северната страна непрекъснато пристигат доставки. Цветя, куриери, огромни снимки на покойници. Вкараха два трупа в сутерена.

— Разбрано. Дръж ме в течение. — Тя изчака, докато вратите на асансьора се отвориха. — Комисар Тибъл, командир Уитни, госпожо Уитни. Семейство Макмастърс са вътре за семейното поклонение.

— Ще изчакаме. — Тибъл кимна със сурово изражение. — Нещо ново?

— На този етап не, сър.

— Дано стратегията ви си заслужава критиките, които отнесохме в медиите. — Погледна към затворените врати. — И резултатът да донесе известна утеха на капитана и съпругата му.

— Ще го хванем, ако се появи тук, сър, а вярвам, че ще дойде. Съставяме резервни планове за утре, в случай че…

— Не искам да чувам за резервни планове, лейтенант. Ако нашият заподозрян не е в ареста днес следобед, портретът му ще бъде разпространен.

Тя се обърна и тръгна към прозореца в дъното на коридора.

— Планът ти всичко да изглежда сякаш разследването е стигнало до задънена улица се оказа по-сполучлив, отколкото очаквахме — отбеляза Уитни. — Подложени сме на голям натиск, лейтенант.

— Разбирам, сър.

Уитни и съпругата му се отдалечиха да поговорят с новопристигналите.

— Това не е…

Ив прекъсна мърморенето на Пийбоди с укорителен поглед.

— Не казвай, че не е честно. Аз съм главният разследващ. Аз понасям ударите. Провери какво е положението при останалите от екипа. Скоро тук ще се напълни с хора. Не очаквах да успееш да дойдеш — обърна се тя към Рурк.

— Направих някои промени в графика си. — Той хвърли поглед към командира и най-големия шеф на градската полиция. — Радвам се, че успях, и мога да ти помогна да довършиш това.

— Той ще се появи. Изчислението на вероятността го показа, Майра смята така, и интуицията ми го подсказва. Ще се появи и ще го хванем натясно, ще го заловим. После, докато екипът се радва на хвалбите на бога на медиите, аз ще го хвана натясно в стаята за разпити. А после… — Тя замълча, тихо вдиша и издиша няколко пъти. — Добре, добре. Малко съм ядосана.

Рурк погали ръката й.

— Отива ти.

— Няма време за това. Сега не е моментът. Отпечатъци на един човек върху театралната програма, без съответствие в базата данни. Когато го хванем, ще съвпаднат с неговите, но това не ни помага да го хванем. — Пъхна ръце в джобовете на черното си яке. — Надин и невероятният й екип не са попаднали на никой като него сред клиентите на компанията за охранителни системи.

— Имам няколко идеи в тази насока, върху които все още работя — каза Рурк.

— Времето изтича. Трябва да стане днес.

Забеляза Кейтс да излиза от съседната приемна, да казва нещо на Уитни и жена му и да ги повежда заедно с Тибъл навътре.

— Можем да влезем — съобщи тя на висок глас.

Бе очаквала да се събере голямо множество — ченгета, дошли да отдадат последна почит, съседи, приятелки на Дийна от училище, семействата им. Но очакванията й бяха надминати.

Видя Джо Дженингс и семейството й, а също и съседката, с която бе разговаряла сутринта след убийството. Видя ченгета, които познаваше, и непознати, които си личаха отдалеч.

Имаше хора от всякакви възрасти. Десетки тийнейджъри сновяха между униформените и цивилните.

Час по час някое момиче избухваше в плач и бе отвеждано навън, докато на стенния екран вървяха видеоклипове с Дийна. Ив се

спогледа с Надин в другия край на залата, но запази дистанция.

Не престана да обикаля, да се вглежда в лица и телосложения от различен ъгъл.

— Към главния вход се задава още една група — каза Фийни в ухото й. — Осем-девет на брой, момичета и момчета на възраст от шестнадесет до осемнадесет. Почакай, почакай, сред тях се промъква още едно момче, с бейзболна шапка и слънчеви очила, тъмна коса, стройно… Не, не е той.

Уитни застана до нея.

— Ученици от училището на Дийна са получили разрешение да дойдат. — И той не изглеждаше доволен, също както Ив. — Джона не е знаел, че Карул го е уредила.

— Не е влязъл през никой от входовете. Щяхме да го засечем. Минал е само час.

Видя Майра да влиза и да отива при опечалените родители.

Твърде много ченгета, помисли си тя, твърде много хлапаци. Следеше персонала с поглед, докато предлагаха вода, разнасяха миниатюрни чашки кафе и чай или внасяха още цветя.

Въздухът бе изпълнен с аромати, градина на скръбта.

Хора излизаха на терасите, преминаваха в малките салони и гласовете им се сливаха в море от звуци. Сред глъчката едва дочуваше гласовете на екипа в слушалката.

Отправи се към терасата — колкото да поеме малко въздух, толкова и да направи още един оглед.

Когато стигна до вратата, силен трясък я накара рязко да се обърне. Гръмнаха викове и писъци и морето от звуци се превърна в море от паника. Ив си запроправя път между хората, разкрещя се на екипите да докладват и извади комуникатора си. Пред нея като лавина падаха тела. Силно блъсване отзад я повали на четири крака. Комуникаторът излетя от ръката й, изпука под нечий крак и тя изруга.

Получи удар по окото, носа и още един отзад в кръста, докато се опитваше да се изправи сред приливната вълна от хора, бягащи панически към изходите.

В суматохата видя как двама униформени повалиха някакъв мъж на пода. Бейзболната му шапка падна и буйната му кафява коса закри очите му.

Ив изтри кръвта от лицето си, отново се надигна.

В този миг го съзря, застанал до едната стена, да гледа през настаналата суматоха към лъскавия бял ковчег, покрит с розови и пурпурни цветя. Видя човека, заради когото Дийна Макмастърс лежеше в този ковчег, да се усмихва, взирайки се в мъжа, който прегръщаше ридаещата си съпруга до ковчега.

След секунди обезумялата тълпа отново се втурна напред и за Ив вече не бе възможно нито да го вижда, нито да си проправи път до него.

— Заподозреният е до входа на залата на втория етаж. Главният. Потвърдено. — Една жена политна към нея. Просто я избута встрани и започна да се провира напред. — Облечен е с черен костюм и бяла риза, носи табелка с име, сякаш е от персонала. По дяволите, по дяволите, размърдайте се!

В слушалката й прозвуча само шум от статично електричество. А на прага пред нея се струпаха паникьосани хора и образуваха непроницаема барикада.

Блъскаше, дърпаше, разбутваше с лакти и чуваше гласа на Уитни да настоява за ред. „Твърде късно — помисли си тя. — Твърде късно, мамка му!“ Когато успя да излезе в коридора и се огледа в двете посоки, забеляза Трухарт, който помагаше на възрастна жена да седне на стол.

Протегна ръка, сграбчи го.

— Заподозреният е с черен костюм, бяла риза, черна вратовръзка, табелка на ревера. Косата му е къса, тъмноруса. Предай на всички. Веднага. Искам сградата да бъде затворена. Никой да не излиза.

— Да, лейтенант.

Втурна се към стълбите и прескачайки по две стъпала, за отрицателно време стигна до фоайето.

— О, тече ви кръв от носа, дайте да…

— Видяхте ли мъж малко над двадесетте, с къса тъмноруса коса, костюм и бадж на служител да излиза оттук?

Жената, която я бе посрещнала, се взираше загрижено в окървавеното й лице.

— А… да, мисля, че един от асистентите ни току-що…

— Накъде тръгна?

— Просто излезе. Изглеждаше сякаш бърза.

Ив побягна навън, огледа се във всички посоки. Съзря двамата полицаи, които бе поставила на пост пред главния вход да се впускат в преследване. Изруга, скочи на тротоара и докато спринтираше, извади линка си и се свърза с диспечерите в Централата.

— Лейтенант Ив Далас, по петите на заподозрян, който се движи на север по Пето, сега на пресечката с Петдесет и осма. Бял мъж на двадесет и три, строен, рус, с черен костюм, бяла риза и черна вратовръзка.

Не го виждаше през множеството пешеходци, бързащи по тротоара. Заобикаляше, провираше се и така измина една пряка, още една.

Когато настигна двете ченгета, вече знаеше, че няма смисъл. Спря до тях на кръстовището и не бе нужно да докладват. Беше изписано на лицата им.

— Изпуснахме го, лейтенант. Имаше цяла пряка преднина, когато получихме сигнала, а е доста бърз. Зърнахме го само за миг. Просто се изгуби в тълпата.

— Как успя да мине покрай вас? — попита тя. — Как не го видяхте, по дяволите?

— Лейтенант, следяхме влизащите. Съобщавахме на електронния отдел за хора, отговарящи на описанието. Този тип излезе с малка група от персонала. Току-що бяхме получили съобщение, че на втория етаж е настанала суматоха и че заподозреният е хванат. Мина известно време, преди да получим другото: че е дегизиран като служител и е на свобода. Хукнахме след него веднага щом чухме. Имаме късмет, че изобщо го видяхме, преди…

Ив вдигна ръка и го прекъсна.

— Ще давате обяснения за тази издънка в Централата. Върнете се при отряда си и чакайте нареждания.

Закрачи обратно, бясна, с пулсираща болка в носа, и само поклати глава, когато видя Рурк да бърза към нея на север.

— Изтървахме го. Проклятие!

Рурк извади кърпичка от джоба си, подаде й я.

— Тече ти кръв от носа.

— Фраснаха ме два пъти, може би повече, в онази бъркотия. Изпуснах комуникатора си, стъпкаха го. Просто е излязъл под носа на

две ченгета. Получи това, за което беше дошъл, и нещо повече — видя как се суетим като идиоти. Какво стана, мамка му?

— Не зная. — Хвана я под ръка и я поведе между пешеходците по Пето авеню. — Видях те да падаш, но когато успях да се измъкна от тълпата, вече беше изчезнала. Тръгнах след теб веднага щом Трухарт ми каза, че си по петите на онзи тип.

— Беше безполезно да го преследвам. Измъкнал се е, преди да изляза на тротоара.

Когато стигнаха до сградата, видяха Пийбоди да слиза по главното стълбище.

— Изчезна — каза Ив.

— По дяволите! — Пийбоди шумно въздъхна и направи гримаса, когато видя лицето й. — И аз отнесох някой и друг удар — посочи синината на скулата си, — но ти си пострадала повече.

— Да вървим да изясним каква е причината за суматохата. Какво знаеш? — попита Ив, когато тръгнаха навътре.

— Доколкото разбрах, един от нашите прибързано сграбчил някакъв хлапак и друго ченге му помогнало да го повали на земята и да му сложи белезници. Последвала паника. И тримата са в един от малките салони горе. Бакстър се опитва да въведе ред там. Уитни е със семейство Макмастърс и трябва да му докладваме, когато се върнеш. Наложи се да повикаме медицински екип. Има ранени. Здравата я оплескахме, Далас.

— Разбери подробности и осведоми Уитни. Аз отивам при ченгетата и пострадалия цивилен. Комуникаторът ми е строшен.

— Какво ще кажете да поговоря с управителя тук? — предложи Рурк. — Ще се опитам да замажа положението.

— Няма да навредиш. Но и аз ще трябва да поговоря с него по-късно. Мамка му!

Ив тръгна нагоре към втория етаж.

Уханието на лилиуми и рози беше по-силно, може би защото много от цветята лежаха смачкани на пода. Отправи се през натрошените стъкла и локвите вода към Трухарт, който стоеше пред вратата на салона.

— Чухме за заподозрения, лейтенант. Съжалявам. Бакстър е при двамата замесени полицаи и хлапака. Медицинският екип го преглежда. Има няколко наранявания.

— Приказно. Просто приказно.

Ив влезе вътре, затвори вратата зад гърба си.

Момче на около осемнадесет седеше на ослепително бял стол, докато лекар с посивели коси проверяваше зениците му.

— Добре съм — каза момчето. — Само ми изкараха ангелите и всичкия въздух. Добре съм.

— Повикаха ме да те прегледам, е, преглеждам те.

Медикът прокара масажор по синината на брадичката му.

Ив хвърли поглед към двамата полицаи, седнали на канапе в същото ослепително бяло, и към Бакстър, който поклати тъжно глава.

„Да — помисли си тя. — Бог да ни е на помощ.“

— Аз съм лейтенант Далас — представи се Ив на момчето.

— А, да, здравейте. Аз съм Зак. Сега мога ли да си вървя? Трябва да намеря Кели. Дойдох с Кели. Тя е съученичка на убитото момиче. Просто дойдох с нея, защото се беше поболяла и настояваше да дойде на поклонението.

— Как е цялото име на Кели?

— Кели Нимс. Беше пълен хаос и не зная дали тя е добре.

— Детектив Бакстър, изпратете някого да намери госпожица Нимс.

— Да, лейтенант, веднага.

— Благодаря. Ще се почувствам по-добре, когато разбера, че с нея всичко е наред. Гаджета сме и както ви казах, вече се беше поболяла.

Ив забеляза известна прилика между него и Поули. Телосложението, цветът на косата и прическата. Видя бейзболната шапка в скута му.

— Зак, искам да се извиня за ужасното недоразумение и неудобството, което ти създадохме. Уверявам те, че ще проуча въпроса лично и подробно.

— Просто си стоях и изведнъж сякаш ме връхлетя макси бус, захапах пътеката и всички се разкрещяха и разбягаха. Мисля, че някой стъпи върху мен. Тези хора ме закопчаха с белезници и чух писъците на Кели. Но бях останал без въздух. Не можех да направя нищо. Беше странно, но… — Леко се усмихна. — Имаше тръпка. Прочетоха правата ми и прочие. Трябва ли да се обадя на адвокат?

„Само това не“, помисли си тя. Всеки адвокат, който поне малко разбира от работата си, би го грабнал за клиент и би съдил отдела до дупка.

— Не си загазил, Зак. Било е грешка, за която много съжаляваме. Отново, надявам се да приемеш личните ми извинения.

— Разбира се. Всъщност не беше толкова страшно.

Бакстър отново се промъкна вътре.

— Кели е добре, Зак. Чака те отвън.

— Супер. Мога ли да отида при нея?

— Нищо сериозно, нали? — попита Ив медицинското лице.

— Две-три синини, това е. — Медикът присви очи. — Вие изглеждате по-зле.

— Дай на детектив Бакстър цялото си име и номер за връзка — обърна се тя към Зак. — Полицаят пред вратата ще те заведе при Кели. Ако имаш някакви въпроси или проблеми, можеш да ми се обадиш в Централата.

— Голям екшън! — Момчето сложи шапката си. — Беше вълнуващо.

— Безсмислен екшън. Бакстър, дай ми диктофона си. Моят е повреден.

Взе диктофона, включи го.

— Искате ли да погледна лицето ви? — попита медикът.

— Не сега.

— Добре. — Той извади студен компрес от чантата си и й го подаде. — Все пак сложете това.

Тя изчака, докато медикът и Зак излязоха, и се обърна към двамата полицаи.

— Запис — включен. Лейтенант Ив Далас, разпит на двама жалки шибаняци, които успяха напълно да провалят прецизно организирана операция и да допуснат заподозрян в убийство да се измъкне с лекота.

— Лейтенант…

— Ще говорите само по команда. — Нарочно започна с онзи, който си бе мълчал. — Име, чин, управление, отдел.

— Полицай Глен Харисън, сто двадесет и пето, зачислен към отдел „Незаконни вещества“ при капитан Макмастърс.

— Ти. — Ив посочи другия.

— Полицай Кайл Кънингам, сто двадесет и пето, зачислен към отдел „Незаконни вещества“ при капитан Макмастърс.

— Значи вие, клоуни, решихте да свършите работата ми вместо мен днес?

— Дойдохме да отдадем последна почит, да предложим подкрепа на капитана и жена му. Навсякъде се говори, че разследването е в застой.

— Така ли? — с престорена любезност попита Ив, когато Харисън затвори очи след репликата на партньора си.

— Така се говори — каза Кънингам.

— И ви хрумна да дадете тласък на разследването, като употребите груба сила срещу цивилен гражданин, всеете смут на траурно поклонение и причините всеобща паника. По време на която истинският заподозрян успя да се измъкне покрай двама от нас, които наистина работят по случая.

— Хлапакът изглеждаше като него.

Очите й се присвиха до малки процепи.

— Откъде знаете това, полицай Кънингам? Откъде получихте описание на заподозрения?

— Носят се слухове.

— Значи, от една страна, се носят слухове, че разследването е в застой, а от друга, че имаме описание на заподозрения. И въз основа на слуховете решихте да провалите операцията ми? Сега убиецът на двама души е на свобода в резултат от вашите действия. Разследването е опорочено, отделът е застрашен от гражданско дело не само от страна на хлапака, когото повалихте на земята, а и от страна на това учреждение и всеки друг, който е пострадал или просто реши да ни съди за емоционални щети. Заради вас, задници!

— Слушайте, не съм длъжен да търпя това. — Кънингам се надигна. — Погледнах портретната скица и хлапето изглеждаше също като него, дори беше облечено като него. Предприех някакво действие, за разлика от целия ви отдел, който не си е мръднал пръста, откакто момичето на капитана беше изнасилено и убито в неделя.

Ив пристъпи напред.

— Ако не седнеш на дебелия си задник, ще те принудя със сила.

— Само опитайте.

— Кънингам, за бога, за бога! — Все още на канапето, Харисън прокара ръка по лицето си.

— Полицай Кънингам, заслужавате отстраняване от работа за тридесет дни за неподчинение. По-нататък ще бъде обсъдено и професионалното ви бъдеще. Ще седнеш, когато ти казвам, или ще получиш шестдесет дни.

— Моят шеф е капитанът — възрази той, но седна.

— Аз имам по-висок чин от теб и също мога да ти давам нареждания. Но да, капитанът е твоят шеф. Днешните ти действия провалиха операция, която със сигурност щеше да доведе до залавянето на изнасилвана и убиеца на Дийна Макмастърс, мамка му! Кой ти показа скицата?

Кънингам вирна брадичка.

— Няма да кажа нищо повече без представител на синдиката.

— Твой избор. — Ив погледна Харисън. — А ти?

— Не съм виждал скицата, лейтенант. Чух за нея, но не съм я виждал. Кънингам събори момчето на пода, изкрещя, че е спипал копелето и се нуждае от помощ. Помогнах му.

— Напишете всичко, повикайте представителя си. Махайте се от очите ми.

Когато двамата излязоха, Бакстър дойде при нея и усука студения компрес, за да го задейства.

— Използвай това. Окото ти посинява. — Тя заизвива компреса и за миг й се прииска да беше вратът на Кънингам.

— Господи, Бакстър!

— Всички сме в кюпа, по дяволите. Бих сритал задника на Кънингам, но ще бъде загуба на време. Поне разбрах какво точно е станало, а е станало за броени секунди. Харисън казва истината. Притекъл се е на помощ на друг полицай. Не виждам за какво може да бъде наказан.

— Не решавам аз.

— Тъкмо зърнах онова копеле Поули. Тъкмо го разпознах, и настана паника, сякаш някой беше изкрещял „бомба“. Не успях да стигна до него, блъснаха ме назад, озовах се притиснат в ъгъла. Трухарт изведе някаква старица, ударена по главата. Беше в ръцете ни, Далас. Щяхме да го хванем.

— Вече няма никакво значение. — Ив прокара пръсти през косите си. — Сега отивам да се пържа на същия огън като Кънингам преди малко.

— Не е честно. Не е честно, мамка му!

— Моя операция. Моя издънка.

Пийбоди я чакаше отвън.

— Командирът е в стаята за уединение на този етаж. Можем да отидем сега.

— Аз ще отида. Съобщи на екипа, че ще се съвещаваме в конферентната зала след час.

— Ще им съобщя, а после ще отидем заедно. Ти си с по-висок чин, но сме партньорки. И аз нося отговорност.

— Няма смисъл да сритват задниците и на двете ни.

— За мен има.

— Добре. Задникът си е твой.

— Всеки квадратен сантиметър от него. Трухарт! Съобщи на екипа за съвещание след час в Централата, в конферентната зала. Удобно е наблизо да има някой с по-нисък чин — отбеляза Пийбоди, когато продължиха. — Мога да се възползвам, докато ме разжалват.

— Уитни няма да те понижи в униформено ченге. Някой от нас е показал скицата на хора извън екипа и бих се обзаложила, че е някой с униформа. Затова, след като ни изпържат, ще отидем и ние да поизпържим някого. Във всеки случай, операцията е безвъзвратно провалена. — Ив спря пред стаята за уединение. — Последен шанс.

— Влизам с теб.

Пийбоди сама отвори вратата.

Джона и Карол Макмастърс седяха заедно на малък диван. От стола си Анна Уитни се наведе напред и напя чай от изящна каничка в изящни чашки. Уитни се обърна с гръб към прозореца.

— Ще поговорим другаде — каза той, но преди да се отдалечи от прозореца, Карол скочи на крака.

— Как можахте да допуснете това? Как можахте? На поклонението за Дийна?

— Карол, престани. Престани.

Макмастърс стана.

— Срам и позор.

— Да, така е. — Капитанът обхвана раменете на съпругата си. — Но по вина на мои подчинени, не на лейтенанта. Мои хора го причиниха.

— Все пак аз ръководех операцията — каза Ив — и отговорността е моя. Нямам оправдание, госпожо Макмастърс, а извиненията ми биха прозвучали неадекватно.

— Нима това има някакво значение за мен? — Очите й горяха от ярост, която навярно бе по-малко мъчителна от скръбта. — Поемате отговорност?

— Не е утеха, но не мога да предложа друго. Трябваше да застана тук и да ви уверя, че човекът, който уби дъщеря ви, е в ареста, а не мога. Каквото и да кажа, не би означавало нищо за вас.

— Карол. — Анна остави каничката. — Твърде дълго си била съпруга на полицай, за да се държиш така. Знаеш, че всичко, което може да се направи, ще бъде направено, и като излееш гнева си върху лейтенанта, няма да помогнеш на Дийна. — Стана от дивана. — Хайде, ела с мен. Ще отидем да поседим при Дийна, докато изяснят това.

Тя изведе Карол от стаята и тихо затвори вратата.

— Лейтенант — хладно каза Уитни, — докладвайте.

Тя заговори със същия хладен тон, описвайки всичко с най-малки подробности. Когато стигна до Харисън и Кънингам, Макмастърс закри лицето си с ръце.

— Кой се е раздрънкал? — попита Уитни.

— Ще проведа съвещание след час, сър. След час и пет минути ще имам тази информация.

— Очаквам в бъдеще да контролирате екипа си по-добре, лейтенант. Очаквам да имате необходимата трезва преценка и контрол, за да не допускате подобно изтичане на информация при операция под ваше командване.

— Да, сър.

— Джак — уморено се обади Макмастърс, — били са от моите хора.

— Но както лейтенантът правилно изтъкна, операцията беше нейна и не може да бъде освободена от отговорност. — Уитни сурово изгледа Ив. — Лейтенант, искам подробна оценка и писмен доклад още тази вечер.

— Да, сър. Ще реорганизирам екипа според тази оценка и ще ви представя подробен план на алтернативна операция за залавяне на заподозрения утре със съдействието на семейство Мимото.

— Щом очакваш да убедя комисаря да не разкриваме портрета на Дарин Поули и още съществена информация пред обществеността чрез медиите, трябва първо да убедиш мен.

— Ако покажем скицата и той узнае, че сме на прав път, ще си плюе на петите. — „Може би вече е офейкал“, помисли си тя. И това накара стомахът й да се свие на топка. — Млад е — продължи тя спокойно и уверено — и е търпелив. Може да си позволи да изчака… година, пет години, преди да се срещне със следващата мишена. Може да избере друга. Да промени външността си… както много съобразително беше направил днес. Може да използва фалшификаторските си умения, за да приеме друга самоличност или няколко едновременно и да си трае, докато Дийна и Карлийн Робинс бъдат забравени, докато снемем охраната от другите набелязани, за които знаем.

— Права е, Джак — подкрепи я Макмастърс. — Далас беше права, че ще дойде днес, права е и сега. Ако моята дума има някаква тежест, искам ти и комисарят да знаете, че съм съгласен с лейтенанта.

Ив използва убедителността на Макмастърс и се опита да я подсили с още свои аргументи.

— Командир Уитни, ако разкрием портрета, идиоти като Кънингам ще напълнят арестите с тийнейджъри или двадесет и няколко годишни младежи с бейзболни шапки, а Поули ще се покрие и ще изчезне някъде да чака нов удобен момент. Ако пуснем скицата, той печели. А ако продължим с тази игра… честно казано, сър, и аз се пържа на бавен огън, но ако оставим медиите да отразят днешното фиаско като колосален гаф и контролирано поддържаме тази заблуда, той само ще добие повече увереност и утре ще се опита да изпълни плана си за госпожа Мимото. Разкрием ли истината, губим шанса.

— Днес щяхме да го хванем, сър. — Когато Пийбоди заговори, Ив я погледна с изненада и раздразнение. — Това не е оправдание, а факт. Ще трябва да разпитаме персонала тук и да проверим охранителната им система, защото очевидно Дарин Поули е проникнал много по-рано и е бил в сградата преди поклонението. Въпреки това щяхме да го хванем.

Уитни повдигна вежди.

— Убедена ли сте, детектив Пийбоди?

На Ив се стори, че Пийбоди преглътна смутено, но партньорката ѝ продължи с привидна увереност:

— Да, сър. Детектив Бакстър го е разпознал, както и лейтенант Далас. Не получих съобщението навреме поради хаоса, който предизвикаха Кънингам и Харисън. В същия хаос Далас пострада и комуникаторът ѝ беше повреден. Вместо да влезе в стаята, където щяхме да го обсадим, той се измъкна от тълпата, за да избегне риска да го разпитаме, както сега разпитваме множество участници. Отново проява на предпазливост, сър, която е част от профила му. Поведението му беше точно такова, каквото очаквахме. Утре също ще постъпи както очакваме.

— Готова ли си да изложиш човешки живот на риск, залагайки на това?

— Командир… — понечи да заговори Ив.

— Не — прекъсна я Пийбоди. — Въпросът беше отправен към мен. Бих заложила своя живот на преценката на лейтенанта. Лесно е да го кажа сега, защото съвпада с моята. Не бих рискувала ничий живот, за да спася репутацията на отдела, както ще направим, ако публикуваме скицата на Поули сега. Ще рискуваме няколко живота, за да спасим репутацията си. Това е моята преценка, сър.

— Джак, ако има значение, така мисля и аз.

Уитни хвърли поглед към Макмастърс.

— Съгласен съм, но трябва да убедя и други. Съвсем скоро ще поговоря с полицаи Кънингам и Харисън. Твои хора са, Джона, но факт е, че операцията беше на Далас и тя носи отговорност за резултата.

— Да, сър, така е — съгласи се Ив.

— Имате тридесет часа. Мога да задържа информацията още тридесет часа. Ако дотогава заподозреният не е в ареста, скицата ще излезе в медиите. Все едно кой се е разбъбрил, лейтенант, свършете работата си.

— Да, сър. Капитане, искрено съжалявам.

— Искам да участвам. — Макмастърс енергично стана. — Заради това изтичане на информация ще загубите най-малко един човек. Искам да заема мястото му.

Имаше моменти, в които Ив знаеше, че трябваше да последва интуицията си.

— С разрешението на командира, можете да ни бъдете полезен.

— Ти решаваш. Ще изпратя Анна да придружи Карол и родните ви.

— Аз ще карам — каза Рурк, когато бяха готови да тръгнат към Централата. Ив сви рамене, седна в колата и си позволи лукса да затвори очи.

Отново ги отвори, когато усети нещо да пада в скута й. Беше шоколадово десертче.

— Първо торта, сега шоколадче.

— Не изглеждаш в състояние да шофираш.

— Можеше да бъде и по-зле. — Имаше главоболие, цялото й лице пулсираше болезнено, а заподозреният навярно пиеше студена бира и се заливаше от смях. — Не зная как точно, но можеше да бъде и по-зле. Можеше да ни връхлети и напаст от скакалци — реши тя и разопакова десертчето. — Тогава щеше да бъде по-лошо.

— Една добра новина: най-вероятно траурната компания няма да заведе дело срещу отдела.

Ив отхапа с наслада.

— Как разбра, да не си купил компанията?

— Интересно решение, но не. Просто изтъкнах, че на компанията се пада най-голямата част от отговорността, защото тяхната охрана е допуснала проникване на лице с неясна самоличност, както реших, че е по-уместно да го назова, вместо „заподозрян“.

Тя отново отхапа от шоколада и леко се усмихна.

— Имаш право.

— Че са допуснали лице с неясна самоличност да получи достъп до помещенията, до поклонение за убита непълнолетна, на което няколко души, включително и полицейски служители, пострадаха. Вярвам, че ръководството ще разбере какви могат да бъдат вероятните последици от едно контрадело.

— Значи така уреждаш сделките си?

— Да. Как е любимото ми лице?

Ив се обърна към него.

— Твоето изглежда добре.

— Колкото и приятно да е да го гледам в огледалото, твоето ми харесва повече.

— Боли. — Ив си позволи болезнена гримаса. — Заслужавам си го, да ми напомня как се издъних.

— Е, добре, моментът е подходящ за самосъжаление. Давай, в приятелска среда си.

— Трябваше да предвидя, че ще се промъкне като служител на компанията.

— Защо? — Рурк хвърли поглед към нея и се опита да сдържи усмивката си, докато гледаше как намръщено отхапва от десертчето. — Според мен е било излишно да си прави труда.

— Защото е предпазлив. Това му е дало по-добро прикритие. Кой се заглежда в служителите? Имал е по-лесен достъп и е можел да избере момента, да бъде там в самата кулминация.

— Но е рискувал във всеки момент да бъде смъмрен от старшите и началниците, които знаят на кого какво са възложили във всяка зала. Ще ти кажа защо е избрал този начин, поемайки излишен риск, ако, разбира се, искаш да чуеш какво мисля.

— Искам.

— За да има време да огледа творението си отблизо, да погали самолюбието си. — Рурк натисна педала и мина през едно кръстовище на жълто. — Донася цветя, спира се да я позерцава. Обзалагам се, че се е надявал да направи и снимки, които после да гледа с умиление.

— По дяволите! По дяволите, точно това би направил. — Ив прокара ръка през косите си, задърпа ги нервно. — Как не се сетих!

— Лесно е да се анализира сега. Младостта му е важен фактор. Предпазлив е и същевременно импулсивен, а и най-вероятно Дийна е първата му жертва. Това е неговата мисия и внимава да не рискува. Сега се наслаждава на първия си триумф.

— Да си остане между нас засега. Включих Макмастърс в екипа. Не е нужно да чува.

— Разумно ли е да го включваш?

— Скоро ще разбера.

Ив тръгна към конферентната зала, без да бърза. Искаше всички да са се събрали, когато пристигне. Влезе с пъргава походка, застана срещу тях и изчака, докато Рурк заеме мястото си.

— Отсега нататък капитан Макмастърс ще бъде част от екипа. Ще поискам индивидуални доклади и анализи. Преди това искам онзи, който е показал портретната скица на заподозрения и е споделил поверителна информация с полицай Кънингам, а вероятно и с други хора извън екипа, да си признае.

Не бе нужно да чака някой да вдигне ръка, защото видя полицай Фланг рязко да свежда поглед.

— Фланг, дай обяснение!

— Лейтенант, само се опитах да помогна. Беше претъпкано и колкото повече очи имахме…

— Дадох ли ясни нареждания относно това на съвещанието преди операцията или не, полицай Фланг?

— Да, лейтенант, но…

— Не мога да не заключа, че сте решили, че сте по-способен от мен да ръководите днешната операция. Че смятате своята преценка за по-добра от моята.

— Не, лейтенант, просто си помислих…

— Помислили сте си, че е приемливо да проявите явно неподчинение на заповед от по-висш полицейски служител. Допуснали сте голяма грешка. Ще бъде докладвано и сте отстранен.

— Лейтенант…

— Нямате думата. — Всички в стаята застинаха, а Фланг се сви в стола си под погледа й. — Ако от вас изтече още дори капка информация, ще се погрижа да ви бъде повдигнато обвинение във възпрепятстване на правосъдието. Искам списъка с имената на всички, на които сте показали скицата, да бъде на бюрото ми след не повече от петнадесет минути. Сега сте свободен. — След като Фланг излезе, настъпи гробна тишина. — Ако още някой си въобразява, че неговата преценка е по-добра от моята или че изпълняването на заповеди е по желание, вратата е ето там. — Изчака две секунди, докато все още цареше тишина. — Сега ще обсъдим днешния провал от всяка гледна точка и ще очертаем, изясним и изгладим плана за операцията утре. Фийни. Охранителната система.

21.

Късно вечерта, след като всяка възможна неяснота бе обсъдена и анализирана нееднократно, Ив и Рурк се прибраха у дома.

Съмърсет ги посрещна, мрачен както обикновено, и повдигна вежди.

— Виждам, че сте се подложили на ежемесечните си козметични процедури, лейтенант.

— Трина ще дойде утре. Може да поразкраси и теб. — Ив намръщено тръгна нагоре по стълбите. — По дяволите, слаб отговор. Неговата реплика беше по-остроумна. Още нещо, за което да се ядосвам.

— Изненадан съм, че имаш енергия да мърмориш. Аз имам нужда от час в джакузито.

Тя разкърши схванатите си рамене и направи болезнена гримаса, защото усети пронизване.

— Не звучи зле. По цялото ми тяло се обаждат болежки.

— Напълни ваната и ще се отпуснем заедно. Ще донеса по една голяма чаша вино.

— Обмислихме всичко. — Тя влезе в банята, нагласи температурата на водата с гласова команда. Когато широката вана започна да се пълни, мислено си преповтори стъпките и етапите на утрешната операция. — Не се сещам за нищо, което може да сме пропуснали. По-малко помещение е, по-лесно за контролиране. Няма да има много цивилни. Стига госпожа Мимото да се държи, да запази спокойствие, докато го примами вътре… Още по-добре, докато сипе дрогата, но може да се наложи да го хванем преди това, ако тя се разтрепери. Вече имаме достатъчно доказателства.

Днешният гаф бе разклатил увереността й, забеляза Рурк, беше я изпълнил със съмнения.

— Остави това настрана за малко. Престани да мислиш.

Донесе две чаши вино, доста големи.

— Тактиката на изненадата беше по-добрият сценарий от самото начало. Исках да го заловим днес, но… — Ив зяпна, когато го видя да сваля ризата си. — Проклятие! Не знаех, че и ти си пострадал.

Той погледна към огледалото и множеството синини по ребрата си.

— Второто ми любимо лице се отърва без драскотина, но останалата част от мен се чувства като след рунд с шампиона по бокс в тежка категория, дори по-зле. Беше истинска лудница.

— Имаме късмет, че никой от нас няма да ползва услугите на траурната компания.

И тя свали ризата си. Рурк прокара пръсти по синините й.

— Сигурно боли.

— И питаш. — Тя се освободи от останалите дрехи и се потопи в горещата вода. — О, господи! Благодаря ти, боже!

— Когато приключим с това, ще си поиграем на чичо доктор. — Той стъпи във ваната и изруга. — Мамка му, Ив! Тази вода ще ми свали кожата.

Тя примижа.

— Ще свикнеш, когато се потопиш изцяло. Вибромасаж — включен. О, божествено!

Рурк не можа да сдържи смеха си, когато се плъзна до нея в широката вана. Може би си струваше да загуби няколко слоя кожа, особено на местата, покрити със синини. Във всеки случай една гореща (почти вряща) вана със съпругата му в края на деня компенсираше доста неприятни изживявания.

Взе виното си, отпи голяма глътка.

— След малко може и да се почувствам човек.

— Хайде, ти си кораво момче. Старо куче от улиците на Дъблин. И друг път са те удряли в ребрата.

— Поодъртял съм вече.

Затвори очи, докато горещите вълни и пяна облекчаваха болките му.

— Но все още корав. — За да го докаже, тя прокара ръка по гърдите му, продължи по корема и надолу, погали го. — Да, все още си корав.

Устните му се разтегнаха в сладострастна усмивка.

— Значи искаш и друго удоволствие, освен гореща вана.

— Всъщност, мисля, че аз съм ти задължена. — Тя го възседна и видя, че в очите му вече гори похотливо пламъче. — Колко пъти си бил контузван или раняван заради мен, откакто се запознахме?

— Отдавна престанах да ги броя. — Ръцете му ласкаво се плъзгаха по гърба й, тя се разтвори и го прие в себе си. — Ммм, това много по-добре от виното ще облекчи болките ми.

— Правя го именно с лечебна цел. — Ив взе чашата си, отпи глътка, докато се движеше върху него.

— Аз съм примерен пациент.

Ив отново повдигна чашата към устните си и отпи, преди да ги долепи до неговите.

— Хубаво е — прошепна тя. — Хубаво е.

Бавно и плавно, сред водните струи, обгърнати от облак пара, те се движеха в синхрон. Тя сложи глава на рамото му и остави завладяното си от страст и нежност тяло да води блажения танц.

Заедно достигнаха върха и дългата гореща тръпка бе последвана от тиха въздишка.

— Хубаво е да сме у дома — промълви Ив.

— Винаги.

— След като се почувствахме човешки, нека постоим така и се насладим на усещането.

Той обви ръце около нея, отново затвори очи и се отпусна в морното удовлетворение.

Шегите, сексът и дългата гореща вана успокоиха болките. Все пак Рурк не й позволи да се облече, преди да прокара масажор по контузиите, за да подпомогне излекуването им, и да донесе нов студен компрес за лицето й.

— Дай ми масажора — нареди тя. — Твоите синини изглеждат по-ужасно от моите.

Даде й уреда, но я побутна да се обърне, за да се погледне в огледалото.

— О, мамка му! — Ив докосна посиняващото си око. — Мамка му! Дори масажорът и студеният компрес няма да помогнат да изчезне до събота.

— Няма да бъде първата ти сватба със синина на лицето. Така беше и на нашата. Трина ще я прикрие, доколкото може.

— Не ми напомняй. По дяволите, трябва ли да се обадя на Луиз и да й кажа за утре?

— Съмърсет вече се е погрижил. Всичко е под контрол.

— Трябваше да има репетиция.

Рурк леко я целуна.

— Всичко е уредено.

— Е, добре, значи има още нещо, за което да ми натяква. Искам да се чуя с Бакстър и Трухарт само за да се уверя, че положението у семейство Мимото е спокойно.

— Обади се, ако ще ти помогне да се отпуснеш. Трябва да проверя някои свои неща. После искам да вечерям.

Тръгнаха към противоположни краища на спалнята с джобни линкове в ръце. Когато той приключи, Ив седеше и намръщено се взираше в пространството пред себе си.

— Проблем?

— Не, там са, къщата е под охрана. Ще се редуват на смени през нощта, за всеки случай. Бакстър каза, че госпожа Мимото и съпругът й нямат нищо против. Искат да помогнат. Изгарят от желание.

— Разговаря с тях само преди няколко часа.

— Зная, и се съгласиха. Убедени са. Просто очаквах известно безпокойство, повече въпроси от тях, нужда от вдъхване на кураж. А те просто са приготвили вечеря. Истинско готвене, с естествени продукти. Бакстър каза, че няколко пъти са ходили до магазина, особено след като се чухме, за да нагостят него и Трухарт с домашно приготвено ястие.

Рурк се усмихна, явно трогнат.

— Какво са вечеряли?

— Печено пиле, истинска кокошка. Картофено пюре и сос, зелен фасул. Също истински. Сигурно доста са се охарчили. А за десерт са сервирали лимонов пай с белтъчен крем. Направили са всичко това за две ченгета. Впрочем Бакстър вече е влюбен в нея. Утре тя ще пусне в дома си мъж, който възнамерява да я изнасили, да се гаври с нея и да отнеме живота й. И е опекла пай за две ченгета.

— За теб добротата и гостоприемството са нещо изненадващо.

— Подготвили са стая за гости, та онзи, който не е на смяна, да поспива. Да, изненадващо е. А той иска да затрие човек, който би

направил тези неща, би се сетил за тях. Това е, което не ме изненадва. Седях тук и се питах дали това говори добро или лошо за мен.

— Говори, че си добро ченге, а фактът, че си задаваш този въпрос, те прави още по-добра. — Рурк се наведе и целуна насиненото й око. — Да видим дали и тук няма да се намери печено пиле за хапване.

Дийк и Черити Мимото живееха в кокетна еднофамилна къща в Уайт Плейнс. Старият престижен квартал не бе загубил чара си с годините, но в него вече се открояваха и модерни щрихи, добавени от заможни млади обитатели. Големи дървета, хвърлящи дебела сянка, красиви градини, безупречно поддържани тревни площи, равни тротоари и новобоядисани сгради.

— Живеем тук от петдесет и три години — каза Черити на Ив. — Искахме да се установим, когато създадохме семейство, в квартал с дворове, където децата могат да играят на воля. Моят Дийк е сръчен и с годините направи доста ремонти. Ако питате мен, мъж, който може да спре теч в тоалетната, е съпруг, добър колкото милиардер. Вашият умее ли да поправя това-онова в къщата? — попита тя, посочвайки към венчалната халка на Ив.

Може би за първи път Ив се запита дали Рурк някога е поправял тоалетна.

— По свой начин.

— Дийк остъкли верандата със собствените си ръце и преустрои долния етаж, за да имаме голяма, просторна всекидневна. Не помня колко пъти е ремонтирал кухнята или баните. Стараем се да поддържаме дома си в добро състояние.

— Имате много хубава къща, госпожо Мимото.

Но Ив се интересуваше повече от разположението, отколкото от новите кухненски плотове.

— Добро място за отглеждане на деца, както и за внуците и правнуците, когато се появиха. Не сме казали нищо на семейството. Обикновено повечето от нас знаят какво става с другите, така че е необичайно за нас.

— Оценявам съдействието ви, госпожо Мимото. Най-важното е вашата безопасност и изпращането на убиеца в затвора. Днес ще се

погрижим и за двете, а после ще ви оставим на мира.

— О, не сте ни създали никакво неудобство. — Черити махна с ръка. — Радваме се, че Дейвид и Трой бяха наши гости за вечеря — добави тя с очевидно задоволство, наричайки Бакстър и Трухарт с първите им имена. — Толкова приятни младежи. Вземете си кифличка — подкани я Черити и повдигна купа, покрита с кърпа. — Опекох ги тази сутрин.

— Всъщност…

— Хайде, не е зле да качите някое килце.

— Благодаря. Госпожо Мимото, искам да преговорим какво трябва да направите днес и да ви кажа къде ще са скрити полицаите. Безопасността ви е главният ни приоритет.

— Заповядайте, седнете. Ще донеса кафе и ще поговорим.

Ив изяде кифличката, наистина превъзходна, изпи кафето — доста добро, предвид нейната придирчивост — и внимателно очерта всяка стъпка от плана.

След приказките за течове в тоалетната и печени кифлички тя се опасяваше, че жената не разбира напълно риска, сериозността на ситуацията. Разговорът на масата имаше двойната цел да осведоми напълно примамката и да облекчи тревогата на Ив.

Черити задаваше уместни въпроси, даваше уместни отговори. Колкото и простодушна да изглеждаше в сияйно чистата си кухня с безброй детски рисунки на корково табло, очевидно притежаваше остър ум и железен характер.

— Имате ли други въпроси? Има ли нещо, което ви смущава или безпокои?

— Престанете да се тревожите за мен. — Черити потупа Ив по ръката. — Вие сте боец като моята Сиринити. Виждам го. Тревогите водят до главоболие и лошо храносмилане.

— Госпожо Мимото, трябва да ви попитам, не се ли страхувате?

— Защо да се страхувам, щом къщата е пълна с полицаи? — Азиатските й очи я гледаха спокойно. — Нима ще допуснете онова момче да ме нарани?

— Не, госпожо, обещавам ви, че няма да пострадате. Но искаме от вас да пуснете убиец в дома си. Трябва да ви кажа отново, че можем да го хванем и отвън. Имаме достатъчно основания за арест.

— Но доказателствата ви ще бъдат неоспорими, ако го хванете вътре, и то след като се опита да ме упои. Имам дъщеря съдия и множество юристи в семейството. Полицаи — също. Зная как стоят нещата. — Черити се наведе напред. — Знаеш ли какво искам, скъпа? Искам да заловите онзи малък шибаняк и когато си получи заслуженото, да знам, че съм участвала в това.

Устните на Ив трепнаха при цветистия епитет, изречен в кокетната изискана кухня.

— Ще го заловим.

— Добре. Още една кифличка?

— Не, благодаря.

Ив стана от масата точно когато влезе Макмастърс.

— Извинявайте, че ви прекъсвам. Госпожо Мимото, съпругът ви иска да му помогнете с нещо, когато сте свободна.

— Не може да намери късметлийските си чорапи. — Черити поклати глава и стана. — Седемдесет години все ги търси. Налейте си кафе. — Когато мина покрай Макмастърс, тя докосна ръката му. — Ще го хванем днес и вашето момиче ще почива в мир.

Лицето на Макмастърс застина и той впери поглед в пода.

— Това е работата ни — каза Ив и го доближи. — Най-доброто, което можем да направим. Трябва да те попитам нещо, Джона, и искам да чуя истината. Ще бъде ли достатъчно да го заловим?

Макмастърс вдигна поглед и срещна нейния.

— Искаш да знаеш дали можеш да ми имаш доверие?

— Да, искам да зная дали мога да ти вярвам. Не съм в твоето положение, но това не означава, че не разбирам вътрешния ти конфликт.

— Мислил съм си колко лесно би било да го убия. Знаеш, че е неизбежно да си го помисля.

— Ако беше отрекъл, нямаше да повярвам. — Ив не можеше да разгадае изражението му, погледа му. Беше твърде добро ченге, за да издаде какво се върти в ума му. — Сигурна съм, че си преценил дали удоволствието си струва последиците. Да оставиш жена си сама, когато най-много се нуждае от теб. Има безброй други последствия, но точно сега те не може да не означават нищо за теб.

— Искам да го убия. Искам да се мъчи. Де да можех да кажа, че значката и всичко, което олицетворява тя, би ме спряло. Де да можех

да кажа, че дори мисълта да бъда осъден и да оставя Карол сама би ме спряла.

— А кое би те спряло?

— Искам онзи тип да се мъчи. Мисля, че оттук нататък през целия ми живот, когато се събудя сутрин, първата ми мисъл ще бъде, че моето момиче го няма. — Бавно си пое дъх, бавно издиша. — Искам втората винаги да бъде, че той не престава да си плаща за това. Искам всеки ден, всеки час до края на живота си да го зная. Жена ми също. Трябва да бъда тук, когато мъките му започнат. Можеш да ми имаш доверие. Ако не е достатъчно…

Посегна към оръжието на колана си, извади го и й го подаде.

— Вече получих отговор — каза му тя.

Макмастърс кимна и прибра оръжието в кобура.

Ив се качи на горния етаж, докато мъжете от семейство Мимото товареха багаж за къмпинг в два всъдехода. Заедно с Фийни проследи подготовката на екипа от електронния отдел в убежището на Дийк Мимото. Стаята бе пълна със снимки и спортни сувенири. Огромен стол с висока облегалка стоеше срещу мултимедийния екран, а рафтовете от двете страни бяха отрупани с още снимки и безброй трофеи.

— Старият е играл бейзбол в гимназията, в колежа и професионалната лига. Сключил договор с „Янките“, играл един сезон, отбелязал триста петдесет и две точки.

Заинтригувана, Ив разгледа по-внимателно сувенирите.

— На какъв пост?

— Кечър. Но получил травма на коляното и всичко свършило. Станал учител и треньор в гимназията. Издигнал се до директор, после до областната администрация, известно време се занимавал с политика. През повечето лета работел в строителството. Страхотен човек — добави Фийни с очевидно възхищение. — Не престана да ме разпитва за техниката. Дано съм поне с наполовина толкова бистър ум, когато стана на неговата възраст.

Тя се обърна с гръб към рафтовете.

— Правилно ли постъпвам, Фийни, като позволявам на Макмастърс да участва?

Той се облегна назад в стола си.

— А ти мислиш ли, че е правилно?

— Да. Да, вярвам, че е така.

— Тогава действай.

Ив застана срещу екрана и се загледа в семейство Мимото. Черити стоеше с ръце на кръста и даваше наставления, докато мъжете товареха. „Едно обичайно утро, както изглежда“, помисли си Ив. Поредното лятно утро в покрайнините на града. Семейни шеги, смях, закачки.

Видя господин Мимото да прегръща съпругата си и устните му да помръдват, сякаш прошепва нещо в ухото й.

— Притеснен ли е?

Фийни поклати глава.

— Очаквахме да бъде. Попитах го и бях готов да го успокоя. Но каза, че неговата Черити може сама да се грижи за себе си. Гордее се с нея. Честно казано, почти съм склонен да мисля, че тя би се справила с онова копеле и без нас.

— Може би. — Ив сложи ръка на рамото на Фийни. — Но нека й помогнем. Потеглят — каза тя, когато и последният от мъжете се качи във всъдехода.

Черити весело помаха за довиждане. После се обърна и тръгна обратно към къщата, спирайки се да отскубне няколко плевела от цветната леха покрай пътеката.

Не след дълго от долния етаж зазвуча пиано.

— Хубаво — отбеляза Фийни след първите няколко такта. — Приятно е да чуеш класическа музика, изсвирена със стил.

— Да, предполагам. — Ив пристъпи към прозореца със защитен екран, за да огледа улицата от друг ъгъл. — Какво е? Бетховен или нещо подобно?

— Хлапе — въздъхна Фийни. — Не зная къде сбърках с теб. Нямаш никаква култура. Това е Спрингстийн. Босът.

— Чий бос?

Фийни поклати глава отчаяно.

— Безнадеждна си. Върви да кажеш на Джейми да дойде тук. Нямаме време. Освен това, може би той разбира повече от класическа музика.

— Добре. Провери камерите и микрофоните още веднъж — каза му тя, докато излизаше. — Да бъдем сигурни, че няма слепи зони.

Направи още един цялостен оглед на къщата, провери постовете и всички средства за комуникация. „Никакви грешки — помисли си тя, — не и този път.“

Отиде при Пийбоди в стаята, която Черити наричаше своя всекидневна, точно до хола.

— Хубава музика — отбеляза Пийбоди.

— Да, така казват. Първо ще й се обади на джобния линк, за да бъде готова бързо да му отвори вратата. Така проверява дали е сама в къщата. Моделът е същият като при Дийна. Хубав квартал, повечето обитатели са на работа. Приготвила е нещо за почерпка, характерно за нея. Той знае това.

— Наближава — добави Пийбоди. — А тя просто продължава да свири на пиано.

— Би станала добро ченге.

Ив погледна малкия екран, на който се виждаше целият хол.

Имаше постове вътре и отвън, някои, както тя и Пийбоди, буквално на крачки от Черити Мимото.

Не, Ив нямаше да допусне тази жена да пострада.

Но трябваше да го хване в къщата. Нямаше да чуе щракването на капана, помисли си тя. Нямаше да разбере, че е влязъл в него.

— Засякохме го — каза Дженкинсън в ухото й. — Върви на изток пеша, на две преки. Тъмносиня риза, кафяв панталон, бейзболна шапка, черни очила. Носи черна раница и цветя.

Ив си спомни за цветята, които бе донесъл на Дийна.

— Предай това на всички. Стой на поста си. Екипи А и В да изчакат, докато влезе в къщата, и да преминат на втори пост. Очаквам потвърждение.

Ив изчака да получи сигнал от всеки отговорник на екип.

— Госпожо Мимото?

— Да, скъпа?

— Той идва. На две преки е. Добре ли сте?

— Чудесно. А вие как сте?

Ив поклати глава, поразена от непоклатимото й самообладание.

— Добре сме. Носи ви цветя. Искам да направите всичко, както го отрепетирахме, но ще поискате да сложите цветята във ваза. Помолете да ви извини и отидете в кухнята.

— Тогава ще сложи опиата в лимонадата ми, нали?

— Най-вероятно. Останете в кухнята. Няма да ви изложим на опасност, госпожо Мимото.

— Сигурна съм в това, но нека го хванем. — Джобният й линк звънна. — Обзалагам се, че всички знаем кой е. Не се тревожете. Ало?

На екрана Ив видя Черити да се усмихва срещу линка. Наклони го, точно както бе инструктирана, за да се види лицето на дисплея.

„Ето те най-сетне, копеле — помисли си тя. — Хайде, ела!“

— Здравей, Дени! Тъкмо си мислех за теб!

— Здравейте, госпожо Мимото. Закъснявам с няколко минути, просто исках да ви уверя, че уговорката ни остава. Съпругът ви и другите заминаха ли?

— Чакам те. Приготвила съм кана хубава лимонада и кифлички. Мъжете от семейството отпътуваха към дивата пустош — каза му усмихната Черити. — Ще се радвам на малко компания, преди да се отдам на уединение.

— О, не беше нужно да си правите труда, госпожо Мимото. Но щом има от онези ваши кифлички, ще побързам. Ще съм при вас след минута.

„Хайде — мислено го подкани Ив, докато екипите докладваха в слушалката й, — ела тук по-скоро, копеле!“

— Тогава ще налея лимонадата — весело каза Черити. — До след минута.

Затвори линка, сложи го върху пианото.

— Как се справих? — попита тя.

— Блестящо — отвърна Ив.

— Сбъркала съм призванието си — каза Черити, когато стана да налее питиетата. — Можех да стана филмова звезда.

Ив видя яростта, която проблесна в очите й, преди изражението й отново да стане невинно и приветливо.

— Готово — промърмори Черити и тръгна към вратата.

— Свива по алеята — съобщи Фийни.

— Стойте на постовете си. Ще действаме според плана. Без празни приказки. Чакайте нареждане.

Видя как Черити отвори вратата и кратката чаровна усмивка на лицето на Дарин Поули.

— Изглеждате чудесно днес, госпожо Мимото.

— Голям ласкател си. Влизай! О, донесъл си ми маргаритки. Колко са хубави!

— Просто исках да ви благодаря, че се съгласихте да ме приемете за урок днес.

— Много мило. — Черити помириса цветята. — Почини си. Пийни лимонада. Сигурно си се уморил и си ожаднял.

— Така е.

— Вие, младежите, все сте гладни. Хапни си кифличка.

— Благодаря.

Той остави раницата на стол, преди да свали шапката и очилата си.

Черити остана на мястото си, усмихна му се.

— Как е мамчето?

— О, добре е. Работи твърде много. Иска ми се да можех да направя нещо повече за нея.

— Сигурна съм, че правиш много повече, отколкото би й хрумнало да поиска — каза Черити и Ив се надяваше да е единствената, доловила ледената нотка в гласа й. — Ще бъде безкрайно изненадана, когато й посвириш. Не познавам друго момче на твоята възраст, което би положило толкова усилия, за да зарадва майка си.

— Дължа й всичко. Убеден съм, че и вашето семейство изпитва същите чувства към вас. Особено децата ви. Сигурна ли сте, че ще ви бъде добре тук сама? До неделя, нали така казахте?

— О, ще се радвам да поостана сама, докато Дийк и момчетата се върнат в неделя. Вземи си кифличка, а аз ще натопя във вода тези прекрасни маргаритки. Няма да се бавя.

— Добре.

Черити излезе от стаята със сигурна походка и хвърли към Ив поглед, изпълнен с пъклено задоволство.

Докато се отдалечаваше, Дарин извади малко стъклено шишенце от джоба си и изсипа съдържанието му в чашата й.

— Движение! Всички постове, действайте!

С извадено оръжие Ив влетя в стаята секунди преди там да нахълтат още шест ченгета.

— Здравей, Дарин! — Усмихна се, когато видя смайването в погледа му. — Ръцете на тила. Веднага. На колене.

— Какво става тук? — Той се подчини, смайването по лицето му бе заменено от страх и объркаността. — Аз… казвам се Дени Плимптън. Имам документ за самоличност.

— Не се и съмнявам. Дарин Поули, известен още като Дени Плимптън и с множество други имена, арестуван сте за две предумишлени убийства. — Ив го сграбчи за китката, изви ръката му зад гърба. Вдигна поглед към Макмастърс. — Капитане, бихте ли прочели правата на този кучи син?

— А… — Макмастърс прочисти дрезгавината от гласа си. Сведе поглед към оръжието в ръката си, бавно го прибра. — Имате право да мълчите… — започна той, докато Ив слагаше белезниците на Дарин.

— Мислеше да си поиграеш с нея, а, Дарин? — Ив го принуди да се изправи. — С една възрастна жена. Но тя те изигра. Като по ноти. Този път ти си шаранът.

Изражението на уплашено момче изчезна и на негово място се появи усмивка. Той се обърна към Макмастърс и сянката на чудовището се прокрадна в очите му.

— Можете да ми лепнете опит за обир, но нищо повече.

Ив рязко го завъртя да застане с лице към нея.

— Продължавай да си повтаряш това, Дарин.

— Вижте какво намерих. — Бакстър извади комплект окови за ръцете и краката, каквито се поставяха на подсъдимите в съдебните зали. — Има и диктофон, запечатващ спрей и… хм… — Повдигна друго шишенце и малък пакет таблетки. — Обзалагам се, че са незаконни вещества.

— Прибери ги в пликове и ги опиши. Изпрати ги заедно със съдържанието на чашата на госпожа Мимото в лабораторията. Откарайте тази твар в Централата, регистрирайте го. Аз идвам след малко да си побъбря с него. Изведи го оттук. — Побутна Дарин към Дженкинсън, после се приближи към Макмастърс. — Ти свърши работата си. Издържа. Помогна да го заловим. Сега трябва да се прибереш при жена си, да й кажеш, че сме го заловили. Да бъдеш с нея.

— Искам да наблюдавам разпита.

Лицето му бе бледо и застинало, като изсечено от камък.

— Ще се поти доста дълго. Имаш време да си отидеш у дома и да кажеш на жена си. Трябва да го чуе от теб.

— Да, права си. — Той й подаде ръка. — Благодаря ви, лейтенант.

— Моля, капитане.

Тръгна към вратата, но се спря и се обърна.

— Помислих си го, дори след като разговаряхме. Можех да го очистя. Лесно, с един изстрел. Можех да го направя. Сега имам повод за размисъл.

— Копелето успя — промълви Ив. — Успя да разклати устоите на едно адски добро ченге.

— Мисля, че след време тези устои отново ще бъдат стабилни. Той свърши работата си, както казваш — изтъкна Пийбоди. — Добра идея беше той да прочете правата на онова нищожество.

— Да. Обади се на съдията да я успокоиш, че майка й е в безопасност и че всичко свърши. Можем да се свържем с бащата, но предполагам, че би предпочела сама да му каже. — Обърна се към другите от екипа си. — Е, момчета и момичета, добра работа свършихте. Да приключим случая.

В Централата Ив официално уведоми командира, прокуратурата и се обади на Майра с молба да присъства на разпита. Написа доклада си.

Седна, с крака на бюрото и чаша кафе в ръка.

Пийбоди почука на касата на отворената врата.

— Вече е регистриран и седи в стаята за разпити от час.

— Ммм, добре.

— Рио и командирът са тук, Макмастърс току-що пристигна, а Майра е на път.

— Зная.

— Не мислиш ли, че е време да започваме?

— Нямаш търпение, а?

— Не. Да. Е, Надин настоява за репортаж.

— Все още е рано за това. Нищо пред медиите.

— Ще закъснеем… нали се сещаш, за репетицията. Зная, че могат да използват статисти за заместници, но ако приключим по-рано, ще можем…

Ив просто извърна глава, впери поглед в нея.

— А… трябва да обсъдим какъв ще бъде подходът ни към него — продължи Пийбоди, схванала значението на погледа. — Ако го оставим да седи там твърде дълго, може да му хрумне да поиска адвокат.

— Няма да поиска. Какво име ще използва? Какъв адрес? Личната му карта е фалшива. Освен това каква полза е имала майка му от адвоката си? Така разсъждава той. „Майната им на адвокатите, на цялата система.“ Смята се за твърде умен, за да поиска адвокат. Ако имаме късмет, ще се държи като герой.

— А ние как ще се държим с него? Нека позная. — Пийбоди въздъхна с досада. — Аз пак ще бъда доброто ченге.

— Няма да има добро ченге.

Внезапно на лицето на Пийбоди разцъфтя почти детинско задоволство.

— Не е задължително да се правя на добра? Значи мога да бъда и лоша?

— Ще го притиснем. Изтръгването на самопризнания обаче не е най-трудната част.

— Не е ли?

— Сам ще се разбъбри, когато разбере, че сме го хванали натясно. Ще се изкара герой. Трудното ще бъде да го накараме да издаде баща си. — Ив свали краката си на пода и се изправи. — Да вървим.

Влезе в стаята за разпити, стовари папката си на масата, седна. Пийбоди се настани на стола до нея.

— Запис — включен — каза тя и прочете цялата информация, включително и всички фалшиви самоличности, които бе открила.

Забеляза потрепването на брадичката на Дарин, което издаде, че не е очаквал да знае толкова много за него.

— По закон мога да се обръщам към теб с името от акта ти за раждане — заговори тя, — но тъй като съм добре осведомена за множеството други, които си използвал, включително и двете, с които си се представил на Дийна Макмастърс и Карлийн Робинс, преди да ги убиеш, ще те попитам как предпочиташ да те наричам при този разпит?

— Майната ти!

— За записа, „Майната ти“ първото ти име ли е или фамилното? Всъщност няма значение. В съда ще ме скастрят, ако използвам този нецензурен израз като обръщение при разпит. Въпреки че според мен ти пасва.

— Напълно — съгласи се Пийбоди.

— Спирам се на Дарин. Хванахме те натясно, Дарин. Умно момче си, така че трябва да ти е ясно. Е, може би не чак толкова умно, щом беше изигран от деветдесетгодишна жена. Онази, която възнамеряваше да упоиш с незаконно вещество, а после да вържеш, изнасилиш и убиеш.

— Стига глупости. — Самодоволната му усмивка издаваше младежка арогантност. — Толкова е стара. Притрябвало ми е да оправям пресъхнала старица. Само при мисълта ми се повръща.

— Надървящите хапчета в раницата ти щяха да помогнат, Дарин. Макар и да подозирам, че имаш суха съчка в гащите си, вместо яка бухалка. Бива те само да измъчваш, да причиняваш страх и болка. От това се възбуждат шибаните извратеняци… Господи, казах „шибани“… използвам твоя език.

— Как ще го докажеш? — Дарин се облегна назад в стола си, спокоен. Огледа стаята с отегчение. — Мислех да я вържа. В онази къща има доста ценни неща. Щях да я ограбя и да си тръгна.

— Ясно. Значи и при Дийна и Карлийн намеренията ти са били за обир, но просто си се увлякъл. И си стигнал до…

Ив отвори папката, хвърли две снимки от местопрестъпленията на масата.

Този път на устните му заигра едва забележима усмивка.

— Ти си извратено копеле. — Пийбоди бутна стола си назад и скочи на крака. Опря ръце на масата и се наведе, носът й почти докосна този на Дарин. — Бясна съм, че губим времето си с теб, че трябва да преминем през тази рутинна процедура. Имаме свидетели, нищожество! Имаме видеозаписи как влизаш в къщата на Дийна Макмастърс в нощта на убийството й. И в кооперацията, в деня, когато си убил Карлийн Робинс.

— Измислици. Пълни измислици, защото никога не съм бил на никое от двете места.

— Измислици ли? Ще ти покажа кой си измисля. Стенен екран — включен!

Пийбоди изведнъж се опомни и погледна към Ив.

— Давай, вече развали изненадата ми.

— Запис 1-А — нареди Пийбоди.

На екрана се появи ясно изображение на Дарин на стъпалата към входната врата на семейство Макмастърс, където Дийна го чакаше усмихната. В долния ъгъл запримигва дата и час. Записът продължи с подаряването на цветята и влизането в къщата.

— Казала е на приятелките си за теб — добави Ив, докато той стоеше притихнал, с поглед, прикован в екрана. — Казала е на всички за тайното си гадже Дейвид от Колумбийския Университет. Срамежливото момче, с което се е запознала в парка.

— Имаме свидетели на запознанството ви — продължи Пийбоди. — Имаме лицето ти от дни и намираме все повече, които са ви виждали заедно.

— Запазила е програмата от мюзикъла, на който си я завел в колежа. По нея има твои отпечатъци. — Ив хвърли друга разпечатка на масата. — Хванахме ти дирята още щом получихме твое описание.

С празен поглед, той кимна.

— Значи сте извадили късмет.

— Продължавай да си мислиш така. Е, да обсъдим подробностите.

22.

— Късмет? — Ив се залюля на стола си и отвърна на самодоволната му усмивка със същата. — Кое е късмет? Че електронният отдел разби вируса ти? Или че знаем с какво си бил облечен на Нова година, когато си задигнал личната карта на Дариан Паудърс? Зная откъде си купил обувките, които носиш, Дарин, и колко си платил за тях. Както и за раницата, и за суичъра с емблемата на Колумбийския, с който си бил, когато си омаял Дийна при първата ви среща в Сентрал Парк. — Съзнателно се подсмихваше, заела поза, която издаваше нехайно подигравателно отношение. — Зная какъв еър борд караш и точно къде си го карал с Дийна в един дъждовен следобед през май.

— Пълни глупости.

Не изглеждаше изплашен, все още не, помисли си Ив. Но очевидно бе озадачен и се държеше леко предизвикателно.

— Продължавай да ни баламосваш, нещастнико! — почти изръмжа Пийбоди и Ив си помисли, че трябва да научи новото си „лошо ченге“ да се владее.

— Знаех как изглеждаш, когато ти устроих капан на пресконференцията, ден след като изнасили и удуши Карлийн Робинс. Да, Дрю. Зная как в действителност се казваш, къде си роден… и с какво име са те наричали, когато майка ти си е търсела белята в Чикаго.

Това бе попадение право в целта и Ив го забеляза. В очите му пламна гняв. Бързо успя да го прикрие, не можеше да се отрече, но тя го бе видяла и продължи да човърка раната му.

— По-умни сме от теб, Дарин. Извади късмет на поклонението, безспорно. Но, изглежда, късметът започва да ти изневерява. Както е изневерил на майка ти в онзи бардак в Чикаго.

— Мери си приказките.

— Защо? Ти си окован и под стража. Имаш известни компютърни умения, но твърде посредствени. Не си намерил начин да

блокираш камерите и ключалката, да проникнеш през системата отвън. А вирусът? — Ив разкърши рамене, лениво се протегна. — Добър опит, отвори доста работа на електронния ни отдел. Но е факт, че не си особено добър, дори за новак. Впрочем, нищо чудно, щом си научил всичко от баща си.

— Е, зависи. — Пийбоди сви рамене. — Не сме сигурни дали баща му е Винсънт или Ванс Поули. Майка му се е чукала и с двамата.

— Точно така. — Ив махна с ръка, а Дарин стисна зъби. — Питам се дали и майка ти е знаела чий син си, щом е спяла и с двамата. Всъщност може да е бил някой друг. Била е проститутка.

— Затваряй си шибаната уста.

— Или ти ще ми я затвориш, а, Дарин? Както на Дийна и Карлийн, с възглавница, след като си ги изнасилил? Питам се дали тогава, докато си ги гледал в очите и си разкъсвал плътта им, си виждал майка си. Така ли го вдигаше, Дарин? Като си мислиш за мамчето и си представяш, че чукаш нея? — Ив не трепна, когато той рязко се изправи, ръцете му се свиха в юмруци и веригата на белезниците му издрънча. — Иска ти се да ме удариш? Гадно е да си с вързани ръце, нали? Сега знаеш как са се чувствали Дийна и Карлийн. Разочарован си, че няма да гледаш как майката на съдия Мимото се мъчи, да слушаш писъците й. Или Елис Уогман — добави тя, прикова поглед в очите му и изрецитира имената на другите набелязани жертви.

— Открихме ги всичките — каза Пийбоди с явно презрение. — Наистина имахме страхотен късмет.

— Сега няма да можеш да довършиш пъкленото деяние в памет на развратната си майка. — Дарин пъхна ръце под масата, опита се да я преобърне, но Ив и Пийбоди я натиснаха. — Да, мъчително е — продължи да го дразни Ив. — Да бъдеш безпомощен. Да бъдеш под нечий контрол.

Мускулите му трепереха от усилието. Накрая се отказа и седна отново.

— Щом имате толкова доказателства срещу мен, защо си губим времето тук?

— Защото за това ни плащат. Ако бързаш, просто разкажи всичко, за да се запише — подкани го Ив. — Изгаряш от желание да го направиш, зная. Ще бъде страхотно удоволствие да се похвалиш с

подвизите си. Дори ще ти помогна да започнеш. Дебнел си жертвите си от месеци, проучвал си ги, планирал си. По дяволите, кроил си този замисъл от години. Откакто се помниш. Предполагам, че си избрал да започнеш с Дийна, защото е била най-лесната. Срамежлива хлапачка, девствена, лесно е било да я омаеш с жестове на внимание, с вълнуващата идея да има тайно гадже от Колумбийския университет. Учил си там, така че познаваш района. Нейният приятел Джейми Лингстрьом учи там и си се постарал да събереш малко информация, да споменеш имената на хора, които познава. Така си спечелил доверието й.

Той сви рамене.

— Ако очакваш да ти предложим сделка, както са предложили на майка ти, когато е била хваната да упражнява курвенския занаят преди двадесет години, грешно си правиш сметката.

Дарин оголи зъби в злобна усмивка.

— Можеш да кажеш на Макмастърс, че курвата беше скъпоценната му дъщеря. Чуках я седмици.

Ив се спогледа с Пийбоди.

— Нима наистина смятахме този идиот за умно момче?

— Да. Определено сме грешали, защото всички отлично знаем, че единственият начин да вкара жалкия си чеп в тялото на Дийна е бил да я дрогира, върже и изнасили.

— А на майка му е било достатъчно да платиш.

— Млъквай, мамка ти! Нищо не знаеш.

— Просвети ме. Обясни ми защо смяташ, че хората, свързани с ареста на майка ти в Ню Йорк преди двадесет и една години, са виновни за смъртта й в Чикаго преди деветнадесет. Помогни ми да направя връзката, Дарин.

— Онова шибано ченге я съсипа. Натопи я.

— Макмастърс я е натопил?

— Подхвърлил й наркотици, изнудил я да спи с него, а това е същото като изнасилване. После замазал положението, изкарал я проститутка. Майка ми беше най-добрата фалшификаторка на всички времена.

Ив смени тона, добави нотка на възхищение в гласа си.

— Умеела е да фалшифицира лични карти.

— Можеше да приеме всяка самоличност, да получи всичко, което поиска. Но какво от това? Никой не е пострадал.

— А хората, които е измамила? А Винсънт Поули?

— Шарани. — Дарин отново сви рамене. — Били са глупави и са се хванали. А Вини винаги е бил неудачник, завижда на баща ми, защото не може да се мери с него. Майка ми е имала нужда от място, където да живее, когато е била бременна с мен, а баща ми е лежал в затвора. Спяла е с онзи нещастник само заради мен.

— Тя ли ти каза това?

— Никога не е говорила за случилото се. Но то я е съсипало. Отнело е живота й, преди онези ченгета да я изпратят на сигурна смърт при Жребците в Чикаго.

— Интересно. — Ив смръщи вежди, прелисти докладите в папката си на масата. — В документацията ми няма нищо подобно. Откъде получи тази информация?

— Баща ми ми каза всичко. Как са съсипали живота й, преди да я убият, как семейството ни се е разпаднало, защото ченгетата са я принудили да им стане информатор.

— Значи… чикагските ченгета са принудили майка ти да се сдуши с Жребците?

— Макмастърс го е организирал. Била е пречупена, когато е излязла от затвора, и е използвал това. Бил е близък с онази корумпирана съдийка и заедно са я накарали да слухти и да донася, иначе щели да я изпратят обратно в панделата.

— Но е била убита в Чикаго.

— Опитала се да се измъкне, да ме отведе, но той я издирил и изпратил чикагските ченгета да я тормозят.

— Трябва да е бил луд по нея, за да си направи толкова труд.

— Така е било.

— От баща си ли узна това?

— Сам ме отгледа, защото те я убиха. Гаврили са се с нея, заключили са я и са я изнасилили. Беше красива, а я убиха.

— А тя те е обичала — каза Пийбоди, сякаш с известно съчувствие. — Пожертвала се е заради теб.

— Живееше заради мен. Имахме хубав живот. Не бяхме длъжни да играем по ничии правила. — Дарин сви ръцете си в юмруци на масата. — Беше свободна и красива. Затова Макмастърс я е искал за

себе си, затова я е принудил да бъде с него. После е трябвало да се прикрие. Изпратили са онази кучка да ме отведе.

— Джейни Робинс.

— Макмастърс я е въртял на пръста си, както и останалите. Опитали са се да ме отнемат от баща ми, но той се е борил за мен. Обещал на майка ми, че ще се грижи за мен.

— А началникът на Робинс, прокурорът, съдията, всички останали?

Лицето му отново стана студено, безизразно.

— Всичките са виновни, по един или друг начин.

— И с баща ти измислихте как да отмъстите за майка ти, как да накарате онези, които са я наранили, да си платят.

— Защо да остават ненаказани? Защо да продължават живота си спокойно, със семействата си?

— Значи баща ти Ванс е определил реда. Той е избрал Дийна за първа жертва.

— Заедно го решихме. Ние сме тандем, винаги сме били.

— Значи той е можел да проучва една жертва, докато ти преследваш друга. Много ефективно.

— Ние сме тандем — повтори Дарин, — винаги сме били.

— Можел е дори да отскочи до Колорадо, за да проучи прокурора, докато ти си зает тук с Дийна. Как решихте да убиете сестрата там, а не майката, например?

— Сестрата е в Ню Джърси, за бога! Елементарна география.

— Той я следил в началото, нали? До първия контакт.

— Нали ви казах, че сме тандем? Той започваше наблюдението и компютърните проучвания, събираше информация, после аз… — Изражението му стана напрегнато. — Няма да кажа нищо повече за баща си.

— Добре. Защитавай го, както е направила майка ти. Ти влизаш в затвора, той остава на свобода. Пак старата песен. Само че няма да лежиш година и половина като нея. Ще получиш две доживотни присъди без право на замяна, плюс още двадесет и пет години за опита за убийство на госпожа Мимото.

— Дълго време — отбеляза Пийбоди, — като се има предвид младостта ти. Знаеш ли, Далас, обзалагам се, че Ванс си е осигурил

алиби за часа на всяко убийство, извършено от малкия. Това е в стила му.

— Няма значение. Старият е страхливец. Хванахме голямата риба и сега ще се мята сама на брега.

— Ако мислите, че ще издам баща си, вие сте луди. Никога няма да го намерите.

— Не ме е грижа ни най-малко. Само ти ми трябваш, Дарин. Млад си и като те гледам, ми се иска да запея и затанцувам. Защото това означава, че ще прекараш почти век в кафез на друга планета. Ще имаш предостатъчно време да размишляваш за това как си бил изигран.

— Мислиш, че ще ме изплашиш? Струваше си само за да видя Макмастърс да стои до ковчега на дъщеря си. Още по-добре е, че сега ще знае защо. Всеки ден, всеки път, когато си поеме дъх, ще знае, че е убил собствената си дъщеря, в деня, когато уби майка ми.

— Ще ти дам бонус. Можеш да го накараш да страда още повече. Като ни опишеш подробно какво стори с Дийна.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Имаш право. Наистина беше лесна.

Почувства гадене, стомахът й се сгърчи от отвращение. Вече бе видяла почти всичко във въображението си. Но той го разказа отново, с най-малки подробности. Не изпитваше наслада, забеляза Ив. Но хладната му изчерпателност бе по-ужасяваща от злорадство.

Бе направил каквото е смятал за свой дълг. Това, мислеше тя, на което единствено е бил способен.

Когато завърши разказа си за убийствата на Дийна и Карлийн и разкри намеренията си за другите жертви, той се облегна назад и спокойно погледна Ив.

— Е, достатъчно ли е?

— Приключихме с теб. Ще те отведат в килията ти. Съдът ще ти назначи адвокат, ако не повикаш свой.

— Нямам нужда от адвокат. Нямам нужда от съдебен процес. Вашите закони не означават нищо за мен. Млад съм, както казваш. Рано или късно ще намеря начин да изляза, да се върна. И да довърша започнатото.

— Не се и съмнявам. — Ив стана. — Запис — изключен. Пийбоди, повикай някого да отведе Дарин в килията му.

Изчака, докато Пийбоди излезе.

— Той те е накиснал, Дарин, човекът, когото боготвориш. Изопачавал е съзнанието ти още откакто си бил бебе, за да прикрива собствените си действия, собствената си вина. Накиснал те е както майка ти, както брат си. Изложил е майка ти на опасност тук, в Ню Йорк, и отново, в Чикаго. Защото е искал бързи пари. Защото е искал тя да свърши работата вместо него. Защото е бил и си остава страхливец.

— Лъжеш, кучко!

От устата му пръсна слюнка, злобната усмивка не слизаше от лицето му.

— Защо да лъжа? Накрая ще стигнеш сам до този извод. Ванс Поули е използвач.

— Нищо не знаеш, по дяволите!

— Зная повече, отколкото можеш да си представиш — каза тя, мислейки за първите осем години от живота си. — Причината да ти го казвам е, че все някога през дългите години в бетонната килия ще се замислиш върху това. Ще се замислиш, ще си зададеш въпроси и може би ще проумееш истината. Искрено се надявам да я проумееш. Защото тя ще те накара да страдаш. Баща ти е убил майка ти.

— Лъжкиня!

Ив само поклати глава.

— Нямам никаква полза да те лъжа. Приключих с този случай и с теб. Ще имаш дълго време за размисъл. — Обърна се към вратата, кимна на двамата униформени, които влязоха. — Отведете това жалко нищожество в килията му.

Тя остана на мястото си, притисна ръце към лицето си. Силно го потърка, сякаш за да отстрани пласт грозни спомени.

Обърна се към Макмастърс, когато той застана на прага.

— Съжалявам, че трябваше да чуеш това.

— Няма за какво. Тя беше моя дъщеря и трябваше да узная… всичко. Сега тръгваш по петите на бащата?

— Да.

Макмастърс кимна.

— За мен това е достатъчно. Излизам в отпуск. Със съпругата ми имаме нужда от време. Карол ме помоли да ти поднеса извиненията й.

— Няма нужда.

Лицето му бе непоносимо тъжно, непоносимо уморено.

— Тя има нужда. Моля те, приеми ги.

— Тогава приемам.

Той отново кимна.

— Довиждане, лейтенант.

— Довиждане, капитане.

Ив направи копие от записа, събра разпечатките. Когато влезе в офиса си, Рурк, който гледаше през прозореца, се обърна към нея.

— Изглежда, ти става навик. Не знаех, че си тук.

— Дойдох преди малко. Но навреме, за да чуя последната част. — Приближи се, погали я по бузата. — Беше трудно за теб. Ужасно беше да чуеш как описва стъпка по стъпка какво е сторил с момичето и с младата жена.

— Ще има и по-лошо. Винаги има по-лошо. — За миг почувства в себе си това, което бе доловила в очите на Макмастърс. Непоносима тъга. — Подобни изроди те карат да мислиш, че жестокостта няма граници.

— Далас… — Пийбоди се поколеба на вратата дали да влезе. — Исках само да ти кажа, че аз ще напиша доклада. Майра е в стаята за наблюдение, както ти искаше, и ще запише изводите си.

— Добре. Не се тревожи за документацията. Върви. Аз трябва да уредя още някои неща. Направи ми услуга и се погрижи за онази работа с Луиз. Поне последната част от репетицията.

— Няма проблем, ако закъснеем. Тя ще разбере.

— Да, сигурна съм, но няма смисъл. Върви. Ако ти си там, няма да се чувствам виновна за закъснението си.

— Добре. Ще бъде хубаво да се отърсим от всичко това и да участваме в нещо… весело.

— Да. Идвам след час-два. — Ив въздъхна, щом стъпките на Пийбоди се отдалечиха. — Весело. Не съм в настроение за весели неща. Компютър, покажи карта на Манхатън, Лоуър Уест.

— Защо? — попита Рурк, когато компютърът изпълни командата.

— Не си чул всичко. Самопризнанията му уличават стария. В съучастие в заговор за убийство и опит за убийство. Без да се усети. Също така не ми разкри директно къде е свърталището им, но каза, че е вървял пеша до дома. След като е убил Робинс, се е прибрал пеша. — Разтри тила си. — И кафето. Чашите за еднократна употреба. Тези

чаши с надпис „Хотс Кафес“ се употребяват навсякъде. Но едва ли е вървял от единия до другия край на острова, по-скоро е взел кафето от заведение, което му е било на път. Може би по-близо до бърлогата му, отколкото до местопрестъплението. Значи от дома им до мансардата в Сохо се стига бързо пеша.

Рурк застана зад нея и започна да разтрива врата и раменете й.

— Тогава информацията, която ти намерих, ще те зарадва.

— Каква информация?

— За охранителната система. Опитай се да се отпуснеш поне за минута. Цялата си стегната. Порових се в няколко насоки, използвах и находките на екипа на Надин. И сведох списъка до десетина вероятности, които, предполагам, че ще искаш да провериш.

— Страхотен си! В набирането на информация, но и в разтриването — поясни тя.

— Просто си върша работата. Ето, сега е малко по-добре. — Рурк се отдръпна назад, извади джобния си компютър. — Ако добавим географския елемент към параметрите… Получаваме не десет, а една-единствена възможност.

Очите й светнаха от въодушевление.

— Казвай!

— И това е моя работа. — Задържа устройството далеч от нея. — Компания „Передайн“ в Уест Вилидж.

— Не индивидуален клиент, не обичайните инициали. Само „П.“. Може би затова досега ми убягваше.

— А може би защото „Передайн“ е регистрирана като клон на „Ирис Сомърс Мемориъл“.

— „И. С.“ Хитро. Е, щом си го открил, значи ти си по-хитър. Трябва да направя справка, за да се уверя, че не е…

— Вече я направих — каза й той. — И… в Ню Йорк няма регистрирани клиенти на никоя от двете компании. Фиктивни са.

Тя се обърна и бързо излезе в общото помещение.

— Бакстър.

— Добра работа, Далас. — Намигна й и козирува. — Обичам да зная, че почивката ми е заслужена.

— Все още не си свободен. В конферентната зала след пет минути. Трухарт, с Бакстър.

— Но…

Ив им обърна гръб и извади комуникатора от джоба си в движение.

— Фийни, намерихме бърлогата на копелето. В конферентната зала. Веднага.

— Искам и аз да играя — настоя Рурк.

— Заслужаваш. — Овладя се, преди да го сграбчи и целуне страстно в коридора, пълен с ченгета. Вместо това му се усмихна широко. — Ще ми донесеш ли кутия пепси?

* * *

След по-малко от деветдесет минути кокетната тухлена къща в Уест Вилидж бе обградена. Цивилни полицаи седяха на маса пред близкото бистро, чакаха в коли или се разхождаха по тротоара. Ив си купи соев хотдог от сергия, зад която стоеше Дженкинс.

— Някои дават бакшиши — каза й той. — Ще ги задържа.

— Не ме интересува.

— Може да е офейкал, лейтенант.

Подаде й хотдога.

— Няма причина. Синчето не му се е обадило. Все още не е поискало. Ако му хрумне да използва правото си, ще проследим обаждането. Поули знае, че в момента шибаното му отроче убива възрастна жена.

Рурк взе втория хотдог и продължи с нея по тротоара.

— Лесно мога да проникна вътре.

— Да, и това ще направим, ако не се появи до час. Имаме съдебна заповед. Но щом сензорите показват, че къщата е празна, предпочитам да изчакаме. — Тя отхапа от хотдога. — Ще изчакаме да се върне, да влезе в онова малко дворче. Там няма накъде да бяга. Господи, къщата на Луиз е само на една пряка. Минах оттук преди няколко дни. Може да съм се разминала със стария негодник на улицата.

Рурк хвана ръката й, преплете пръсти с нейните.

— Част от прикритието ни — непринудено каза той.

— Добре. Не си е у дома, защото трябва да бъде на място, където ще го забележат, където ще получи касова бележка с час. За всеки

случай. Винаги е пазел собствения си задник.

Неприятна тема за хубава лятна вечер, помисли си Рурк, но трябваше да я обсъдят.

— Защо е превърнал момчето в убиец?

— Може би не е било нужно да го моделира. Не зная, по дяволите. Това е въпрос за Майра или някой неин колега. Предполагам, че не е можел да намери покой. Може би това е бил неговият начин да изопачи нещата — не само за да бъде герой в очите на Дарин, а и сам да повярва в приказките си. Всички други са виновни. Трябва да бъдат наказани.

— Причините имат ли значение за теб?

— Не, не мисля.

— Далас?

Ив се обърна, видя Чарлз Монро, бъдещия младоженец, да се усмихва забързан към тях.

— Проклятие!

— Какво правите вие двамата в този район? Тръгнах от къщата ви преди по-малко от час. Мислех, че дамите имат големи планове за тази вечер.

— Така е. Трябва вече да са започнали… с нещо. — „Какво беше, по дяволите“, помисли си тя. Разговорът беше добро прикритие. Просто приятели, срещнали се случайно на улицата. — Това не е вашата пресечка.

— Разхождам се за успокоение на нервите. Утре е… денят.

— Не ми изглеждаш нервен — отбеляза Рурк.

Не, не изглеждаше, съгласи се мислено Ив. Изглеждаше безумно щастлив, както Луиз. И елегантен, въпреки спортната риза и панталон.

— Явно репетицията е минала добре. Съжалявам, че е трябвало да ни търсят заместници.

— Няма проблем. Наистина мина много добре. Поне според мен. — Чарлз се засмя. — Искам всичко да бъде съвършено, заради нея. По пътя към дома осъзнах, че проверявам прогнозата за времето на всеки десет минути, и когато се прибрах, продължих да го правя. Затова реших да поизляза. Какво ще кажете да пийнем по нещо, за да ме спасите от тази мания?

— Не можем. В акция съм и току-що забелязах заподозрения — каза тя. — Стойте на постовете си. Оставете го да влезе в дворчето и

действайте.

— Какво?

— Просто продължавайте да си говорите — каза тя на Чарлз. — Рурк, говори си с Чарлз.

— Докъде стигнахте с плановете за медения месец? — приятелски попита Рурк, докато проследяваше с поглед мъжа, който крачеше по тротоара с пазарска торба.

— Ами ще го прекараме в Тоскана.

— Не се обръщай, Чарлз, говори си с Рурк.

— А… резервирахме вила за две седмици. После…

— Радвам се, че се видяхме. — Ив му се усмихна чаровно и заговори по-силно, когато Поули посегна към портата на двора си. — Жалко, че нямам повече време, но трябва… Сега!

Спринтира и хвана портата, която Поули бе оставил да се затвори зад гърба му. Допря оръжието си до тила му. — Съветвам те да не мърдаш.

Десет полицаи заобиколиха малкия двор, с насочени оръжия. Торбата, която Поули държеше, падна на земята, съдържанието й се разпиля.

— Какво става? Какъв е проблемът?

— Ръцете на тила. О, моля те, поколебай се. Опитай се да побегнеш или да се съпротивиш. Дай ми повод да ти пръсна мозъка.

— Оказвам пълно съдействие. — Сложи ръцете си зад тила и Ив ги закопча с белезници. — Не искам неприятности. Не разбирам.

— Тогава ще ти обясня. — Тя рязко го дръпна да се обърне към нея. — Ванс Поули, арестуван сте за съучастие в две убийства и в един опит за убийство. Имате право да мълчите.

— Не съм…

— Млъкни! Нали току-що ти казах, че имаш право да мълчиш? — Тя изрецитира останалата част от обновената версия на правата при арест и побутна парчетата стъкло по земята с крак. — Купил си първокласно пиво. Сигурно си планирал малко празненство със сина си, когато се прибере тази вечер. Проблемът е, че няма да се прибере до края на живота си. Освен това той те изпорти, татенце.

Поули пребледня и очите му станаха мрачни и гневни.

— Не зная за какво говорите. Къде е синът ми? Имам право да…

— Изредих ти всички права, които имаш. Какъвто бащата, такъв и синът. Когато стана напечено, мислеше само за собствения си задник.

— Блъфирате. Никога не би казал нищо срещу мен.

Тя се усмихна.

— Откарайте това самозабравило се копеле в Централата. Регистрирайте го по всички обвинения и го затворете в килия. Скоро ще си поговорим, Ванс, много скоро. — Обърна се към Рурк и смаяния Чарлз: — Сега с електронния отдел можете да разбиете кода на охранителната система. По правилата, хора — извика тя. — Запис — включен. Искам цялата къща да бъде претърсена. Опаковайте вещественитe доказателства.

— Виж ти — усмихна се Чарлз. — Разходката из квартала се оказа вълнуваща.

— Грижим се улиците да бъдат по-безопасни за младоженци. Трябва да вървя. До утре.

— Ще ви очаквам. Впрочем, когато се видиш с Луиз, кажи й, че нямам търпение.

— Обещавам.

Пое разпита сама. Не виждаше смисъл да задържа друг от екипа. С голяма кутия в ръце влезе в стаята за разпити.

— Запис — включен — започна тя.

— Това е някаква нелепа грешка. Не съм поискал адвокат… все още, защото не искам да усложнявам нещата. Сега настоявам да видя сина си.

— Мълчи и слушай, защото няма да губя време. Имам планове за вечерта. Конфискувахме електрониката ви и вече имаме цялата информация, която сте събрали за Дийна Макмастърс, Карлийн Робинс, Черити Мимото, Елис… е, знаеш имената им. Старателно сте водили документация, събирали сте видеозаписи. Впрочем, за да не си създаваме излишни главоболия, ще забравим за обвиненията в измами и фалшифициране на лични карти. Донесохме и техниката, която сте използвали. Плюс наркотиците. Нещата се трупат, Ванс.

— Слушайте, вие не разбирате. — Той разпери ръце. — Трябва да видя момчето си. Да се уверя, че е добре. Има… той е болен. Боя се

да не е извършил нещо ужасно. Опитвам се да го държа под око, но…

— Мислиш ли, че ще минеш с този тъп номер? — Ив просто даде воля на гнева си, хвана го за реверите и рязко го изправи. — Отвратително нищожество. Ти си го направил такъв, какъвто е, а сега го оставяш да се пържи сам. Също както нея. За да спасиш собствената си кожа. — После го тръшна обратно на стола. — Нямаш представа какво ми се иска да сторя с теб с голи ръце. Не ме будалкай. Ти си го превърнал в чудовище. Извратил си съзнанието му, напълнил си главата му с омраза и лъжи. От какво тесто са замесени хора като теб, бащи, способни да направят това с децата си?

Отдръпна се и се загледа в отражението си в двупосочното огледало. Сърцето й биеше бясно, ръцете й всеки момент щяха да затреперят. Започваше да губи самообладание, осъзна тя. Нямаше да го допусне.

Опря длан на огледалото. Представи си как Рурк притиска дланта си към нейната от другата страна.

Той я познаваше. И винаги щеше да бъде до нея. Можеше да се справи с това. Можеше да се справи с всичко. „Добре съм — каза си, — добре съм.“

Още миг остана загледана в очите на отражението си.

— И тя не го е обичала, или не достатъчно. За нея е бил… на второ място. На първо си бил ти. — Възвърнала самообладанието си, Ив се обърна. — Защитила те е, без да се замисли за него. А когато си се забъркал с Жребците, си я предложил като разменна монета. Поставял си я на второ място, след собствения си задник. Използвал си я. Не е означавала нищо за теб.

— Не е истина. — Каза го бавно, очите му святкаха. — Обичах майката на сина си.

— Не можеш дори да изречеш името му. Не знаеш кое име да използваш. Никога не е имал свое — добави Ив. — Както и тя. Не са й сложили име, за да остане никоя. Той ни каза всичко.

— Не би го направил.

— О, напротив. — Умората започна да си казва думата, но тя продължи: — По някакъв извратен начин гледа на теб като на герой. — Отиде при него, наведе се. — Хвалеше се с теб, Ванс. Как си го научил на всичко. Как заедно сте набелязвали жертвите. Как ти си ги следял, проучвал си ги, споделял си откритията си с него. Как двамата сте

планирали убийствата. Дори и да нямах това… на запис… — Започна да вади дискове от кутията. — Информацията за двете му жертви е тук, за жената, която се опита да убие днес, че следващата и според плана, и прочие. За семействата им, навиците, работата, приятелите. Много подробна. — Извади купчета снимки. — Изображения, включително и снимките, които е направил на Дийна и Карлийн, след като е свършил с тях, за да сподели триумфа си с теб. Има и още. Още толкова много. Цял шибан куп от доказателства. Познавам прокурор, който ще заплаче от радост.

— Можем да сключим сделка. — Поули направи жест на политик, който иска да акцентува думите си. — Има още много неща, които не знаете. Аз ще ви дам информацията.

— Я, колко примамливо предложение. Но няма да се възползвам, благодаря. Вече имам предостатъчно информация, а и за бога, беше адски дълъг ден. Отпечатъците ти са по всички тези неща. Има безброй улики.

Той потърка устни.

— Разкайвам се. Той ме въвлече. Син ми е и се нуждаеше от помощ. Сам го отгледах, бяхме само двамата. И начинът, по който загубихме майка му… ни беляза. Щях да го убедя да се предаде, да получи помощ.

— Кога щеше да го направиш — след като убие майката на съдия Мимото или може би още една-две?

— Не знаех за днес. За Мимото. Аз… мислех, че е на работа. Консултант е на „Биодент“, анализатор на данни. Мислех, че е на работа.

— Господи, Ванс! — Ив направи пауза, после продължи през смях: — Толкова си извратен. Днешната жертва е записана в графика ви, като пациентка с час при зъболекар.

— Не можех да го спра.

— Нима се каниш да продължаваш с тези брътвежи, докато ти повярвам?

— Аз не съм убил никого. Това трябва да има значение. Помагах му, да. Е, добре, помагах му за подробностите, но нищо повече. И се разкайвам. Заслужавам милост. Никога не съм убивал.

— О, убивал си и още как. — Умората й премина в ледена ярост. — Ако можех, бих ти повдигнала обвинение за убийството на Илая

Шунър и на четиригодишното дете, което си погубил и превърнал в чудовище. Единствената милост, която ще получиш от мен, е препоръката бъдеш затворен в друг сектор на Омега, за да нямаш никакви контакти със сина си. Защото рано или късно той ще разбере истината, днес се опитах да му отворя очите. Когато това стане, ще използва таланта си срещу теб. За каква милост говориш, Ванс? Достатъчно е, че ще живееш.

— Искам адвокат.

— Арестуваният иска адвокат. Край на разпита.

— Имам пари — каза той, когато Ив започна да прибира дисковете и снимките обратно в кутията. — Скътал съм прилична сума. На сигурно място. Струва си всички тези доказателства да се загубят по някакъв начин.

— Наистина ли? И колко мислиш, че струвам?

— Пет милиона.

— Значи ако унищожа доказателствата и се измъкнеш, ще ми дадеш пет милиона?

— В брой.

— Благодаря. — Ив докосна ревера си. — Предполагам, че не си забелязал диктофона тук. Ще добавим и опит за подкупване на ченге към обвиненията.

Ванс се разкрещя зад гърба на Ив, докато тя излизаше, и избълва куп грозни епитети, които бяха музика за ушите й.

— Занеси това в хранилището за доказателства. — Подаде кутията на униформения, който чакаше отвън. — И можеш да отведеш страхливеца. Иска адвокат. — Продължи по коридора. Рурк я пресрещна с кутия пепси. — Господи, какво удоволствие беше. Вече се чувствам доволна. — Тя отвори кутията, отпи голяма глътка. — Сега ми се прави нещо весело.

— Пийбоди се обади да попита какво става. Казах й, че приключваш случая. Трябва да ти предам, че Трина те чака.

— Мамка му! Много подло от твоя страна.

Тръгнаха заедно.

— Справи се добре. Просто го… разкъса.

— Бил си зад огледалото? Усетих те.

— Къде другаде да бъда?

Този път Ив хвана ръката му наистина, преплете пръсти с неговите. Длан в длан, помисли си тя. Той бе до нея. Винаги щеше да бъде.

— Зная, че звучи странно, но когато се изправих срещу него и сякаш видях своя баща, почувствах присъствието ти. Мисля, че ти ми даде сили. Помогна ми да се владея.

Рурк вдигна ръката й към устните си.

— Да вървим да видим какви весели неща те очакват.

ЕПИЛОГ

Стаята ухаеше като градина и сякаш бе огласяна от птичи хор. Жените винаги чуруликат като пойни птички, когато се събират за някой от своите ритуали, помисли си Ив.

Седеше в стаята, която Пийбоди със задоволство наричаше „Булчински будоар“, а Трина мажеше лицето й с бог знае какво.

— Престани да шаваш — смъмри я Трина, чиято прическа бе лабиринт от плитки и къдрици в крещящо червено, и продължи да я гримира.

— Кога най-сетне ще свършиш, за бога?

— Когато свърша. Този продукт ще облекчи болката и ще прикрие синината. Можеше да се постараеш да пазиш лицето си преди сватбата.

— О, да, трябваше да се постарая да не попадам сред панически бягаща тълпа, защото насиненото око не подхожда на роклята ми.

— Да, точно това имах предвид — съгласи се Трина. — Не е толкова зле. Добре че се погрижихме снощи, когато най-сетне дойде.

— Ще престанеш ли да се заяждаш с мен? Убийци, двама жестоки убийци са зад решетките.

— Ще добавя това в списъка на постиженията ти — каза Трина и продължи да мляска дъвката си.

Пийбоди, с лъскави накъдрени коси и безупречен грим, който придаваше женственост на ъгловатото й лице, надникна над рамото на Трина.

— Почти не се вижда. Освен това кожата й изглежда страшно свежа.

— Почакай, докато нанеса фон дьо тена.

— Още ли? Вече съм намазана с половин сантиметър. Не мога ли просто…

— Стига си мърморила. Какво ще кажете да пийнем шампанско — предложи Трина. — Ще изчакаме това да попие, докато поработя

върху Луиз. — Трина укорително се усмихна на Ив и добави: — А тя не се нуждае от толкова работа.

— Разбира се. — Пийбоди отиде боса за шампанско, полюшвайки ефирната си синя рокля.

Мейвис, с плътно прилепнала минипола в почти същото крещящо червено като косите на Трина, ситнеше със сандали в същия цвят и адски неудобни токчета.

— Изглеждаш шик, Далас. Ще бъде най-страхотният ден, нали? Подръж Беламина за минута. Искам да си побъбря с булката.

С тези думи стовари шестмесечната си дъщеря в скута й.

— Хей, Мейвис, не…

Но бе твърде късно и ръцете на Ив вече бяха пълни с куп розови дантелени къдрички, сред които се усмихваше бузесто бебе. Руси букли, вързани с розови панделки танцуваха, когато Бела подскачаше, гукаше и се смееше.

— Господи! Винаги ли си така усмихната? — заговори на бебето Ив. — Какво знаеш ти?

Бела изписка, напрегна сили и се опита да се изправи, шавайки и ръкомахайки, с поглед, втренчен в очите на Ив, който будеше паника у нея.

— Какво прави тя? Господи, някой да направи нещо!

— Просто пробва крачетата си.

Пийбоди сръчно грабна ухиленото бебе с една ръка, опря го на хълбока си и подаде на Ив чаша шампанско.

Ив изпи половината на един дъх.

Прокурор Шер Рио влезе в стаята, изключително елегантна в бледолилаво.

— Всичко изглежда чудесно! Цветята, свещите и…

— Сигурна ли си? — попита Луиз от стола си, докато Трина плъзгаше някаква четчица по лицето й. — Иска ми се да надникна долу, за да се уверя, че всичко е наред.

— Повярвай ми. Като приказка е. О, господи, щях да забравя — каза тя, когато Мейвис се появи в стаята с още чаша шампанско. — Исках да се кача, да ти кажа как вървят нещата, Далас. Дарин Поули, въпреки становището на комисията, отказва процес. Опитват се да го изкарат невменяем, което няма да мине, според Майра. Той разбира разликата между добро и зло и е способен да взема решения. Просто

не му пука за нищо. Майра смята така. Нямат никакъв шанс. Ще остане на топло до края на дните си.

— Това заслужава тост. Ванс Поули?

— Иска процес. Отказал е да се споразумее със съда за двадесет и пет години за всяко съучастие. Плюс присъдите за измами и опит за подкуп.

— Защо са му предложили споразумение, по дяволите?

— Далас, повече от седемдесет и пет години означават до края на живота му. Той го знае и играе хазарт. Ще загуби. Добрите спечелиха. — Рио повдигна чашата си. — А, Надин е на път. Току-що излъчиха репортажа й за арестите. Всички сме… Трина, какви са тези сенки? Страхотни са!

Оставяйки закона и реда на заден план, Рио се приближи да погледа как Трина разкрасява булката.

Жени влизаха и излизаха, облечени в летни цветове, които се преливаха пред погледа на Ив. Тя стоически изтърпя своето разкрасяване. Грим, тупиране, лакиране. Изпита облекчение, когато най-сетне се измъкна от ръцете на Трина, свали предпазното покривало и халата и се облече.

— Изглеждаш просто изумително — каза Пийбоди и плъзна пръсти по тънкия плат на роклята й. — Като слънце е цветът. Като лятно слънце.

— Моят Мечо е гений — заяви Мейвис. — Аз се явявам асистентка. Донесох бижутата ти.

— Сериозни бижута.

Пийбоди подсвирна, когато Ив сложи обиците си — дълги висулки с диаманти.

— Подчертават роклята. Колие, гривни — продължи Мейвис.

— Нямам нужда от всички тези дрънкулки.

— Довери се на Леонардо. Той измисли визията ти. Погледни.

Мейвис й даде знак да се обърне към голямото огледало.

— Хм. — Роклята бе по-женствена от обичайните й тоалети, с множество бляскави пластове, но не би я нарекла натруфена. А диамантите може би наистина придаваха още нещо. — Добре. Хубаво.

— Зашеметяващо — поправи я Мейвис.

— Сега трябва да помогнеш на Луиз да се облече — каза й Пийбоди.

— Защо? Тя е голямо момиче. От години се облича сама.

— Такава е традицията.

Ив въздъхна с досада.

— Добре, добре. — Отиде при Луиз, която развързваше халата си, и повдигна вежди, когато видя белия дантелен корсет и синята жартиера. — Тези неща ще изиграят важна роля.

— По-късно. Сега важното е роклята да стои съвършено. — Луиз направи гримаса. — Пак това „съвършено“.

— Е, да видим. — Ив посегна да свали роклята от закачалката й. — Господи, доста е тежка. Нищо чудно, че се нуждаеш от помощ.

— Боже мой! Обличам сватбената си рокля!

Ив я стрелна с поглед.

— Никакви сълзи! Ще развалят грима ти и ще отвориш още работа на Трина.

— Водоустойчив е.

Луиз се завърти и тя вдигна ципа на гърба на роклята.

— Обиците на баба ти. — Пийбоди й подаде изящни перли. — Нещо старо.

— Нещо ново, роклята, нещо синьо, жартиерата. — Луиз сложи обиците. — А огърлицата, която Леонардо взе от кутията с бижута на Далас, е нещо назаем. — Хвърли поглед назад, преди Пийбоди да й помогне да я закопчае. — Благодаря.

— За нищо. Почти сме готови. Още едно копче. Господи, сигурно има поне двадесет копчета.

— Не се обръщай все още! Не поглеждай! — нареди на булката Пийбоди. — Трябва да сложим воала, тогава можеш да погледнеш.

— Ти го сложи. Аз ще разваля прическата й и Трина ще ме убие.

А Ив трябваше да признае, че нежните, свободно падащи къдрици са красиви, дори съвършени. Пийбоди прикрепи воала към малката лъскава тиара, която се подаваше сред тях.

Пийбоди заподсмърча, примигна, но сълзите все пак бликнаха.

— Престани — смъмри я Ив.

— Не мога. — Тя се отдръпна назад, прегърна Мейвис и двете заподсмърчаха заедно.

Луиз си пое дълбоко дъх и се обърна.

— Просто върхът! — Ив впери поглед в нея. — Мисля, че си с две нива над съвършенството.

„Романтично, помисли си тя, изглежда неземно с метрите бели ефирни тъкани, фусти и бляскави мъниста по корсажа без презрамки.“ Роклята бе великолепна, безспорно, но лицето на Луиз я засенчваше.

— Изглеждам като истинска булка — промълви Луиз.

— Ето. — Със сълзи на очи Трина подаде на Луиз букета й от рози в цветове от бледорозово до кървавочервено. После даде на Ив и Пийбоди техните по-малки букетчета. — Хайде, Мейвис, време е да слизаме.

Мейвис взе бебето.

— Кажи довиждане, Беларина. Всички сте невероятно красиви.

Тя въздъхна и забърза навън.

— Готова ли си? — обърна се Ив към Луиз.

— Далас! — Тя протегна ръка и силно стисна тази на Ив. — Напълно съм готова.

Грееше слънце и шепотът на лекия вятър се смесваше с музиката на флейти и цигулки. Купища цветя изпълваха въздуха със сладостни аромати. Пийбоди тръгна първа по бялата пътека между насядалите гости към арката, окичена с бели рози, където Чарлз стоеше заедно с Рурк и Макнаб.

Ив я последва. Очите й срещнаха погледа на Рурк. Ето какъв бе смисълът на всичко това, помисли си тя. На цветята, цялата тази помпозност и суетня.

Любовта.

„Само ти“, спомни си Ив думите на своя съпруг. Бе запристъпвала към него в един летен ден, в който за него не бе съществувал друг човек, освен нея.

Рурк й се усмихна както в онзи ден, когато тя вървеше по бяла пътечка към арка, украсена с бели рози. И както тогава, сърцето й ускори ритъма си.

Имаше моменти, помисли си Ив, докато заемаше мястото си до булката, когато животът се оказваше дяволски съвършен.

Издание:
Нора Робъртс. Сродници в смъртта
ИК „Хермес“, София, 2011
Редактор: Даниела Атанасова
Коректор: Нина Славова
ISBN: 954-26-0944-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.